NORA ROBERTS

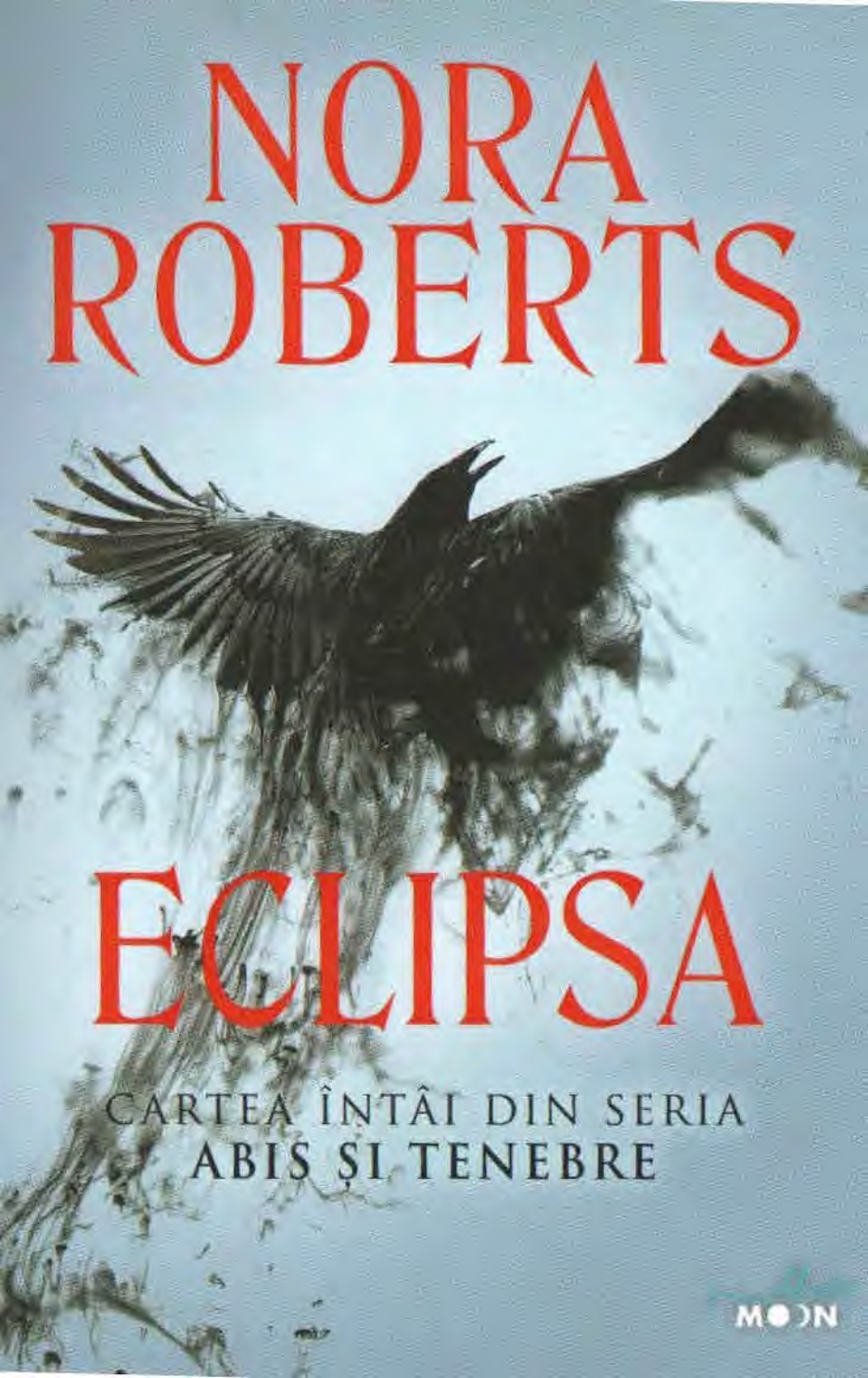

ECLIPSA

CARTEA ÎNTÂI DIN SERIA
ABIS ȘI TENEBRE

MOON

Acolo unde fusese ordine, a rămas doar haos. În locul științei și tehnologiei s-a instaurat magia. O parte din ea este bună, cum ar fi vrăjitoria pe care Lana Bingham o practică în mansarda pe care o împarte cu iubitul ei, Max. Alta e inimaginabil de rea și pândește după colț, în tunelurile fetide de sub fluviu sau în cei pe care îi cunoști și îi iubești.

Pe măsură ce se răspândește vestea că nici cei imuni, nici cei supradotați nu sunt în siguranță în fața autorităților care patrulează străzile distruse, avându-se doar unul pe altul, Lana și Max încearcă să scape din New York. În același timp, alți călători se îndreaptă spre vest, spre o nouă frontieră: Chuck, un geniu al tehnicii care încearcă să-și croiască drum printr-o lume dispărută; Arlys, o jurnalistă care și-a pierdut audiența, dar folosește pixul și hârtia pentru a înregistra adevărul; Fred, tânăra ei colegă, posesoarea unor abilități speciale și plină de un optimism care pare nelalocul lui în acest peisaj sumbru; Rachel și Jonah, un medic ingenios și un paramedic care luptă cu disperarea, hotărâți să țină în viață o mamă tânără și pe cei trei bebeluși ai ei.

Într-o lume de supraviețuitori în care fiecare străin întâlnit ar putea fi ori un sălbatic, ori un salvator, nici unul dintre ei nu știe exact încotro se îndreaptă sau cu ce scop. Dar îi așteaptă un țel care le va modela viețile tuturor celor care rămân.

Sfârșitul e aici. Urmează un nou început...

„Electrizant și inovator... Un roman cu ritm rapid, fascinant și provocator care, fără îndoială, îi va câștiga lui Roberts și mai mulți fani."
Kirkus Reviews

„Un roman pe măsura unor cărți clasice care au ca subiect sfârșitul lumii, cum ar fi *Apocalipsa* lui Stephen King."
New York Times Book Review

„Personaje fascinante și o distopie bine construită se combină cu o intrigă captivantă, care va atrage un grup cu totul nou de cititori."
Library Journal

Tradiția din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4111-3
9 786063 341113
eBook disponibil

Capitolul 1

Dumfries, Scoția

Când Ross MacLeod apăsase pe trăgaci și doborâse fazanul, n-avea de unde să știe că se sinucisese.

Și omorâse și alte miliarde ca el.

Într-o zi rece și umedă, ultima zi a ceea ce avea să fie ultimul an din viața lui, vâna cu fratele și cu vărul lui, străbătând câmpul sfărâmicios și înghețat sub cerul iernatic de un albastru spălăcit. Se simțea sănătos și în formă, un bărbat de șaizeci și patru de ani care mergea la sală de trei ori pe săptămână și avea o pasiune pentru golf (reflectată într-un handicap nouă).

Întemeiase împreună cu fratele lui geamăn, Rob, și continua să conducă o firmă de marketing de succes, cu sedii la New York și Londra. Soția lui din ultimii treizeci și nouă de ani se afla, alături de soția lui Rob și cea a vărului Hugh, în vechea și fermecătoarea casă de la fermă.

Cu focurile încinse în vatra de piatră, cu ceainicul tot timpul fierbând, femeile găteau, coceau și se agitau pentru apropiata petrecere de Revelion.

Ei hoinăreau fericiți pe câmpuri, târșindu-și cizmele de cauciuc.

Ferma MacLeod, moștenită din tată-n fiu de peste două sute de ani, se întindea pe mai bine de optzeci de hectare. Hugh o iubea

aproape la fel de mult cum își iubea soția, copiii și nepoții. De pe câmpul pe care-l traversau se vedeau spre răsărit culmile dealurilor și nu prea departe spre vest se învolbura Marea Irlandei.

Frații și familiile lor călătoreau adesea, dar această excursie anuală la fermă rămânea pentru toți punctul culminant. Când erau mici, vara, petreceau o lună acolo, alergând pe câmpuri cu Hugh și cu fratele acestuia, Duncan – mort acum, în urma carierei militare pe care și-o alesese. Ross și Rob, băieți de oraș, erau încântați să ajute la fermă, îndeplinind sarcinile care le erau repartizate de unchiul lor Jamie și de mătușa Bess.

Învățaseră să pescuiască, să vâneze, să dea mâncare la găini și să adune ouăle. Cutreierau pădurile și câmpurile, pe jos și călare.

De multe ori, în nopțile întunecate, se strecurau afară ca să străbată câmpul pe care mergeau acum, să țină întâlniri secrete și să încerce să cheme duhurile în interiorul micului cerc de piatră pe care localnicii îl numeau *sgiath de solas*, scutul de lumină.

Nu reușiseră niciodată, așa cum nu încercaseră nici să urmărească spiritele sau zânele care hălăduiau prin păduri, după cum știau din povești. Deși într-o aventură de la miezul nopții, când până și aerul își ținea răsuflarea, Ross jura că simțise o prezență întunecată, îi auzise freamătul aripilor, chiar îi mirosise respirația fetidă.

Simțise – cum avea să continue să susțină – că respirația aceea trecuse prin el.

Cuprins de o panică adolescentină, se poticnise în graba lui de a fugi din cerc și își zgâriase podul palmei de o piatră.

O singură picătură de sânge căzuse pe pământ.

Acum, la vârsta adultă, încă râdeau și se tachinau în legătură cu acea noapte de demult, bucuroși să rememoreze trăirile copilăriei.

De când crescuseră își făcuseră obiceiul de a-și aduce soțiile, apoi și copiii la fermă, într-un pelerinaj anual care începea a doua zi de Crăciun și se încheia pe 2 ianuarie.

Fiii lor și soțiile acestora abia plecaseră în acea dimineață la Londra, unde urmau să se întâlnească cu prietenii de Anul Nou și să mai petreacă vreo câteva zile. Doar Katie, fiica lui Ross, care era însărcinată în șapte luni cu gemeni, rămăsese la New York.

Planifica pentru părinții ei o cină de bun-venit care n-avea să aibă loc niciodată.

În ultima zi a anului, Ross MacLeod se simțea la fel de în formă și de vesel ca puștiul de odinioară. Se mira de fiorul care-i străbătu șira spinării când zări ciorile care dădeau roată cercului de piatră. Dar, chiar în momentul în care și-l alungă, un fazan se ridică în văzduh, o zvâcnire de culoare pe cerul palid.

Ridică pușca de vânătoare pe care unchiul său i-o dăruise la cea de-a șaisprezecea sa aniversare, urmând zborul păsării.

Se poate să fi simțit o usturime în podul palmei pe care-l zgâriase cu mai bine de cincizeci de ani în urmă.

Și totuși...

Apăsă pe trăgaci.

Când împușcătura explodă în aer, ciorile țipară, dar nu se împrăștiară. În schimb, una se desprinse ca și cum ar fi vrut să înșface prada. Unul dintre bărbați râse când pasărea neagră țâșni și se ciocni cu fazanul în cădere.

Pasărea moartă se prăvăli în mijlocul cercului de piatră. Sângele ei stropi pământul înghețat.

Rob îl strânse de umăr și cei trei bărbați zâmbiră în timp ce unul dintre labradorii veseli ai lui Hugh alerga să recupereze pasărea.

– Ai văzut cioara aia nebună?

Ross scuturâ din cap și râse din nou.

– N-are să mănânce fazan la cină.

– Noi, în schimb, da, zise Hugh. Avem câte trei de căciulă, îndeajuns pentru un festin.

Bărbații strânseră păsările, iar Rob scoase *selfie stick*-ul din buzunar.

– Întotdeauna pregătit.

Așa că făcură poze – trei bărbați cu obrajii roșii de frig, toți cu ochii de un albastru MacLeod strălucitor – înainte de a face plăcuta plimbare înapoi la fermă.

În spatele lor, sângele păsării, ca încălzit la flacără, se îmbiba în pământul înghețat subțiind scutul, făcându-l să crape.

Mărşăluiau triumfător pe lângă câmpurile cu orz de iarnă care se agita în vântul blând şi pe lângă oile care păşteau pe un deal. Una dintre vacile pe care Hugh o ţinea pentru îngrăşare şi sacrificare mugi leneş.

În timp ce mergeau, Ross, mulţumit, se gândea că era binecuvântat să încheie un an şi să înceapă altul la fermă, cu cei dragi.

Fumul pufăia pe coşurile casei robuste de piatră.

Când se apropiară, câinii – care îşi încheiaseră ziua de muncă – alergară înainte să se lupte şi să se joace. Bărbaţii, ştiind ce aveau de făcut, se îndreptară către un mic şopron.

Millie a lui Hugh, soţie şi fiică de fermier, nu curăţa niciodată vânatul. Prin urmare, cei trei se aşezară pe băncuţa construită de Hugh în acest scop ca să facă ei înşişi treaba.

Vorbeau leneş – despre vânătoare, despre masa care urma –, iar Ross luă o foarfecă ascuţită ca să taie aripile unui fazan. Îl curăţă cum îl învăţase unchiul lui, tăind aproape de corp.

Erau bucăţi care aveau să fie folosite la supă, iar acelea ajungeau într-o pungă de plastic groasă, la bucătărie. Alte bucăţi, în altă pungă, la gunoi.

Dintr-odată, Rob ridică un cap tăiat şi începu să se maimuţărească. Deşi n-ar fi vrut, Ross râse privindu-l, moment în care se tăie la deget într-un os rupt.

Bombăni: „Rahat!" şi apăsă cu arătătorul ca să oprească sângele.

– Ştii că trebuie să ai grijă la asta, zise Hugh cu un ţâţâit.

– Da, da. Blegul de colo e de vină!

În timp ce jupuia pielea, sângele păsării se amestecă cu al lui.

Odată treaba terminată, spălară păsările curăţate în apă rece, pompată din fântână, apoi le duseră în casă prin bucătărie.

Femeile erau adunate în bucătăria mare a fermei, cu aerul plin de arome de aluat copt şi căldură de la focul mocnit din vatră.

Tabloul acela perfect îl impresionă pe Ross în aşa măsură, că simţi un junghi în inimă. Puse păsările pe masa lată de bucătărie şi îşi apucă soţia într-o îmbrăţişare care o făcu să râdă.

– Întoarcerea vânătorilor.

Angie îi dădu un pupic rapid.

Millie a lui Hugh, cu smocul ei de păr roşu strâns în vârful capului, se uită aprobator la grămada de păsări.

– Avem destul pentru sărbătoarea noastră, ba chiar şi pentru petrecere. Ce ziceţi să facem nişte pateuri cu fazan şi nuci? Ţie îţi plăceau, din câte-mi amintesc, Robbie.

El zâmbi şi se bătu pe pântecul care-i atârna peste curea.

– Poate că ar fi cazul să mă duc şi să mai împuşc vreo câţiva, ca să fie destul pentru toată lumea.

Soţia lui Rob, Jayne, îi înfipse un deget în burtă.

– Dacă tot ai de gând să te îngraşi ca porcul, o să te punem la muncă.

– Da. Da, zise Millie. Hugh, tu şi băieţii trageţi masa lungă în salonul mare pentru petrecere şi puneţi faţa de masă de dantelă de la mama. Vreau şi lumânările bune pe ea. Şi scoateţi şi scaunele de rezervă din debara şi aranjaţi-le.

– Oriunde le-am aşeza noi, tu o să le muţi.

– Atunci aţi face bine să-i daţi bătaie.

Millie se uită la păsări şi îşi frecă mâinile.

– Aşa, doamnelor, să lăsăm bărbaţii în pace şi să ne vedem de treaba noastră.

Îşi ţinură sărbătoarea, un grup familial fericit, cu fazan sălbatic fript, condimentat cu tarhon, umplut cu portocale, mere, şalotă şi salvie, gătit pe un pat de morcovi, cartofi şi roşii. Mazăre şi pâine integrală bună, din cuptor, unt de fermă.

Prieteni buni, prieteni vechi şi totodată rude, se bucurară de ultima masă a anului cu două sticle de Cristal pe care Ross şi Angie le aduseseră de la New York special pentru această ocazie.

O ninsoare uşoară cădea la ferestre în timp ce ele strângeau masa şi spălau vasele, totul cu un sentiment de bine şi de anticipare a petrecerii care urma.

Lumânări aprinse, focuri trosnind, alte feluri de mâncare – după două zile de gătit – puse pe mese.

Vin și whisky, șampanie. Digestive tradiționale, împreună cu biscuiți cu fructe, haggis[1] și brânzeturi pentru a sărbători Hogmanay[2] cum se cuvine.

Unii vecini și prieteni veniră mai devreme, înainte de miezul nopții, mâncară, băură, bârfiră și dansară pe muzica cimpoaielor și viorilor. Casa se umplu de sunet, cântec și camaraderie când bătrâna pendulă începu să bată miezul nopții.

Anul vechi muri odată cu ultima bătaie, iar Anul Nou fu întâmpinat cu urale, pupături și voci care intonau „Auld Lang Syne"[3]. Ross contempla emoționat scena cu Angie cuibărită lângă el și de braț cu fratele lui.

Când cântecul se încheie, când se ridicară paharele, ușa din față se deschise larg.

– Primul care calcă pragul! exclamă cineva.

Ross se uită la ușă, așteptându-se să intre unul dintre băieții Frazier sau poate Delroy MacGruder. Toți tineri bruneți și zdraveni, după cum cerea tradiția. Așa trebuie să fie primul care intră în casă de Anul Nou, ca să aducă noroc.

Dar nu erau decât vântul și ninsoarea rară, și întunericul adânc al câmpurilor.

Fiindcă el era cel mai aproape, Ross se duse la ușă, se uită afară, ieși. Puse frigul care-l străbătu pe seama crivățului și liniștii ciudate, apăsătoare de dincolo de vânt.

Aerul reținându-și respirația.

Era un foșnet de aripi, o umbră lungă – întuneric peste întuneric?

Scuturat de un scurt fior, Ross MacLeod intră înapoi, un om care n-avea să se mai bucure niciodată de altă sărbătoare, nici să mai întâmpine un alt An Nou, și astfel deveni primul care trecu pragul.

– Probabil că n-am încuiat-o, zise el închizând ușa.

Încă înfrigurat, Ross se duse la foc și își ținu mâinile la flacără. Lângă foc stătea o femeie în vârstă, cu șalul înfășurat strâns și cu bastonul sprijinit de scaun. Era străbunica băieților Frazier.

[1] Fel tradițional scoțian asemănător drobului, realizat cu măruntaie de oaie
[2] Revelionul scoțian
[3] Cântec tradițional scoțian, cântat de Anul Nou

– Pot să vă aduc un whisky, doamnă Frazier?

Ea întinse o mână subțire, pătată de vârstă, și-i apucă încheietura cu o putere surprinzătoare. Ochii ei întunecați îi sfredeliră pe ai lui.

– Cele scrise odinioară fură date uitării.

– Ce anume?

– Scutul are să se rupă, țesătura are să se sfâșie, prin sângele lui Tuatha de Danann. Deci, acum, sfârșitul și jalea, vrajba și spaima – începutul și lumina. N-aș fi zis c-am să trăiesc să văd asta.

Ross așeză o mână pe a ei, o mână blândă, îngăduitoare. Se spunea, știa el, că se număra printre cei vrăjiți. Alții ziceau că era un pic senilă. Dar frigul îl străbătu din nou, o bucată de gheață la șale.

– Începe cu tine, copil al străbunilor.

Ochii ei se întunecară, vocea îi deveni mai gravă, iar el simți un nou frison de teamă pe șira spinării.

– Deci, acum, între nașterea și moartea timpului, puterea crește – atât a întunericului, cât și a luminii – după somnul cel lung. Acum începe bătălia îmbibată în sânge dintre ei. Și cu fulgerul și chinurile facerii unei mame vine Aleasa ce poartă sabia. Morminte sunt multe, cu al tău în frunte. Războiul e lung și sfârșitul nu-i e scris.

Chipul ei fu străbătut de milă pe măsură ce vocea i se subția din nou, iar ochii i se limpezeau.

– Dar nu e nici urmă de învinuire în asta și binecuvântările au să vină, căci farmecele îndelung umbrite se trezesc la viață din nou. Fi-va bucurie după lacrimi!

Cu un oftat îl strânse ușor de mână.

– Aș vrea un whisky, dacă se poate.

– Sigur!

Ross își zise că era o nebunie să fie zdruncinat de vorbele ei absurde, de ochii aceia scrutători. Dar avu nevoie de un moment să se liniștească înainte de a turna câte un whisky pentru bătrână și pentru el.

Încăperea se umplu de anticipare la auzul bătăii în ușă. Hugh o deschise, iar unul dintre băieții Frazier – Ross nu putea spune care dintre ei – fu întâmpinat cu aplauze și strigăte de bucurie când intră zâmbitor cu o pâine în semn de belșug.

Deși momentul de a aduce noroc venise și plecase.

Totuși, când ultimii oaspeți o luară spre casele lor, la aproape patru dimineața, Ross își uitase neliniștea. Poate că băuse un pic prea mult, dar era sărbătoare, și acum nu trebuia decât să se ducă ușurel în pat.

Angie se strecură lângă el – nimic n-o împiedica să se demachieze și să-și aplice crema de noapte - și oftă.

– La mulți ani, iubitule.

El își înfășură un braț în jurul ei în întuneric.

– La mulți ani, iubito.

Ross adormi și visă un fazan însângerat care cădea pe pământ în interiorul cercului de piatră, visă cioara cu ochi negri care dădea roată, suficient de mare cât să acopere soarele. Un lup care urla în vânt, frig amarnic și căldură aprigă. Plâns și jale, dangăt și bubuit ce măsoară timpul care se grăbește.

Și o tăcere bruscă, teribilă.

Se trezi mult după prânz, cu capul bubuind și o senzație oribilă de greață.

Mahmur cum era, se sili să se ridice, să se ducă la baie, să caute niște aspirină în punguța de medicamente a soției sale.

Luă patru și bău două pahare de apă, încercând astfel să-și aline durerea din gât. Făcu un duș fierbinte, apoi, simțindu-se un pic mai bine, se îmbrăcă și coborî la parter.

Intră în bucătărie, unde ceilalți se adunaseră în jurul mesei pentru un *brunch* cu ouă, biscuiți cu fructe, șuncă și brânză. Nu atât vederea mâncării, cât mirosul acesteia îi răscoli iarăși stomacul.

– S-a sculat, zise Angie cu un zâmbet. Îl studie cu capul înclinat într-o parte și, dându-și pe spate părul blond și lung până la bărbie, conchise: Arăți rău, dragul meu.

– Arăți un pic indispus, fu de acord Millie ridicându-se de la masă. Așază-te și o să-ți aduc o cană de ceai.

– Pentru ce suferă el e mai bună berea de ghimbir, zise Hugh. E leacul perfect pentru dimineața de după.

– Toți am bătut peste măsură. Rob sorbi din ceaiul său. Și eu simt un gol în stomac. Mâncarea ajută, să știi.

– O să mă limitez la asta deocamdată. Ross luă paharul cu bere de ghimbir de la Millie, își murmură mulțumirile și sorbi cu grijă. Cred

că o să mă duc să iau un pic de aer, să-mi limpezesc capul. Și să-mi bag în minte că sunt prea bătrân ca să beau până în zori.

– Vorbește în numele tău. Deși arăta un pic palid, Rob mușcă dintr-un biscuit, apoi zise: Întotdeauna o să fiu cu patru minute mai mare decât tine.

– Trei minute și patruzeci și trei de secunde.

Ross își trase cizmele de cauciuc în picioare și îmbrăcă o jachetă groasă. Gândindu-se la durerea de gât, își puse un fular și o căciulă, apoi, luând ceaiul pe care Millie i-l oferea într-o cană groasă, ieși în aerul rece, proaspăt.

Sorbi din ceaiul tare fierbinte și începu să meargă, în timp ce Bilbo, laboratorul negru, își potrivi mersul cu el. După un timp decise că se simțea mai întărit. Mahmurelile puteau să fie niște porcării teribile, își zise, dar nu durau mult. Și n-avea să-și petreacă ultimele ore în Scoția plângându-se că băuse prea mult whisky și vin.

O mahmureală nu putea să strice o plimbare la țară cu un câine bun.

Se trezi traversând același câmp pe care doborâse ultimul fazan la vânătoare. Și apropiindu-se de micul cerc de piatră în care căzuse acesta.

Oare sângele lui era acolo, pe iarba îngălbenită de iarnă de sub stratul de zăpadă? Era negru?

Nu voia să se apropie, nu voia să vadă. În timp ce se întorcea, auzi un foșnet.

Câinele mârâi din gât, iar Ross se răsuci să se uite în dumbrava cu arbori bătrâni și noduroși care mărginea câmpul. „E ceva acolo", își spuse cu un nou fior. Îl auzea mișcându-se. Auzea un foșnet.

„Doar o căprioară", se gândi. „O căprioară sau o vulpe. Poate un turist."

Dar câinele își dezgoli dinții și părul de pe spinare i se ridică.

– Hei! strigă Ross.

Nu auzi decât foșnetul mișcării furișate.

– Vântul, zise el ferm. Doar vântul.

Știa însă, la fel cum știuse și băiatul care fusese odată, că nu era așa.

Merse înapoi câțiva pași, cercetând atent copacii.

– Hai, Bilbo! Hai să mergem acasă.

Se întoarse și începu să se îndepărteze rapid, simțind cum i se strângea pieptul. Privind în urmă, văzu că labradorul rămăsese pe loc, cu picioarele rigide și cu blana zburlită.

– Bilbo! Hai! îl îndemnă bătând din palme. Acum!

Câinele își întoarse capul și, pentru o clipă, ochii lui fură aproape sălbatici, reflectând o ferocitate nemaivăzută. Apoi o luă la trap spre Ross, cu limba atârnându-i vesel.

Ross continuă să meargă cu pași mari până ajunse la marginea câmpului, unde puse o mână – care-i tremura un pic – pe capul câinelui.

– O.K., suntem doi idioți. N-o să pomenim niciodată despre asta.

Odată ajuns la fermă, constată că durerea de cap pălise, iar stomacul părea să i se fi stabilizat suficient cât să-i permită să mănânce niște pâine prăjită cu încă o ceașcă de ceai.

Convins că trecuse ce era mai rău, se așeză împreună cu ceilalți bărbați să vadă un meci la televizor, moțăind cu fragmente de vise întunecate.

Puiul de somn îi fu de folos, iar castronul simplu de supă pe care-l mâncă la cină fu o adevărată desfătare. Începu să-și strângă bagajele în timp ce Angie se ocupa de ale ei.

– O să mă duc devreme la culcare, îi zise. Sunt cam zdrobit.

– Arăți... istovit. Angie îi puse mâna pe obraz. S-ar putea să ai un pic de febră.

– Cred că mă pândea deja o răceală.

Ea încuviință iute din cap și se duse la baie să caute ceva. Se întoarse cu două comprimate verzi și un pahar cu apă.

– Ia astea și bagă-te în pat. Sunt comprimate de seară pentru răceală, așa că o să te ajute și să dormi.

– Te gândești la toate, spuse el înainte de a le da pe gât. Spune-le tuturor că ne vedem dimineață.

– Somn ușor. Îl înveli, făcându-l să zâmbească, și-l sărută pe frunte. Ai totuși un pic de febră, murmură ea.

– Îmi trece dacă dorm.

– Așa să fie!

Dimineață, el își zise că îi era mai bine. Nu putea să pretindă că-și revenise sută la sută – durerea aia de cap surdă și sâcâitoare se întorsese și avusese un scaun moale – dar mâncă un mic dejun consistent cu porridge și cafea neagră.

O ultimă plimbare, apoi încărcarea mașinii îi făcură sângele să se miște. O îmbrățișă pe Millie, îl strânse în brațe pe Hugh.

– Veniți la New York la primăvară.

– Poate că venim. Jamie al nostru se descurcă să vadă de treburi pe-aici câteva zile.

– Spuneți-i la revedere din partea noastră.

– Așa o să facem. Probabil că o să fie acasă în curând, dar...

– Avem un avion de prins, zise Rob îmbrățișându-i la rândul lui.

– Of, ce dor o să-mi fie de voi, suspină Millie în timp ce le trăgea aproape pe cele două femei.

– Zbor plăcut, aveți grijă de voi.

– Veniți să ne vizitați, strigă Angie în timp ce se urca în mașină. Vă iubesc!

Trimise o bezea în timp ce părăseau ferma MacLeod pentru ultima oară.

Restituiră mașina închiriată, infectându-i pe funcționar și pe omul de afaceri care avea s-o închirieze după aceea. Îl infectară pe hamalul care le luă bagajele când îi dădură bacșișul. Când trecură prin poarta de securitate, infecția fusese contractată de cel puțin două duzini de oameni.

De și mai mulți în salonul de la clasa întâi, unde băură Bloody Mary și depănară amintiri din vacanță.

– E timpul, Jayne. Rob se ridică, își îmbrățișă fratele și-l bătu pe spate, o sărută pe Angie pe obraz. Pe săptămâna viitoare.

– Ține-mă la curent cu contul Colridge, îi spuse Ross.

– Așa o să fac. Am un zbor scurt până la Londra. Dacă e ceva ce trebuie să știi, o să primești mesajul când aterizezi la New York. Odihnește-te un pic în avion. Tot mai ești palid.

– Și tu arăți un pic de parcă n-ai fi în apele tale.

– O să-mi revin, îi zise Rob. Apucându-și servieta cu o mână, își salută scurt geamănul cu cealaltă: Pe curând, frățioare.

Rob și Jayne MacLeod duseră virusul la Londra. Pe drum, îl dădură pasagerilor care urmau să se îndrepte spre Paris, Roma, Frankfurt, Dublin și mai departe. La Heathrow, ceea ce avea să ajungă cunoscut drept Apocalipsa se răspândi la pasagerii destinați să ajungă la Tokyo și Hong Kong, la Los Angeles, Washington și Moscova.

Șoferul care-i duse la hotel, tatăl a patru copii, îl luă cu sine acasă și-și contaminâ toată familia în timpul cinei.

Recepționera de la Dorchester îi înregistră veselă. Se *simțea* veselă. La urma urmei, a doua zi dimineața pleca într-o vacanță de o săptămână întreagă în Bimini.

Luă Apocalipsa cu ea.

În seara aceea, în timpul cinei cu fiul și nora lor, cu nepotul lor și soția acestuia, răspândiră moartea în rândul membrilor familiei, oferindu-i-o, împreună cu un bacșiș generos, și chelnerului.

În noaptea aceea, punând durerea în gât, oboseala și greața pe seama unui microb luat de la fratele său – și nu se înșela –, Rob luă niște NyQuil ca să-i vină somnul mai repede.

În timpul zborului peste Atlantic, Ross încercă să se liniștească citind o carte, dar nu reuși să se concentreze. Porni muzica, sperând să-l ajute să adoarmă. Lângă el, Angie se destindea cu un film, o comedie romantică, la fel de ușoară și de spumoasă ca șampania din paharul ei.

La jumătatea drumului peste ocean, el se trezi cu un acces violent de tuse, care o făcu pe Angie să sară în sus și să-l bată pe spate.

– Mă duc să-ți cer niște apă, începu ea, dar el scutură din cap, ridicând o mână.

Bâjbâi să-și scoată centura de siguranță și se ridică să se ducă grabnic la baie.

Cu mâinile înțepenite pe chiuvetă, scuipă o flegmă galbenă, groasă, care părea să-i iasă arzând direct din plămâni. Chiar în timp ce încerca să-și recapete răsuflarea, tusea lovi din nou.

Avu un flash de memorie cu o glumă ridicolă de-a lui Ferris Bueller, care-și imagina cum e să-ți scuipi un plămân; în tot timpul acesta tuși, scuipă mai multă flegmă și vomită slab.

Apoi, o crampă bruscă abia dacă-i dădu destul timp să-și tragă pantalonii în jos. Se simțea ca și cum și-ar fi eliminat intestinele, dar chiar atunci transpirația îi izbucni fierbinte pe față. Ametit, se apăsă cu o mână în perete și închise ochii, în timp ce corpul i se golea cu brutalitate.

Când crampa se potoli și amețeala trecu, îi veni să plângă de ușurare. Extenuat, se curățâ, se clătì cu apa de gură furnizată de compania aeriană, se stropi cu apă rece pe față. Se simțea mai bine.

Își studie fața în oglindă. Ochii îi erau afundați în orbite, dar își spuse că arăta ceva mai bine. Decise că expulzase orice microb urât care-și croise drum în organismul lui.

Când ieși, stewardesa-șefă îi aruncă o privire îngrijorată.

– Vă simțiți bine, domnule MacLeod?

– Da. Ușor jenat, se ascunse în spatele unei glume: Prea mult *haggis*.

Ea râse cu amabilitate, fără să știe că în mai puțin de șaptezeci și două de ore avea să sufere o criză la fel de violentă.

El se întoarse la Angie și se sprijini de ea în drum spre scaunul de la fereastră.

– Ești O.K., iubitule?

– Da, da. Așa cred, acum.

După un studiu critic, ea îl frecă pe mână.

– Parcă ai prins culoare în obraji. Vrei niște ceai?

– Poate. Da.

Sorbi din ceai, își regăsi apetitul suficient cât să încerce puțin din puiul și orezul din meniu. Cu o oră înainte de aterizare mai avu o criză de tuse, vărsături și diaree, dar o consideră mai ușoară decât prima.

Se sprijini pe Angie la trecerea prin vamă și controlul pașapoartelor și se descurcă să împingă cărucioru cu bagaje spre locul în care-i aștepta șoferul.

– Mă bucur să vă văd! Lăsați-mă să iau asta, domnule Mac.

– Mulțumesc, Amid.

– Cum ați călătorit?

– Minunat, zise Angie în timp ce treceau prin mulțimea din aeroportul Kennedy. Dar Ross nu s-a simțit prea bine. A luat un microb undeva pe drum.

– Îmi pare rău să aud asta. O să ajungem acasă cât de repede putem.

Pentru Ross, călătoria spre casă se petrecu în neclaritatea oboselii; prin aeroport până la mașină, încărcarea bagajelor, traficul din aeroport, drumul până în Brooklyn și casa frumoasă în care crescuseră doi copii.

Din nou, o lăsă pe Angie să se ocupe de detalii, bucurându-se să-i simtă brațul în jurul taliei lui, căci îi lua o parte din greutate în timp ce-l conducea la etaj.

– Direct în pat cu tine.

– N-am nimic împotrivă, dar mai întâi vreau să fac un duș. Mă simt... Am nevoie de un duș.

Ea îl ajută să se dezbrace, ceea ce-l făcu să se simtă copleșit de un val de tandrețe.

Își lăsă capul pe pieptul ei.

– Ce m-aș face fără tine?

– Ia încearcă să afli.

Dușul păru un adevărat rai, întărindu-i convingerea că ce fusese mai rău trecuse. Când ieși și văzu că ea desfăcuse patul și pusese o sticlă de apă, un pahar cu bere de ghimbir și telefonul lui pe noptieră, ochii i se umplură de lacrimi de recunoștință.

Ea folosi telecomanda ca să coboare jaluzelele la ferestre.

– Bea un pic din apa aia sau din berea de ghimbir, ca să nu te deshidratezi. Și dacă nu ești mai bine mâine dimineață, mergem la doctor.

– Deja sunt mai bine, susținu el, dar se supuse și bău niște bere de ghimbir înainte să se strecoare fericit în pat.

Angie se ridică și-i puse o mână pe frunte.

– Clar, ai febră. Mă duc să aduc termometrul.

– Mai târziu, zise el. Lasă-mă să stau întins câteva ore mai întâi.

– O să fiu jos, la parter.

Ross închise ochii și oftă.

– Îmi trebuie doar un pic de somn în patul meu.

Ea coborî la parter, scoase niște pui din congelator și începu să-l treacă pe sub un jet de apă rece, ca să accelereze decongelarea.

Avea să facă o oală mare de supă de pui, tratamentul ei pentru toate.

I-ar fi priit și ei, căci era ruptă de oboseală și deja luase pe furiș câteva medicamente pentru durerea de gât care o chinuia.

Nu era cazul să-l îngrijoreze când se simțea atât de rău. În plus, ea avusese întotdeauna o constituție mai puternică decât Ross, și probabil avea să scape de asta înainte să devină ceva serios.

Înainte de a se apuca de treabă își puse telefonul pe difuzor și o sună pe fiica ei, Katie. Sporovăiră veselă în timp ce Angie lăsă apa rece să curgă și făcu niște ceai.

– Tata e pe-acolo? Vreau să-l salut.

– Doarme. A luat un microb de Anul Nou.

– O, nu!

– Nu-ți face griji. Fac supă de pui. O să fie bine până sâmbătă, când venim la cină. Abia așteptăm să vă vedem pe tine și pe Tony. O, Katie, am luat cele mai adorabile costumașe pentru bebelușii! O.K., câteva costumașe adorabile. Stai să le vezi. Dar trebuie să închid, spuse Angie, constatând că vorbitul era o adevărată tortură pentru gâtul ei. Ne vedem în câteva zile. Acum să nu vii încoace, Katie, și vorbesc serios. Boala tatălui tău e probabil molipsitoare.

– Spune-i că sper că se simte mai bine și să mă sune când se trezește.

– Bine. Te iubesc, scumpo.

– Și eu te iubesc.

Angie porni televizorul din bucătărie ca să-i țină de urât și decise că un pahar de vin i-ar fi făcut mai bine decât ceaiul. În oală cu puiul, apoi fuga sus, ca să arunce o privire la soțul ei. Văzând că el sforăia ușor, se liniști și se întoarse jos să curețe cartofii și morcovii și să toace țelina.

Concentrată asupra sarcinii, lăsă sporovăiala veselă de la televizor să treacă pe lângă ea și ignoră cu încăpățânare durerea de cap care începea să i se încingă în spatele ochilor.

Dacă Ross se simțea mai bine – și febra îi scădea – putea să-l lase să se mute din dormitor în camera de zi. Și, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să se bage și ea în pijama, fiindcă se simțea destul de rău; aveau să se cuibărească pe canapea, să mănânce supă de pui și să se uite la televizor.

Trecu mașinal prin etapele de pregătire a supei scoțând oasele acum că își făcuseră treaba, tăind carnea de pui în bucăți generoase, adăugând legumele, ierburile aromatice, mirodeniile și concentratul de pui făcut în casă.

După ce o puse să fiarbă la foc mic urcă la etaj să se uite la Ross.

Nu voia să-l deranjeze, dar voia să rămână aproape, așa că intră în fosta cameră a fiicei lor, care acum servea drept dormitor pentru nepoții veniți în vizită. Apoi dădu buzna în baia pentru oaspeți ca să vomite pastele pe care le mâncase în avion.

– Fir-ar să fie, Ross, cu *ce* te-ai molipsit?

Luă termometrul, îl porni și își puse vârful în ureche. Când auzi bipul se holbă îngrozită la cifre: 38 cu 5.

– Asta o să rezolve totul, supă de pui pentru amândoi, mâncată în pat.

Deocamdată luă câteva pastile de Advil și coborî să-și toarne peste gheață un pahar cu bere de ghimbir. Apoi se strecură în liniște în dormitorul matrimonial și-și puse o bluză și o pereche de pantaloni de flanelă – adăugând șosete groase, fiindcă simțea că o apucă frisoanele. Se întoarse în cel de-al doilea dormitor, se schimbă, trase pe ea pledul drăguț împăturit la piciorul patului și adormi aproape imediat.

Și visă fulgere negre și păsări negre, un râu care curgea cu apă roșie clocotitoare.

Se trezi cu o tresărire, cu gâtul în flăcări, cu capul zvâcnindu-i. Auzise oare un țipăt, un strigăt? Chiar în timp ce bâjbâia să se descâlcească din pijamale, auzi o bufnitură.

– Ross!

Camera se învârti cu ea când sări în sus. Înjurând printre dinți, alergă în dormitor și țipă la rândul ei.

El era pe jos lângă pat, în convulsii. O baltă de vărsături, alta de excremente apoase, și în ambele se vedea sânge.

– O, Doamne, Doamne!

Alergă la el, încercă să-l întoarcă într-o parte – nu asta ar trebui să facă? Nu știa, nu era sigură. Luă telefonul lui de pe noptieră și formă 911.

– Am nevoie de o ambulanță. Am nevoie de ajutor. Doamne!

Răpăi adresa.

– Soțul meu, soțul meu. Are o criză. Arde, pur și simplu arde. A vomitat. Cu sânge.

– Ajutorul e pe drum, doamnă.

– Grăbiți-vă! Vă rog, grăbiți-vă!

Capitolul 2

Jonah Vorhies, un paramedic în vârstă de treizeci și trei de ani, simți mirosul supei care fierbea și opri arzătorul înainte ca el și colega lui, Patti Ann, să-l scoată pe MacLeod din casă și să-l urce în ambulanță.

Colega lui urcă în față și porni sirenele în timp ce el rămase în spate, încercând să stabilizeze pacientul sub privirile soției acestuia.

„Se ține bine", își zise Jonah. „Fără istericale." Aproape că o auzea dorindu-și ca soțul ei să se trezească.

Dar Jonah recunoștea moartea când o vedea. Uneori o simțea. Încerca să evite asta – l-ar fi împiedicat să-și facă treaba –, încerca să blocheze acea percepție. De pildă, uneori știa că un tip care se atinsese de el pe stradă avea cancer. Sau că un copil care alerga pe lângă el avea să cadă cu bicicleta chiar în după-amiaza aceea și să sfârșească cu o fractură în lemn verde[1] la încheietura mâinii drepte.

Uneori chiar știa numele copilului, vârsta lui, unde locuia.

Putea să fie atât de specific, că o vreme făcuse din asta un fel de joc. Dar îl speria, așa că încetase.

Cu MacLeod, cunoașterea veni rapid și puternic, nu reuși s-o blocheze. Mai rău, veni cu ceva nou. Cu o *viziune*. Criza se încheiase

[1] Fracturile „în lemn verde" sunt fracturi incomplete care apar în special la copii până la vârsta de 8-10 ani. Osul se aseamănă cu un băț verde, care e rupt pe o parte, iar pe cealaltă parte e doar îndoit

când el și Patti Ann sosiseră, dar, în timp ce lucra și striga către Patti Ann în stație, Jonah *vedea* pacientul în pat, rostogolindu-se, vomitând pe jos. Strigând după ajutor înainte să cadă pe podea și începând să aibă convulsii.

O *văzu* pe soție venind în grabă, îi auzi vocea care striga.

Auzea asta, vedea totul ca și cum ar fi privit pe un ecran mare.

Și să dea naiba dacă-i plăcea vreun pic!

Când traseră la intrarea pentru ambulanțe, se strădui să alunge imaginea, ca să facă tot ce putea pentru a salva viața despre care știa că era deja pierdută.

Turui parametrii vitali, detaliile simptomelor, tratamentul de urgență aplicat până în acea clipă, în timp ce dr. Rachel Hopman (era îndrăgostit destul de serios de doctoriță) și echipa ei dublară viteza cu care duceau pacientul spre o sală de tratamente.

Odată ajunși acolo, o luă de braț pe soție înainte ca ea să împingă ușile duble. Dar își trase mâna ca ars, fiindcă văzuse că și ea era moartă.

– Ross, îngăimă ea punând o mână pe ușă ca s-o deschidă.

– Doamnă. Doamnă MacLeod, trebuie să stați aici. Doamna doctor Hopman e cea mai bună. O să facă tot ce poate pentru soțul dumneavoastră.

„Și pentru dumneavoastră, destul de curând, pentru dumneavoastră. Dar n-o să fie de-ajuns."

– Ross. Trebuie să...

– Ce-ar fi să stați jos? Vreți niște cafea?

– Eu... nu. Își apăsă o mână pe frunte. Nu, mulțumesc. Nu. Ce are? Ce s-a întâmplat?

– Doamna doctor Hopman o să afle. Vreți să sunăm pe cineva?

– Fiul nostru e la Londra. N-o să fie acasă timp de câteva zile. Fiica mea... Dar e însărcinată, cu gemeni. N-ar trebui supărată. Asta o s-o supere. Prietena mea, Marjorie.

– Vreți să o sun pe Marjorie?

– Am... Se uită în jos la geanta pe care o ținea strâns, cea pe care o luase automat, așa cum își luase haina, cum încălțase pantofii. Am telefonul, murmură ea.

Îl scoase, apoi doar se holbă la el.

Jonah se îndepărtă și opri o asistentă.

- Trebuie să aibă cineva grijă de ea, îi spuse arătând spre Angie. Soțul ei e înăuntru acolo și e rău. Cred că și ea e bolnavă.

- Sunt o grămadă de bolnavi pe-aici, Jonah.

- Are febră. Nu știu cât de mare. Știa: 38 cu 5 și creștea. Și pacientul are. Eu trebuie să mă întorc la treabă.

- O.K., O.K., o să o verific. Cât de rău? întrebă ea arătând spre sala de tratamente.

Împotriva voinței sale, Jonah aruncă o privire înăuntru; chiar atunci, femeia pe care nu găsise curajul s-o invite să iasă împreună se uita la ceas.

- Rău.

Doar atât zise, ieșind înainte ca Rachel să-i spună doamnei MacLean că soțul ei murise.

Pe celălalt mal al East River, într-o mansardă din Chelsea, Lana Bingham striga, planând într-un orgasm lung, în desfășurare. Pe măsură ce strigătul se transformă în geamăt și geamătul în suspin, degetele i se desprinseră din cearșafuri și-și trecu brațele în jurul lui Max în timp ce acesta ejacula.

Oftă din nou ca o femeie satisfăcută ce era, fericită să simtă greutatea iubitului apăsând-o, să-i simtă inima bătând înnebunită peste a ei. Își trecu degetele, leneș acum, prin părul lui închis la culoare.

Probabil avea nevoie să se tundă, dar ei îi plăcea că avea părul mai lung, astfel încât să-i poată înfășura vârfurile în jurul degetului.

Șase luni de când se mutaseră împreună, își zise. Și era din ce în ce mai bine.

În liniștea de după, închise ochii și oftă din nou.

Dintr-odată scoase un strigăt, ca și cum ceva sălbatic și minunat izbucnise prin ea, în ea, peste ea. Mai puternic decât orgasmul, mai adânc și cu un amestec feroce de plăcere și șoc pe care n-avea să fie niciodată în stare să-l descrie. Ca o explozie luminoasă, un fulger în centrul ei, o săgeată în flăcări care îi parcurse tot corpul, ajungându-i la inimă. Pur și simplu își simți sângele strălucind.

Pe ea, încă împreunați, trupul lui Max tresări. Ea îl auzi oprindu-și respirația, chiar dacă pentru o clipă se întări din nou.

Apoi, totul se liniști, se îmblânzi, până ajunse o sclipire în spatele pleoapelor ei care dispăru în cele din urmă.

Max se împinse pe coate și se uită la ea în lumina unei duzini de lumânări strălucitoare.

- Ce-a fost asta?

Încă un pic amețită, ea inspiră prelung.

- Nu știu. Cel mai mare șoc postcoital din lume?

El râse și își coborî capul ca să-și atingă buzele de ale ei.

- Cred că va trebui să mai cumpărăm o sticlă din vinul ăla nou pe care l-am deschis.

- Hai să fie o ladă! Uau! Se întinse sub el, ridicându-și brațele în sus și trăgându-le înapoi. Mă simt minunat.

- Așa și arăți. Drăguța mea vrăjitoare.

Acum râse ea. Știa - la fel ca și el - că era cel mult o amatoare. Și era perfect mulțumită să rămână așa, să-și încerce mâna cu mici farmece și ritualuri cu lumânări, pentru sărbătorile de iarnă.

De când îl întâlnise pe Max Fallon, la un festival al solstițiului de iarnă, și se îndrăgostise de el - grav - înainte de Ostara[1], încercase să lucreze mai serios la Meșteșug.

Dar n-avea scânteia și, ca să fie sinceră, cunoștea prea puțini care s-o aibă. Majoritatea celor pe care-i întâlnise la festivaluri, ritualuri, întâlniri erau amatori, la fel ca ea. Unii erau cam țicniți, după etalonul ei. Alții erau de-a dreptul obsedați.

Unii ar fi putut chiar să devină periculoși, dacă ar fi avut cu adevărat putere.

Apoi, o, da, apoi era Max.

El avea acea scânteie. Nu aprinsese el lumânările din dormitor cu respirația lui? Asta o excita întotdeauna. Și dacă se concentra cu adevărat, putea să facă mici obiecte să leviteze.

Odată, făcuse să plutească o cană plină cu cafea de-a lungul bucătăriei și o pusese pe masă în fața ei.

[1] Ostara sau Eostre - zeiță germanică de la care provine denumirea sărbătorii Paștelui în unele limbi, de ex. Easter în engleză

Uimitor!

Și o iubea. Ăsta era genul de magie care conta pentru Lana mai presus de orice altceva.

Max o sărută din nou și se rostogoli de pe ea. Și luă o lumânare stinsă.

Lana își dădu ochii peste cap și scoase un geamăt exagerat.

– Mereu te descurci mai bine când ești relaxată. Îi examină lent trupul, apoi decise: Pari relaxată.

Stătea întinsă confortabil, cu brațele sub cap, cu părul lung, de culoarea caramelului, răsfirat pe pernă. Cu buza de jos plină, arcuită.

– Mai relaxată de atât, aș fi inconștientă.

– Ia încearcă, atunci! Îi luă mâna și-i sărută degetele. Concentrează-te! Lumina e în tine.

Voia ca lumina să fie în ea fiindcă asta voia el. Cum nu-i plăcea deloc să-l dezamăgească, se ridică și își scutură părul pe spate.

– O.K.!

Se pregăti, închise ochii, își egalizâ respirația. Încercă, așa cum el *încercase* să o învețe, să scoată la suprafață lumina pe care, potrivit lui Max, o avea ea.

Ciudat, parcă simțea ceva înăuntru. Surprinsă de asta, deschise ochii și expiră.

Fitilul se aprinse brusc.

Se holbă cu gura căscată, în timp ce Max zâmbea.

– Bravo! zise el cu mândrie.

– Eu... Dar eu nici măcar...

Reuși să aprindă câteva lumânări, după câteva minute de concentrare aprigă.

– Nici măcar n-am fost gata să încep, și... Tu ai făcut-o. Amuzată și un pic ușurată pe ascuns, își înfipse un deget în pieptul lui. Încerci să-mi sporești încrederea?

– Nu. Își așeză mâna liberă pe genunchii ei goi. N-aș face așa ceva și n-o să te mint niciodată. Tu singură ai făcut asta, Lana.

– Dar eu... Chiar n-ai fost tu? Și n-ai vrut, știu eu, să-mi sporești încrederea?

– Tu singură. Încearcă din nou.

Sufla în lumânare și de data asta i-o puse în mâini.

Emoționată acum, închise ochii – mai mult ca să se calmeze. Și când se gândi la lumânare, la ideea de a o aprinde, simți cum ceva creștea în interiorul ei. Când deschise ochii și se gândi pur și simplu la flacără, flacăra apăru.

– O! O, Doamne! Ochii ei, de un albastru senin de vară, reflectau lumina lumânării. Chiar am făcut-o!

– Ce-ai simțit?

– A fost... Ca și cum ceva se ridică în mine. Se ridică, se răspândește, nu știu exact. Dar, Max, s-a simțit firesc. N-a fost vreo strălucire ori vreo explozie. Ca atunci când respiri, să zicem. Și totuși, știi, un pic înfricoșător. Să rămână între noi, O.K.?

Îl privi prin lumină.

Văzu mândria și interesul pe acel chip frumos, poetic, cu pometii aspri fiindcă lucrase toată ziua și nu apucase să se bărbierească. Le văzu pe amândouă în ochii lui de un cenușiu pur, în lumina lumânării.

– Să nu cumva să scrii despre asta. Cel puțin până nu suntem sigure că nu e doar o excepție.

– S-a deschis o ușă înăuntrul tău, Lana. Am văzut-o în ochii tăi, așa cum ți-am văzut în ochi potențialul când ne-am întâlnit prima dată. Chiar înainte să te iubesc am văzut-o. Dar dacă vrei să rămână între noi, așa să fie.

– Prea bine. Se ridică și se duse să-și așeze lumânarea alături de a lui, gândindu-se că era un simbol al unității lor. Se întoarse, iar lumina lumânării se înclină în spatele ei. Te iubesc, Max, îi șopti. Asta e lumina mea.

El se ridică în picioare, flexibil ca o pisică, și o trase aproape.

– Nu-mi pot imagina cum ar fi viața mea fără tine. Mai vrei niște vin?

Ea își înclină capul pe spate.

– Ăsta e un eufemism?

El zâmbi și o sărută.

– Mă gândesc să bem niște vin și să comandăm de mâncare, fiindcă mi-e o foame de lup. Apoi o să vedem cum e cu eufemismele.

– Sunt întru totul de acord. Aș putea să gătesc.

– Sunt sigur că ai putea, dar ai făcut asta toată ziua. Noaptea ai liber. Am vorbit să ieșim...

– Mai degrabă aș rămâne acasă. Cu tine.

„Mult mai degrabă", își dădu ea seama.

– Grozav. Ce ai chef să faci?

– Surprinde-mă, zise ea întorcându-se să ridice de pe jos pantalonii negri și tricoul pe care le purtase pe sub hainele de *chef* – ajutor de *chef*, mai exact – de care el o dezbrăcase când veniseră acasă de la restaurant.

– Am avut două schimburi duble săptămâna asta, așa că aș fi fericită să stau acasă, să mănânc ceva – orice, numai să fie gătit de altcineva.

– S-a făcut!

El își trase blugii și puloverul de culoare închisă pe care-l purta la muncă – scriind în biroul lui de la mansardă.

– Deschid vinul și o să te surprind cu restul.

– Vin imediat, promise ea îndreptându-se spre șifonier.

Când se mutase cu Max încercase să-și limiteze spațiul la jumătate din șifonier, dar... Îi plăceau hainele, adora moda și, din moment ce își petrecea atât de mult timp într-o tunică albă și pantaloni negri, se răsfăța în afara serviciului.

O ținută casual ar fi fost drăguță, poate chiar un pic romantică pentru o seară acasă, se gândi. Alese o rochie bleumarin cu vârtejuri roșii, care îi ajungea puțin sub genunchi. Și putea să apară cu propria surpriză – niște lenjerie sexy – pentru când aveau să ajungă la partea cu eufemismul din acea noapte.

Se îmbrăcă, apoi își studie chipul în oglindă. Lumina lumânării flata, dar... Își puse mâinile pe față și o făcu să strălucească ușor – un talent pe care-l avea încă de la pubertate.

Se întrebase adesea dacă nu cumva scânteia dinăuntrul ei ținea mai mult de vanitate decât de puterea reală.

Pe Lana n-o deranja. Nu se rușina nici un pic să fie sau să se simtă mai mult drăguță decât puternică. Mai ales că înzestrarea ei atrăsese un bărbat ca Max.

Când ieși își aduse aminte de lumânări.

– Nu le lăsa nesupravegheate, murmură ea întorcându-se să le stingă.

Se opri și reflectă. Dacă putea să le aprindă, putea și să le *stingă*?

– E doar reversul, nu?

Spunând asta, gândindu-se la asta, arătă spre una, dornică să încerce.

Flacăra se stinse.

– Hm... Uau!

Dădu să-l strige pe Max, apoi își dădu seama că probabil el avea să se agite în legătură cu toate astea și că aveau să sfârșească exersând și studiind, în loc să ia cina liniștiți acasă.

În schimb, se mută pur și simplu de la o lumânare la alta în mintea ei, până când încăperea se cufundă în beznă. N-ar fi putut să explice ce simțea sau cum de ușa aceea despre care vorbea Max se deschisese atât de brusc.

Avea să se gândească mai târziu, decise ea.

Acum voia vinul ăla.

În timp ce Lana și Max se bucurau de vinul lor – și de un aperitiv cu brânză brie topită pe felii de baghetă prăjită, pe care Lana nu se putuse împiedica să-l prepare –, Katie MacLeod Parsoni se grăbea spre un spital din Brooklyn.

Lacrimile nu veneau încă, fiindcă ea nu credea, refuza să creadă că tatăl ei murise, iar mama ei era brusc atât de bolnavă, încât ajunsese la Terapie intensivă.

Cu o mână apăsată pe pântec, cu brațul soțului în jurul taliei ei inexistente, urmărea semnele către ascensorul care ducea la Terapie intensivă.

– Asta nu se poate. E o greșeală. Ți-am spus că am vorbit cu ea acum câteva ore. Tata nu se simțea bine – o răceală sau ceva de genul ăsta – și ea făcea supă.

Zisese asta de nenumărate ori în drum spre spital. Tony doar își ținea brațul în jurul ei.

– O să fie bine, spuse el, fiindcă nu-i venea în cap nimic altceva.

– E o greșeală, repetă ea.

Dar când ajunseră la recepția spitalului, nu reuși să scoată nici un cuvânt. Nu-i ieșea nimic pe gură. Se uită neajutorată la Tony.

– Ni s-a spus că Angie, Angela MacLeod, a fost internată. Ea este fiica ei, Kathleen – soția mea, Katie.

– Trebuie s-o văd pe mama. Trebuie s-o văd.

Ceva din ochii asistentei făcu ca panica să clocotească în gâtul lui Katie.

– Trebuie s-o văd pe mama! Vreau să vorbesc cu doamna doctor Hopman. Ea zice...

Katie nu reuși să continue.

– Domnul doctor Gerson o tratează pe mama dumneavoastră, începu asistenta.

– Nu vreau să-l văd pe doctorul Gerson. Vreau s-o văd pe mama! Vreau să vorbesc cu doctorița Hopman.

– Hai, Katie, haide! Trebuie să încerci să te calmezi. Trebuie să te gândești la bebeluși.

– Mă duc să-o contactez pe doamna doctor Hopman. Asistenta dădu ocol pupitrului. Așteptați aici, vă rog, stați jos cât așteptați. În câte luni sunteți?

– Douăzeci și nouă de săptămâni și patru zile, zise Tony.

O podidi plânsul, iar lacrimile i se scurgeau încet pe obraji.

– Și tu numeri zilele, reuși Katie să îngaime.

– Bineînțeles, draga mea. Sigur că așa fac! Avem gemeni, îi zise el asistentei.

– Ce distracție pe voi!

Asistenta zâmbi, dar chipul ei deveni grav când se întoarse la recepție.

Rachel răspunse apelului pe pager cât de repede putu – și cântări rapid situația când îi văzu pe cei doi.

Era pe cale să aibă pe mână o gravidă îndoliată.

Totuși, din mai multe puncte de vedere era bine că ajunsese acolo înaintea lui Gerson. El era un internist excelent, dar putea fi brutal până aproape de grosolănie.

Asistenta de la recepție îi făcu un semn aprobator din cap lui Rachel. Ea se pregăti sufletește și se îndreptă spre cuplu.

– Sunt doctorița Hopman. Îmi pare rău pentru tatăl dumitale.

– E o greșeală.

– Dumneata ești Katie?

– Sunt Katie MacLeod Parsoni.

– Katie, spuse Rachel așezându-se. Am făcut tot ce am putut. Mama ta a făcu tot ce a putut. A sunat după ajutor și l-a adus la noi cât de repede posibil. Dar era prea bolnav.

Ochii lui Katie, la fel de verzi ca ai mamei sale, se agățară de ai lui Rachel. Erau rugători.

– Răcise. Luase un microb. Mama îi făcea supă de pui.

– Mama ta a reușit să ne dea câteva informații. Au fost în Scoția? Iar tu n-ai fost cu ei?

– Am regim de gravidă cu probleme.

– Gemeni, interveni Tony. Douăzeci și nouă de săptămâni și patru zile.

– Poți să-mi spui unde în Scoția?

– În Dumfries. Ce contează? Unde e mama? Trebuie s-o văd pe mama.

– E la izolare.

– Ce înseamnă asta?

Rachel se foi, cu privirea la fel de calmă și de așezată ca vocea.

– Este o precauție, Katie. Dacă ea și tatăl tău au contractat o infecție sau unul i-a transmis-o celuilalt, trebuie să ne protejăm de contagiere. Pot să te las s-o vezi câteva minute, dar trebuie să fii pregătită. E foarte bolnavă. Va trebui să porți mască, mănuși și un halat de protecție.

– Nu-mi pasă ce trebuie să port, trebuie s-o văd pe mama.

– Nu ai voie s-o atingi, adăugă Rachel. Și poți să stai doar câteva minute.

– Merg și eu cu soția mea.

– Bine. În primul rând, trebuie să-mi spui tot ce poți despre timpul petrecut de ei în Scoția. Mama ta zice că s-au întors abia astăzi și că au

ajuns acolo a doua zi de Crăciun. Știi dacă tatăl tău era bolnav înainte să plece?

– Nu, nu, era bine. Am petrecut Crăciunul împreună. Întotdeauna mergem la fermă a doua zi. Cu toții mergem, dar eu n-am putut, fiindcă acum n-am voie să călătoresc.

– Ai vorbit cu ei de când au plecat?

– Sigur. Aproape în fiecare zi. Vă spun că erau bine. Puteți să-l întrebați pe unchiul Rob, fratele geamăn al tatei. Erau toți acolo și erau bine. Puteți să-l întrebați. E la Londra.

– Poți să-mi dai numărul de telefon?

– Da.

Tony o apucă de mână pe Katie.

– Am eu toate informațiile și o să vă dau tot ce aveți nevoie. Dar Katie trebuie să o vadă pe mama ei.

De îndată ce fură îmbrăcați și cu mănușile puse, Rachel făcu tot ce putu ca să-i pregătească.

– Mama ta e tratată de deshidratare. Are febră mare și ne străduim să i-o scădem.

Se opri în fața salonului cu perete de sticlă, o femeie cu osatură delicată, cu ceea ce ar fi fost o explozie de bucle negre, dacă n-ar fi fost strânse nemilos la spate. Oboseala îi stăruia în ochii adânci, ciocolatii, dar își păstra tonusul viol.

– Perdelele din plastic sunt pentru protecția împotriva infecțiilor.

Katie privi prin geam, prin pelicula de plastic, în interiorul salonului, la femeia din patul îngust de spital.

„Ca o umbră a mamei", se gândi.

– Abia am vorbit cu ea. Abia am vorbit cu ea.

Îl luă de mână pe Tony și intrară.

Monitoarele bipăiau. Pe ecrane treceau ondulații și vârfuri verzi. Un fel de ventilator zumzăia ca un roi de viespi. Peste toate astea, Katie auzea respirația aspră a mamei.

– Mamă, zise ea, dar Angie nu se mișcă. E sedată?

– Nu.

Katie își drese vocea și vorbi mai tare și mai clar.

– **Mamă**, sunt Katie, Mamă!

Angie se foi și gemu.

– **Sunt** obosită, atât de obosită. Fac supă. Zi proastă, o să avem o zi **proastă**. Mami, vreau pijămăluța mea. Nu pot să mă duc azi la școală.

– **Mamă**, sunt Katie.

– **Katie**, Katie.

Capul lui Angie se întoarse pe pernă spre dreapta, spre stânga, **spre** dreapta, spre stânga.

– Mami a zis: „Katie, zăvorăște ușa. Zăvorăște ușa, Katie!"

Angie deschise ochii, iar ochii ei strălucitori din cauza febrei măturară salonul.

– Nu-l lăsa să intre. Nu l-ai auzit, foșnind în tufișuri? Katie, **zăvorăște** ușa!

– Nu-ți face griji, mamă! Nu-ți face griji!

– Vezi ciorile? Toate ciorile care dau roată.

Privirea aceea strălucitoare și oarbă ateriză pe Katie... și în ea se **zări** ceva ce Katie recunoscu a fi mama ei.

– Katie. E fetița mea.

– Sunt aici, mamă. Chiar aici.

– Tata și cu mine nu ne simțim bine. O să mâncăm supă de pui în pat și o să ne uităm la televizor.

– Bravo! Lacrimile se grăbiră în gâtul lui Katie, dar ea forță cuvintele să iasă printre ele. O să te simți mai bine în curând. Te iubesc.

– Trebuie să mă ții de mână când traversăm strada. E foarte important să ne uităm în ambele sensuri.

– Știu.

– Ai auzit? Cu respirația accelerată, Angie își transformă vocea într-o șoaptă. Foșnește ceva în tufișuri. Ceva se uită.

– Nu e nimic acolo, mamă.

– Este! Te iubesc, Katie. Te iubesc, Ian. Copiii mei.

– Te iubesc, mamă, zise Tony, înțelegând că-l luase drept fratele lui Katie. Te iubesc, repetă el, fiindcă așa era.

– Mai târziu o să facem un picnic în parc, dar... Nu, nu, vine furtuna. Vine cu asta. Fulgere roșii, arsuri și sângerări. Fugiți! Se împinse în capul oaselor și încercă să strige: Fugiți!

Angie se contorsionă într-un acces violent de tuse care pulverizâ spută și flegmă pe jos.

– Scoate-o afară! ordonă Rachel apăsând butonul pentru asistentă.

– Nu! Mamă!

În ciuda protestelor ei, Tony o trase pe Katie afară din salon.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, dar trebuie să-i lași să încerce s-o salveze. Haide! Mâinile îi tremurau când o ajută să-și scoată halatul. Trebuie să lăsăm toate astea aici, îți amintești?

Îi scoase mănușile ei, și le scoase pe ale lui și le aranjă, în timp ce asistenta intră grăbită în salon să-i ajute.

– Trebuie să stai jos, Katie.

– Ce-i cu ea, Tony? Vorbea aiurea.

– Pesemne că e febra. O conduse – simțind-o cum tremura lângă el – înapoi la scaune și o asigură: Au să i-o scadă.

– Tata a murit. A murit și eu nu pot să mă gândesc la el. Trebuie să mă gândesc la ea. Dar...

– Așa e. Tony își ținu brațul în jurul ei, îi trase capul pe umărul lui și-i mângâie părul castaniu ondulat. Trebuie să ne gândim la ea, îi spuse. Ian o să vină aici cât poate de repede. S-ar putea chiar să fie pe drum. Și el o să aibă nevoie de noi, mai ales dacă Abby și copiii nu pot să vină, dacă n-a reușit să găsească suficiente locuri în avion.

„Continuă să vorbești", își zise Tony, „continuă să vorbești și să-i ții mintea departe de tot ce s-a întâmplat în spatele perdelei ăleia oribile de plastic."

– Adu-ți aminte, a răspuns la mesaj că a reușit să rezerve pe o cursă spre Dublin, și a făcut rost de un zbor direct de acolo. Îți aduci aminte? Și se străduiește să-i aducă pe Abby și pe copii cu un zbor din Londra cât de repede poate.

– Credea că ești Ian. Te iubește, Tony.

– Știu. E O.K.! Știu.

– Îmi pare rău.

– Ei, haide, Katie!

– Nu, îmi pare rău. Am contracții.

– Cum? Ce? Câte?

– Nu știu. Nu știu, dar am. Și simt...

Când începu să se legene pe scaun, Tony o ridică. Așa, ținându-și soția și bebelușii în brațe, simțind că lumea se prăbușea sub el, strigă după ajutor.

O internară și, după o oră tensionată, contracțiile se opriră, lăsându-i pe amândoi epuizați.

– O să facem o listă cu ce vrei de acasă și o să alerg să-ți aduc. O să rămân aici peste noapte.

– Nu pot să gândesc limpede.

Chiar dacă-și simțea ochii de parcă avea nisip în ei, Katie nu putea să-i închidă. El îi luă mâna și i-o acoperi cu sărutări.

– O să fug acum. Și tu trebuie să faci ce îți spune medicul. Trebuie să te odihnești.

– Știu, dar... Tony, vrei să verifici, te rog? Vrei să vezi tu ce face mama? Nu cred că pot să mă odihnesc până nu aflu.

– O.K., dar nu te ridica și nu începe să dansezi prin salon cât sunt plecat.

Ea reuși să-i zâmbească larg.

– Fac legământ solemn!

Tony se ridică, se aplecă și o sărută pe pântec.

– Și voi, puștilor, stați acolo. Copii neastâmpărați ce sunteți! N-au stare, adăugă el întorcând privirea spre Katie.

Odată ajuns pe coridor se sprijini cu toată greutatea pe ușă, luptându-se împotriva nevoii chinuitoare de a ceda nervos. Katie era cea dură, credea el, cea puternică. Dar acum trebuia să fie el. Așa că avea să fie.

Trecu prin secția de îngrijiri speciale – locul era un labirint –, găsi ușile zonei de așteptare, recepția, ascensoarele.

Bănuia că avea să-și învețe drumul dacă soția lui mai rămânea acolo mult timp.

Din ascensor ieși o femeie de culoare, drăguță, cu constituție firavă, într-un halat alb de laborator și purtând pantofi Nike negri. Mintea lui se limpezi.

– Doamna doctor Hopman.

– Domnule Parsoni, ce face Katie?

– Spuneți-mi Tony, vă rog. Încearcă să se odihnească, totul e în regulă. N-a avut contracții în ultima oră, iar copiii sunt amândoi bine. Vor s-o țină cel puțin peste noapte, probabil pentru câteva zile. Întreabă de mama ei, așa că mă duceam să verific.

– Hai să stăm aici!

El lucrase încă din copilărie la firma de echipament sportiv a familiei sale, iar acum administra magazinul principal. Știa să citească oamenii.

– Nu.

– Îmi pare tare rău, Tony. Îi luă brațul și îl ghidă spre scaune. I-am spus doctorului Gerson că vin eu jos, dar pot să-i trimit un mesaj pe pager, să vină să vorbească cu voi.

– Nu, nu-l cunosc, n-am nevoie de asta. Se lăsă să cadă pe scaun și-și prinse capul în mâini. Ce se întâmplă? Nu înțeleg ce se întâmplă. De ce au murit?

– Facem teste, căutăm natura infecției. Credem că au contractat-o în Scoția, căci socrul tău a avut simptome înainte de plecarea de acolo. Katie a zis că au fost la o fermă, în Dumfries?

– Da, la ferma familiei – ferma unui văr. E un loc minunat.

– Un văr?

– Da, Hugh, Hugh MacLeod. Și Millie. Doamne, trebuie să le spun. Să-i spun lui Rob, să-i spun lui Ian. Ce-i spun lui Katie?

– Vrei să-ți aduc niște cafea?

– Nu, mulțumesc. Mi-ar prinde bine o băutură bună, tare, dar... Trebuia să fie puternic, își aminti el, astfel că, ștergându-și lacrimile cu podul palmelor, adăugă: O să rămân la coca-cola.

Când dădu să se ridice, Rachel îi puse o mână pe brat.

– Îți aduc eu. Normală?

– Da.

Se duse la automate și scoase mărunt. O fermă, se gândi. Porci, găini. O posibilă tulpină de gripă porcină sau gripă aviară?

Nu era domeniul ei, dar avea să obțină informația, să o transmită mai departe.

Îi duse coca-cola lui Tony.

– Dacă îmi dai datele de contact ale lui Hugh MacLeod și ale fratelui lui Ross MacLeod, s-ar putea să ne fie de folos.

Introduse în telefon toate numerele pe care i le oferi Tony: vărul, fratele geamăn, fiul, chiar și nepoții.

– Uite și numărul meu. Doctorița Hopman îi luă telefonul și-și adăugă numărul în lista lui de contacte. Sună-mă dacă pot face ceva. Vrei să rămâi cu Katie în seara asta?

– Da.

– O să mă ocup eu de formalități. Îmi pare rău, Tony. Îmi pare tare rău.

El oftă lung.

– Ross și Angie erau... I-am iubit ca pe propriii mei părinți. Ajută să știi că au fost cu cineva bun, cu cineva, înțelegeți, grijuliu, la sfârșit. O s-o ajute și pe Katie să știe asta.

Se întoarse în salonul lui Katie, mergând încet, chiar cotind în mod deliberat greșit, ca să-și ofere mai mult timp.

Când intră și o văzu culcată acolo, cu ochii în tavan, cu mâinile legănând protector bebelușii dinăuntrul ei, știu ce avea de făcut.

Pentru prima dată de când o întâlnise, avea s-o mintă.

– Mama?

– Doarme. Așa trebuie să faci și tu. Se aplecă peste pat și o sărută. Eu o să fug acasă, să împachetez niște lucruri pentru noi. Cum mâncarea de aici pesemne e scârboasă, o să iau niște lasagna de la Carmine's. Copilul trebuie să mănânce, glumi el bătându-se pe burtă. Și are nevoie de niște carne.

– O.K., ai dreptate. Tu ești stânca mea, Tone.

– Tu ai fost întotdeauna a mea. Mă întorc înainte să-ți dai seama. Fără petreceri nebunești cât sunt plecat.

Ochii ei străluciră și zâmbetul îi tremură. Dar Katie a lui fusese întotdeauna curajoasă.

– Am tocmit deja stripperii.

– Spune-le să nu plece până mă întorc.

Ieși și se târî la mașină. Începuse să ningă cu fulgi anemici pe care abia îi simțea. Se strecură în dubița pe care o cumpăraseră cu doar două săptămâni înainte, în așteptarea gemenilor, lăsă capul pe volan și plânse cu inima zdrobită.

Capitolul 3

Până la sfârșitul primei săptămâni din ianuarie, numărul raportat de morți depășea un milion. Organizația Mondială a Sănătății declarase că o pandemie se propaga cu o viteză fără precedent. Centrul de Control al Bolilor o identificase ca o nouă tulpină de gripă aviară, una care se răspândește prin contact de la om la om.

Dar nimeni nu putea să explice de ce păsările testate nu prezentau semne ale infecției. Nici unul dintre puii, curcanii, gâștele, fazanii sau prepelițele confiscate sau capturate pe o rază de o sută de kilometri de ferma MacLeod nu prezenta vreo urmă de infestare.

Dar oamenii – familia MacLeod din Scoția, vecinii lor, sătenii – mureau pe capete.

Acest detaliu, OMS, CDC[1] și ministerele Sănătății îl păstrau secret.

Distribuția vaccinurilor cunoștea sincope înnebunitoare. Întârzierile provocau revolte, jafuri, violență.

Nu conta că vaccinurile se dovedeau la fel de ineficiente ca tratamentele frauduloase care se vindeau ca pâinea caldă pe internet.

Pe tot globul, șefii de stat îndemnau la calm și cereau ordine, promiteau asistență, vorbeau despre politici.

Școlile erau închise, nenumărate firme își închideau porțile, căci oamenii erau îndemnați să limiteze contactul cu semenii lor.

[1] Acronim pentru Centers for Disease Control and Prevention, principala agenție federală americană în domeniul controlului și prevenirii bolilor

Vânzările de măști chirurgicale, mănuși, medicamente, remedii, clorură de var și dezinfectanți creșteau exponențial.

Nu ajuta la nimic. Tony Parsoni le-ar fi spus asta, dar el murise în același pat de spital ca soacra lui, la mai puțin de șaptezeci și două de ore după ea.

Bariere din plastic, mănuși de latex, măști chirurgicale? Apocalipsa nu se speria deloc și își împrăștia cu voioșie otrăvurile.

În cea de-a doua săptămână a noului an, numărul de morți depășise zece milioane, iar epidemia nu dădea nici un semn de domolire. Deși boala sa nu fusese declarată și moartea îi fusese ținută secretă timp de aproape două zile, președintele Statelor Unite cedase și el.

Ceilalți șefi de stat căzuseră ca niște piese de domino. În ciuda măsurilor extreme de precauție, ei se dovediseră la fel de predispuși la îmbolnăvire ca persoanele fără adăpost, ca panicații, ca enoriașii bisericilor, ca ateii, ca preotul și ca păcătosul.

Când Apocalipsa ajunse la Washington, în cea de-a treia săptămână, peste 60% din congresmeni muriră sau intrară în agonie, împreună cu peste un miliard de oameni din întreaga lume.

Cu guvernul în haos, se intensificară temerile legate de noi atacuri teroriste. Dar teroriștii erau la fel de ocupați să moară ca toți ceilalți.

Orașele deveneau zone de război, cu forțele polițienești subțiate luptând împotriva supraviețuitorilor care vedeau sfârșitul omenirii ca pe o ocazie de a vărsa sânge. Sau de a face profit.

Abundau zvonurile despre niște lumini care dănțuiau straniu, despre oameni cu abilități ciudate, care vindecau arsuri fără tratament și aprindeau focuri fără combustibil în butoaie, ca să se încălzească. Sau le aprindeau de dragul privelștii pe care-o ofereau flăcările. Unii susțineau că văzuseră o femeie trecând printr-un zid, alții jurau că văzuseră un bărbat ridicând o mașină cu o mână. Și un altul dansând de mama focului la vreo jumătate de metru de pământ.

Zborurile comerciale încetară în a doua săptămână, în speranța de a opri sau încetini răspândirea. Cei mai mulți care fugiseră înainte de interdicțiile de călătorie, părăsindu-și casele, orașele, chiar și țările, muriseră în altă parte.

[illegible]ții aleseră să rămână pe loc, făcându-și provizii în case și apar[illegible]te – chiar și în clădirile de birouri –, încuind ușile și ferestrele, [illegible]a punând paznici înarmați.

[illegible]i avură parte de confortul de a muri în propriul pat.

Cei care se încuiaseră în case și trăiau stăteau cu ochii lipiți de [illegible]e din ce în ce mai sporadice, sperând într-un miracol.

Din săptămâna a treia, știrile deveniră la fel de prețioase ca dia[illegible]ntele, și mult mai rare.

Arlys Reid nu credea în minuni, dar credea în dreptul publicului [illegible] a fi informat. Ea devenise, din reporter la o emisiune matinală din Ohio, unde făcea mai ales transmisiuni de la ferme și câteva reportaje [illegible] exterior de la târguri și festivaluri locale, reporter cu ștaif la un post afiliat din New York.

Câștigase popularitate, dar nu avusese multe oportunități de a practica un jurnalism serios.

La treizeci și doi de ani, încă mai pândea postul de la știrile naționale. Nu se așteptase să meargă de la sine. Vedeta *Știrilor serii*, o voce calmă și sobră în două decenii de crize mondiale, dispăruse înainte de sfârșitul primei săptămâni a pandemiei. Unul câte unul, în ordinea valorică, înlocuitorii muriseră, fugiseră sau, cum fusese cazul predecesoarei sale, făcuseră o criză de plâns în direct.

În fiecare dimineață, când se trezea – în clădirea ei cu doar câteva etaje, aproape goală, aflată la mică distanță de studio –, Arlys făcea inventarul.

Nu tu febră, nu tu greață, nu tu crampe, nu tu tuse, nu tu iluzii.

Nu tu – deși ea nu credea, de fapt, zvonurile – abilități ciudate.

Mânca din proviziile ei sărăcăcioase. De obicei, cereale uscate, căci laptele devenise aproape imposibil de găsit, cu excepția laptelui praf, pe care stomacul ei nu-l suporta.

Se îmbrăcă pentru alergat, întrucât descoperise că s-ar fi putut vedea nevoită să alerge, chiar și la lumina zilei, chiar și numai pe câteva străzi. Își puse servieta de-a curmezișul. Înăuntru, păstra un Colt .32 găsit pe stradă. Își încuie ușa și porni în pas vioi.

Pe drum, dacă se simțea destul de în siguranță, făcea poze cu telefonul. Întotdeauna era ceva de documentat. Încă un cadavru, încă o mașină arsă, încă o vitrină de magazin spartă.

În caz contrar, continua să alerge constant.

Se păstra în formă – ca întotdeauna – și ar fi putut să sprinteze, dacă era necesar. În cele mai multe dimineți, străzile rămâneau sinistru de tăcute, străzi goale, cu excepția mașinilor abandonate. Cei ce hălăduiseră noaptea în căutare de sânge se târâseră înapoi în găurile lor odată cu lumina soarelui, ca vampirii.

Folosea ușa laterală, căci Tim de la securitate îi dăduse un set complet de chei și carduri de acces, înainte să dispară.

Întotdeauna o lua pe scări, fiindcă se oprise de câteva ori curentul. Urcarea a cinci etaje o ajuta să compenseze pierderea celor cinci ședințe pe săptămână la sală.

N-o mai deranja liniștea cu ecou din clădire. În sala de mese și la cantină încă se mai găsea cafea. Înainte să pună filtrul în funcțiune, mai măcină niște boabe și puse cafeaua în punga de plastic din servietă.

Doar câte o porție zilnic – la urma urmei, nu era singura care avea nevoie de acea infuzie de energie bună.

Uneori, Micuța Fred – stagiară entuziastă care, ca și Arlys, continua să vină la postul de televiziune în fiecare zi – refăcea stocul. Arlys nu întreba niciodată de unde făcea rost micuța roșcovană săritoare de boabele de cafea, de cutiile cu Snickers sau de prăjiturelele Little Debbie.

Ea doar se bucura de generozitate.

În acea zi, își umplu termosul cu cafea și se decise pentru o bucățică de ruladă.

Le luă pe amândouă și se îndreptă șerpuit spre redacția de știri. Ar fi putut să-și ia un birou – erau disponibile o grămadă acum –, dar preferase atmosfera din spațiul deschis al redacției.

Aprinse luminile, le urmări cum clipeau peste birourile goale, ecranele goale, computerele tăcute.

Încerca să nu-și facă griji pentru ziua în care, apăsând comutatoarele, n-avea să se mai întâmple nimic.

Ca întotdeauna, se așeză la biroul pe care-l alesese, își încrucișă degetele și porni computerul. Wi-fi-ul din blocul ei își dăduse duhul cu două săptămâni înainte, dar la postul de televiziune încă funcționa. Mergea dureros de lent, de multe ori cu sughițuri, dar mergea. Aștepta cu clic să se conecteze, își turnă cafeaua, se lăsă pe spate și se puse cu degetele încrucișate.

– Și așa mai trăim încă o zi, zise ea cu voce tare când se aprinse ecranul.

Făcu clic pe e-mail, sorbi din ceașcă și așteptă până când mesajele apărură pe ecran.

Așa cum făcea de mai multe ori pe zi, se uită după e-mailuri de la părinții ei, de la fratele ei, de la prietenii pe care-i avea în Ohio. Nu comunicase cu ei de mai bine de o săptămână.

Ultima dată când reușise să dea de părinții ei, mama îi spusese că era bine. Dar vocea îi suna îndurerată și firavă.

Apoi, nimic. Nu reușise să dea de ei la telefon, mesajele și e-mailurile rămâseseră fără răspuns.

Trimise încă un e-mail colectiv.

„Vă rog, contactați-mă. Îmi verific e-mailul de mai multe ori pe zi. Puteți să-mi telefonați pe mobil, încă funcționează. Trebuie să știu ce faceți. Orice informații despre voi și despre unde sunteți. Chiar îmi fac griji.

Melly, dacă primești asta, te rog, te rog, vezi ce fac părinții mei. Sper că tu și ai tăi sunteți bine. Arlys."

Apăsă pe tasta de trimitere și, fiindcă nu mai putea să facă nimic altceva, închise problema într-un colț al minții și își văzu de treabă.

Intră pe site-urile marilor ziare, *New York Times*, *Washington Post*. Reportajele se subțiaseră, dar tot mai putea să scoată ceva din ele.

Fostul secretar de stat – acum președinte, pe linia de succesiune – vorbise prin videoconferință cu secretarul Sănătății și Serviciilor Sociale, cu actualul șef al CDC (fostul murise în ziua a noua a pandemiei) și cu noul șef al OMS. Elizabeth Morrelli îi succeda lui

Carlson Track, care cedase în fața bolii. Întrebările privind modul în care sfârșise doctorul Track nu primiseră răspuns.

Arlys remarcă declarația lui Morrelli potrivit căreia, prin eforturi globale, un nou vaccin pentru combaterea H5N1-X ar fi trebuit să fie gata pentru distribuție în termen de o săptămână.

– Ciudat, asta a zis-o Track acum zece zile. Rahatul într-un buncăr închis ermetic tot rahat rămâne.

Citi despre un grup de oameni care strânseseră hrană, apă și provizii într-o școală elementară din Queens și acum trăseseră în alții care încercau să intre.

Cinci morți, printre care o femeie cu un copil de zece luni în brațe.

La celălalt capăt al spectrului, o biserică din suburbiile Maryland-ului distribuia pături, mâncare gătită, lumânări, baterii și alte articole de bază.

Reportaje despre crime, sinucideri, violuri, crime. Și o grămadă de relatări despre eroism și bunătate simplă.

Desigur, existau reportaje nebunești despre oameni care pretindeau că văzuseră creaturi cu aripi luminoase zburând în jurul lor. Sau despre un bărbat care-l ucisese pe altul cu săgeți în flăcări lansate din vârful degetelor.

Citi reportajele despre armată, care transporta voluntari ce se presupunea că sunt imuni către spații securizate, pentru testare. „Oare unde sunt?" se întrebă ea. Și despre carantina la care erau supuse comunități întregi, despre înmormântările în masă, despre blocade, despre o bombă incendiară aruncată pe peluza Casei Albe.

Predicatorul fanatic, reverendul Jeremiah White, care pretindea că pandemia reprezintă mânia divină asupra unei lumi fără Dumnezeu și care proclama că virtuosul avea să supraviețuiască numai prin supunerea păcătosului.

– Ei sunt printre noi, dar ei nu sunt ca noi, era ultima lui strigare. Ei vin din iad și trebuie trimiși înapoi în foc!

Arlys luă notițe, verifică alte site-uri. „Tot mai multe devin inactive în fiecare zi", își zise ea în timp ce naviga.

Se uită la ceas și conectă Skype-ul cu o sursă în care avea mai multă încredere decât în oricare alta.

El îi dărui un zâmbet larg când apăru pe ecran.

Părul lui izbucni pretutindeni, dintr-o dată, alb ca al lui Billy Idol, în jurul feței plăcute și simpatice.

– Salut, Chuck.

– Salut, minunată Arlys! Tot cinci stele din cinci?

– Da, și tu?

– Sănătos, bogat și înțelept. Ai mai pierdut pe cineva?

– Nu știu încă. N-am văzut pe nimeni în dimineața asta. Bob Barrett încă n-a apărut. Lorraine Marsh a cedat nervos ieri.

– Da, am văzut.

– O să preiau eu transmisiunea ei de după-amiază, fiindcă n-o văd întorcându-se. Încă mai avem echipă. Carol e în cabină și Jim Clayton a venit zilnic în ultimele zece zile. E destul de suprarealist când șeful postului vine și face pe electricianul sau îndeplinește orice altă sarcină pentru care nu mai avem oameni. Și Micuța Fred încă mai aprovizionează restaurantul, scrie niște subiecte, face pe comisionarul și iese și pe post.

– E o dulceață. Ce-ar fi să-mi faci cunoștință cu ea?

– Cu drag. Dă-mi adresa ta și o aduc direct la tine.

El îi zâmbi din nou cu zâmbetul ăla.

– Aș vrea să pot, dar zidurile au urechi. Și blestematul de aer are. Hackerul tău prietenos din vecini are nevoie de peștera lui Batman.

– Batman nu era prietenos, era un psihopat perfect. Iar Spider-Man n-avea nici o peșteră.

El chicoti.

– Uite încă un motiv pentru care sunt cel mai mare fan al tău. Poți să-mi dai lecții despre super-eroi. Care a fost reportajul tău preferat din ce ai citit în dimineața asta?

– Cel despre femeia goală care călărește un unicorn în SoHo.

– Frate, mi-ar plăcea să văd o femeie goală, cu sau fără unicorn. A trecut ceva timp.

– Nu mă dezbrac pentru tine, Chuck. Nici măcar pentru zvonul pe care te pregătești să mi-l spui.

– Suntem prieteni, Arlys. Prietenii nu cer nuditate.

– Atunci ce se zvonește?

Zâmbetul dispăru.

– Ai citit bilanțul de azi?

– Da. Și *Times*, și *Post* dau un bilanț actualizat zilnic de decese raportate. Am depășit un miliard cu cinci milioane, trei sute douăzeci și două de mii, patru sute șaisprezece.

– Asta e numărătoarea oficială pentru mass-media. Adevărata numărătoare spune peste două.

Inima ei tresări.

– Peste două miliarde? De unde ai numărul ăsta?

– Trebuie să țin asta pentru mine. Dar e adevărat, Arlys, și se întâmplă mult mai repede decât spun cei care se ocupă de porcăria asta.

– Dar... Doamne Dumnezeule, Chuck, asta înseamnă aproape o treime din populația lumii! O treime din populația lumii a dispărut în câteva săptămâni? Deprimată, scrise numărul murmurând: Și asta nu include crimele, sinuciderile, oamenii uciși în prăbușiri de avioane, incendii, panică, cei care au murit fiindcă au fost abandonați.

– O să se înrăutățească, Arlys. Știi saga președinților care se succed la Casa Albă? Carnegie e terminat.

– Definește „terminat".

– Mort.

El se frecă la ochii șireți, de un albastru pal, pe o față ușor pistruiată.

– Un nou președinte a depus jurământul la două dimineața. Secretara de la Agricultură – cei de dinaintea ei în ordinea de succesiune au căzut deja victime Apocalipsei. Afurisita de cucoană de la fermă conduce acum ce-a mai rămas din lumea liberă. Dacă spui asta, armata vine și-ți dărâmă ușa.

– Da. O să distrug computerul, cum mi-ai spus, dacă mă decid să dau asta pe post. Agricultură.

Trebui să scotocească înapoi prin notițe, după lista pe care o făcuse.

– Ea era a opta în linia de succesiune. În timp ce vorbea, Arlys îi tăie de pe listă pe cei de deasupra femeii și văzu că-i tăiase deja și pe câțiva dintre cei care ar fi urmat. Dacă ea nu reușește, ajungem la secretarul Trezoreriei, și după el nu mai e nimeni.

– Scumpo, guvernul e terminat. Nu doar aici, până în iad și înapoi. E o modalitate al dracului de radicală de a scăpa de dictatori, dar e o modalitate. Coreea de Nord, Rusia...

– Stai așa! Kim Jong-un? A murit? Când?

– Acum două săptămâni. Se susține că e viu, dar e o gogoriță. E pe bune! Dacă mai e ceva bun. Dar nu ăsta e cel mai tare zvon. A suferit mutații, Arlys. Carnegie... Președinte pentru o zi? Mă rog, trei zile. A avut răni, rănile i-au apărut pe tot corpul – și în orificiile delicate – înainte să manifeste simptomele cunoscute ale Apocalipsei. A fost izolat bine, sub supraveghere douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, testat de trei ori pe zi, și tot l-a prins.

– Dacă virusul a suferit mutații...

– Înapoi la planșeta cu peste două miliarde, și mai urmează și alții. Dar aici e-aici: Habar n-au ce dracu' e. Tulpină a gripei aviare? Rahat!

– Ce vrei să spui? întrebă Arlys. Au identificat tulpina. Pacientul Zero...

– Rahat, Arlys. Tipul mort din Brooklyn, poate. Dar Apocalipsa nu e nici o gripă aviară. Păsările nu sunt infectate. Au testat puii și fazanii și tot felul de prieteni de-ai noștri cu pene și nimic. Și animalele cu patru picioare? Sunt bine mersi. Doar oamenii sunt afectați. Doar oamenii.

I se puse un nod în gât, dar își forță cuvintele să iasă.

– Război biologic? Terorism.

– Nu e nici un zvon pe tema asta, pur și simplu *nada*, și poți să pariezi pe fundul tău frumos că fac tot posibilul să găsească o explicație. Indiferent ce naiba e, nimeni n-a mai văzut niciodată așa ceva. Ce-a mai rămas din autorități? Mint, cad din nou în rahatul cu „hai să nu creăm panică". Păi, pe toți dracii, panica e deja instalată!

– Dacă nu pot să identifice virusul, nu pot să creeze un vaccin.

– Bingo! Chuck ridică un deget și desenă în aer un semn de bifat. Au luat-o pe altă cale și asta nu inspiră încredere. Aud vorbindu-se despre mișcări militare, despre oameni care sunt – până acum – asimptomatici scoși din casele lor și duși în locuri precum Raven Rock, Fort Detrick. Au stabilit puncte de control și închid zonele

urbane. Dacă intenționezi să ieși din New York, bombonico, fă-o cât mai repede.

– Cine ar mai face știrile? Dar stomacul i se încleștă. Izbuti să adauge: Și cum aș mai vorbi cu tine în fiecare zi?

– Mă gândesc că am timp înainte să-mi bată la ușă, și am o trapă de evacuare. Dacă folosești informația asta, Arlys, nu mai pierde timpul, dispari. Ia câte provizii poți să duci și ieși din oraș. Nu te mai frăsui pe-acolo.

Se opri și-i aruncă din nou zâmbetul acela.

– Asta e! Dă-i bătaie, Frank!

Arlys închise ochii și lăsă să-i scape un râset slab când îl auzi pe Sinatra fredonând „New York, New York".

– Da, răspândesc vestea[1].

– El sigur a reușit. Tipul uscătiv din Hoboken. Hei, și eu sunt un tip uscătiv. Are un parc cu numele lui acolo, nu? În Hoboken.

Zâmbetul îi rămase larg, dar ea îi văzu ochii – ochii lui intenși și serioși.

– Da, am făcut o chestie cu știaf acolo acum un milion de ani.

– Podoken Hoboken. N-au ei Park Avenue, dar băiatul lor numărul unu nu s-a descurcat prea rău. Acum însă trebuie să plec. Am hackerit până la trei dimineața. Trei dimineața e cam mult chiar și pentru ora de culcare a lui mandea. Ai grijă!

– Și tu la fel, Chuck.

Încheie apelul și scoase o hartă a străzilor din Hoboken.

– Park Avenue, murmură ea. Și am găsit. Park Avenue numărul unu, poate? Sau... intersecția Park cu First Street. Park și First, trei dimineața dacă ies din Manhattan.

Se ridică, porni să se plimbe, încercând să absoarbă tot ce-i povestise Chuck. Avea încredere în el – aproape tot ce-i spusese până în dimineața aceea se verificase. Și ce nu se verificase oficial se învârtea în categoria surselor anonime.

Două miliarde de morți. Virusul suferea mutații. Încă un președinte mort. Trebuia să facă niște săpături în legătură cu Sally

[1] „I'm spreading the news", vers din melodia „New York, New York" cântată de Frank Sinatra

MacBride – secretara de la Agricultură devenită șeful statului, potrivit lui Chuck. Avea să fie pregătită dacă și când se anunța schimbarea puterii.

Dacă ar fi dat știrea, uniformele – sau bărbații în negru – ar fi luat cu asalt sediul televiziunii. Ar fi ridicat-o pentru interogatoriu, poate ar fi închis postul. În lumea de dinainte ar fi riscat să se lase interogată, ar fi riscat să fie târâtă în fața tribunalului pentru a proteja o sursă. Dar asta nu mai era lumea de dinainte.

Pentru ediția de dimineață avea să se limiteze la rapoartele oficiale confirmate și la propriile observații. Apoi avea să scrie materiale din informațiile de la Chuck. Să monitorizeze internetul – Micuța Fred ar fi putut s-o ajute cu asta. Dacă ar fi putut să numească o altă sursă, chiar și din străfundurile internetului, s-ar fi protejat pe sine și pe Chuck. Și postul.

Știa că erau oameni care depindeau de transmisiunile lor – pentru ajutor, pentru speranță, pentru adevăr, atunci când îl puteau găsi ca să-l comunice.

Se așeză la loc, mai turnă cafea, scrise un material, îl cizelă, îl rescrise, îl printă. Avea să-i ceară lui Fred să-l pună pe prompter.

Luă textul cu ea în cabină, alese un sacou înainte de a se apuca să-și facă singură machiajul și coafura. Poate că venea sfârșitul lumii, dar ea *trebuia* să arate profesional când anunța asta.

În studio o găsi pe Micuța Fred cea roșcovană și săritoare vorbind cu cameramanul cu ochi triști.

– Bună, Arlys! Lucrai și n-am vrut să te deranjez. Am adus niște mere și portocale, le-am pus în sala de odihnă.

– Unde găsești chestiile astea?

– O, nu trebuie decât să știi unde să te uiți.

– Mă bucur că tu știi. Vrei, te rog, să-mi aranjezi materialul?

– E ca și făcut. Coborându-și glasul, Micuța Fred adăugă: Steve e deprimat. A văzut un nenorocit împușcând un câine aseară. Când a coborât pe stradă, tipul dispăruse și câinele murise. De ce trebuie să fie oamenii atât de răi?

– Nu știu. Dar există oameni ca Steve care s-ar duce pe stradă ca să încerce să ajute un câine, deci ăsta e reversul medaliei.

- E adevărat, nu? Poate îi găsesc un câine. Acum sunt atât de mulți maidanezi.

Înainte ca Arlys să poată comenta, Micuța Fred se duse să încarce prompterul.

Arlys se așeză la pupitru și își potrivi casca.

- Mă văd?

- Avem noi grijă, Arlys.

- Bună dimineața, Carol. Am zece minute grele, încă zece lejere. Micuța Fred încarcă materialul.

Vorbiră despre producție, adăugară textul pe care-l scriseseră Carol și Jim, stabiliră știrile de deschidere, de încheiere - unicornul prinse încheierea - și calculară că puteau oferi o emisiune de știri completă de treizeci de minute.

- Când o să trecem peste asta, Arlys, și lumea o să se însănătoșească din nou... cât de cât... o să rămâi la pupitrul *Știrilor serii*, îi zise Jim în ureche.

„Artileria grea", își spuse ea. Amintindu-și de vestile lui Chuck, se gândi că n-avea să se întâmple niciodată.

- Să nu uiți!

- Fac legământ solemn!

Fred puse pe pupitru materialul scris și o cană de apă.

- Mulțumesc!

Arlys își verifică fața, își învolbură părul castaniu, trecu prin niște exerciții de dicție, după care fu anunțată că mai avea treizeci de secunde.

La zece, își roti umerii, la cinci se întoarse spre cameră, așteptând ca Steve să-i dea semnalul de începere.

- Bună dimineața. Sunt Arlys Reid din New York, cu *Raportul de dimineață* pentru dumneavoastră. Astăzi, Organizația Mondială a Sănătății estimează numărul de morți din cauza H5N1-X la peste un miliard cinci sute de milioane. Ieri, președintele Carnegie a avut întrevederi cu oficiali din cadrul OMS și CDC, inclusiv cu șefii amberlor organizații și cu oamenii de știință care lucrează în permanență la crearea unui vaccin pentru combaterea virusului.

„Mint", își zise ea în timp ce continua. „Mint fiindcă mi-e teamă să spun adevărul. Mint fiindcă mi-e teamă."

Capitolul 4

În timp ce Arlys transmitea știrile, Lana asculta potopul de vești neplăcute uitându-se pe fereastră.

Îi plăceau la nebunie ferestrele din podea până-n tavan, îi plăcea la nebunie că putea să privească spre ceea ce devenise cartierul ei. În câte dimineți nu fugiseră ea sau Max până la mica patiserie, după covrigi proaspeți? Acum, în loc de o vitrină plină cu produse de patiserie și prăjituri apetisante, geamurile erau acoperite cu scânduri, iar scândurile erau acoperite cu graffiti obscene.

Își mută privirea jos, spre prăvălia cu delicatese unde glumise adesea cu femeia veselă din spatele tejghelei.

Doris, își aminti Lana. O chema Doris, purta întotdeauna o bonetă albă peste cârlionții strânși bine de tot și un ruj roșu aprins, lucios.

Cu numai o zi înainte, Lana se uitase pe aceeași fereastră și văzuse cum odinioară aglomeratul magazin de delicatese, afacere de familie, se transformase într-un morman de cărămizi arse, lemne încă fumegânde și sticlă zdrobită.

Sigur fără alt motiv decât bucuria perversă.

Atât de multe magazine și restaurante pe care ea și Max le frecventaseră, unde se simțiseră bine, erau închise acum sau distruse de jefuitori sau vandali.

Alte mansarde și apartamente erau goale sau zăvorâte. Oare erau oameni vii, sau morți în cele zăvorâte?

În acea dimineață nu trecea nimeni pe trotuare. Nici măcar aceia care uneori se aventurau să scotocească după hrană sau după provizii înainte să se încuie la loc. Nu trecea nici o singură mașină.

Veneau noaptea, odată cu lăsarea întunericului. Năvălitorii, cum se autointitulau. Mai era alt cuvânt pentru ei? se întrebă Lana. Veneau pe motociclete, hoinăreau în haită ca niște lupi turbați, răcnind pe străzi. Trăgând cu pistolul, aruncând pietre sau bombe incendiare în geamuri.

Spărgând, arzând, jefuind, râzând.

În noaptea de dinainte, trezită de strigăte și de focuri de armă, Lana riscase să arunce o privire. Văzuse un grup de Năvălitori fix la ușa clădirii lor. Observase că doi se certau, se luptau, scoteau cuțite, în timp ce alții îi înconjurau aclamând la vederea sângelui. Lăsaseră înfrântul sângerat pe stradă – dar nu înainte de a-i trage șuturi, de a-l călca în picioare.

Max sunase la poliție. Puterile lui în creștere îl ajutaseră să amplifice semnalul, căci acum rareori puteai obține legătura pe fix sau pe mobil.

Veniseră, echipați în ținută de luptă, abia după o oră de la apel. Puseseră cadavrul într-un sac și îl luaseră cu ei - dar nu se deranjaseră să intre și să le ia o declarație ei sau lui Max.

Vedea sângele de pe stradă de la fereastră.

Cum putea lumea să devină atât de întunecată, atât de crudă? Și chiar în timp ce o asemenea lumină intra în ea? O simțea înflorind, îi simțea strălucirea, simțea acel aflux de putere ori de câte ori se deschidea s-o primească.

Știa că și pentru Max era la fel, acea înflorire, acea descoperire.

Vedea că existau și alții.

Femeia pe care o privise sărind de pe acoperișul clădirii peste stradă. Nu din disperare, ci ca să se avânte cu voioșie cu aripi luminoase și întinse.

Sau băiatul nu mai mare de zece ani pe care îl văzuse țopăind pe trotuar, stingând și aprinzând luminile stradale cu o fluturare a brațelor.

Văzuse dansul luminițelor minuscule, privise niște ființe înaripate [illegible]estul de aproape de fereastra ei încât să le vadă trăsăturile – mascul, [illegible]melă.

Minuni, își zise. Fix de la fereastra asta, asistase la minuni.

Și la barbarie. Cruzimea omenească manifestată prin ieșiri vio[illegible]nte cu arme de foc, cuțite și priviri rătăcite. Partea întunecată a ma[illegible]icilor, care aruncau bulgări de foc letali sau se loveau unii pe alții cu [illegible]bli negre, ascuțite.

Așadar, chiar în timp ce lumina ei creștea, lumea își dădea duhul în fața ochilor săi.

Lana se gândi cu inima tremurândă la cifrele avansate de femeie la televizor. Peste un miliard și jumătate de morți. Un miliard și jumătate de vieți șterse de pe fața pământului nu de terorism, nu de bombe și tancuri sau de o ideologie nebună. Ci de un virus, de germeni, de vreun microb infinitezimal pe care oameni de știință îl etichetaseră cu dispreț cu un șir de litere.

Iar lumea îi dăduse un nume mai elocvent, după părerea ei: Apocalipsa.

Arlys Reid era acum legătura primordială a Lanei cu lumea din afara mansardei. Se agăța de emisiunile zilnice, fiindcă reportera părea atât de calmă, atât de imposibil de calmă când vorbea despre orori.

Și despre speranță, își aminti Lana. Căutarea neîncetată a unui remediu. Dar chiar și când avea să fie găsit – avea să fie găsit? – nimic n-avea să mai fie la fel.

Apocalipsa își răspândea otrava atât de repede, în timp ce magicii, atât cei răi, cât și cei buni, se ridicau să umple golul creat de moarte.

Ce avea să rămână la sfârșit?

– Lana, pleacă de la fereastră! E periculos.

– Am protejat-o. Nu vede nimeni înăuntru.

– Ai blindat-o?

Max se îndreptă spre ea cu pași mari și o trase înapoi.

Ea se întoarse spre el și închise ochii strâns.

– Of, Max. Cum se poate să fie adevărat? Se vede fum spre vest. Pur și simplu acoperă cerul. Moare New Yorkul, Max.

– Știu.

O cuprinse în brațe și privi peste capul ei la fum, la ceea ce părea a fi păsări, negru pe gri, dând roată.

– Am dat, în sfârșit, de Eric.

Lana se trase repede în spate. Max își căuta fratele mai mic de zile întregi.

– Slavă Domnului! E bine?

– Da. Nici el n-a reușit să ajungă la părinții noștri. Călătoreau în Franța când a lovit asta... N-avem cum să aflăm. N-am reușit să împing semnalul atât de departe. Nu încă.

– Sunt sigură că sunt bine. Sunt pur și simplu sigură de asta. Unde e Eric?

– Încă la Penn State, dar spune că situația e gravă și că o să încerce să plece în seara asta. Se duce spre vest, fuge de oraș. Are un grup de oameni cu care călătorește și ei stochează provizii. A reușit să-mi spună unde se află înainte să cadă semnalul. Pur și simplu n-am mai putut să-l mențin.

– Dar ai dat de el și e bine. Se agăță de asta și de mâinile lui Max. Peste câteva clipe își dădu seama: Vrei să pleci în căutarea lui.

– Trebuie să ieșim din New York, Lana. Ai zis chiar tu, orașul e pe moarte.

Ea se uită din nou pe fereastră.

– Toată viața mea. Am trăit aici toată viața mea. Am lucrat aici, te-am cunoscut pe tine aici. Nu mai e casa noastră. Și tu trebuie să-l găsești pe Eric. Trebuie să plecăm, să-l găsim.

Ușurat că-l înțelegea, își odihni obrazul pe creștetul capului ei. Își găsise locul aici, în acest oraș, îl considerase centrul puterii lui – pentru scrisul care-i plăcea la nebunie, pentru magicul descoperit în el.

Aici începuse cu adevărat, studiind, practicând Meșteșugul, construindu-și o carieră satisfăcătoare.

Aici o găsise pe Lana; și aici începuseră să-și clădească o viață împreună.

Dar acum orașul ardea și sângera. Văzuse destul ca să știe că i-ar fi luat în iad cu el dacă ar fi rămas. Ar fi riscat orice altceva, însă n-ar fi pus-o în pericol pe Lana.

– Trebuie să-l găsesc pe Eric, dar tu – siguranța ta – e cel mai important lucru pentru mine.

Ea întoarse capul ca să-și treacă fugar buzele peste gâtul lui.

– O să ne protejăm unul pe altul. Poate că într-o zi o să ne întoarcem, o să ajutăm la reconstrucție.

El nu făcu nici un comentariu. Fusese afară, scotocise străzile după provizii. Speranțele lui de a se întoarce muriseră deja.

– Familia unuia din grupul lui Eric are o casă de vacanță în Alleghenies, așa că se îndreaptă într-acolo. E destul de izolat. Max continuă să privească pe fereastră: păsările – erau mai multe acum? – dădeau roată în fumul care se ridica. Ar trebui să fie în siguranță acolo, departe de mediul urban, adăugă el. Am configurat traseul.

– E drum lung de aici până acolo. La știri am auzit-o pe Arlys Reid spunând că tunelurile sunt blocate. Și că militarii au ridicat baricade, încercând să țină populația sub control.

– O să trecem. O trase înapoi, o prinse de umeri, își trecu mâinile peste brațele ei ca și cum ar fi vrut să-i transfere propria hotărâre. O să trecem. Împachetează ce ai nevoie, doar ce ai nevoie. O să ies să caut niște provizii. Apoi o să furăm o mașină – sunt o grămadă abandonate. Pot s-o pornesc, zise el privindu-și mâinile. Pot să fac asta. O să ne îndreptăm spre nord, să ajungem în Bronx.

– În Bronx?

– Principalele probleme sunt tunelurile și podurile. Va trebui să trecem peste râul Harlem, dar, din ce am auzit, accesul în Bronx e încă permis.

– Cum ajungem acolo?

– Podul Park Avenue pare cel mai rapid. Studia hărțile de zile întregi, se gândi Max. E de cale ferată, dar o camionetă sau un SUV ar putea să facă față. Sunt doar vreo sută de metri, așa că ajungem aproape imediat. Și continuăm să mergem spre nord, până când putem s-o luăm spre vest, spre Pennsylvania. Trebuie să ieșim din New York. Ce e mai rău urmează, Lana.

– Știu. Simt asta. Strângându-l de mână, se răsuci spre televizor. Zice că guvernul, oamenii de știință, oficialii pretind că sunt aproape

de obținerea unui vaccin, dar eu nu simt așa. Nu simt așa, Max, oricât aș vrea.

Cu un aer hotărât, Lana se trase înapoi.

– Mă apuc să fac bagajele. N-o să avem nevoie de prea multe.

– Haine călduroase, îi zise el. Și pune-ți ceva în care poți să te miști, să alergi dacă e nevoie. O să luăm și mâncare, dar nu te agita deocamdată cu asta. Lanterne, baterii de rezervă, apă, câteva pături. Putem să facem rost de mai multe provizii pe drum.

Lana se uită la pereții acoperiți cu rafturi de cărți, zeci și zeci de cărți... unele cu numele lui pe ele.

Max înțelese și ridică din umeri.

– Le-am citit, oricum. Mă duc afară să caut două rucsacuri. Între timp, tu fă bagajul pentru amândoi, Lana.

– Nu-ți asuma nici un risc.

Îi luă fața în mâini și o sărută.

– Mă întorc într-o oră.

– O să fiu gata. Dar, cum nervii i se întinseseră ca un arc, îl mai reținu o clipă: Hai să plecăm acum, Max, împreună. Putem să luăm tot ce ne trebuie când ieșim din oraș.

– Lana, murmură el sărutând-o pe frunte. O grămadă de oameni care au plecat nepregătiți au sfârșit morți. Hai să nu ne pierdem capul, să facem asta pas cu pas. Haine călduroase, îi aminti, apoi se duse să-și pună geaca de iarnă și să-și tragă pe cap o căciulă de schi. O oră, da? Încuie ușa după mine.

Când rămase singură, Lana se grăbi să închidă toate încuietorile pe care el le instalase de când începuse nebunia.

„O să se întoarcă", își zise. Se întorcea, fiindcă era inteligent și rapid, fiindcă avea puterea în el. Fiindcă n-o lăsa niciodată singură.

Se duse în dormitor și se uită la hainele din dulap.

Fără haine de petrecere sau drăguțe, fără pantofi eleganți sau cizme sexy. Simțea un ușor regret și își imagina că și lui Max îi părea rău să-și abandoneze cărțile.

Necesitatea însemna să părăsească lucrurile pe care le iubeau – dar niciodată unul pe celălalt.

Împachetă pulovere, bluze, jambiere groase, pantaloni de lână, [illegible], cămăși de flanel, șosete, lenjerie de corp. Suficient pentru amândoi, pentru câteva săptămâni fără spălare, se gândi. O pătură, [illegible] mare, călduroasă, două prosoape, o punguță cu articole de toaletă de bază.

În baie, oftă la colecția de produse de îngrijire a pielii, produse pentru păr, machiaj, uleiuri de baie. Se convinse că unul, doar unul, borcanul cu hidratantul ei preferat, era indispensabil.

Intră în camera de zi în momentul în care Arlys Reid își încheia programul cu un reportaj despre o femeie goală care călărea un unicorn pe Madison.

– Sper că e adevărat, murmură Lana stingând televizorul pentru ultima oară.

Pentru partea sentimentală, selectă fotografia ei preferată cu ea și Max. El stătea în spatele ei, cuprinzând-o cu brațele. Mâinile ei se încrucișau peste ale lui. El purta blugi negri și o cămașă albastră cu mânecile suflecate până la coate, iar ea, o rochie vaporoasă de vară – cu verdeața luxuriantă din Central Park în jurul lor.

O împachetă, cu ramă cu tot, între prosoape. Și strecură în bagaj un exemplar din primul lui roman publicat, *Regele vrăjitor*.

Pentru speranță, se duse în biroul lui și luă flash-ul USB unde-și păstra lucrările în curs.

Într-o zi, când lumea avea să se însănătoșească, Max avea să-l vrea.

Luă din debara două lanterne și baterii de rezervă, apoi așeză într-o sacoșă pâinea pe care o făcuse cu doar o zi înainte, o pungă cu paste, alta cu orez, pungi cu ierburi aromatice pe care le uscase, cafea, ceai. Folosi un răcitor mic pentru cele câteva perisabile, niște piept de pui congelat.

N-aveau să facă foamea – cel puțin o vreme.

Își desfăcu cuțitele, superbele cuțite japoneze pentru care luni în șir făcuse economii la sânge, dar meritase.

Probabil că n-ar fi trebuit să le ia pe toate, dar să lase vreunul în urmă i-ar fi rupt inima mai rău decât să-și abandoneze garderoba.

În plus, erau extrem de utile.

Le rulă la loc, le puse deoparte. Erau uneltele ei, își zise, așa că avea să le poarte în propriul rucsac. Uneltele ei, povara ei.

Oricât de prostesc ar fi fost, făcu patul cu grijă, aranjă pernele aruncate.

Se îmbrăcă - haine calde, șosete groase, cizme robuste.

Când auzi ciocănitul lui Max - de șapte ori, trei-trei-unu - pur și simplu zbură la ușă, smulgând încuietorile. Apoi se aruncă în brațele lui.

- Nu m-am lăsat cuprinsă de îngrijorare cât ai fost plecat, îi spuse trăgându-l înăuntru. Așa că totul a atins apogeul și a explodat în secunda în care te-am auzit ciocănind.

Ochii îi înotau în lacrimi strălucitoare - și izbucni în râs când el îi întinse un rucsac bordo cu ornamente roz-bombon.

Îi zâmbi la rândul lui.

- Îți place rozul. Aveau unul în stoc.

- Max. Clipi să îndepărteze lacrimile și-l luă. Uau! E deja greu.

- Le-am încărcat pe amândouă - pe al tău și pe al meu, bărbătesc, de camuflaj.

Deși nu-i spuse, îl al lui erau un pistol de 9 mm și încărcătoare de rezervă pe care le găsise într-un depozit jefuit.

- Am luat pentru fiecare un briceag multifuncțional și un kit pentru filtrarea apei, niște corzi de bungee. Își scoase pălăria și, trecându-și degetele prin păr, oftă: Suntem newyorkezi, Lana. Orășeni. O să fim ca niște străini acolo.

- O să fim împreună.

- N-o să las pe nimeni să-ți facă rău.

- Bine. Nici eu n-o să las pe nimeni să-ți facă rău.

- Hai să împachetăm restul! S-ar putea să trebuiască să mergem pe jos destul de mult până găsim o mașină. Vreau să ieșim din New York înainte de lăsarea întunericului.

În timp ce umpleau rucsacurile, el ochi pachetul ei cu cuțite.

- Toate?

- N-am luat nici o singură pereche de pantofi Manolo Blachnik. Asta e enervant, Max. E enervant.

El cumpăni, apoi alese o sticlă de vin din raft și și-o strecură în [illegible].

- Mi se pare corect.

- Da. Tu ai un cuțit la centură. Aia e o teacă de cuțit, nu?

- E o unealtă. Și o precauție, adăugă el când ea nu zise nimic.

După un moment, desfăcu buzunarul frontal al rucsacului, scoase tirbușonul și tocul.

Șocată sincer să vadă o armă în mâna lui, ea se trase înapoi.

- Nu, Max! Nu un pistol! Dintotdeauna am avut aceeași părere despre armele de foc!

- E un ținut ciudat, Lana. Unul periculos, zise el vârându-și arma la centură. Tu n-ai mai fost afară de aproape două săptămâni. Îi luă mâna și, strângându-i-o, murmură: Crede-mă, e necesar.

- Am încredere în tine. Vreau să ies, Max, să ajung undeva unde armele nu sunt necesare, iar cuțitele nu sunt o măsură de precauție. Hai să mergem! Hai să mergem, zău așa!

Dădu să îmbrace haina de cașmir - albastră ca ochii ei - pe care i-o dăruise el de Crăciun, dar la clătinatul lui din cap o schimbă cu hanoracul. Cel puțin nu avu nici o obiecție față de eșarfa de cașmir pe care ea și-o înfășură în jurul gâtului.

O ajută să-și pună rucsacul.

- Te descurci?

Ea își strânse pumnul și-și îndoi brațul din cot.

- Sunt o orășeancă ce merge la sală. Sau obișnuia să meargă.

Cu asta, își luă poșeta și și-o puse de-a curmezișul.

- Lana, n-ai nevoie...

- Îmi las robotul de bucătărie, cuptorul olandez, cizmele peste genunchi Louboutin, purtate fix o singură dată, dar nu plec fără poșetă.

Scutură din umeri ca să-și aranjeze rucsacul și îi aruncă o privire calmă și provocatoare.

- Apocalipsă sau nu, există limite, Max. Există limite.

- Erau cizmele alea pe care le-ai purtat la mine în birou - cu o cămașă de-a mea?

- Exact. Asta înseamnă că le-am purtat de două ori.

- O să-mi fie dor de ele la fel de mult ca ție.

Era bine, își zise Lana, era bine că puteau să glumească înainte de a-și părăsi casa.

Max ridică bagajul pregătit de ea și deschise ușa.

– Ne mișcăm încontinuu, îi spuse. Pur și simplu ne mișcăm încontinuu spre nord, până găsim o camionetă sau un SUV.

Zâmbetul ei pieri; se mulțumi să încuviințeze din cap.

Se îndreptau spre scara de la capătul holului comun când ușa ultimului apartament se deschise cu un pocnet.

– Nu vă duceți acolo!

– Continuă să mergi! ordonă Max când Lana se opri.

Ușa se deschise un pic mai larg. Prin crăpătură, Lana o văzu pe femeia pe care o cunoștea sub numele de Michelle. Lucrase în publicitate, avea ceva bani din familie, divorțată, viață socială activă.

Acum, părul lui Michelle, grozav de încurcat, îi zbura în jurul feței, de parcă ar fi bătut un vânt turbat.

În spatele ei zburau în cercuri vase, obiecte din sticlă, perne și fotografii.

– Nu vă duceți acolo! repetă ea. Acolo e moartea! Apoi zâmbi, oribil, în timp ce-și învârtea degetele în aer. Nu mă pot opri! Pur și simplu nu mă pot opri! Suntem toți nebuni aici. Toți. Nebuni. Aici.

Trânti ușa.

– Nu putem s-o ajutăm? întrebă Lana.

Max o prinse de braț, trăgând-o spre scară.

– Continuă să mergi!

– E una de-a noastră, Max.

– Ei bine, unii ca noi nu s-au descurcat cu ceea ce s-a petrecut în interiorul lor. Au înnebunit, ca ea. Imuni la virus, osândiți oricum. Asta e realitatea, Lana. Continuă să mergi!

Coborâră trei etaje pe holul îngust.

Cutiile poștale erau larg deschise, cu ușițele rupte sau atârnând ca niște limbi. Pereții erau murdari de graffiti. Ea simți miros de urină, strident și stătut.

– Nu știam că au făcut asta în clădire.

– Până la etajul al doilea, îi zise Max. Majoritatea chiriașilor au plecat înainte. Nu sunt sigur că mai e cineva până la etajul trei.

Când ieșiră în lumina soarelui de iarnă și în vântul mușcător, Lana simți miros de fum și cenușă, de mâncare putrezită și de ceea ce știa era moartea.

Nu scoase o vorbă în timp ce străbăteau repede ceea ce fusese ca ei lume de străzi, magazine și cafenele.

În locul acesteia domneau distrugerile și dezolarea, iar pe străzile pustii se zăreau de colo-colo mașini distruse și abandonate. O liniște umplită făcea ca ecoul pașilor lor să răsune sinistru.

Tânjea după motoarele, claxoanele, vocile, muzica fără pereche a orașului. Le plânse în timp ce se îndreptau spre nord.

– Max, Doamne, Max, în mașina aia sunt cadavre!

– Unii au fost prea bolnavi ca să iasă sau să se ducă la spital, dar au încercat oricum. Văd tot mai multe de fiecare dată când ies. Nu putem să ne oprim, Lana. Nu putem să facem nimic.

– Nu se poate să-i lași așa. Pe de altă parte, știu că nu-i nimic de făcut. Chiar dacă ar începe să producă un vaccin mâine...

Lana auzi răspunsul în tăcerea lui, la fel de real ca și cum l-ar fi rostit.

– Tu nu crezi c-o să existe vreun vaccin.

– Cred că sunt mai mulți morți decât au anunțat și că au să fie și mai mulți. Nu cred că sunt aproape de găsirea vreunui leac.

– Nu putem să gândim așa. Max, nu putem...

În timp ce ea vorbea, o fată – nu putea să fi avut mai mult de cincisprezece ani – sări afară printr-o vitrină spartă, cu o raniță bombată pe spate.

Lana începu să-i vorbească pe un ton blând. Fetița zâmbi în timp ce scoase un cuțit zimțat de la centură.

– Ce ziceți să-mi dați rucsacurile și bagajele și să vă vedeți de drum? În cazul ăsta n-o să vă tai.

Pe cât de înspăimântată, pe atât de șocată, Lana se trase înapoi. Max se mută în fața ei.

– Fă-ne o favoare tuturor, sugeră el. Fă stânga-mprejur și cară-te.

Fetița, al cărei păr blond strălucea sub căciula de lână, despică aerul cu lama cuțitului, iar șuieratul răsună șocant în liniștea dimprejur.

– Târfa ta n-o să arate prea drăguță când o să-i fac niște găuri. Descărcați rahatul ăsta dacă nu vreți să vă golesc de sânge.

Când puștoaica fandă, împungând cu cuțitul, Lana reacționă instinctiv și ridică o mână, cu frica urlându-i în cap.

Fata făcu ochii mari de durere și sări în spate țipând. Acele câteva secunde îi dădură timp lui Max să-și scoată arma de pe șold.

– Înapoi! Pleacă!

– Ești una dintre ei, mârâi fata mijindu-și ochii plini de ură la Lana. Ești un Supraom. Tu ai făcut asta. Tu ai făcut toate astea. Ești o afurisită de spurcăciune.

Scuipă la picioarele lor și fugi.

– Max, Dumnezeule...

– Hai! S-ar putea să aibă prieteni.

Ea o luă la fugă împreună cu el, observând că ținea arma scoasă.

– Ce-a vrut să spună prin...

– Mai târziu. Uite, SUV-ul argintiu. Îl vezi?

Îl vedea, și îi văzu bara de protecție zdrobită de o berlină. Așa cum văzu și cadavrele întinse pe stradă lângă ele.

Max vârî arma în toc și o apucă de mână. Acum trebui să sprinteze ca să țină pasul cu picioarele lui lungi.

– Max. Sângele...

Forma bălți pe asfalt.

– Ignoră-l.

Când deschise ușa, tăcerea fu spartă de huruitul unui motor.

– Urcă!

Lana se văzu nevoită să treacă peste sânge și moarte ca să se arunce în mașină. Fără a-și putea reține un țipăt la detunătura focului de armă, se așeză trenurând în timp ce Max sări pe locul șoferului, aruncând bagajul în spate. Se uită cum bagajul căzu pe bancheta goală, apoi săltă.

Când el întinse mâna spre demaror, inelele colorate de plastic dintr-un șirag zornăiră. O motocicletă dădu colțul în viteză gonind spre ei. Fata călărea în spatele unui bărbat al cărui păr negru flutura în vânt.

– Puneți mâna pe Supraoameni! strigă ea. Omorâți-i!

Un grup de patru, posibil cinci oameni năvăliră după ei, trăgând în V. Chipul lui Max strălucea de sudoare, maxilarul îi era încleștat.

– Hai, hai! zise el.

Gândindu-se la viața pe care ar fi putut-o avea, la lumea care ar fi putut să fie, Lana închise ochii. Cel puțin aveau să moară împreună, spuse apucându-l de braț.

Motorul prinse viață. Max puse schimbătorul pe poziția de conducere și acceleră.

– Ține-te bine, o avertiză și, învârtind de volan, se îndepărtă de mulțime, cu cauciucurile scoțând un sunet strident.

Lana tresări violent când oglinda laterală explodă de la un glonț, iar SUV-ul sări violent peste bordură. Atinse partea laterală a altei mașini distruse, înainte ca Max să apese pedala de accelerație până-n podea.

Goneau pe stradă cu motocicleta după ei.

Max nu încetini când ajunseră la alte rable, la alte mașini abandonate, ci se avântă printre ele cu o viteză periculoasă. Când trecu destul de aproape ca metalul să răzuiască metalul, săriră scântei.

Ea riscă o privire în spate.

– Cred că se apropie. Doamne, Max, fata – tot fata aia – are o armă. E...

Gloanțele șuierară în aer. Se auzi un zgomot de sticlă spartă.

– Stopurile de pe spate, zise el încruntat. Chiar atunci, în goana lui spre est, tăie colțul Străzii 5, făcând SUV-ul să se zgâlțâie. S-ar putea să trebuiască să încetinesc prin oraș, Lana, ca să pot trece printre mașinile lăsate în drum. Ei au mai multă manevrabilitate. Fă ce ai făcut acolo, pe stradă.

Cuprinsă de panică, ea își strânse capul între palme.

– Nu *știu* ce am făcut. Eram îngrozită.

El răsuci volanul, trase înapoi, se hurducă peste o bicicletă de curier deja aplatizată.

– Acum ești speriată? Oprește-i, Lana! Oprește-i, altfel nu știu dacă o să reușim.

Un glonț lovi luneta, sfărâmând geamul. Lana își aruncă mâna în sus. Își aruncă și frica odată cu ea.

Roata din față a motocicletei sări drept în sus: se ridică pe spate. Când începu să se răsucească, fata zbură. Lana o auzi țipând înainte să cadă cu zgomot pe capota unei mașini. Bărbatul se ținu bine, luptându-se să păstreze controlul.

Dar motocicleta se răsturnă, se întoarse brusc, apoi atât aceasta, cât și motociclistul alunecară și se rostogoliră pe stradă.

– Doamne, i-am omorât! I-am omorât?

– Ne-ai salvat pe noi.

El încetini puțin ca să se orienteze. Pe Broadway se văzu nevoit să schimbe abrupt direcția spre nord, fiindcă o îngrămădeală de rable bloca drumul spre est. În spatele lor, Times Square, odinioară o lume aglomerată și haotică, fără seamăn, era tăcută ca un mormânt.

Încetinea la fiecare intersecție, verificând dacă drumul era liber. Coți spre est.

De câte ori, se întrebă Lana, de câte ori luase un taxi sau metroul spre Midtown pentru cumpărături sau ca să ia prânzul, ca să se ducă la teatru?

Reduceri la Barneys, o vânătoare prin paradisul pantofilor la etajul opt de la Saks. O plimbare în Central Park cu Max.

Gata cu ele, erau doar amintiri acum.

Din puținele semne ale vieții pe care le văzu, oamenii se mișcau pe furiș, nu cu acel pas vioi, gen „am treabă", al newyorkezilor. Nici urmă de turiștii minunându-se de zgârie-nori cu capul pe spate.

Vitrine sparte, coșuri de gunoi răsturnate, lumini stradale distruse, un câine atât de slab, că i se vedeau coastele, căutând mâncare. Avea să se sălbăticească, să înceapă să mănânce carne de om? se întrebă ea.

– Nu cunosc populația New Yorkului.

– Se apropia de nouă milioane, îi zise Max.

– Am mers aproape cincizeci de străzi și n-am văzut nici cincizeci de oameni. Nici măcar o singură persoană de fiecare stradă. Inspiră, încercând să se liniștească, apoi spuse: Nu te-am crezut când ai zis că nu se raportează toți morții. Acum te cred. De ce voia fata aia să ne omoare, Max? De ce au venit așa după noi, de ce încearcă să ne omoare?

– Așteaptă să ieșim din oraș mai întâi și îți spun.

Coți spre Park Avenue. Bulevardul larg nu era mai liber, doar ofe mai mult spațiu pentru mai multe mașini. Ea își imagină panica provocase carambolurile, furia care răsturnase autobuze, autotume, teama care baricadase ferestrele, chiar și la șase și șapte etaje asupra străzilor și trotuarelor.

Dintr-o tonetă de fast-food mai rămăsese doar scheletul. O limuzină incendiată încă fumega. Macaralele abandonate se înălțau și se întindeau ca niște schelete gigantice. Max observă toate astea cu mâinile strânse pe volan, cu ochii urmărind drumul.

– Acum e un pic mai liber, zise el. Cei mai mulți trebuie să se fi îndreptat spre tuneluri, spre poduri, chiar și după ce s-au ridicat baricade.

– Încă e frumos. Gâtul Lanei se strânse când vorbi. Vechile clădiri placate cu gresie, vilele.

Chiar și cu ușile scoase din balamale, cu geamurile sparte, rămâneau cu încăpățânare frumoase.

Cu ochii în patru, Max conducea rapid pe bulevardul larg, odinioară un simbol al eleganței.

– Au să revină la viață, zise el. Rasa umană e prea încăpățânată ca să nu reconstruiască, să nu recolonizeze un oraș ca New Yorkul.

– Noi suntem oameni?

– Bineînțeles că suntem. Pentru confortul amândurora, îi acoperi mâna cu a lui. Nu lăsa frica și suspiciunea unor ființe brutale și ignorante să te facă să te îndoiești de tine. Ieșim acum din Manhattan, apoi o să ne îndreptăm spre nord, spre nord și spre vest, până găsim un drum liber peste râu. Cu cât mai departe de zonele urbane, cu atât mai mari șanse avem.

Când ea încuviință din cap, o strânse de mână.

– Dacă nu reușim să trecem mai departe, o să găsim un loc undeva în siguranță, unde să ne stabilim până la primăvară. Ai încredere în mine, Lana.

– Am.

– Mai avem mai puțin de douăzeci de străzi până la pod. Aruncă o privire în retrovizor și se încruntă. E o mașină în spate care se apropie în viteză.

Drept răspuns, Max acceleră.

Lana se întoarse și se uită în spate.

– Cred că e poliția. Lumini... și acum sirene. E poliția, Max, ar trebui să tragi pe dreapta.

În schimb, el acceleră și mai mult.

– Regulile vechi nu se mai aplică. Unii polițiști ridică oameni ca noi.

– Ba nu! N-am auzit nici o știre despre asta. Max! Ai viteză prea mare.

– Nu vreau să-mi asum nici un risc. Am vorbit cu alții ca noi și am aflat că ne ridică dacă ne găsesc. Nu numai fata aia ne învinovățește. Aproape am ajuns.

– Dar chiar și după ce...

Se întrerupse și strânse din ochi când el evită o camionetă răsturnată.

– Încetinește-i! zise el repede.

– Eu nu...

– Fă ce ai făcut înainte, dar mai puțin. Încetinește-i!

Cu inima pulsându-i în gât, Lana ridică o mână și încercă să-și imagineze că împingea mașina înapoi, pur și simplu o împingea înapoi.

O văzu derapând, apoi încetinind în mod miraculos.

„Cum se întâmplă asta?" reflectă ea. Acum câteva săptămâni nu putea să aprindă o lumânare, și acum... Acum ea era cea care ardea cu lumină.

– Ține-o așa! Ține-o! Nu mai avem nevoie decât de câteva minute.

– Mi-e teamă că... Ar putea să se întâmple ce s-a întâmplat cu motocicleta. Nu vreau să rănesc pe nimeni.

– Ține-o așa, uite podul! Ah, fir-ar a dracului de treabă! Au ridicat podul. Nu m-am gândit la asta. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Lana își pierdu concentrarea când se întoarse și văzu podul ridicat. Și distanța dintre cele două jumătăți.

– Trebuie să oprim!

– Nu. Trebuie să-l coborâm. Împreună. Putem s-o facem împreună. Concentrează-te, Lana, știi cum. Concentrează-te să-l cobori, altfel s-a zis cu noi.

Avea o părere prea bună despre abilitățile pe care le poseda, se gândi. Însă mâna lui o strângea tare pe a ei, îngăduindu-i să-i simtă vibrațiile de putere. Orice ar fi avut, împinse spre el.

Tremura de efort, simțea cum totul în interiorul ei se schimbă și... se extinde. Cu o smucitură, de parcă ar fi suflat într-o lumânare, podul începu să se lase în jos.

– Funcționează. Dar...

– Rămâi concentrată. O să reușim.

Însă mergeau prea repede, iar podul cobora atât de încet.

În spatele lor, sirenele urlau.

„Împreună", își zise ea. „Trăim sau murim." Închise ochii, se forță mai tare.

Auzi un zgomot, simți mașina sărind și zgâlțâindu-se.

– Ridică-l! strigă Max.

Cu tot zumzetul din urechi, cu tot zumzetul din trupul ei, se forță din nou. Deschise ochii. Pentru o clipă, își spuse că zburau.

Se răsuci rapid și văzu cum podul se ridica metru cu metru în spatele lor. Mașina care-i urmărea se opri cu scrâșnet de roți în partea cealaltă.

– Max. De unde vine asta? Cum putem să facem așa ceva? Puterea asta, genul ăsta de putere e înspăimântător și...

– Minunat? O schimbare a echilibrului, o deschidere. Nu știu, dar nu o simți?

– Da. Da. „O deschidere", își zise ea, „și mult mai mult."

– Am ieșit, o asigură Max. Îi sărută mâna, dar nu încetini în timp ce goncau pe șinele de cale ferată. O să găsim o cale. Scoate niște apă din bagaj, respiră adânc. Tremuri.

– Oamenii... Oamenii încearcă să ne omoare.

– N-o să-i lăsăm. Când întoarse capul să se uite la ea, ochii îi ardeau cenușii și întunecați. Avem cale lungă de parcurs, Lana, dar o să reușim.

Ea își lăsă capul să cadă pe spătar și închise ochii ca să încerce să-și echilibreze pulsul, să-și limpezească ceața fricii din minte.

– E atât de ciudat, murmură. De când sunt la New York, e prima dată când ajung în Bronx.

Râsul lui o surprinse când îl auzi hohotind, atât de bogat, atât de dezinvolt.

– Păi, e o primă vizită dată dracului.

Capitolul 5

Jonah Vorhies rătăcea în haosul secției de Urgențe. Lumea continua să se scurgă sau să se împleticească înăuntru, ca și cum clădirea însăși oferea minuni. Intrau tușind și vomitând, sângerând și trăgând să moară.

Cei mai mulți din cauza Apocalipsei, unii ca victime ale violențelor provocate de Apocalipsă.

Împușcături, răni de cuțit, oase rupte, leziuni la cap.

Unii stăteau liniștiți, fără speranță, ca bărbatul cu băiatul de vreo șapte ani în poală. Sau ca femeia cu ochi sticloși și febră, care se ruga cu un rozariu. Moartea se răspândise atât de densă în ei, atât de neagră, încât știau că n-aveau să mai apuce a doua zi.

Alții se dezlănțuiau, țipau, cereau, cu scuipatul zburându-le din gură. Era păcat că-și jucau atât de urât ieșirea din scena vieții, se gândi el.

Izbucneau regulat lupte, dar rareori durau mult. Virusul avea efecte atât de devastatoare, încât chiar și un campion mondial ar fi căzut după ce ar fi dat sau ar fi încasat câțiva pumni.

Personalul medical, ce mai rămăsese din el, făcea ce putea.

Erau paturi disponibile, știa el. O, erau destule paturi, săli de operație deschise, săli de tratament. Dar nu erau suficienți medici, asistente, stagiari, infirmiere ca să trateze, să coasă și să oprească hemoragia.

Nu mai erau locuri la morgă – știa și asta. Prin urmare, cadavrele erau stivuite ca într-un joc de cuburi.

Personalul medical? În cea mai mare parte murise sau fugise. Patti, partenera lui din ultimii patru ani. Patti, mamă a doi copii, care era pasionată de heavy metal, de filmele de groază (cu cât mai înspăimântătoare, cu atât mai bine) și de mâncarea mexicană – nu făcea economie de Tabasco – fugise în Florida în săptămâna a doua.

Fugise fiindcă tatăl ei – un mare amator de golf care ducea o viață de huzur în Tampa – murise, iar mama ei – profesoară pensionară, voluntară în domeniul alfabetizării, tricoteză pasionată – era pe moarte.

El observase Apocalipsa în Patti, împreună cu teama și durerea ei, când își luase rămas-bun. Știa că n-avea s-o mai vadă niciodată.

Nici pe ea, nici pe asistenta drăguță care purta întotdeauna uniforme vesele, cu pisicuțe sau cățeluși. Infirmiera care făcea baloane de gumă de mestecat, stagiarul care-și dorea să ajungă chirurg și alte zeci și zeci.

Căzuseră ca muștele, unii acasă, alții luptându-se să-și facă datoria.

Adusese câțiva el însuși – singur acum. Ca și personalul spitalului, paramedicii, personalul de pe ambulanțe, pompierii, polițiștii, toți își văzuseră rândurile decimate.

Morți sau fugiți.

Rachel supraviețuise – superba, devotata doctoriță Hopman. O văzuse luptând împotriva valului Apocalipsei. Suprasolicitată, epuizată, dar niciodată panicată. Venea din când în când s-o caute, să se asigure că era bine.

Ea îi dădea speranță.

Apoi se retrăgea, se încuia în apartamentul lui, stătea pe întuneric, deoarece speranța durea.

De fiecare dată se întorcea însă, căutând acea scânteie mică, acel strop de lumină într-o lume crudă. Dar nu vedea decât moarte, moartea apăsându-l, apucându-l cu ghearele, batjocorindu-i talentul de a o vedea fără să poată face nimic.

Prin urmare, cutreiera prin secția de Urgențe și în afara acesteia, acceptând decizia pe care o luase în întuneric. Asta avea să fie ultima oară când căuta speranță.

Se uitase în sălile de tratament, văzuse moartea. Se uitase în depozitele de medicamente, văzuse ravagiile de acolo.

Poate că avea să mai facă un tur, un ultim tur.

Dincolo de secția de Urgențe, spitalul reverbera ca un cavou. Poate că era adecvat, își zise el. Poate că era un semn. Și Dumnezeu știa că liniștea calmează.

În curând, liniștea avea să domnească.

Intră în camera de odihnă a personalului – avea niște amintiri frumoase, pe care voia să le ia cu el. O văzu pe Rachel la o masă, recoltându-și singură sânge.

– Ce faci?

Ea ridică privirea. Îngrijorare, oboseală, totuși nu panică. Totuși nu Apocalipsa.

– Închide ușa, Jonah! Sigilă mostra, o etichetă, o puse lângă celelalte într-un suport, apoi îi zise: Îmi recoltez sânge. Sunt imună. Au trecut peste patru săptămâni, și sunt asimptomatică. Am fost expusă de nenumărate ori, dar nu prezint semne ale virusului. Nici tu, observă ea. Stai jos! Vreau să-ți recoltez o probă.

– De ce?

Rachel deschise cu calm o seringă nouă.

– Fiindcă toți cei pe care i-am tratat – absolut toți pacienții – au murit. Fiindcă cred că tu l-ai adus la Urgențe pe Pacientul Zero: Ross MacLeod.

Jonah se grăbi să se așeze, simțind că i se înmuiaseră picioarele.

– Eu...

– Am trimis un raport la CDC cu săptămâni în urmă, din câte am văzut în calendar, dar n-am mai primit nici un rezultat. Și ei mor. Nu pot să iau legătura cu ei, dar mâine o să încerc să mai trimit un raport. Am nevoie de timp înainte să ajungă la noi. Scoate-ți jacheta și suflecă-ți mâneca.

– „Să ajungă la noi"?

– Sunt în New York acum – New York City, Chicago, D.C., L.A., Atlanta, bineînțeles. Îi puse un garou de cauciuc. Strânge pumnul, îi ceru înainte să-i tamponeze interiorul cotului. Fac razii. Caută imuni ca tine și ca mine, îi iau pentru teste. Indiferent dacă respectivii vor sau nu să fie luați.

– De unde știi?

Ea zâmbi ușor, înfigând acul cu o înțepătură abia simțită.

– Doctorii vorbesc între ei. Am o prietenă care își face rezidențiatul la Chicago. Își făcea. Cred că a murit acum. Vocea i se frânse, așa că se opri o clipă, inspirând și expirând până se liniști. În cele din urmă reluă: Au venit cu tot arsenalul, costume de protecție, personal verificat. Ea n-a trecut testul, dar i-au luat pe cei care s-au dovedit imuni. Asta a fost acum trei zile. Fratele ei lucra la spitalul Sibley din Washington. Au pus stăpânire pe clădire printr-o acțiune în stilul trupelor de comando. CDC, NIH[1], OMS. Au mutat bolnavii în alte spitale din regiune. Au ales câțiva pentru observație, testare. Cei imuni sunt în carantină. Carantină militară. Fratele ei a reușit să scape și s-o contacteze, avertizând-o. Și ea a făcut la fel cu mine.

– Am ascultat știrile când am putut. Când putuse să le suporte, se gândi el, apoi spuse cu glas tare: N-am auzit nimic din toate astea.

– Dacă vreun jurnalist știe de asta, o s-o țină sub capac. Sau va fi el însuși reținut de autorități pe undeva. Așa presupun.

Acoperi și etichetă proba lui de sânge, puse o bucată de vată și un leucoplast pe locul unde intrase acul fin.

Se trase în spate și-l privi în ochi.

– Și Healy e imun.

– Nu-l cunosc pe Healy.

– Corect, n-ai de unde. Tipul de la laborator – unul bun. A făcut și el niște teste, pe o grămadă de infectați, începând cu MacLeod. Dar noi... el... acum îi testează pe cei imuni. Cât încă mai poate.

Rachel se uită în jur ca și când tocmai ieșise dintr-o piscină adâncă.

– Nu suntem decât un mic spital din Brooklyn, dar au să ajungă și la noi. Dacă cineva îmi găsește raportul inițial, o să mă ia în vizor și-o să mă bage imediat în carantină pentru teste. Și pe tine, adăugă ea presându-și degetele peste ochii epuizați. Ar trebui să pleci de aici.

– Venisem doar să-mi iau rămas bun.

– Bine gândit. N-are nici un rost. Tu îi aduci pe cei infectați, eu încerc să-i tratez. Rata de mortalitate e sută la sută, odată infectați. Sută la sută.

[1] Acronim pentru National Institutes of Health (în Statele Unite, institute guvernamentale care se ocupă cu cercetarea medicală și biomedicală)

Își acoperi fața cu mâinile și clătină din cap când el îi atinse brațul.

– Un minut, murmură ea oftând prelung înainte să-și lase jos mâinile.

Ochii ei, adânci, căprui-închis, străluceau, dar lacrimile nu căzură.

– Toată viața am vrut să fiu doctoriță. Niciodată n-am vrut să fiu prințesă sau balerină, star rock, actriță celebră. Doctoriță. Medicină de urgență. Să fii acolo când oamenii sunt bolnavi și speriați, răniți. Să fii acolo. Și acum? N-are nici o importanță.

– Nu, spuse el simțind cum întunericul se strângea în jurul lui. Nu așa.

– Poate că sângele nostru va fi important. Poate că Healy găsește un miracol. Slabe șanse, dar poate. Dar o să fac tot ce pot, cât timp mai pot. Tu ar trebui să pleci. Luându-l de mână, îi spuse ferm: Găsește un loc sigur. Nu te mai întoarce aici.

Jonah se uită în jos la mâna ei. O știa puternică pe Rachel, capabilă.

– Am făcut un fel de pasiune pentru tine.

– Știu. Îi zâmbi când el ridică privirea spre ea. Păcat că nici unul dintre noi n-a acționat. Eu... eu din diverse motive... am evitat complicațiile. Tu ce scuză ai?

– Nu mi-am făcut curaj pentru asta.

– Greșeala noastră. Prea târziu acum. Rachel își retrase mâna, se ridică și luă stativul cu probe. O să-i duc astea lui Healy și o să fiu asistenta lui de laborator, din moment ce doar el a mai rămas din tot departamentul. Mult noroc, Jonah.

O privi plecând. Nici o speranță, își zise. Nu văzuse nici o speranță în ea. Forță, da, dar acea scânteie de speranță murise. În clipa aceea înțelese.

Își trase mânecile la loc și îmbrăcă jacheta. Nu voia să treacă din nou prin secția de Urgențe, să simtă suflul morții, dar știa că asta avea să-l ajute să ducă la bun sfârșit decizia pe care o luase.

Ignoră țipetele, icnetele, tusea cumplită și ieși la aer. Se gândise s-o facă înăuntru. Dacă ar fi avut destul curaj, s-ar fi dus la morgă să-și pună capăt zilelor. Să le ușureze tuturor treaba. Dar pur și simplu nu putea să înfrunte această perspectivă.

Chiar acolo, reflectă el, la ușile secției de Urgențe? Dar, la naiba, ei aveau destule pe cap. În ambulanța lui? Părea o idee bună.

La volan, sau în spate? La volan, sau în spate? De ce îi era atât de greu să decidă?

Actul în sine? Nici o problemă. Avusese de-a face cu destule sinucideri și încercase să afle cea mai bună modalitate. Vechiul revolver de calibru .32 al bunicului în gură, apeși pe trăgaci. Gata!

Pur și simplu nu putea să mai vadă moartea în jurul lui. Moartea iminentă, fără vreo umbră de speranță. Nu mai putea să se uite la chipurile vecinilor, colegilor, prietenilor, rudelor și să vadă acolo amprenta morții.

Nu putea să se închidă în beznă ca să nu mai vadă. Nu mai putea să audă țipetele, focurile de armă, implorările pentru ajutor, râsetele nebunești.

În cele din urmă, depresia și disperarea lui aveau să se transforme în nebunie. Și se temea, se temea în mod activ că nebunia avea să-l transforme într-unul dintre acei nemernici care-și vânau semenii provocând încă și mai multe decese.

Mai bine să terminc cu asta, să termine pur și simplu și să se liniștească.

Căută în buzunarul hainei și simți conturul liniștitor al pistolului. Se îndreptă spre ambulanță, bucuros că avusese șansa s-o vadă pe Rachel, s-o ajute, să-și ia rămas-bun. Se întrebă ce avea să găsească Healy în sângele lui. Urme din această abilitate oribilă?

Sânge blestemat.

Întoarse capul la sunetul brusc al unui claxon, dar continuă să meargă în timp ce dubița se lovea de bordură scoțând scântei. „Mai multă moarte pentru casa morții", gândi el, încovoindu-și umerii la auzul strigătului de ajutor.

Nu mai avea de dat nici un ajutor.

– Te rog, te rog! Ajută-mă!

N-avea să mai vadă moarte, își făgădui el. N-avea de gând să mai vadă pe nimeni murind.

– Nasc! Am nevoie de ajutor.

Nu putu să se abțină să se uite din nou în spate; o femeie se extrăgea din camioneta roșu-aprins, ocrotindu-și pântecul de gravidă.

– Am nevoie de un doctor. Am intrat în travaliu. Vin copiii.

Jonah nu văzu moarte în ea, ci viață. Trei vieți. Trei scântei puternice.

Spunându-și că putea să se sinucidă mai târziu, se duse la ea.

– În câte săptămâni?

– Treizeci și patru de săptămâni și cinci zile. Gemeni. Am gemeni.

– Ăsta e momentul potrivit pentru gemeni.

Își puse un braț în jurul ei.

– Ești medic?

– Nu. Paramedic. Nu te duc pe la Urgențe. E plin de cei infectați.

– Cred că sunt imună. Toți ceilalți... În afară de copii. Ei sunt în viață. Nu sunt bolnavi.

Auzind teama din vocea ei, Jonah se străduí să-i vorbească pe un ton cât mai liniștitor.

– O.K., o să fie O.K.! O să mergem la ușa aia de colo. Te duc la maternitate. O să-ți aduc un doctor.

– Eu... Contracție!

Își înfipse degetele în el și începu să respire tot mai repede, cu șuierături.

– Ai grijă.

– Tu să ai grijă! izbucni ea printre icnete. Scuze!

– Nici o problemă. Cât de dese?

– Nu le-am cronometrat, fiindcă am condus mașina. Cam la trei minute când am plecat. Mi-a luat, nu știu, zece minute să ajung aici. N-am știut ce altceva să fac.

Intrară în spital și se îndreptară spre ascensoare.

– Cum te cheamă?

– Katie.

– Eu sunt Jonah. Ești gata să-i întâmpini pe gemeni, Katie?

Își ridică spre el ochii verzi uriași, apoi își lăsă capul pe pieptul lui și începu să plângă.

– E O.K., e O.K.! Totul o să fie O.K.!

Să aduci pe lume copii în lumea asta întunecată, mortală? Nu se gândise la asta. Își spuse că avea s-o ducă la maternitate, apoi gata.

– Ți s-a rupt apa?

Ea clătină din cap.

Ușile ascensorului se deschiseră într-o zonă de recepție goală. Aceeași tăcere care-l făcu să-și dea seama că era posibil să nu găsească acolo nici un ajutor pentru ea.

Străbătură coridorul – saloane goale, recepție fără personal. Nu mai năștea nimeni?

O conduse într-una dintre sălile de naștere.

– Cazare de primă mână, zise el străduindu-se să-și păstreze vocea veselă. Hai să-ți scot haina, să te duc în pat. Cine e obstetricianul tău?

– A murit. Nu contează, a murit.

– O să te descalț acum.

Apăsă butonul de apel pentru asistentă înainte să se aplece și să-i scoată pantofii.

N-avea nici un rost să-i caute o cămașă de noapte. Nu știa unde erau și nu voia să piardă timpul. Oricum, ea purta o rochie.

– Așa!

O ajută să se așeze în pat, oprindu-se când ea își înfipse degetele în brațul lui. Apăsă din nou butonul de apel.

– Au murit toți? întrebă ea când contracția trecu. Doctorii, asistentele?

– Nu. Tocmai am vorbit cu o doctoriță jos, o prietenă de-a mea, chiar înainte să plec. Mă duc să văd dacă găsesc vreo asistentă de obstetrică.

– O, Doamne, nu mă părăsi!

– Nu te părăsesc. Jur că n-o să te părăsesc. Mă duc să caut o asistentă și să aduc niște incubatoare pentru copii. Ești destul de aproape de termen, dar sunt prematuri.

– Am încercat să ajung la treizeci și șase de săptămâni. Am încercat, dar...

– Hei! O luă de mână și așteptă până când ochii ei înlăcrimați îi întâlniră pe ai lui, apoi îi spuse: Ești chiar la limita a treizeci și cinci. Al naibii de bună treabă! Lasă-mă două minute, da? Nu împinge, Katie.

Respiră în timpul contracției, dacă ai alta înainte să mă întorc. Nu împinge.

– Grăbește-te! Te rog!

– Promit.

Ieși, apoi o luă la fugă.

Nu cunoștea aripa asta, fusese în ea doar de câteva ori și numai până la recepție. Prinse curaj când văzu trei bebeluși în incubatoarele din spatele geamului. Trebuia să fie cineva în secție. Trebuia să se îngrijească cineva de copii.

Intră printr-o pereche de uși duble și pătrunse într-o sală de operație. Un doctor – spera el –, echipat cu halat și mănuși, ținea în mână un bisturiu. Alături de el era o asistentă, iar pe masă se afla o gravidă cu ochii închiși.

– Am adus o femeie în travaliu cu gemeni. Eu...

– Și eu încerc să salvez viața femeii ăsteia și pe a fătului. Ieși afară!

– Am nevoie de... Are nevoie de un doctor.

– Am zis să ieși! Eu sunt doctor. Doar eu am mai rămas, și sunt ocupat aici. Soră!

– Pleacă! îi ordonă ea în timp ce medicul făcea incizia.

– Chemați-o pe doamna doctor Hopman prin pager. Vă rog. Chemați-o pe ea.

Jonah ieși în grabă, apucă două incubatoare și le împinse spre salonul unde Katie trecea printr-o contracție.

– Continuă să respiri, continuă să respiri. O să instalez astea, ca să fie pregătite.

– Doctorul, reuși ea să îngaime.

El porni incubatoarele, își aruncă haina și își suflecă mânecile.

– O să fim tu, eu și gemenii. O să fii bine.

– O, Doamne! O, Doamne! Ai mai adus vreun copil pe lume?

– Da, de câteva ori.

– Ai spune asta chiar dacă n-ar fi adevărat, nu?

– Nu. Am asistat chiar și la nașterea unui prematur. E prima sarcină multiplă pentru mine, dar hei, dacă te descurci cu unul, te descurci și cu doi. O să mă spăl pe mâini, o să-mi pun mănușile. Apoi o să vedem cum stăm, O.K.?

– N-am de ales. Se uită în tavan, cum făcuse când mama ei era pe moarte. Dacă se întâmplă ceva cu mine, promite-mi c-o să ai grijă de ei. Că o să ai grijă de copiii mei.

– N-o să se întâmple nimic, și o să am grijă de ei. Și de tine, ți-o jur.

Își făcu cruce peste inimă și intră în baie să se spele pe mâini.

– Ce nume le dai? strigă el.

– Antonia, fetei. Soțul meu... își dorea mai ales o fată. Înainte să știm că avem gemeni, spera să aibă o fată. Băiatul e Duncan, după tatăl tatălui meu.

– Frumos. Nume bune, puternice. Își puse mănușile și inspiră adânc, apoi zise: Câte unul din fiecare, nu? Cel mai bine posibil.

– El a murit aici. Tony al meu. Și părinții mei, și fratele meu, la fel. Patru persoane pe care le-am iubit au murit în spitalul ăsta, dar n-am știut unde altundeva să mă duc.

– Îmi pare rău. Dar bebelușii tăi n-o să moară, și nici tu. Hm, trebuie să-ți scot chiloții și să arunc o privire.

– Rușinea nu e deloc pe lista mea.

El îi scoase chiloții.

– Vreau să-mi faci puțin loc.

– Îți fac, ce fundul meu!

– Da, la fundul tău trebuie să-mi faci loc.

Jonah zâmbi când ea râse.

– Mare glumeț mai ești!

– Trebuie să-mi auzi tot programul de stand-up. Acum însă o să fac o manevră intimă, și știu că nu-i plăcut deloc. Respiră.

Își introduse degetele ca s-o măsoare, în timp ce ea sufla spre tavan.

– Ești complet dilatată, Katie. O să-i cer scuze Antoniei când ajunge aici. Am împuns-o în cap.

– Duncan. El e primul. Capul lui?

– Da. Și slavă Domnului că era capul, nu fundul *lui*.

– Mai vine una.

– Dă-i bătaie! Ești foarte aproape. Tu...

Ea suflă. Se rupse apa.

– Doare. O, Doamne Dumnezeule, Maica Domnului, doare!

– Știu.

– De unde știi? Tu ești bărbat. Katie întoarse capul, închise ochii și expiră lung și purificator. Plănuiam să ascultăm cântecele lui Adele în timpul travaliului, spuse peste câteva clipe. Și Tony și cu mine plănuiam să le avem și pe mamele noastre lângă noi. Mama lui e moartă acum, la fel și tatăl lui. Fratele meu, fratele și sora lui Tony. Copiii mă au doar pe mine.

– I se vede capul lui Duncan, Katie. Îi văd capul. Are păr! E brunet. Vrei oglinda?

Ea scoase un suspin, își acoperi ochii și ridică o mână făcându-i semn să aștepte.

– L-am iubit atât de mult! Pe Tony. Părinții mei, fratele meu, familia lui. Familia mea. Toți s-au dus. Copiii. Copiii sunt tot ce mi-a mai rămas din familia mea. Eu sunt tot ce-o să aibă pe lume. Ștergându-și lacrimile, murmură: Vreau oglinda, te rog. Vreau să-i văd născându-se.

Jonah ajustă oglinda până când ea încuviință din cap. O încurajă la următoarele contracții, apoi când împinse.

Fără a mai vorbi despre pierdere, ea îndură ca un războinic în luptă.

Duncan, cu părul său brunet, veni pe lume țipând și agitându-și pumnii. Mama lui râse și întinse brațele.

– Are o culoare bună și plămâni al naibii de puternici. Jonah șterse copilul și i-l puse în brațe, informând-o: Acum tai cordonul.

– E frumos. E perfect. Nu e perfect? Te rog.

– O să-l cântărim și-o să-l punem în incubator. Sigur că arată perfect.

– El... caută sânul!

– Păi, e bărbat!

– Cărțile spun, mai ales în cazul prematurilor... L-a apucat! Îi e foame. Și... O, Doamne, vine și ea. Vine!

– Antonia nu vrea să rămână mai prejos. Dă-mi-l să-l pun în incubator!

– Nu, nu. Îl țin eu. Îi e foame. Trebuie să împing!

– O.K., împinge tare acum. Poți mai tare.

– Încerc!

– Acum stai. Relaxează-te, relaxează-te, respiră. O să mai am nevoie de încă una. Una bună, tare. Micuța e pregătită. Uită-te în oglindă, Katie. Împinge-o afară!

Ea își umplu plămânii cu aer, apoi lăsă aerul să iasă cu geamăt grav, tânguit. Jonah apucă de cap, întoarse umerii, și Antonia îi alunecă în mâini.

– Iat-o!

– Dar nu plânge, nu plânge! Ce s-a întâmplat?

– Las-o un pic.

Jonah curăță nasul și gura bebelușului, îi frecă pieptul mic.

– Hai, Antonia! Știm că nu ești plângăcioasă, dar mama ta vrea să te audă. Nu se grăbește. Dar e bine. Are în ea lumină, nu întuneric. Văd viață, nu moarte.

– Ce...

– Uite-așa.

Jonah zâmbi când copilul scoase un vaiet ascuțit, un mic sunet ofensat.

– Se face roz într-o clipă. A vrut doar să-și facă rezerve întâi, asta-i tot. E o frumusețe, mămico.

Katie o luă în brațe.

– Ia te uită ce căpșor dulce are!

– Da, fratele ei a acaparat tot părul. Las-o un pic, și o să-l depășească la asta, zise Jonah în timp ce tăia cordoanele ombilicale. Dacă Duncan și-a terminat masa, vreau să-l curăț, să-l cântăresc, să verific câteva chestii. Tu mai ai o rundă cu placenta.

– Cred că e mai ușor decât să naști gemeni.

Jonah luă băiețelul, îl curăță cu grijă, verifică ritmul cardiac, reflexele, îl cântări. Se născuse de două kilograme opt sute de grame.

– Bună greutate chiar și pentru un singur copil născut la termen. Bravo, Katie!

– Antonia e cu ochii pe mine. Știu că probabil nu e adevărat, dar mi se pare că se uită la mine. De parcă mă cunoaște.

– Sigur că te cunoaște!

Privind copilul din mâinile lui, Jonah simți... triumf și o iubire calmă și constantă.

– Vreau să-l pun pe Duncan un pic în incubator. Trebuie să pun și fetița. Mă duc să-ți aduc ceva rece de băut, îi zise el lui Katie în timp ce o curăța pe Antonia. Și ceva de mâncare, dacă găsesc. Fata ta cântărește două kilograme și trei sute de grame. E bine.

– Contracție!

– O.K., hai să scoatem totul! Frumos și curat. Am o găleată aici. Arunc-o afară, campioano!

Când se sfârși, Katie se întinse pe spate fără să zică nimic, lăsându-l să-i șteargă sudoarea de pe față. Apoi îl apucă de mână.

– Ai zis că vezi viață, nu moarte. Lumină, nu întuneric. Și când ai făcut-o, când ai zis asta... erai diferit. Am văzut ceva diferit la tine.

– Eram puțin cam ocupat în momentul ăla.

Dădu să se întoarcă, dar ea își înteți strânsoarea.

– Am văzut chestii în ultimele săptămâni. Chestii fără sens, chestii ca din cărțile și filmele fantastice. Ești unul dintre ei? Unul dintre cei numiți Supraoameni?

– Uite, ești obosită și trebuie să...

– Mi-ai adus fiul și fiica pe lume. Mi-ai dat din nou o familie. Mi-ai dat... Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Katie bolborosi: Mi-ai dat un motiv să trăiesc. O să-ți rămân recunoscătoare pentru tot restul vieții mele. O să-ți fiu recunoscătoare de fiecare dată când o să-mi privesc copiii. Am copii. Dacă o parte din motivul pentru care-i am este darul pe care-l ai tu, sunt recunoscătoare și pentru asta.

Jonah, cu ochii plini de lacrimi, se gândi că se ținea de mâna ei ca de o coardă de salvare.

– Habar n-am ce sunt. Habar n-am! Pot să văd moartea intrând în cineva sau rănile pe care-o să le sufere. Văd cum o să se întâmple, dar nu pot să împiedic asta.

– Ai văzut viață în copiii mei și în mine. Ai văzut viață! Știu ce ești. Ești miracolul meu personal.

Se văzu nevoit să se așeze pe marginea patului, ca să se adune.

– Voiam să mă omor.

– Nu. Nu, Jonah!

– Dacă ai fi venit cinci minute mai târziu, aș fi fost mort. Nu credeam că mai pot să îndur viziunile astea. Atunci ai apărut tu, și am văzut cele trei vieți în tine. Cred că și tu ești miracolul meu personal.

Katie se relaxă.

– Poți să mă ții în brațe o clipă?

– Sigur! Sigur că pot!

Ea își puse capul pe umărul lui.

Peste câteva clipe, Jonah auzi pași apropiindu-se rapid și vioi – o auzi pe Rachel strigându-i numele.

– Aici, doamnă doctor, răspunse el, apoi îi zise lui Katie: Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Cine are nevoie de doctor? Din prag, Rachel se uită la cei doi, la incubatoare. Ei, ia te uită! Tu ai făcut asta?

– M-a ajutat și ea un pic, spuse Jonah.

– Pare să fi fost o excelentă muncă de echipă. Sunt doctorița Hopman, începu ea, dar când lăuza întoarse capul exclamă: Katie? Ești Katie Parsoni, nu?

– Da, doamnă doctor. Lacrimile curgeau mai rapid acum. Katie întinse o mână, cu cealaltă agățându-se de Jonah. Ați scăpat!

– Da, la fel ca tine și copiii tăi. O să-i examinez, după care mă uit și la tine.

– Duncan – două kilograme și opt sute de grame, raportă Jonah. Antonia – două trei sute. Am uitat să-i măsor.

– Ai făcut ce era important. Cum te simți, mămico? întrebă Rachel apropiindu-se de incubatorul lui Duncan.

– Obosită, flămândă, recunoscătoare, tristă, fericită. Mă simt în toate felurile. Doamna doctor Hopman a fost cu mine când a murit mama, îi explică tânăra lui Jonah. A avut grijă de mama. Și de tata.

– Jonah i-a adus la spital, zise Rachel. Ross și Angela MacLeod.

– MacLeod. „Primul. Pacientul Zero", se gândi Jonah, apoi murmură: Se închide un cerc.

– Avem în față doi copii sănătoși. Rachel se aplecă să examineze placentele, cordoanele ombilicale. Bun. Bun.

– Cât de curând pot să călătorească? întrebă Jonah.

– Trebuie să mă uit la Katie, iar pentru cei mici o să încerc să găsesc pe cineva la Pediatrie.

– Ea e bine, și ei la fel. Văd asta așa cum am văzut și că mama ei nu va fi bine, în timp ce te ocupai de tatăl ei. Așa cum am văzut și că tu ești imună. Am simțit un soi de înțelegere înainte... Înainte de toate astea. Dar acum e mai mult. Nu mă aștept să mă crezi, însă...

– Te cred, îl întrerupse Rachel. Frecându-se la ochi, adăugă: Am văzut chestii. Chestii pe care nu le-am luat în serios la început, dar crezi destule și ești un idiot dacă nu crezi. Pe de altă parte, aș fi un doctor prost dacă n-aș examina o femeie care tocmai a născut gemeni.

– Din moment ce așa stau treburile, trebuie să știu când pot să călătorească. Și când poți să fii tu gata de plecare.

– Unde să plec?

– Nu știu încă, dar știu că ești imună. La fel și Katie și copiii ăia. Ai spus că se fac razii, că imunii sunt plasați în carantină, supuși unor teste.

– Ce!? Katie îl prinse de umăr. Cine face asta? Guvernul? Reține oamenii care nu sunt bolnavi?

Rachel scoase un oftat.

– Jonah.

„Gata cu rahaturile", își zise el. „Gata cu deznădejdea."

– Are dreptul să știe. Are copii la care să se gândească. Tu ești doctor. Există oameni neafectați de virus care au nevoie de doctori. Care au nevoie de doctori inteligenți, adaptabili. O să încerce să ridice și oameni ca mine, dar, pe toți dracii, n-o să ajung cobaiul nimănui! Se închide un cerc, repetă el. De la părinții ei la mine, de la mine la tine, de la tine la Katie și de la Katie la mine. Și acum bebelușii. Înseamnă ceva. Când pot călători ei, când poți tu să pleci?

Obosită până în măduva oaselor, Rachel se uită la bebeluși, la femeia care plângea în tăcere, la bărbatul care brusc arăta dur ca oțelul.

– Poate mâine, depinde la ce fel de călătorie te gândești. Drumurile sunt blocate.

– Pot să iau o barcă

– O barcă?

– Patti – fosta mea colegă, îi explică el lui Katie – avea o barcă. Nu era mare lucru, dar era ceva. O găsim, ne urcăm în ea, trecem fluviul. Și pornim spre... direcția care arată cel mai bine. Pe cât posibil, rămânem în zonele rurale. Nu sunt sigur până nu scăpăm de aici. Nimeni nu-i duce pe copiii ăia în vreun laborator de testare.

– Nimeni nu se atinge de copiii mei. Lacrimile lui Katie se opriră ca și cum ar fi închis un robinet. Nimeni! Putem să plecăm acum.

Rachel ridică o mână.

– Mâine. O să te examinez și o să stăm cu ochii pe copiii tăi timp de douăzeci și patru de ore. Dacă nu apar complicații, putem să plecăm mâine. Ne trebuie provizii. Ne trebuie scutece și haine, pături. S-ar putea să avem nevoie de lapte praf pentru gemeni.

– Duncan a supt deja.

– Serios? Rachel râse. O grămadă de veşti bune. Dar tot ne trebuie provizii. Pot să fac rost de câte ceva de pe aici. Dacă bebelușii sunt în regulă și pot fi deplasați, o să vin cu voi, fiindcă o lăuză și sugarii ei de o zi au nevoie de un medic prin preajmă. Deși Jonah ar putea să facă el însuși aproape orice. O să vin cu voi pentru că, într-adevăr, asta înseamnă ceva, spuse ea făcând un gest care-i incluse pe toți cinci. Și fiindcă poate așa o să încep să mă simt din nou doctor.

Se duse spre pat.

– Du-te și caută ceva de mâncare pentru proaspăta mămică. Poate o băutură rece, negreșit un pic de apă. Și găsește-i ceva curat să se schimbe. Găsește-i niște bonete și scutece pentru prematuri. O să vedem cât de descurcăreț ești, Jonah.

– S-a făcut. Jonah se întoarse către Katie și-i spuse: Mă întorc repede.

– Știu.

– Așa, Katie, hai să aruncăm o privire!

– Doamnă doctor?

– Rachel. Zi-mi Rachel, din moment ce se pare că am format o alianță.

– Rachel, când termini, îmi pot lua copiii în brațe?

– Sigur!

Și scânteia care murise în ea în acea perioadă oribilă se reaprinse.

EVADAREA

Cum să scape omul de ce-i e scris;
Cum să fugă de propriul destin?
Firdousi

Capitolul 6

În timp ce Katie își alăpta fiica pentru prima dată, Arlys Reid dea să se pună pe treabă. De zile întregi se baza pe relatările lui uck și pe ceea ce putuse să dezgroape ea însăși de pe internetul funcțional, amestecat cu câteva observații din drumurile ei rale către și de la studio.

Își dorise să fie reporter, își zise pe când verifica bateriile reportorului. Era timpul să iasă în stradă și să fie reporter.

Nu stabilise nimic cu producătorul ei, nici cu directorul. Indiferent ce avea să se întâmple, era decizia ei – și o parte din acea decizie era drept cauză vestea pe care i-o dăduse Chuck în acea dimineață.

Nu venea nici un ajutor.

Când se ridică să-și îmbrace haina, Fred aruncă o privire în biroul ei.

– Unde te duci?

– Afară. La treabă. Vreau să mă acoperi, Fred. Zi și tu că trag un pui de somn sau ceva de genul ăsta. Vreau să fac un reportaj cu oamenii de pe stradă. Dacă găsesc unul care să nu vrea să mă jefuiască, să mă violeze sau să mă omoare.

– Nu te acopăr, îi replică Fred. Vin cu tine.

– Nici să nu te gândești!

Micuța Fred – un metru jumate cu totul – îi zâmbi.

– Ba sigur că mă gândesc. Am petrecut o grămadă de timp acolo. Trebuia să se ducă cineva după prăjiturele HoHos și chipsuri, nu? Și împreună avem mai multe șanse să ne descurcăm, adăugă ea îmbrăcând o jachetă albastră cu steluțe roz. E o piață – mă rog, un fel de chioșc – pe partea cealaltă a Sixth Street, pe 51. E baricadată, dar unii dintre noi știm că putem să scoatem niște scânduri și să ne strecurăm înăuntru.

Își trase pe cap o căciulă roz cu un moț lung ce-i sălta pe smocul de păr roșu.

– Încă mai e de mâncare acolo, așa că putem să luăm și niște provizii. Nimeni nu ia mai mult decât are nevoie. Am făcut o înțelegere.

– „Am făcut"?

– E ca în tot cartierul. Cei care au rămas. Nu iei mai mult decât ai nevoie, ca toată lumea să primească o cotă.

– Fred. Arlys își puse servieta pe umăr și, uitându-se la puștoaica pistruiată, îi spuse: E o știre. Tu ești o știre.

Ochii de un verde liniștit se înnegurară.

– Nu poți s-o dai pe post, Arlys. Unii oameni, dacă află că acolo e mâncare, au să ia totul. Au să-și facă provizii.

– Nu dăm adresa – nici măcar zona. Ca să pecetluiască legământul, Arlys își făcu cruce cu un deget peste inimă. Doar știrea. Una despre oamenii care cooperează, care se ajută reciproc. Un loc luminos. Cine n-are nevoie de un loc luminos acum? Poți să-mi dai câteva detalii – nu nume sau adrese, doar modul în care ați ajuns la înțelegere: asta, cum funcționează?

– O să-ți spun când ieșim din sediu.

– Bine, dar rămânem împreună, zise Arlys gândindu-se la arma din geantă.

– Sigur. Și nu-ți face griji. Am căpătat un fel de talent aparte, pot să văd dacă cineva e prietenos sau e vreun nemernic. Mă rog, unii nemernici nu vor să te omoare ori să-ți facă rău, sunt doar nemernici. Fiindcă așa au fost dintotdeauna.

– Nu pot să te contrazic.

Se îndreptară spre ieșire.

– Știi că lui Jim n-o să-i placă faptul că-ți asumi asemenea riscuri.

Arlys ridică din umeri.

– O să-i placă dacă-i aduc o știre. Sunt oameni reali acolo, încercând pur și simplu să mai supraviețuiască încă o zi. Cum fac asta? Ce s-a întâmplat cu ei? Oamenii trebuie să afle cum se descurcă semenii lor. Îi ajută să se descurce ei înșiși.

– Cum ar fi că nu e cazul să iei mai mult decât ai nevoie de la piață.

– Exact!

Pe drumul spre ieșire, Arlys trasă un plan general.

– Ne îndreptăm spre vest, până la Sixth Street, cu ochii în patru. Dacă zărim un grup de oameni, ne îndepărtăm imediat. Grupurile se pot transforma în mulțimi.

– Mai ales noaptea, comentă Fred. Dar și în timpul zilei.

– N-am mai ieșit noaptea de trei săptămâni, decât ca să mă duc acasă după știrile de seară. Înainte îmi plăcea la nebunie să mă plimb noaptea.

– Trebuie doar să știi pe unde să te plimbi, trebuie să te duci în zonele sigure.

– Zone sigure?

– Unde se duc mai mulți oameni buni decât răi. Unii dintre cei răi nu sunt răi cu adevărat. Sunt doar speriați și disperați. Dar unii sunt înfricoșător de răi, și trebuie să te ții departe de ei, să știi cum să te ascunzi.

Era posibil ca subiectul interviului să se afle chiar în fața ei, își zise Arlys.

– De unde știi tu despre zonele sigure?

– Vorbești cu oamenii, iar ei au vorbit cu alți oameni, îi spuse Fred când ajunseră în hol. N-am spus nimic, fiindcă dacă facem asta public, s-ar putea ca cei răi să găsească zonele sigure. M-am gândit că, dacă trebuie să închidem, o să le spun tuturor celorlalți, ca să poată căuta fiecare o asemenea zonă.

– Mă uimești, Fred!

– Pot fi de ajutor dacă cineva vrea să iasă din oraș. Dar o grămadă de oameni care sunt încă aici nu vor să plece, chiar dacă trebuie să lupte.

Arlys descuie ușa.

– O să porți mască?

– Știi că n-are nici un rost, nu? Arlys se uită la Fred. Știi la fel de bine ca mine și dacă e s-o pățești, o pățești.

– Pe unii îi face să se simtă în siguranță. Am crezut că te numeri și tu printre ei.

– Nu, de ceva vreme.

Ieșiră, iar Arlys încuie ușa.

– N-o să ne despărțim, dar, pentru orice eventualitate, ai cheia la tine?

– Nu-ți face griji, o asigură Fred.

Arlys încuviință din cap și porni prin aerul duhnind a reziduuri arse, sânge și urină.

– Fred, câți oameni ai văzut sau cu câți ai vorbit în zonele astea sigure? Vreau o estimare, n-o s-o dau pe post. Neoficial.

– Nu știu exact. Știu că încearcă să țină o evidență, dar se tot schimbă. Unii vin, alții pleacă. Oamenii încă se îmbolnăvesc. Încă mor. Noi... ei... încearcă să ducă cadavrele în zone verzi, parcuri, în zori. Încă e destul de frig, știi.

– Știu. Dar când vine căldura, putreziciunea o să fie îngrozitoare. Și aceia care au murit în interior...

Simțise mirosul în propria clădire. Mirosul de cadavru în putrefacție.

– Nu prea poți să ții slujbe de înmormântare. Sunt atât de mulți! oftă Fred. Cineva spune câteva cuvinte, apoi... trebuie să-i arzi. Sunt șobolani, știi, câinii, pisicile și... E în firea lor, ce mai, așa că trebuie să-i arzi. E curat, și cred că e natural.

– Ai fost și tu la... ceremoniile astea?

Fred încuviință din cap.

– E așa de trist, Arlys! Dar așa e cel mai bine. Trebuie să încerci să faci ce e nevoie, dar sunt atât de mulți! Mult mai mulți decât se spune.

– Știu.

De sub fesul ei cu moț, Fred ridică privirea la Arlys.

– Știi?

– Am o sursă, dar... E ca și cu divulgarea zonelor sigure. Dacă dau pe post tot ce-mi spune, au să mă oprească. Și s-ar putea să ajungă la el.

– N-ai face așa. Nu ți-ai divulga o sursă.

– Nu, dar e posibil să-l depisteze pornind de la mine. Nu pot să risc. Mi-a dat un protocol potrivit căruia, dacă spun vreodată pe post ce mi-a cerut el să țin secret, trebuie să distrug computerul la care lucrez, notițele, totul. Și să plec.

– Unde să pleci?

– Nu pot să-ți spun.

– Fiindcă ți-a cerut să păstrezi secretul.

– Așa e. Dar dacă...

– Șșș! Ai auzit? Brusc, Fred o apucă pe Arlys de braț și o trase după colțul Străzii 6. Intră aici!

În timp ce Fred o trăgea prin fereastra spartă a unui magazin de pantofi, Arlys auzi motorul.

– Sună ca o motocicletă. Năvălitori?

– Lor le plac motocicletele la nebunie. Așa pot ocoli mai ușor dărâmăturile.

Fred își puse degetul la buze și o trase pe Arlys departe de geamul spart, în umbră.

Arlys dădu să vorbească, dar Fred clătină cu înverșunare din cap.

Se auziră sunete de sticlă spartă, râsete sălbatice. Urletul motorului răsună puternic în apropiere, după care începu să se stingă din nou.

Fred ridică mâna și îi făcu semn să mai aștepte câteva secunde.

– Unii dintre ei aud ca liliecii. Și uneori călătoresc în grupuri. Nu poți să riști.

Arlys oftă și se uită în jur. Pe pereții de pe ambele părți erau rafturi goale. Dacă existaseră standuri, cineva le îndepărtase.

Câțiva pantofi împrăștiați pe jos, câteva genți de damă, niște șosete.

– Sunt surprinsă că au lăsat totul.

– Cei răi iau ce vor, distrug restul. Urinează pe lucruri, uneori le mânjesc cu excremente. Ei nu le vor, dar nu vor nici să le ia altcineva. Mai ales acum fac chestii de genul ăsta.

Se duseră până la colț, unde se uitară îndelung spre nord și îndelung spre sud înainte să treacă strada în fugă.

– Se îmbată sau se droghează, continuă Fred. Dau foc, trag cu arma. Umblă încolo și-ncoace căutând pe cineva care nu s-a ascuns la timp sau nu poate să alerge destul de repede. Îi rănesc. Sau îi omoară.

– Dar în ultima vreme au început să vâneze.

– Vânează oameni?

– Umblă prin clădirile unde locuiesc oamenii. Sau au locuit. Doar morții îi mai țin departe de unele locuri, dar n-o să mai dureze mult. Fac la fel, distrug lucruri, iau ce vor și caută potențiale victime. Năvălitori.

Fred se opri lângă o mașină goală.

– Asta nu era aici ieri. Vezi că au încercat să treacă, dar strada e blocată. Nu și-au luat lucrurile. Probabil au încercat să ia prea multe și au trebuit să le lase ca să poată fugi. Piața e chiar aici.

– E o zonă sigură?

– E suficient de sigură dacă nu ești prost, spuse zâmbind roșcata.

Se opriră la o vitrină încastrată. Arlys se încruntă la simbolurile pictate deasupra panourilor.

– Ce înseamnă asta?

– A... Ai putea spune că e pentru noroc. E cineva înăuntru acum. E O.K., zise Fred repede. Nu e unul dintre Năvălitori sau dintre cei răi.

– De unde știi?

Dar Fred depărtase deja două scânduri.

– E o binecuvântare. Ca o parolă, îi explică ea lui Arlys înainte de a păși înăuntru.

Scândurile se închiseră în spatele lui Arlys, cufundând incinta în beznă. Nu se zărea nici măcar o fantă de lumină. Apoi apăru una.

– Cine e cu tine, Fred?

– Bună, T.J.. Ea e Arlys. Lucrăm împreună. E O.K.! E dintre cei buni.

– O aduci într-o zonă?

– Nu acum, nu. Caută să ia un interviu și m-am gândit că, dacă tot sunt în mișcare, aș putea să duc niște cutii de supă la redacție. Ce face Noah?

Când răspunsul lui fu tăcerea, Fred făcu un pas înainte.

– T.J., știi că n-aș aduce pe cineva care face rău.

– Poți să provoci asta fără intenție.

– Ia-mi, te rog, lumina aia din ochi, zise Arlys cu răceală. Apoi o să pot să răspund singură.

Fasciculul coborî puțin.

– Nu știu cât de mult o să mai putem să transmitem. Mai suntem doar o mână de oameni care încă lucrează, care încă suntem capabili și dispuși s-o facem. Comunicarea contează, informația contează, chiar și când e subțire. Nu știu câtă lume ne mai poate urmări, dar oricine află poate să transmită și altcuiva acea informație. Cred, și să sperăm că sunt pesimistă, că ne-au mai rămas doar câteva zile, poate o săptămână înainte să încetăm emisia. Vreau să-mi fac treaba până se întâmplă asta. Apoi o să găsesc altă modalitate de a-mi face treaba.

– Ce e cu aiureala asta de interviu?

– Vreau să prezint o poveste, una personală. Vreau ca oamenii să audă – nu de la mine, ci direct de la cei implicați. Vreau să prezint povestea asta. Deoarece contează. Nimic altceva nu mai contează acum.

– Vrei să spui o poveste?

– Vreau ca tu să o spui pe a ta, îl corectă Arlys. Vreau să vorbești în numele tuturor celorlalți de aici, care rezistă. Ce crezi, ce simți, ce ai făcut. Poate că cineva aude asta și-l ajută să meargă mai departe.

– Vorbește cu ea, T.J.! E cea mai bună soluție.

– Fără nume, adăugă Arlys. O să te numesc altcumva. Fără localizare. Nu o să spun unde am vorbit. Am un reportofon cu mine. O să-l opresc ori de câte ori spui tu.

– O să dai diseară pe post?

– Când mă întorc o să cer să fie difuzată din oră în oră până la știrile de seară. Mâine, dacă pot, o să încerc să vorbesc cu altcineva, să-i aflu povestea, și-o să procedez la fel. Nu o să fie acesta sfârșitul, fiindcă n-o să lăsăm să fie acesta sfârșitul. Năvălitorii n-o să ne curețe. O să rezistăm. Vreau să-mi spui cum ai făcut-o tu, cum o faci.

– Vrei să-mi auzi povestea? Îți spun povestea mea.

– Pot să-mi scot reportofonul? Și lanterna?

– Dă-i drumul.

Întinse mâna după servietă, găsi lanterna pe pipăite, își scoase reportofonul din buzunar, apoi aprinse lanterna și o îndreptă în direcția vocii lui T.J.

Un tip voinic, își zise ea. Un bărbat de culoare cu umeri largi, cu ochi negri, aprigi. Miriștea deasă de pe capul lui îi spuse că până de curând probabil obișnuia să se radă.

– O să-mi spui Ben.

– Bine, Ben. Pornesc reportofonul. Sunt Arlys Reid. Vorbesc cu Ben. L-am rugat să-mi spună, să ne spună tuturor, povestea lui. Pandemia a schimbat totul pentru toată lumea. Tu cum te descurci?

– Te scoli dimineața și faci ce trebuie să faci. Te scoli gândindu-te doar o fracțiune de secundă că totul e la fel ca înainte. Apoi îți dai seama că nu e. Că n-are să mai fie niciodată, dar te ridici și continui. Acum trei săptămâni și două zile mi-am pierdut soțul. Cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Ofițer de poliție, decorat. Când treburile au început să se strice, a ieșit zilnic, încercând să ajute oamenii. Să servească și să protejeze. L-a costat viața.

– A fost ucis la datorie?

– Da. Dar nu de un glonț sau un cuțit. Așa ar fi fost mai ușor pentru el. A fost infectat, s-a îmbolnăvit. În acel moment spitalele erau atât de pline... N-a vrut să se ducă. Nici vorbă, mi-a zis. A vrut să moară acasă, în casa noastră. Grija lui era să nu mă fi infectat și pe mine, dar eu nu m-am îmbolnăvit.

Se opri o clipă ca să se adune, apoi reluă:

– Am făcut tot ce-am putut pentru el, timp de două zile cumplite. Două zile, doar atât ne-a luat să ne dăm seama că nu putem continua să ne prefacem că e doar epuizare de la schimburile duble la muncă, ci Apocalipsa. Fără să vorbesc despre cele două zile, o să spun doar că a murit așa cum voia. Acasă. Și l-am dus... unde l-am dus să se odihnească.

– Îmi pare tare rău, Ben.

– Toți cred că propria pierdere e cel mai mare rău care li se poate întâmpla. Și asta, dezastrul ăsta nenorocit, a afectat pe toată lumea. Cu toții am avut parte de cel mai rău care s-ar fi putut întâmpla.

– Dar ai rezistat. Încă mai reziști.

– Mi-am dorit să mor și eu. Mi-am dorit să mă îmbolnăvesc și mor, dar nu s-a întâmplat așa. M-am gândit să-i iau pistolul, să-i arma de serviciu și să mor așa. M-am gândit la asta în timp ce nea se revolta pe străzi, când oamenii au început să se comporte animalele. Și m-am gândit ce mi-ar spune el, m-am gândit cât de neamăgit ar fi de mine că nu prețuiesc viața și nu fac nimic să ajut. totuși, am ezitat.

Tăcu aproape treizeci de secunde, dar Arlys nu zise nimic, lăndu-i timp să-și ordoneze ideile.

– În clădirea în care stau, oamenii mor sau fug, sau se duc să se alăre animalelor pe străzi, continuă el. M-am gândit: Nu mai rămâne mic în afară de întuneric acum. Dar am auzit în minte vocea soțului eu spunând: „Nu face asta! Nu renunța!"

– Și n-ai renunțat.

– Aproape am renunțat. Am ieșit într-o zi, la început. Poate ca să au ceva de mâncare, poate doar să mă plimb. Nu știam. Și pe scări era n băiat. Locuia în clădire. Nu știam cum îl cheamă – n-o să-i spun umele.

– O să-l numim John.

– Bine. John stătea acolo plângând. Și părinții, și fratele lui muriseră cu toții. Nu putea să rămână în apartamentul lui. Îți dai seama de ce.

– Da.

– La început a crezut că intenționez să-i fac rău. N-a fugit. Băiatul ăla speriat și îndurerat avea de gând să stea și să lupte. El s-ar fi luptat, iar eu pierdeam vremea șovăind? Așa că m-am așezat pe trepte și am vorbit puțin. Am luat mai întâi trupul mamei lui, cu gând să-l ducem acolo unde îmi dusesem eu soțul. Când am ieșit, a apărut cineva. N-am să-i spun numele, adăugă el, dar Arlys observă privirea aruncată lui Fred. A întrebat dacă putea să ne fie de folos cu ceva. Ea îi știa și pe alții care puteau să ajute. Așa că am primit ajutorul ăsta și am dus familia lui John la locul de veci. Iar el s-a mutat la mine. Așa că ne trezim dimineața și luăm micul dejun. Citim ceva și rezolvăm niște probleme de matematică și altele asemenea. E important să continue să învețe. Îi arăt cum să se bată, în caz că o să aibă nevoie.

Jucăm jocuri, căci jocul e la fel de important ca învățatul. Ne sculăm dimineața și facem ce trebuie să facem, și așa rezistăm. Când o să fie pregătit – n-au trecut decât câteva săptămâni –, o să-l scot din oraș. O să-l scot din oraș și o să-i găsesc un loc sigur. Și o să ne sculăm dimineața acolo și o să facem ce trebuie făcut. O să ne clădim o viață, fiindcă aici nu e decât moarte.

Se uită la Arlys acum, îi privi în suflet.

– Nu ăsta o să fie sfârșitul, fiindcă n-o să lăsăm să fie ăsta sfârșitul, spuse, repetând vorbele ei de mai devreme.

– Mulțumesc, Ben. Sper ca povestea ta să ajungă la oamenii care au nevoie s-o audă. Eu aveam nevoie s-o aud. Sunt Arlys Reid și le mulțumesc tuturor acelora care fac ce trebuie făcut.

Opri reportofonul.

– Nu aștepta până e pregătit. Scoate-l pe Noah de aici cât de repede poți.

T.J. își fixă privirea pe ea.

– Știi ceva ce nu spui.

– Știu că aici o să se înrăutățească situația. Știu că dacă aș avea un copil în grijă, l-aș scoate de aici. Fred zice că există oameni care pot să te ajute cu asta. Fă-ți bagajul și roagă-i să te ajute. Ar trebui să pleci și tu cu ei, îi zise Arlys lui Fred.

– Eu rămân cu tine. Știi cu cine să iei legătura, T.J. Sincer, dacă Arlys zice că ar trebui să pleci, ar trebui să pleci. Pentru Noah.

– Mă duc să vorbesc cu el. Știe că asta urma să se întâmple. O să-mi fie dor de tine, Fred.

Se duse și o îmbrățișă, dominând-o prin înălțime.

– Și mie o să-mi fie dor de tine și de Noah. Dar, știi tu, dacă e să fie o să ne mai întâlnim noi.

– Vreau să fie! Bărbatul îi întinse o mână lui Arlys. Am crezut că o să mă înfurie să-mi spun povestea. Nu s-a întâmplat așa. Ai grijă de tine.

– Sigur. Succes, T.J.!

El ridică punga pe care o adusese ea să ia provizii, aruncă o ultimă privire și se strecură printre scânduri.

– O să fie un reportaj bun. De mare efect. Cred că a venit aici fiindcă avea nevoie să-și spună povestea și avea nevoie ca tu să-i spui să-l ia pe Noah și să plece.

– Norocos nevoie mare.

– Nu norocos. Menit. Vreau să-ți spun ceva... neoficial.

– O.K., hai să luăm supa aia, și poți să-mi spui pe drumul spre sediu. Vreau să lucrez la asta.

– Mai bine îți arăt, chiar aici, unde e un loc sigur. Nu te pierde cu firea, bine?

– De ce m-aș...

Arlys se întrerupse când Fred își răsuci degetele și în jurul ei începură să danseze lumini strălucitoare.

– Cum ai...

– Am vrut să poți vedea mai bine.

Acum își ținea mâinile în lateral.

Înaintea ochilor uimiți ai lui Arlys, din spatele lui Fred izvorâră aripi irizate, strălucind chiar și prin jacheta pe care o purta. În clipa următoare, fata ridică un picior de pe podea și începu să se învârtă în aer cu aripile fluturând.

– Ce e asta? Ce e asta?

– M-am speriat un pic la început – s-a întâmplat pur și simplu într-o zi. Apoi mi-am dat seama că asta e foarte tare. Se pare că sunt zână!

– Ce!? Zână? Asta e o nebunie. Încetează, te rog!

Fluidă ca apa, Fred coborî pe pământ, dar aripile nu-i dispărură.

– E atât de distractiv! Sigur, nu poți să faci o știre despre asta, Arlys... Adică nu despre mine. Suntem numiți Supraoameni – nu-mi dau seama dacă asta mă bucură sau nu, dar îmi place din ce în ce mai mult. Pot să spun, după cum te-am văzut lucrând până acum, că ești ceva de genul: Ei, da, bine. Dar hei! Fred se ridică din nou în aer și chicoti: Ei, da, bine!

– Nu e posibil.

– N-ar trebui să fie posibil ca peste un miliard de oameni să moară în mai puțin de o lună. Dar e posibil. Și asta? Eu? Alții ca mine? Nu

doar că e posibil, e la fel de real ca orice altceva. Poate e un fel de echilibru. Nu știu. Nici eu nu-mi dau seama, așa că accept.

– Alții. La fel ca tine?

– Zânele, gnomii, vrăjitoarele, sirenele, vrăjitorii – și ăștia-s doar cei pe care i-am întâlnit până acum. Ca și cum ideea ar fi încântat-o, Fred mai ridică un picior în aer. Trebuie să fim atenți. Și noi, făpturile magice, suntem și buni, și răi. Și trebuie să ne apărăm atât de cei răi, care ne-ar face rău, cât și de oamenii obișnuiți, care nu înțeleg, și care ne-ar face rău și ei.

Coborî din nou și atinse cu o mână brațul lui Arlys.

– Ți-am arătat și-ți explic toate astea fiindcă ceva din mine îmi spune că așa trebuie. Întotdeauna am avut încredere în acest ceva din mine, chiar dacă nu știam că era acolo.

– Poate că am adormit la birou și ăsta nu e decât un vis.

Fred râse și o lovi ușor peste braț.

– Știi că nu e așa.

– Eu... Serios, trebuie să vorbim despre asta.

– Da, sigur. Trebuie să ne întoarcem, să rezolvăm cu reportajul. Poate după știrile de seară, când încheiem ziua. Putem să bem un pahar cu vin și să vorbim despre asta. Am niște vin pus deoparte.

– Cred c-o să beau o grămadă de vin.

– O.K., dar hai să luăm supa! Ar trebui să te machiezi și să-ți aranjezi părul înainte să intri în direct.

– Corect!

– Te-ai speriat?

– M-am speriat destul de rău.

Fred zâmbi.

– Dar o să faci ce trebuie. N-o să mă trădezi, așa cum nu-ți trădezi sursa, sau pe T.J. și pe Noah. Ești integră.

Odată reîntoarse la postul de televiziune, descoperiră că Jim era de altă părere.

Le mustră pentru neglijență și le ținu o prelegere aprinsă. O prelegere care pe Arlys ar fi deranjat-o până în măduva oaselor, dacă n-ar fi văzut îngrijorarea de pe fața lui, dacă n-ar fi perceput-o sub mânie.

Dar el nu găsi nici un cusur interviului. Îl ascultă de două ori, apoi [illegible]lăsă pe spate în scaun.

– Este excepțional. L-ai lăsat să povestească, l-ai lăsat să vorbească [illegible]în inimă. Mulți reporteri ar fi pus o grămadă de întrebări, ar fi încercat să-l îndrume. Tu nu.

– Era povestea lui, nu a mea.

Jim se întoarse în scaun să se uite pe fereastra biroului pe care-l folosea doar rareori. Le chemase acolo să le certe fiindcă era supărat [illegible]și speriat.

– N-am presupus niciodată că era a ta. Înainte ca totul s-o ia razna, o grămadă de jurnaliști uitaseră de regula asta. Până și eu am pățit-o, dar văd că tu ți-ai păstrat integritatea jurnalistică.

Se întoarse la loc.

– Hai s-o dăm pe post! Trebuie să-i faci un intro.

– Îl am deja în cap. Aș vrea să fie difuzat din oră în oră, până la știrile de seară.

– În regulă. Dar să nu mai faci așa ceva fără să mă anunți. Și nu mai lua prichindelul cu tine. Scuze, Micuță Fred, dar nu ești chiar Wonder Woman.

– Mai mult Tinkerbell, murmură Arlys, făcând-o pe Fred să râdă.

– Exact. Acum, la treabă!

Arlys îi dictă intro-ul lui Fred în timp ce se machia și își netezea părul. Apoi se așeză la pupitrul știrilor și așteptă unda verde, semnalul din regie.

– Sunt Arlys Reid și vă prezint ceea ce sper că va fi primul reportaj dintr-o lungă serie. În fiecare zi, în mijlocul tragediei și disperării, oamenii supraviețuiesc. Cu toții trebuie să facem față durerii provocate de pierderea celor dragi și incertitudinilor de fiecare zi. Toată lumea are o poveste de spus, despre o viață care a fost, despre o viață care este. Aceasta este povestea lui Ben.

Tăiară imaginea și porniră sunetul.

Ea ascultă din nou cuvintele, descoperi că o impresionau la fel de mult. Se gândi la bărbatul voinic și la băiat, sperând că se aflau pe drum spre un loc sigur.

– O să reluăm povestea lui Ben într-o oră, ca să ne amintim cu toții că există speranță, există omenie. Sunt Arlys Reid, aici se încheie știrile orei.

Fred aplaudă. Cu un oftat de satisfacție, Arlys se ridică și-i făcu semn în timp ce se îndreptă spre redacția de știri.

– O să vorbesc cu Jim să ne lase să ieșim mâine cu o cameră portabilă.

– Minunat!

– N-o să dăm fața nimănui, dacă nu vrea, dar putem să facem niște materiale suplimentare. Dacă mai știi pe cineva care vrea să dea un interviu, spune-i că-i stau la dispoziție. Și vinul ăla, Fred? Hai să-l bem la mine după ce terminăm programul. Poți să rămâi peste noapte. Cred că avem multe de vorbit.

– Ca o petrecere în pijamale! Îmi place de mor!

Arlys nu reușea să înțeleagă cum putea cineva să fie atât de vesel, având în vedere starea omenirii. Dar era o zână, își aminti. Erau zânele vesele tot timpul? Cum era posibil ca o femeie pe care o cunoștea de aproape un an să fie ceva ce n-ar fi trebuit să existe?

Gândul acesta o năucea.

Trebuia să-și facă treaba, să vadă ce putea să descopere pentru știrile de seară.

Nu găsi mare lucru, dar, în timp ce redacta știrea despre o femeie care fusese văzută făcând florile să apară și să înflorească în zăpada din Wisconsin, își dădu seama că n-avea s-o prezinte cu un zâmbet condescendent.

Optă să-și schimbe sacoul pentru știrile de seară, să-și schimbe cerceii, să-și strângă părul într-un coc. Nici vorbă să plictisească lumea cu aceeași imagine.

Își luase cota zilnică de cafea – „ia doar ce ai nevoie", își reaminti –, așa că optă pentru apă.

Se așeză în spatele pupitrului știrilor, verifică desfășurătorul și își îndreptă umerii. Era nerăbdătoare să bea din vinul ăla.

Își luă o expresie sobră, profesionistă, și așteptă semnalul din regie. În timpul primului material auzi o ușoară agitație în spatele camerei.

Și vocea lui Jim în urechea ei.

– Tocmai a intrat Bob Barrett în studio. Cred că e beat. O să cobor, văd dacă pot să-l iau de-acolo.

Arlys continuă, urmărind mișcarea cu coada ochiului.

Acum se auzi în cască vocea lui Carol.

– Jim n-o să ajungă aici la timp. Pot să întrerup emisia.

– Arlys Reid!

Glasul de bariton răsună în studio în timp ce Bob se îndrepta – îi degrabă împleticit – spre ea.

– Lasă, Carol. E pupitrul lui Bob.

– Să dea naiba dacă n-ai dreptate!

Păși pe platformă și căzu lângă ea.

„Miroase a... gin, decise ea, și a sudoare stătută." Fața lui plină de putere strălucea de transpirație, arăta palidă în luminile din studio. Ochii injectați îi sfredeleau plini de resentimente pe ai ei.

– Doisprezece ani am stat la pupitrul ăla.

– Și ai fost neclintit ca o stâncă. Vrei să închei tu știrile de seară?

– Aaa, la dracu' cu știrile de seară! Lumea se duce dracului și toți tu asta. Povestea lui Ben? Fornăi dezgustat. Nu-mi răni sentimentele, mucoaso! O să le spun eu o poveste.

Arlys îngheță când el scoase un pistol și îl flutură spre Jim, care privinta spre pupitru.

– Stai acolo, băiete! Stați acolo toți. Și, Carol, drăguțo, dacă tai transmisia, o să știu. Taic-o, și bag un glonț în capul fetei ăsteia frumoase.

Arlys încercă să-și înghită nodul din gâtul uscat.

– E pupitrul tău, Bob, repetă ea.

Capitolul 7

Când era reporter novice și aspira să facă interviuri grele, profunde, cu șefi de stat, Arlys se imaginase în situații de viață și de moarte când relatarea ei curajoasă de la fața locului avea să aibă impact asupra națiunii.

Acum, în timp ce se confrunta cu un coleg beat, posibil nebun, care agita o armă prin studio, mintea i se goli. Broboane de sudoare i se rostogoleau ușor pe șira spinării.

– Nu ți-a luat mult să-ți instalezi fundul tânăr în scaunul *meu*, nu? Cățea trădătoare!

Ea își auzi propria voce: mică, indistinctă, ca în timpul unei legături proaste.

– Toată lumea știe, toți telespectatorii știu că doar ți-am ținut locul până puteai să te întorci.

– Nu poți prosti un prostitor, fetițo!

Apelativul o trezi, înfuriind-o suficient încât să-i răspundă pe măsură. Mai târziu avea să se mire de acea reacție absolut spontană, care pe moment o ajutase să-și mobilizeze toată energia.

– Ești mai bun de-atât, Bob. Ești prea bun, prea experimentat ca să recurgi la în insulte sexiste și acuzații nefondate.

Adăugă și echivalentul vizual al mustrării, înclinându-și capul și încruntându-se ușor.

– Ai criticat povestea lui Ben și știrea mea și ai spus că ai o poveste proprie. Sunt sigură că toți cei care ne urmăresc ar dori s-o audă la fel de mult ca mine.

– Vrei să-mi auzi povestea?

– Foarte mult.

„Fă-l să continue să vorbească, fă-l să continue să vorbească. Poate își pierde cunoștința."

Altfel avea să se înece în balta propriei transpirații de panică, înainte s-o împuște Bob.

– Fac treaba asta de douăzeci și șase de ani. Doisprezece ani am stat la pupitrul ăsta. Știi de ce *Știrile serii* e considerată cea mai bună emisiune de știri?

– Da. Fiindcă lumea știe că poate să aibă încredere în tine. Fiindcă ești o mână fermă, o voce calmă.

– N-am făcut doar să citesc știrile, le-am găsit, m-am zbătut pentru ele, le-am prezentat. Am câștigat pupitrul ăsta.

Bătu cu pumnul în pupitru, suficient de tare ca să facă să sară hârtiile de pe el.

– L-am câștigat în absolut fiecare zi. Noapte de noapte, am spus lumii adevărul. În seara asta, lumea – ce a mai rămas din ea – o să afle adevărul de la mine.

Cu arma în mână, se întoarse spre cameră.

– S-a sfârșit! Mă auziți, fir-ar a dracului de treabă? S-a sfârșit! Rasa umană e terminată, și în locul ei vin niște făpturi ciudate, demoni din iad. Dacă nu mori sufocat de propria bilă, au să te vâneze. Eu i-am văzut, umblând prin umbre, târându-se în întuneric. Poate că ești și tu una dintre ei.

Când Arlys văzu pistolul ațintit asupra ei, i se înmuiară picioarele. Bob n-avea să-și piardă cunoștința. Ea nu putea să fugă.

– Vorbești despre cei numiți *Supraoameni*.

– La dracu'! Sunt niște creaturi diavolești! Ce crezi că a provocat epidemia asta? Ei! Nu vreo blestemată de pasăre, nu vreun virus mutant. Ei ne-au adus-o, și acum ne privesc murind ca niște câini bolnavi. Au preluat conducerea țării, au distrus guvernele din întreaga

lume și-i amăgesc pe reporterii jalnici, de mâna a treia, ca tine, cu un leac ce n-are să vină niciodată. Au să-i înrobească pe cei imuni.

Tresări și se întoarse din nou spre cameră.

– Fugiți! Fugiți dacă puteți. Ascundeți-vă! Luptați să vă petreceți ultimele zile pe pământ în libertate. Omorâți cât de mulți puteți.

– Bob. Arlys întinse o mână, dar fulgerul din ochii lui o făcu s-o lase să cadă pe pupitru. Tu ești un jurnalist vechi. Știți că trebuie să vii cu dovezi, să prezinți fapte care să justifice...

– Cadavrele putrezesc pe străzi! Asta e dovada pe care o ceri! Demonii zgârie la ferestre, șopti el. Rânjind în timp ce plutesc. Zgâindu-se cu ochi roșii. Am stins luminile, dar tot pot să le văd ochii. Au să otrăvească apa. Au să ne înfometeze. Și tu stai aici și declami minciunile lor. Stai aici și pretinzi c-o să vină o vindecare miraculoasă, că există speranță fiindcă un bărbat a luat un copil rătăcit și se joacă cu el? Lumea trebuie să mă asculte *pe mine*! Distrugeți-i cât mai puteți! Fugiți cât mai puteți! Ați putea fi toți demoni. Fiecare dintre voi. Poate că avem nevoie de o demonstrație. Tu! Roșcovano! Am uitat, cum naiba te cheamă?

– Fred. Nu sunt demon.

Bob chicoti. Arlys nu reuși să găsească nici un cuvânt pentru sunetul umed, bolnav, al râsului lui.

– Zice că nu e demon. Sigur, așa zice ea. Nu cred că ei sângerează. Nu au sânge roșu, ca oamenii. Putem să testăm asta chiar acum.

– Nu-i face rău, Bob! strigă Arlys punându-i mâna pe brat. Tu nu ești așa.

– Publicul are dreptul să știe! Treaba noastră e să-i spunem, să-i arătăm adevărul.

– Da. Da, așa e, dar nu rănind un intern nevinovat care vine în fiecare zi, în condițiile astea, ca să ne ajute să ne facem datoria. Ar fi putut să plece din oraș cu săptămâni în urmă, dar ea a rămas și a venit la muncă. Jim, șeful departamentului nostru. Și-a pierdut soția, Bob, dar e aici, lucrează în regie. În fiecare zi. Steve e în spatele camerei în fiecare zi. Carol în regie, în fiecare zi. Toți încercăm să ținem postul în funcțiune, ca să putem informa și comunica.

Acum ochii lui Bob se umplură de lacrimi.

– Nu mai are nici un rost. Nici un rost! Speranța falsă e doar o minciună blândă. Voi mințiți cu blândețe. Mi-au murit până acum două foste soții, și fiul meu... Fiul meu e mort. Totul s-a sfârșit, și ei vin după noi, ăștialalți, așa că n-are nici un rost. Ți-aș face o favoare.

Întoarse arma din nou spre Arlys, întinzând gâtul.

– Gândește-te la ce i-ar putea face demonii unei femei tinere și frumoase ca tine. Vrei să riști asta?

– Nu cred în demoni.

– O să crezi. Se răsuci spre cameră și adăugă vehement: Toți o să credeți, când o să fie prea târziu. Deja e prea târziu. Sunt Bob Barrett, acestea au fost știrile.

Puse arma sub bărbie și apăsă pe trăgaci.

Sângele o stropi pe față pe Arlys, un șoc cald și umed, chiar când Bob căzu cu spatele în scaunul co-prezentatorului.

În aceeași clipă auzi – aceeași legătură proastă – strigătul lui Fred, țipetele. Timp de trei secunde, văzu cenușiu în fața ochilor.

Ridică o mână tremurândă.

– Nu întrerupeți emisia.

Simți cum Jim o apucă de mână.

– Vino cu mine, Arlys! Vino cu mine!

– Nu, nu, te rog! Își îndreptă fața spre el, văzu cum lacrimile îi alunecau pe obraji. Trebuie să... Pe mine, Steve, îi ceru ea cameramanului. Te rog! Bob Barrett și-a construit o carieră ilustră, admirabilă ca jurnalist, cu etica și integritatea sa, cu stilul său onest, cu dedicația sa de a fi în slujba etosului profesiei de jurnalist, în slujba adevărului. Fiul lui, Marshall, avea... șaptesprezece ani.

– Optsprezece, o corectă Jim.

– Optsprezece. Nu știam că Marshall a murit și pot doar să-mi imaginez cât a suferit Bob în ultimele zile din cauza acestei tragedii. Azi a cedat în fața durerii, iar noi, cei care încercăm să slujim adevărul, care încercăm să imităm etica și integritatea lui Bob, am suferit o mare pierdere personală. N-ar trebui să ne amintim de el în ultimele lui momente de disperare. Și chiar și în acestea, chiar și în acestea, mi-a arătat că încă mai am un drum lung de parcurs ca să ajung la nivelul lui. Ca un tribut adus lui, o să mă pun în slujba adevărului.

Își șterse o lacrimă și, văzând pata roșie de sânge, lăsă să-i scape un geamăt.

– Trebuie să fac asta.

Privi direct în cameră sperând – rugându-se – ca Chuck să se uite.

– Am informații de la o sursă pe care o consider absolut de încredere. Am primit aceste informații azi-dimineață devreme, dar le-am ținut ascunse. Le-am ținut ascunse de șeful meu, de colegii mei și de voi toți. Îmi cer iertare și nu-mi găsesc nici o scuză. Contrar informațiilor și cifrelor transmise mass-media de către Organizația Mondială a Sănătății, în colaborare cu Centrul pentru Controlul Bolilor și Institutul Național al Sănătății, numărul deceselor provocate de H5N1-X este de peste două miliarde. Asta înseamnă o treime din populația lumii și nu include decesele survenite în urma crimelor, sinuciderilor sau accidentelor legate de virus.

Sub pupitru, își sili mâinile să se relaxeze, fără a-și dezlipi privirea de la cameră.

– La fel, contrar declarațiilor oficiale, progresele realizate în elaborarea unui vaccin sunt blocate, căci virusul a suferit din nou mutații. Nu există vaccin în acest moment. În plus, virusul în sine n-a fost încă identificat. Rapoartele anterioare, care clasifică H5N1-X ca o nouă tulpină de gripă aviară, sunt false.

Se opri, luptându-se să-și găsească echilibrul.

– Toate dovezile arată că numai oamenii sunt afectați. Recent învestitul președinte Ronald Carnegie a contractat H5N1-X și a murit ieri din această cauză. Fostul secretar al Agriculturii, Sally MacBride, a fost învestită în funcția de președinte. Președintele MacBride are patruzeci și patru de ani, este absolventă a Universității Yale – *summa cum laude* – și, înainte de a accepta poziția în cabinet, a slujit două mandate în Senatul Statelor Unite ale Americii, din partea statului Kansas. Soțul președintelui MacBride, Peter Laster, cu care era căsătorită de șaisprezece ani, a murit în săptămâna a doua a pandemiei. Despre cei doi copii ai lor, Julian, în vârstă de paisprezece ani, și Sarah, în vârstă de doisprezece ani, se afirmă că sunt în viață, într-un loc sigur. În acest moment nu pot să verific veridicitatea acestei informații.

Întinse mâna după sticla de apă pe care o așezase în afara cadrului și bău îndelung. O văzu pe Carol plângând în tăcere, cu brațul lui Jim în jurul ei. Fred stătea lângă ei și o mângâia pe spate pe Carol, în timp ce dădea din cap aprobator spre Arlys.

– Am informații că forțele militare – nu pot să verific sub ce autoritate – au început să-i caute pe aceia dintre noi care par imuni și să-i izoleze în locuri nespecificate pentru testare. Nu va fi ceva voluntar. Va fi, în esență, legea marțială. Nu cred în demoni. N-am mințit. Dar am văzut ceva ce altădată ar fi fost incredibil. Am văzut niște fenomene miraculoase. Cred cei pe care-i numim Supraoameni – și printre ei sunt și buni, și răi, așa cum există bine și rău în noi toți – vor fi și ei căutați, reținuți și testați. Și mi-e teamă că nu ceea ce ne-a făcut H5N1-X nouă, tuturor, ne va distruge, ci frica și violența dezvoltate în aceia dintre noi care se dau bătuți în fața limitărilor aduse libertății.

Se opri, inspiră, se uită la Jim și-i făcu semn să se pregătească să încheie emisia. El încuviință din cap și murmură către Carol, care se grăbi să se ducă în cabina de regie.

– Am păstrat această informație știind că difuzarea ei ar însemna încetarea emisiei acestui post. Știind că mi-aș pune colegii în pericol. Mai mult, mi-am permis să cobor ștacheta în ceea ce privește așteptările mele legate de rasa umană. Mi-am spus că nu contează dacă știți, dacă v-aș spune adevărul. Îmi cer iertare pentru asta. Și-i aplaud pe toți cei care sunt cu mine în acest studio; ei au riscat totul ca să obțină adevărul. Voi toți, nu vă lăsați pradă fricii, suferinței, deznădejdii. Supraviețuiți! O să găsesc o cale să ajung din nou la voi cu adevărul. Deocamdată, sunt Arlys Reid, acestea au fost știrile.

Se lăsă pe spate în scaun și își trase sufletul.

– Îmi pare rău, Jim.

– Nu, lasă asta.

Veni s-o sprijine când ea se uită la Bob, căzut în scaun, cu cămașa înmuiată în sânge.

– O, Doamne! O, Doamne!

– Hai acum! O să am eu grijă de el. O să am eu grijă de el.

– A trebuit s-o fac. Dârdâind, Arlys îl lăsă pe Jim s-o conducă în afara platoului. Bob s-a sinucis. Se înșela, se înșela, dar avea dreptate.

cu privire la minciuni. Și eu am mințit. Nu puteam să mai continui după... Acum au să ne închidă. Ai făcut atât de multe să ții postul deschis și...

– Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Ai scos adevărul la iveală înainte să ne închidă. Trebuie să pleci, Arlys. Dacă te duci acasă, au să vină probabil acolo după tine.

– Eu... Am un loc despre care nu știe nimeni.

– Bine. De ce ai nevoie?

– Trebuie să distrug computerul pe care l-am folosit. Sursa mea mi-a spus cum.

– Bine. Fă-o! Fred, adu-i lui Arlys niște provizii.

– Plec și eu cu ea, îi zise Fred.

– Suficiente pentru amândouă, atunci, spuse Jim fără să tresară. Fred, poți să iei pentru amândouă niște haine din garderobă.

În timp ce vorbea, Jim descheie sacoul pătat de sânge pe care-l purta Arlys.

– O să am eu grijă de restul. Probabil că n-avem prea mult timp.

Arlys se îndreptă direct spre computer, cu mâinile tremurând. Nu putea să-și distrugă notițele, pur și simplu nu putea, așa că și le îndesă în servietă înainte să urmeze pașii pe care i-i arătase Chuck.

Practic, explicase el, trebuia să încarce în computer un virus care avea să șteargă toate informațiile. Apoi trebuia să scoată hard diskul și să-l facă chisăliță, după cum se exprimase Chuck, cu un ciocan.

Chiar așa, vreun geniu într-ale informaticii ar fi putut să mai scoată ceva, dar – după părerea lui Chuck – până atunci n-avea să mai aibă nici o importanță.

Trebuia să-și schimbe cămașa – mai mult din cauza sângelui lui Bob –, să curețe sângele și machiajul de televiziune. Fred se repezi, luă niște tușuri de ochi, rujuri, mascara.

– N-o să le mai folosească nimeni aici, așa că putem să le luăm.

– Serios? Cred că machiajul va fi cea mai mică problemă dintre toate.

– Frumusețea nu e niciodată cea mai mică problemă, spuse Fred îndesând obiectele în buzunare. Jim zice că ar trebui să ne grăbim.

Steve le aștepta cu două rucsacuri.

– Au rămas aici când oamenii au încetat să mai vină la muncă.

– Mulțumesc.

Arlys și-l puse pe al ei pe umeri, uitându-se la Jim și Carol.

– Veniți cu noi. Ar trebui să veniți toți cu noi.

– Eu am treabă aici. Dacă vin să ne aresteze înainte să termin, știu căile de ieșire.

– Eu stau cu Jim, zise Carol. O să închidem cum trebuie.

– Eu trebuie să mă duc acasă. O să le dau o mână de ajutor, apoi o iau și mă duc acasă. Succes! le spuse Steve întinzându-le mâna.

Arlys o ignoră și-l luă în brațe.

– Noi o să...

– Nu ne spune, o întrerupse Jim. Nu putem dezvălui nimănui ceea ce nu știm. Aveți grijă.

– O să avem. O să găsesc o cale, promise ea.

– Dacă cineva e în stare, tu ești aceea.

Ieșiră și coborâră scările.

– Ai fost foarte curajoasă. Cu Bob. Pur și simplu a luat-o razna, și tu ai fost foarte curajoasă.

– Nu. A fost mai mult șocul. Și apoi a fost rușinea, fiindcă a zis că mințeam, și așa era, chiar dacă el nu știa în legătură cu ce mințeam.

– Cred că ai nevoie de o pauză.

– Un jurnalist...

– În clipa asta e în desfășurare un fel de apocalipsă, îi aminti Fred. Așa că toată lumea ar trebui să ia o pauză.

Când ajunseră în hol, se lăsase întunericul. Arlys se îndreptă spre ușă și se opri.

– N-am întrebat de ce n-a fost nici un raid aici. M-am bucurat că n-a fost. Ai făcut tu ceva? Așa cum te-ai descurcat cu piața?

– Am avut ajutor. E ceva mult mai mare decât piața. Probabil că nu te-ai uitat suficient de sus ca să vezi simbolurile. N-o să dureze veșnic, dar până acum rezistă.

– Ești plină de surprize, Fred! O să țină departe poliția, militarii, pe oricine o să încerce să intre?

– Nu m-am gândit la asta! Cu o mișcare din șold, Fred o lovi ușor pe Arlys peste brat. Așa cred. Nu sunt sigură sută la sută, dar da, voi.

să facă rău, nu? Poate pentru unii dintre ei e vorba doar de datorie, dar chiar și atunci... Cred că nouăzeci la sută. Nu, optzeci și cinci.

– Mă mulțumesc cu asta. Hai să mergem!

– Unde mai exact?

– Hoboken.

– Da? Am fost o dată la un târg de artă. Cum ajungem acolo?

– O luăm prin PATH[1].

– Nu circulă nici un metrou.

– Șinele sunt încă acolo. Mergem pe ele. Ne îndreptăm către stația de la Thirty-Third Street, coborâm, urmăm șinele. O să ne ia ceva timp.

Porniră spre vest, încercând să se ferească de strălucirea lămpilor stradale care încă ardeau.

– Dar avem timp. Nu ne întâlnim cu sursa mea înainte de trei dimineața.

– Ne întâlnim cu sursa ta? Excelent! N-am întâlnit niciodată o sursă.

– Nu te entuziasma prea tare. Mă bazez pe faptul că i-am înțeles codul cu privire la loc și moment – și că a urmărit transmisia, ca să știe că vin. Dacă e ceva ce n-a mers? Va trebui să continuăm. Trebuie să ajung în Ohio.

– N-am fost niciodată în Ohio, zise Fred aruncându-i lui Arlys un zâmbet însorit. Pun pariu că e frumos.

Lana plângea în vis. Stătea sub un copac mort, cu ramurile scheletice îndreptate către cerul fără stele. Totul era întunecat și mort, trupul și mintea o dureau, era epuizată.

„N-ai unde să te duci într-o lume atât de plină de ură și de moarte, atât de afectată de durere", se gândea.

Era prea obosită ca să continue să se prefacă. Pierduse totul, iar ura avea s-o urmărească până în mormânt. Ce rost avea să se lupte cu ea?

– N-ai timp de asta.

[1] Port Authority Trans-Hudson – rețea de metrou care leagă Manhattanul de orașele învecinate din statul New Jersey

Lana ridică privirea.

O femeie tânără stătea în picioare deasupra ei, cu mâinile în șolduri. Părul negru, tuns scurt și precis, îi forma un nimb întunecat în jurul capului.

Deși purta negru, era luminoasă. Luminiscentă. În bezna nopții rară lună, ea emana lumină.

Stătea acolo subțire și dreaptă, cu o pușcă aruncată peste umăr, cu tolbă pe spate, cu o teacă de cuțit la centură.

Pe lângă acestea, avea o forță palpabilă și o frumusețe aproape neomenească.

– Sunt obosită, îi spuse Lana.

– Atunci nu-ți mai irosi energia pe lacrimi. Ridică-te, pune-te în mișcare!

– Pentru ce? Pentru ce?

– Pentru viața ta, pentru lume. Pentru propriul destin.

– Nu *există* nici o lume.

Femeia se ghemui ca s-o privească direct în ochi.

– Sunt aici? Tu ești? O persoană poate face o lume, iar noi suntem două. Mai sunt și alții. Ai forța în tine.

– N-o vreau!

– Nu contează ce vrei, ci ce este. Cheia e la tine, Lana Bingham. Scoală-te, du-te spre nord! Urmează semnele! Ai încredere în ele! Ai încredere în ce ai și în ce ești! Lana Bingham.

Femeia zâmbi rostindu-i numele, iar Lana avu senzația unei sclipiri de cunoaștere, de recunoaștere, care dispăru însă imediat.

– Ai tot ce-ți trebuie. Folosește ce ai!

– Eu... Te cunosc? Da?

– O să mă cunoști. Acum, trezește-te. Trebuie să te trezești!

– Lana, trebuie să te scoli. Max îi scutură umărul. Trebuie să plecăm.

– Eu... Bine.

Se ridică în capul oaselor în patul plin de cocoloașe din încăperea cu miros fetid. Găsiseră un fost motel suficient de departe de drumul principal, pe care Max îl considerase destul de sigur încât să poposească acolo pentru a dormi câteva ore.

Dumnezeu știa câtă nevoie aveau de somn.

– Au cafea proastă de motel, zise el arătând spre cafetiera de pe comoda de televizor. E mai bine decât deloc – aproape. Luându-i fața în mâini, adăugă: E încă foarte devreme. O să ies, să văd dacă găsesc ceva în automate. Zece minute. Bine?

– Zece minute.

Luă cafeaua cu ea în baie și se stropi cu apă pe față.

Avea un miros metalic; dar, ca și cafeaua, era mai bine decât deloc.

Se uită în oglindă, văzu ochii goi, tenul palid. Făcu o mică vrajă subtilă – nu din vanitate, de data asta, ci pentru Max. Dacă arăta prea obosită, prea firavă, el ar fi slăbit presiunea.

După ziua precedentă, ea înțelegea că presiunea era necesară.

Ajunseseră în cele din urmă pe celălalt mal al râului, pe 202, imediat după aproape pustiul oraș Peekskill. Pustiu, descoperise ea, căci nu fuseseră singurii care încercaseră să treacă.

Mașini distruse, mașini abandonate, unele cu cadavre la volan.

Trebuiseră să renunțe la SUV după mai puțin de jumătate din drum și să-și care lucrurile în jurul unui trailer răsturnat care bloca șoseaua. Lana își dăduse seama că, în timp ce unii fugiseră spre vest – sau încercaseră s-o facă –, alții se grăbiseră spre est.

Baricadele ridicate în partea de est zăceau sfărâmate la pământ. Cineva trecuse peste ele, își zise ea. Dar de ce?

Le luase opt ore să ajungă din Chelsea până pe malul celălalt al fluviului, cu tot cu traversarea plină de emoții.

Găsiseră altă mașină – cu cauciucurile uzate, dar cu rezervorul pe jumătate plin – și porniseră spre vest, apoi spre nord, tot pe drumuri lăturalnice, evitând zonele populate – sau care fuseseră populate.

Când ea insistase că trebuiau să facă o pauză de masă și de odihnă, Max cotise spre ceea ce părea a fi o casă abandonată în apropierea șoselei șerpuite cu două benzi. Ferestre bătute în scânduri, zăpadă necurățată. Dar, în timp ce se hurducau pe aleea plină de gropi, pe terasa într-o rână ieșise o femeie cu ochi sălbatici, înarmată cu o pușcă.

Plecaseră.

Nu se opriseră până la lăsarea deplină a întunericului, la o stație de benzină cu două pompe de lângă jegosul motel numit Hidden Rest.

Lana prepară pui cu orez pe o plită din oficiul motelului.

Praful și murdăria de pe pupitrul recepției îi spuneau că ei erau primii oaspeți din ultimele săptămâni.

Dar mâncaseră și dormiseră.

Acum aveau să-și continue drumul. Aveau să-l găsească pe Eric, și Max avea să-și dea seama ce era de făcut în continuare.

Când auzi semnalul de șapte ciocănituri, luă punga pe care o aduseseră cu ei și-i deschise lui Max.

– Sunt gata.

– Am găsit niște chipsuri și sucuri, câteva batoane de dulciuri. Și avem altă mașină, o anunță el. Arată mai bine decât ultima, deși are rezervorul gol. Dar am pornit o pompă, așa că putem să-i facem plinul.

– O.K.! Dar trebuie să mai mănânci ceva, în afară de chipsuri și bomboane, spuse ea scoțând o portocală din geantă.

– O împart cu tine, zise Max.

– Ne-am înțeles.

– Mai întâi hai să punem mașina în mișcare, s-o încărcăm și să-i facem plinul. Arăți odihnită.

Ea zâmbi, felicitându-se că se aranjase.

– Cine n-ar arăta odihnit după o noapte în palatul ăsta?

Ieși cu el, tremurând de frig, în ciuda jachetei de pe ea.

– Miroase a zăpadă.

– Da, s-ar putea să avem parte de ninsoare, așa că, dacă vedem una cu tracțiune integrală, schimbăm din nou mașina.

– Cât crezi că mai avem?

– Vreo cinci sute șaizeci de kilometri. Dacă putem să folosim drumurile principale, o să-i facem într-un timp decent. Dacă nu...

Fără să-și termine vorba, luă o canistră roșie cu marcaj pentru benzină și apoi o duse vreo zece metri până la o mașină ce zăcea într-o rână pe acostamentul îngust.

– Aproape că au reușit, murmură ea.

– Nu și dacă pompele erau oprite. Am putut s-o mișc prin magie cam trei metri – trei metri jumate, însă asta-i tot ce am putut să fac. Probabil că am avea rezultate mai bune împreună, dar ar fi tot aia.

Ea nu zise nimic, știind că el se forțase prea tare, prea mult timp.

Puterea, aflaseră amândoi, nu era gratis.

El puse cei trei litri de benzină în rezervor și depozită canistra în portbagaj.

– Aș putea să conduc și eu puțin.

Max îi aruncă o privire.

– Am încercat asta ieri.

Până cu o zi înainte, ea nu condusese niciodată o mașină. Locuise în New York.

– Am nevoie de practică.

El râse și o sărută.

– De acord. O să exersezi conducând spre stația de benzină.

Urcară și Max arătă din cap spre butonul de pornire.

– Dă-i drumul, și asta face parte din practică.

Ea lăsase în seama lui pornirea motorului, pompele de benzină și încărcarea bateriei. Dar Max avea dreptate, trebuia să exerseze.

Puse o mână peste butonul de pornire și se concentră. Apăsă. Motorul prinse viață.

Stăpână pe sclipirea de putere, îi zâmbi lui Max.

– Practică pe dracu'.

El râse din nou. O, cât de mult o ajută sunetul râsului lui!

– Condu!

Lana se prinse de volan așa cum o femeie care cade se prinde de o frânghie. Scâncind, îndrumă spre benzinărie mașina care se clătina și se cabra.

– Nu lovi pompele, o avertiză Max. Ușor, puțin spre stânga acum. Stop!

Ea apăsă puternic frânele, astfel că mașina se opri cu o smucitură.

– Pune-o pe parcare și oprește motorul.

Coborâră amândoi. Max vârî furtunul în rezervor și porni pompa.

Când auzi susurul, își puse un braț în jurul Lanei.

– S-a rezolvat.

– Nu m-am gândit niciodată c-o să fiu atât de încântată să simt miros de benzină, dar... Se întrerupse și-și lipi mâna de pieptul lui. Ai auzit...

Chiar în timp ce ea vorbea, Max se întoarse și o împinse în spatele lui. Scoase arma de la șold.

Un cățelandru, abia un pic mai mare decât un pui, se zbenguia pe-acolo cu limba atârnând vesel, cu ochi strălucitori.

– Of, Max!

Dădu să se ghemuiască să cheme câinele, dar Max strigă:

– Știu că ești acolo. Ieși, și vreau să-ți văd mâinile!

Lana rămase neclintită în timp ce câinele se ridică cu labele din față și-i zgârie picioarele, dând din coadă și scâncind.

– Nu trage, Doamne! Zău, omule, dă-o dracului, nu mă împușca!

La sunetul vocii groase, cu un accent ciudat, câinele alergă înapoi, spre bărbatul care ieși din spatele tufelor ce împrejmuiau stația.

– Am mâinile sus. Sus de tot. Nu vine prea multă lume pe-aici. Nu-i bai. Nu-i face rău cățelului. O.K.? Serios, frate, nu-l împușca.

– De ce te ascunzi acolo?

– Am auzit mașina. O.K.? Am vrut să verific. Ultima dată când am auzit o mașină și-am ieșit să văd ce e, nenorocitul a încercat să dea peste noi. Abia am apucat să-l iau pe Joe și să dispărem.

– Ce-ai pățit la față?

Pe fața lui îngustă se vedea o vânătaie îngălbenită sub ochiul stâng, iar în jurul bărbii neîngrijite se vedea o pată purpurie.

– Fi... Acum câteva săptămâni am intrat în grupul ăsta. Părea O.K.! Stăteam la camping, aveam de băut. În a doua noapte m-au bătut de m-am căcat pe mine și mi-au furat proviziile. Aveam niște chestii de mâna-ntâi, frate, și le-am *împărțit* cu ei. Dar au vrut tot. M-au lăsat acolo, mi-au luat bagajul, apa, sculele. După ce-au plecat ei, a apărut Joe. Așa că am rămas împreună. El n-o să mă bată de să mă cac pe mine. Uite, te rog, nu-i face rău!

– Nu-i face nimeni nici un rău.

Lana se ghemui și Joe zbură spre ea, acoperindu-i fața cu pupături.

– Nu-i face nimeni nici un rău lui Joe. Vai, ce scump e!

– E un câine bun. Nu cred să aibă mai mult de trei luni. Tre' să fie pe jumate labrador. N-ar trebui să îndrepți arma spre mine. Chiar

nu-mi plac armele. Armele ucid, orice-ar zice ăia de la NRA[1]. Sau orice ziceau când mai puteau să vorbească.

– Scoate-ți rucsacul, îi ordonă Max. Golește-l. Și haina, întoarce-ți buzunarele.

– Of, frate, abia mi-am refăcut proviziile!

– N-o să-ți luăm nimic. Dar vreau să mă asigur naibii că n-ai armă la tine.

– A, nici o problemă! Am un cuțit. Cu mâinile încă în sus, arătă spre teaca de la centură. Ai nevoie de unul când ești pe drumuri și dormi sub cerul liber. Am avut un cort, dar mi l-au luat ticăloșii ăia. Trebuie să las mâinile jos ca să desfac rucsacul, O.K.?

Când Max încuviință din cap, bărbatul își dădu jos rucsacul din spinare, desfăcu fermoarul, scoase o pătură, o pereche de șosete, o haină, o muzicuță, o pungă cu mâncare pentru câini, câteva conserve, niște gustări, apă, două cărți.

– Speram să-mi găsesc alt sac de dormit, poate o camionetă – ceva cu tracțiune integrală. N-am găsit nimic cu care să pot s-o iau din loc. Vine zăpada. Eu sunt Eddie, se prezentă el în timp ce continua să-și golească rucsacul. Eddie Clawson. Atâta am, le spuse. Pot să îmbrac haina la loc? E al naibii de frig.

Era slab ca o șină – un lungan osos, și n-avea mai mult de douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, își zise Lana. Părul blond-murdar, acoperit cu un fes portocaliu, îi cădea în dreaduri încâlcite până la jumătatea fundului.

Instinctul îi spunea că era la fel de inofensiv precum câinele lui.

– Îmbracă haina la loc, Eddie. Eu sunt Lana. El e Max, îi spuse apropiindu-se de el.

– Lana!

– Trebuie să avem încredere în cineva, câteodată. Aplecându-se ca să-l ajute să-și strângă lucrurile, îl întrebă: Unde te duci, Eddie?

– Habar n-am. Aveam o busolă. Mi-au luat-o și pe asta. Cred că doar caut oameni, înțelegi. Pe cineva care nu e mort sau nu încearcă

[1] National Rifle Association – organizație care apără dreptul constituțional al cetățeanului american de a deține și de a purta arme

să mă omoare, care să nu mă bată de să mă cac pe mine pentru o pungă de iarbă. Dar voi?

Ridică privirea când Max veni să-l studieze îndeaproape.

– Frate, ai cel puțin douăj' dă kile mai mult ca mine – și par a fi doar mușchi. Și ai o armă. N-o să încerc nimic. Vreau doar să ajung într-un loc frumos. Unde oamenii nu sunt nebuni. Voi încotro vă îndreptați?

– Spre Pennsylvania, îi zise Max.

– Nu mai aveți două locuri libere? Aș putea să vă ajut să ajungeți acolo.

– Cum?

– Păi, pentru început... Eddie își puse rucsacul în spate și făcu semn spre mașină. E bună pentru o plimbare de plăcere, mă rog, dar n-are tracțiune integrală și vine zăpada. Drumurile principale sunt blocate, iar multe dintre drumurile secundare n-au fost curățate de la ultima ninsoare. Pun pariu că găsim niște lanțuri în stația de benzină.

– Lanțuri? zise Lana încurcată.

Eddie zâmbi.

– Orășeni, nu? Lanțuri de zăpadă. S-ar putea să aveți nevoie de ele pe drum. Și n-ar strica nici două lopeți. Nisip, dacă găsim. Sau poate câteva găleți cu pietriș. Sunt îndemânatic, să știți. Și, ca s-o zic p-aia dreaptă, nu vreau să umblu singur. E al dracu' de greu. Cu cât suntem mai mulți laolaltă, cu atât mai bine, cred.

Max se uită la Lana și primi un zâmbet.

– Hai să vedem dacă reușim să găsim niște lanțuri!

– Da? Eddie se lumină la față. Mișto!

Capitolul 8

Eddie găsi lanțuri, niște scule – cei care abandonaseră stația lăsaseră în urmă o trusă de scule bine aprovizionată.

Apoi scoase la iveală o canistră de benzină de zece litri, o umplu și o puse în portbagaj.

– Nu-mi place să transport benzina așa, dar împrejurările o cer, le zise. Spuneți-mi, e O.K. dacă eu și Joe ne ușurăm înainte să pornim la drum?

– Dă-i drumul, îi zise Max.

– E-n regulă, Max. Pur și simplu nu simt nici un rău în el.

– Și eu am aceeași senzație. Încă nu ne-am deprins cu aptitudinile astea noi. Și, pentru moment cel puțin, va trebui să avem de-a face cu străini. Tipul ăsta a avut ghinion cu străinii, și cred că spune adevărul despre cum s-au întors împotriva lui, l-au bătut și l-au lăsat doar cu ce avea pe el. Va trebui să ne perfecționăm simțurile, fiindcă el n-o să fie singurul peste care o să dăm.

– Ești îngrijorat în legătură cu Eric, fiindcă nu știi cu cine e.

– O să fie cu noi curând. Urcă în mașină, e frig. Și vreau s-o pornesc înainte să se întoarcă. În clipa asta n-are rost să arătăm nimănui ce putem să facem.

Urcară în mașină. Max se uită în oglinda retrovizoare și-și puse mâna peste buton ca să demareze când îi văzu pe Eddie și Joe înapoindu-se.

– Hai sus, Joe! Eddie urcă după câine. Vreau să vă mulțumesc din nu. O să-mi priască să fac vreo câțiva kilometri stând jos, nu pe opriile picioare.

În timp ce Max cotea spre drum, Lana se întoarse să se uite la ddie.

– Ce distanță ai străbătut?

– Nu știu precis. Eram în Catskills. Un amic de-al meu făcuse rost o slujbă de îngrijitor în afara sezonului în stațiunea asta. Ca în m – știți filmul *Dirty Dancing* cu cabanele și tot restul?

– „Nimeni n-o pune pe Baby la colț."

– Exact. Locul ăsta nu era așa frumos ca în film. Cam dărăpănat, tii? Dar m-am dus să-l ajut... am făcut și niște reparații împreună. Nu ne-am prea uitat la televizor, iar internetul era varză, dar apoi, când am ajuns într-o noapte în orașul învecinat, ca să bem o bere, am auzit că oamenii se îmbolnăveau pe capete.

Joe se întinse în poala lui și Eddie îl mângâie și îl dezmierdă cu degetele lui lungi și osoase.

– Cred că a fost cam acum trei săptămâni... am pierdut socoteala. A doua zi am sunat acasă – a trebuit să mă duc în oraș pentru asta –, fiindcă n-am putut să obțin legătura în noaptea aia. Semnalul la mobil e al naibii de prost în stațiune, iar proprietarii deconectează telefoanele fixe pe timpul iernii. Ticăloși zgârciți. Oricum, n-am putut să dau de mama și m-am îngrijorat și mai mult. Apoi am luat legătura cu soră-mea. Ea mi-a spus că mama era, într-adevăr, bolnavă în spital, și Doamne, am aflat că și Sarri era bolnavă.

Continuă să dezmierde câinele, dar se întoarse să privească pe geamul lateral.

– M-am întors să-mi fac bagajul și să-i spun lui Bud – amicul meu – și am văzut că nu se simțea bine. Tusea aia rea. Dar ne-am făcut bagajele și am plecat înainte de căderea nopții – am lăsat camioneta lui acolo, fiindcă în clipa aia nu se simțea în stare să conducă. S-a îmbolnăvit atât de rău, că am făcut un ocol ca să găsesc un spital.

Se întoarse din nou să se uite spre Lana.

– A fost o nebunie, frate, pur și simplu țăcăneală! Era un orășel oarecare și toată lumea încerca să plece cum putea. Am văzut, cum ar

fi, case și magazine bătute în scânduri – și unii erau închiși înăuntru, dar aveau spital și l-am dus pe Bud acolo.

Inspiră lent.

– N-am putut să-l las pur și simplu așa, dar mama și Sarri... N-am reușit să dau de nici una dintre ele când am încercat din locul ăla. Am sunat vreo șase oameni înainte să răspundă cineva. Vărul meu de-al doilea, Mason. El mi-a spus... Doamne, și el părea bolnav. Mi-a spus că mama și ambii lui părinți muriseră, iar Sarri era în spital și nu era bine deloc. El nu putea să iasă, a zis să nu mă întorc acasă, că era rău acolo. N-aș fi putut să fac nimic. N-avea rost să încerc să-l sun pe ăl bătrân. Și-a luat tălpășița nu mult timp după ce s-a născut Sarri și n-aș fi știut unde să... Oricum, Bud n-a scăpat. Nici Sarri, nici Mason.

– Îmi pare rău, Eddie.

După ce-și șterse ochii umezi, tânărul reîncepu să-l mângâie pe Joe.

– Tocmai plecasem cu mașina, nu gândeam limpede. Apoi am ajuns într-un loc complet blocat, n-am putut să trec. Am întors camioneta și am pornit în altă direcție. De fiecare dată dădeam peste un blocaj și, în cele din urmă, camioneta s-a stricat. Mai bine de două săptămâni, cred, am mers pe jos. Am învățat să stau departe de orașele voastre mai mari – mare rahat, frate, zău așa. Drumurile lăturalnice sunt mai bune. Mă gândesc să mă duc acasă – un locșor numit Fiddler's Creek, lângă Louisville. Dar nu cred c-o să pot îndura gândul că mama și sora mea sunt moarte. Nu cred c-o să pot să mă duc acasă știind că ele nu sunt acolo. Voi ați pierdut pe cineva?

– Eu mi-am pierdut părinții acum câțiva ani, îi spuse Lana. N-am frați. Max nu poate ajunge la părinții lui, care sunt în Europa. Urmează să ne întâlnim cu fratele lui.

– Dea Domnu' să fie bine! Nu prea mă prea pricep la rugăciuni, deși mama a încercat să facă din mine un creștin practicant cu frică de Dumnezeu. Dar am exersat în ultima vreme, așa c-o să mă rog să rămână sănătos.

Max aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– Mulțumesc.

– Mă gândesc că acum ar trebui să încercăm să avem grijă unul de altul, zise Eddie frecându-și maxilarul învinețit. Unii nu văd lucrurile în felul ăsta. Mă bucur tare mult că voi sunteți altfel. Sunteți de la oraș – se vede. De unde?

– Din New York, îi spuse Max.

– Pe bune? Am auzit că a fost rău de tot acolo. Când ați ieșit?

– Ieri dimineață, și chiar *e* rău.

– E rău peste tot, adăugă Lana. Peste un miliard de oameni au murit din cauza virusului ăstuia. Se tot spune că vine vaccinul, dar...

– N-ați auzit.

Ea se întoarse din nou să se uite la Eddie și văzu că făcuse ochii mari, ca de bufniță.

– Ce să auzim?

– Și chiar de la New York. Eu și Joe am găsit o fermă ieri. Mă dureau coastele ca dracu', și m-am gândit că poate mă primesc să dorm în hambar sau pe undeva. Nu era nimeni acolo. Se căraseră, așa că am intrat în casă. Am pus în funcțiune generatorul și-am făcut primul meu duș fierbinte într-o săptămână, să dea naiba dacă n-a fost o plăcere. Aveau un televizor și m-am gândit să mă uit la niște DVD-uri – lăsaseră totul în urmă. Dar când l-am aprins am rămas cu gura căscată. Era emisiunea de știri, iar fata care prezenta – hm... amuzant nume.

– Arlys? Arlys Reid? întrebă Lana.

– Da, da. M-am gândit să mă uit un pic, să văd despre ce e vorba. În plus, tipa e drăguță foc. Și în timp ce ea vorbește, vine tipul ăsta și se așază. Beat mort. Îl mai văzusem. Bob Cumva.

– Bob Barrett? El e la pupitrul știrilor – prezentatorul principal, zise Max.

– Da, mă rog, prezentatorul principal era beat mort și a scos un pistol.

– Dumnezeule! Lana se întoarse cât putu de mult. Și ce s-a întâmplat?

– Păi, cam așa. Eddie se foi și se așeză confortabil să spună povestea. A început să-și fluture pistolul, a zis o grămadă de prostii, a amenințat c-o împușcă pe gagica sexy. S-a întristat când a vorbit

despre Apocalipsă, înțelegeți ce spun. Parcă te uiți la un afurisit de film, la un rahat de groază, dar nu poți să *nu* te uiți, nu? Ea l-a lăsat cu tâmpeniile lui - are două gagica! - și părea că până la urmă o să-l facă să tacă. Apoi el și-a pus arma...

Eddie își fixă degetul arătător sub barba crescută la întâmplare.

- Și *bam*! Chiar în direct. Tipul și-a spulberat jumătate din față în direct la televizor.

Ninsoarea începu să cadă în rafale, coborând peste parbriz. Max porni ștergătoarele.

- Dar nu asta a fost cel mai rău, continuă Eddie. Tipa sexy - Arlys? - a zis că vrea să continue emisia. Ie-a cerut să pună camera pe ea. Cred că a zis așa ca oamenii care se uitau să nu-l vadă pe tipul mort. Ea avea sânge pe față, fiindcă o stropise, dar a început să vorbească. A zis că ținuse ascuns adevărul, dar acum voia să-l dea pe goarnă. Cică avea o... cum îi zice? O sursă. De la care a aflat că nu e vorba de un miliard de morți, ci de peste două miliarde.

- Peste două miliarde? Lana tresări și își apăsă un pumn pe inimă. Dar nu se poate să fie adevărat.

- Dacă ai fi văzut-o, ai crede. Peste două miliarde, a zis, și nu vine nici un vaccin, fiindcă asta - Apocalipsa - continuă, cum ar veni, să sufere mutații. Și tipul care a devenit președinte după ce a murit celălalt tip? A murit și el, și o femeie - gen, femeia de la Agricultură - e acum președinte. Cum încep să-i culeagă pe oamenii... mă rog, cred că pe oamenii ca noi.

Ochii lui Max se îngustară în oglindă.

- „Ca noi"? Cum adică?

- Care nu se îmbolnăvesc. Ne ridică, ne duc în locuri unde ne testează și cine știe ce ne mai fac. Indiferent dacă suntem de acord cu asta sau nu. Legea marțială și tot rahatul ăla, frate. La naiba, am văzut chestia asta de câteva ori în ultimele două săptămâni. Tancuri ciudate îndreptându-se spre est, convoaie mari de camioane militare și alte rahaturi. De-asta am luat-o spre vest. Oricum, la sfârșit tipa a zis că asta era probabil ultima ediție, că urmau să le închidă postul fiindcă ea a spus toate astea. Și când a terminat, postul și-a încetat emisia. Nu știu dacă au oprit-o oamenii care încă lucrează acolo, armata sau

altcineva. Dar când am încercat mai târziu, tot nu transmitea. M-am gândit să rămân acolo, să mă ascund, dar m-au apucat mișcoricii, așa că am plecat la prima oră cu tovarășul meu Joe. Am pornit la drum și am dat peste voi.

- Două miliarde de oameni. Vocea Lanei ieși într-o șoaptă slabă. Cum poate ceva să ucidă atât de mulți atât de repede?

- E global, zise Max hotărât. Suntem globali. Oamenii călătoresc - sau călătoreau - zilnic în întreaga lume. Se ia de la om la om, iar următorul o răspândește oriunde merge. O mână de oameni infectați - care poate că nu știu că sunt bolnavi - se urcă într-un avion spre China sau spre Rio, sau spre afurisitul de Kansas City, iar ceilalți pasageri sunt expuși, echipajul, lucrătorii de la securitate, din magazinul cu suveniruri de la aeroport, din baruri. Și ei toți o răspândesc. Nu durează mult.

- Vrei să spui... Vrem să spunem, se corectă Lana, că va continua să se răspândească, va continua să ucidă până... până nu mai rămâne nimeni în afară de cei ca noi. Imuni.

- Asta e cuvântul pe care nu-l găseam, zise Eddie. *Imun*. Mă gândesc că și eu sunt, fiindcă am fost cu Bud tot timpul. Înainte să se îmbolnăvească și după. Și unde l-am dus? La spital? O grămadă de oameni bolnavi acolo. Dar nu m-am molipsit. Încă.

- Din câte am înțeles, îi spuse Max, începi să prezinți simptome între douăsprezece și douăzeci și patru de ore de la expunere.

- Cred că ar trebui să mă simt bine în legătură cu asta. Cred că da, zise Eddie. Chiar dacă totul e o porcărie.

- Ce se întâmplă în continuare? Lana se întoarse spre Max. Tu ai talent să-ți imaginezi viitorul.

- Nu e ficțiune, ci e adevărat de data asta.

- Tu ai talent să-ți imaginezi viitorul, repetă ea. N-am fost pregătită pentru ce e mai rău. M-am gândit c-o să petrecem câteva săptămâni în munți, până se mai revine la normal sau la cât de normal se poate. Dar acum... N-o să fie nimic asemănător cu normalul, și trebuie să știu la ce să mă aștept.

- Dacă se răspândește în același ritm, s-ar putea să mai fie încă două miliarde, zise Max. E imposibil de spus câți o să mai rămână.

Jumătate din populația lumii? Un sfert? Zece procente? Dar putem să speculăm că, așa cum am văzut deja, infrastructura o să se prăbușească. Comunicațiile, sistemul energetic, drumurile. Infrastructura medicală suprasolicitată de cei infectați se va lupta să-i trateze pe aceștia, precum și pe ceilalți pacienți. Răniți, bolnavi de cancer sau cu alte afecțiuni. Se vor generaliza jafurile și crimele, așa cum am văzut cu ochii noștri la New York. Guvernul se prăbușește sau se transformă în ceva ce noi nu știm.

Luă o mână de pe volan ca s-o strângă pe a ei.

– Plecarea din oraș a fost decizia potrivită. Orașele o să cadă primele. Cu cât mai mulți oameni răspândesc virusul, cu atât mai mulți comit jafuri sau recurg la violență. Mai multe elemente de infrastructură se prăbușesc. Tot mai mulți oameni intră în panică, și militarii intervin ca să păstreze ordinea. Și lanțul de comandă nu mai funcționează în momentul în care conducerea e decimată de virus.

– Nu ne mai rămâne decât să fugim în munți, ca pe vremuri.

Max încuviință din cap spre Eddie.

– Nu te înșeli. Găsești un loc, un loc sigur – sau cât mai sigur cu putință – și îl aprovizionezi, îl mențiii, îl aperi.

– Îl aperi împotriva cui?

Max strânse din nou mâna Lanei.

– Împotriva oricui încearcă să-l ocupe. Speri că vei da peste oameni cu aceeași mentalitate care vor înființa comunități, își vor realiza propria infrastructură, vor elabora legi și vor menține ordinea. Culegi rădăcini și fructe, cultivi, vânezi. Trăiești.

Dacă ea spera ca Max să-i ofere un scenariu mai puțin grav, trebui să recunoască faptul că cel descris de el suna cam prea real.

– Și dacă ești ca noi doi și n-ai nici o idee cum să vânezi sau să cultivi?

– Găsești alte modalități de a contribui și înveți. Am ajuns atât de departe. O să supraviețuim restului.

– Mama avea o grădină, recolta niște legume frumoase în fiecare an. Eu zic că mă pricep să scot răsaduri, să plantez și să plivesc, și o să vă arăt și vouă cum se face. Am vânat un pic când eram mic, dar a

trecut ceva de-atunci. Sunt unul dintre băieții ăia de la țară cărora nu prea le plac armele. Dar știu să le folosesc.

– Totuși e posibil să se fi înregistrat un progres cu vaccinul, insistă Lana.

– Așa e, spuse Max. Dar dacă sunt deja două miliarde de morți, au să fie și mai mulți înainte să-l distribuie și să-l administreze, chiar dacă îl scot mâine. Conducerea nu face față, Lana. E deja terminată. La naiba, în Biroul Oval e secretarul Agriculturii. Nici măcar n-am auzit de ea.

– Scuze că intervin, începu Eddie. Dar trebuie să ne oprim și să punem lanțurile înainte să se îngroașe zăpada pe drum.

Max trase pe dreapta sub ninsoarea intensă.

– Va trebui să-mi arăți cum.

– Și mie, adăugă Lana. Dacă tot trebuie să învăț ce nu știu, aș putea să încep cu asta.

– Nici o problemă, nu e mare lucru.

Le arătă cum să desfășoare lanțurile – destul de simplu, chiar dacă frigul, zăpada și vântul înrăutățeau situația. Apoi, cum să potrivească lanțurile peste cauciucuri. Deși avea degetele amorțite chiar și cu mănuși, Lana insistă să o facă singură.

Trebuia să învețe.

Rămase să observe când Max se urcă la volan ca să mute mașina suficient cât să expună și restul cauciucului.

Și, după ce ascultă explicațiile lui Eddie, conectă lanțurile, folosind veriga cea mai apropiată ca să le întindă.

– E corect așa?

Eddie verifică lanțul.

– Excelent pentru o începătoare. Te-a bătut, Max.

– A luat startul mai devreme, îi răspunse Max zâmbind.

Eddie chicoti și dădu ocol mașinii ca să fixeze ultimul lanț.

– Asta i-l las ei. Se uită la cățelul care se lăsase pe vine pe marginea drumului. Ai terminat acolo, Joe?

Când deschise ușa, patrupedul sări imediat înăuntru.

– Pot să conduc eu dacă vrei o pauză.

Max clătină din cap.

– Nu-i nevoie.

– Mă anunți când vrei să facem schimb. Cât conduci tu, o să trag un pui de somn în spate cu Joe. N-am dormit prea bine noaptea trecută, după emisiunea de știri.

Dădu să-și ia pătura din bagaj, dar Lana scoase una de bumbac de-ale ei.

– Folosește-o pe asta. E moale.

Eddie se uită o clipă la pătură, apoi o luă. Așteptă ca Lana să se așeze și închise portiera.

– M-am temut câteva minute că o să mă împușcați și o să-mi luați lucrurile. Poate chiar să-mi răniți cățelul. Apoi am văzut, destul de repede, că n-o să se întâmple așa. Am văzut că nu sunteți genul ăla de oameni.

– Și nici tu nu ești, îi zise Lana.

– Nu, doamnă, nu sunt. Dar trebuie să recunoaștem că am riscat să avem încredere unii în alții. Chiar mă bucur că am făcut-o. E o pătură faină.

Se așeză pe bancheta din spate, cu picioarele lungi și slabe strânse și cu cățelul încolăcit lângă el.

– Mulțumesc, zise el înainte de a închide ochii.

Lana nu dormi. În schimb, își aminti că învățase să pună lanțuri de zăpadă. Gătise o masă decentă din proviziile sărăcăcioase – pe o plită electrică din oficiul unui motel urât. Putea să aprindă un foc, pentru lumină sau căldură, cu propria respirație. Putea să pornească un motor cu propria voință.

Și cu această voință, cu puterea care sporea în ea, învățase să miște lucrurile – lucruri mici acum, dar asta avea să se schimbe.

Ridicase împreună cu Max un pod mobil – și proiectase suficientă putere cât să încetinească alte mașini, chiar și ca să-i țină departe pe cei care voiau să le facă rău.

Învățase asta și avea să învețe tot ce era nevoie.

Dacă speculațiile lui Max deveneau realitate, avea să-și folosească voința, inteligența, magia și mintea pentru a-i ține pe toți în siguranță.

Și, își zise ea, cum bărbatul și cățelușul de pe bancheta din spate sforăiau încet și aproape la unison, începuseră deja să construiască o comunitate.

– Te iubesc, Max.

– Te iubesc. Dormi un pic. Încă mai avem destul de mers.

– O să dorm când o să dormi și tu. Poate ai nevoie de mine.

– Când o să ne găsim locul, și o să ni-l găsim, te măriți cu mine?

Ea întinse mâna și-i atinse obrazul.

– Da.

Privi cum soarele urca pe cer, alungând întunericul, și îngădui speranței să pună stăpânire pe ea.

Durase mai mult decât prevăzuse Arlys ca să ajungă până la stația de pe Thirty-Third Street. Trebuiseră să se oprească să caute adăpost în mai multe rânduri. Știuse însă că aveau să reușească, fiindcă Fred auzea motoarele, pașii, focul de armă înaintea ei.

Urechi de zână, presupunea ea.

La intrarea în Times Square, odată înfloritoare, aglomerată, luminată din plin, ecranele enorme și panourile digitale păreau niște porți pustii și negre spre necunoscut. O strălucire bruscă, un zigzag exploziv de fulgere orizontale lovi chiar la sud de Herald Square, surprinzând într-un instantaneu nebunia perfect conturată.

Cadavre, câini cu ochi sălbatici înfruptându-se din ele, magazine în ruină, grămezi de mașini, autobuze, camionete în Herald Square – ca și cum o mână furioasă le-ar fi înălțat deasupra străzii și trotuarelor.

Cineva sau ceva râse.

Cineva sau ceva țipă.

Arlys o apucă de mână pe Fred și, în strălucirea stranie a fulgerului, o rupseră la fugă. La gura de metrou cufundată în beznă, Arlys se opri să-și tragă respirația, luptându-se să-și alunge panica.

„Nu-ți pierde capul, își ordonă. Rămâi în viață."

Poate că însoțitoarea ei avea aripi și auzea mai bine decât un schnauzer, dar Fred tot o surprindea cu veselia ei, care părea să excludă orice precauție.

– Uite, nu știm cine și ce ar putea să fie aici. În terminal, în tuneluri. Avem un drum lung de făcut, fără vreo cale ușoară de scăpare, dacă avem nevoie de una. Am o armă, dar n-am împușcat niciodată nimic.

– Chiar nu cred c-o să fie nevoie.

Strigătul se auzi din nou, iar teroarea din el reverberă în șira spinării lui Arlys.

– Dacă trebuie să ne apărăm, o să ne apărăm. O să mergem cât de repede putem, ferindu-ne cât de bine putem, și ai face bine să-ți ții ciulite afurisitele alea de urechi.

– Pot să și văd foarte bine în întuneric.

– Grozav. Rămânem împreună, cum am făcut pe drumul încoace.

Arlys își scoase lanterna și o îndreptă spre trepte. Se uită în jur – erau în fața magazinului Macy's. „N-o să mai fie nici o paradă de Ziua Recunoștinței, n-o să mai fie niciodată reduceri", se gândi.

N-avea să mai fie niciodată vreun miracol pe strada asta sau pe alta.

– Hai să mergem!

Se văzu silită să-și oțelească nervii ca să coboare treptele. Fiecare pas îi făcea inima să bată mai repede, mai tare.

Ce căuta acolo? Ce căuta acolo orice persoană sănătoasă la cap?

– Ai auzit ceva? șopti ea către Fred.

– Nu aud nimic. E bine.

Urmară raza de lumină până la turnichete, peste care săriră.

– Întotdeauna mi-am dorit să fac asta. Vocea lui Fred, chiar șoptită, răsună cu ecou. Pentru distracție, nu ca să nu plătesc.

Arlys își duse degetul la buze și plimbă fasciculul lanternei de jur împrejur, temându-se să nu vadă cadavre aruncate pe șine.

Sau, mai rău, oameni vii care să le atace.

Cercetă indicatoarele pentru a găsi direcția spre Hoboken.

Examină peronul, șinele, și bătăile inimii i se liniștiră un pic – până se văzu silită să accepte faptul că trebuia să coboare mai departe și să pătrundă în tuneluri.

„Nici o cale de întoarcere", își zise. Odată ce începeau să coboare nu mai aveau cum să se întoarcă.

– Asta e.

Se așeză și se lăsă să cadă. Chiar și cu genunchii moi, coborârea îi tăie un pic respirația.

Fred își deschise aripile și pluti în jos ca un fulg.

– Aș putea să zbor cu tine pe distanțe scurte. Până acum n-am încercat cu nimeni, recunoscu Fred. Dar am dus așa niște câini la adăpost. Mi-ar fi plăcut să fi trecut pe acolo mai întâi, să iau unul cu noi.

De vreme ce una dintre temerile lui Arlys era să nu dea peste vreun animal de companie sălbăticit, cum erau cei care devorau cadavrele pe stradă, îi părea bine că n-aveau un câine cu ele.

– Știi despre cea de-a treia șină, da?

– Arlys, oi fi eu o zână destul de nouă, dar am douăzeci și unu de ani, nu doi. Nu-ți mai fă atâtea griji.

– Mă simt răspunzătoare.

– Fiindcă faci ce trebuie? Așa e. Am fost foarte mândră de tine. Atunci am știut, cu siguranță, că o să vin cu tine. Au mai fost niște zvonuri.

– Ce zvonuri?

– Noi – cei ca mine, oamenii magici – nu suntem încă prea organizați. Mulți dintre noi abia ne dăm seama ce suntem. Iar unii, când își dau seama, o iau un pic razna sau devin de-a dreptul diabolici. Prin urmare, am încercat în primul rând să creăm zonele astea sigure și să ajutăm lumea, să ajutăm câinii și pisicile și alte animale de companie abandonate sau lăsate de capul lor când proprietarii s-au îmbolnăvit. Dar am avut și câteva oglinzi prezicătoare și globuri de cristal, așa că am încercat niște vrăji, ca să aflăm ce se întâmplă cu adevărat.

Arlys habar n-avea ce era o *oglindă prezicătoare*.

– Globuri de cristal? Ca la ghicitoarele de la bâlci?

– Unele dintre ele aveau probabil o putere latentă, dar, mă rog, da, așa ceva – și alte căi. Ne-am dat seama că era mai rău decât ni se spunea, dar gravitatea situației e greu de stabilit, din moment ce există atâtea știri contradictorii, înțelegi? Oricum, e destul de clar că lucrurile nu fac decât să se înrăutățească. De asta încercăm să-i ajutăm pe

oameni să iasă, când putem. Și când le-ai spus tuturor tot ce aflaseși, în seara asta, am știut că o să te ajut.

Se opri și lovi ușor brațul tovarășei sale. Arlys stinse lanterna și o lăsă pe Fred s-o conducă prin întuneric până când simți în spate plăcile reci care acopereau pereții tunelului.

Nu vorbi, nu puse nici o întrebare, doar își așeză mâna pe armă.

Auzi un râs masculin cu o tonalitate care dădea de înțeles că nu aparținea cuiva prietenos.

– L-ai văzut pe tâmpitul ăla cum dădea din colț în colț?

Arlys zări lumină acum – două fascicule ce tăiau întunericul, tot mai aproape, tot mai strălucitoare.

Razele măturau pereții tunelului. Dacă ar fi ajuns la ea sau la Fred, ar fi fost în stare să folosească arma? Ar fi fost în stare să țintească și să tragă într-o altă ființă umană?

– S-a pișat pe el. Nenorocitul s-a pișat pe el!

– Nu vezi de ce nu putem să aducem altul aici? E plin tunelul de nenorociți.

– Hai, zău, majoritatea sunt nebuni. E mai distractiv să-i *faci* să înnebunească, și apoi să-i omori pe tâmpiți. Hai să luăm o femeie de data asta, și nu una dintre scorpiile de aici. I-o tragem de câteva ori, apoi o țintuim pe șine, apoi i-o tragem iar înainte să-i smulgem măruntaiele.

– Ești diliu, frate!

Mai multe râsete. Arlys le auzi pașii grei. Le văzu siluetele în spatele fasciculelor de lumină.

Oare ar fi putut să le vadă?

– Să luăm două. Nu vreau să-mi vâr scula în murdăria ta.

Un fascicul șterse zidul la un centimetru de fața ei; i se strânse mâna pe patul armei.

Dacă n-ar fi fost atât de ocupați să râdă făcând planuri de viol, de tortură și de crimă, ar fi văzut-o.

Erau acum atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna și să-i atingă. Continuară să meargă de-a lungul șinelor, certându-se pe tema celui mai bun teren de vânătoare.

Lângă Arlys, Fred tremura.

– Nu pot să-i opresc, șopti ea. Încă n-am învățat destule ca să știu cum. Sper că știe cineva. Nu ne pot auzi acum, nici nu văd lumina.

Arlys avea deplină încredere în ea, așa că aprinse lanterna.

Își numără pașii. Cincizeci. O sută. O sută cincizeci.

Dintr-odată, Fred își înfipse degetele în brațul ei.

– Simți mirosul?

– Simt miros de mosc și de urină, și de vomă după bere.

– Sânge. O grămadă de sânge și... moarte. Dar nici un sunet, nici o mișcare.

După încă douăzeci de pași, Arlys simți la rândul ei mirosul. Recunoscu sângele, căci o stropise pe față și-i ajunsese până în păr de la Bob Barrett.

Apoi zări ceva pe șine. Lângă ea, Fred scoase un suspin înăbușit, dar continuă să meargă.

Un cadavru, își dădu seama Arlys când se apropiară. Un cadavru fixat pe sol prin cuie bătute în mâini și picioare. Gura îi spânzura moale pe o față sfârâmată, lăsând la vedere dinții rupți. Și tot sângele care se vărsase din el când îi spintecaseră burta formase o baltă întunecată.

Când Fred se lăsă în genunchi, Arlys își înghiți nodul din gât și o trase.

– Trebuie să plecăm. E mort, Fred. Nu mai poți face nimic pentru el.

– Pot. Pot să spun o rugăciune astfel încât sufletul lui să-și găsească pacea. Pot să fac asta pentru el.

Arlys se opri lângă ea – acum cu arma în mână.

Nu era cazul să se întrebe dacă ar fi fost în stare să ochească sau să tragă într-o altă ființă umană, nu când putea să vadă ce-i făcuseră ființele umane unui băiat de nici douăzeci de ani.

Să dea dracu' dacă nu era în stare!

Capitolul 9

Fred se ridică, oftând cutremurată de lacrimi.

– Era mai tânăr decât mine.

– Mi-aș dori... Arlys se întrerupse. Nu rezolva nimic dorindu-și ceva. Trebuie să ne vedem de drum, zise într-un final.

– Știu, și știu că nu mai contează pentru el acum, dar mi-aș dori să nu trebuiască nici să-l lăsăm aici singur. Asta voiai să spui.

– Dar trebuie, la lanterna! îi spuse Arlys lui Fred, deoarece intenționa să păstreze arma în mână. Pesemne sunt mai mulți ca ăștia doi. Dacă simți ceva, ne ascundem. Dacă suntem descoperite, fugim. Dacă suntem prinse, ne luptăm. Strângând-o de braț, continuă: Dacă lupta nu merge bine pentru mine și poți să fugi...

Chiar și în întuneric, văzu ca o fulgerare șocul de pe chipul lui Fred.

– N-o să te părăsesc!

– Dacă numai una din noi poate să scape, una din noi scapă. Vreau să te duci la intersecția dintre Park și First Street, în Hoboken. Să fii acolo la trei dimineața. Numele sursei mele este Chuck. Te duci la Chuck și-i spui ce s-a întâmplat.

– Pot să fac niște chestii. Încă învăț, dar pot să fac niște chestii.

– Faci tot ce poți să ajungi la Chuck. Dacă nu se arată până la cinci, trebuie să găsești un loc sigur. Găsește mai mulți ca tine, Fred, și fugi.

– Tu m-ai abandona pe mine?

– Da.

– Minți. Știu asta după vocea ta. O să ajungem amândouă la Chuck. Trebuie să gândești pozitiv, luminos, altfel întunericul pune stăpânire pe tot.

„Trebuie să te pregătești pentru ce e mai rău, își zise Arlys. Pentru cel mai de neînțeles rău, altfel poți să mori în întuneric."

Continuară să meargă, urmărind fasciculul de lumină, pe șinele care adesea își schimbau brusc direcția. Mirosul de mosc deveni mai puternic, la fel și izul de urină și cel de vomă. Și din nou sânge.

Arlys se gândea că devenise aproape imună la asta când lumina căzu pe o pată, o baltă, o urmă. Pe zid, fasciculul scoase la iveală o inscripție:

NEW YORK-UL E AL NOSTRU!
NĂVĂLITORII

Scrisă cu sânge, servea drept avertisment și expresie a triumfului, ca și craniul desenat dedesubt.

– La fel ca ăia doi pe care i-am văzut acolo, șopti Fred. Le place să omoare. Unii dintre ei îl urmează pe Supraomul Rău. Magici care vânează oameni și pe noi. Nu știu de ce.

– Fără motiv. Doar ca să...

Arlys scoase un țipăt înfundat și se împletici în spate.

– E doar un șobolan, îi zise Fred. Sunt o grămadă pe aici. Nu-ți face griji. Nu e cazul să-ți fie frică de șobolani.

– Doar o fobie personală.

Una care o înghețа și-i răscolea stomacul. Băiatul de pe șine. Șobolanii aveau să-l găsească.

– Nu putem să ne oprim.

Dar se opriră când, peste câțiva metri, dădură peste o ramă de metrou pe șine. Acoperită de graffiti pe exterior, ca o pictură murală obscenă.

Simbolul craniului, îndemnuri sinistre: OMOARĂ! VIOLEAZĂ PIZDELE! Un desen ce înfățișa un bărbat cu un penis imens trăgând de păr o femeie goală.

Dar mai rea, mult mai rea, era duhoarea. Arlys îi descoperi cauza când printr-o ușă deschisă a vagonului observă o mulțime de cadavre descompuse.

Și șobolani.

O trase pe Fred de-acolo.

– E prea târziu să te rogi pentru sufletele lor.

De data asta, Fred scoase un țipăt când o siluetă – Arlys abia îl putu identifica ca fiind un bărbat – apăru în ușa deschisă. Avea fața pătată de sânge, o barbă groasă și murdară. Purta ochelari stropiți de sânge peste ochii sălbatici, iar haina lungă, pictată cu sânge, îi atârna pe trupul osos.

Ținea în mână un cuțit, pătat la fel ca haina. Și rânjea.

– Ăsta e locul meu. Nu puteți să-l luați. Ăștia sunt morții mei. Nu puteți să-i luați. O să vă dau foc!

Arlys ridică arma cu o mână tremurătoare și cu cealaltă o apucă de braț pe Fred.

– Nu vrem locul tău. Ne ducem în altă parte.

– Nu există nici o *în altă parte*! Există doar sfârșitul lumii! Mai întâi iritarea. Apoi focul. Vedeți?

Ridică o mână murdară cu unghii care se încovoiau ca niște gheare. În aceasta ardea o minge de foc.

– Eu sunt sfârșitul lumii!

Râsul lui, la fel de sălbatic ca ochii, izbucni în timp ce arunca mingea.

Arlys simți căldura șocantă zburându-i pe lângă față, auzi cum sfârâitul acesteia lovea peretele din spatele lor.

– Nu există nici o altă parte! țipă el când Arlys, cu mâna strânsă pe brațul lui Fred, o luă la fugă. Există doar iadul!

O altă minge sfârâi pe pământ lângă ea. Continuă să alerge. Peste câteva secunde însă, se împiedică de ceva.

Își ieși din minți un moment, o luă razna din cauza duhorii, a oribilei *maleabilități* a cadavrului putred de sub ea. Din cauza șobolanilor ce mișunau pe spatele și pe mâinile ei.

– Ia-i! Ia-i de pe mine!

Se aplecă și-și înfundă mâna în ceea ce fusese odată o altă ființă umană, apoi se împinse înapoi folosindu-și podul palmelor și labele picioarelor.

– Sunt peste tot pe mine!

Dădea din mâini și din picioare, pălmuindu-se singură peste brațe, peste trunchi, peste coapse, zbătându-se când Fred o înconjură cu brațele.

– Ești O.K.! Nu sunt pe tine. Ești O.K.!

I se învârtea capul; se aplecă din nou și vomită, în timp ce Fred îi ținea părul la ceafă, încercând să o calmeze.

– O, Doamne, Doamne, Doamne, nu-i adevărat! Cum ar putea să fie toate astea adevărate?

Arlys reuși să se ridice în genunchi și începu să-și șteargă fața, dar, dându-și seama ce-i acoperea mâinile, se grăbi să-și scoată mănușile.

Se târî până simți zidul, iar acolo se așeză cu spatele sprijinit de el. Inima îi bătea în piept cu o presiune teribilă.

– Respiri prea repede, cred că ești în hiperventilație. Trebuie să încetinești, Arlys. Vorbesc serios.

Sorbi aerul – prea tare, prea repede – și o cuprinse o amețeală cumplită. Se sili să expire, apoi inspiră din nou, dar mai lent.

– Nu pot să-mi pierd mințile. Nu aici. Nu acum.

– Ar fi trebuit să țin lumina îndreptată spre pământ. E vina mea.

– Nu. Chiar dacă i se învârtea capul în continuare, oribila presiune din piept se diminuă puțin. Nu e vina nimănui. Trebuie să plecăm, dar am scăpat arma. Trebuie s-o găsim. Avem nevoie de ea. Trebuie să...

– O găsesc eu. Stai aici. Continuă să respiri și o s-o găsesc eu.

Arlys încuviință din cap. Nu era bună de nimic până nu se oprea din tremurat, până nu-i mai țiuiau urechile. Închise ochii și-și ordonă să nu se mai gândească, doar să inspire și să expire.

Când auzi suspinul de epuizare al lui Fred se împinse în picioarele nesigure, opintindu-se să se ridice.

– Gata! L-am găsit. Stai acolo. Te văd. Pot să văd destul de bine pe întuneric, îți amintești? Am găsit și lanterna acum. Am scăpat-o, dar

e O.K.! O bătu ușor pe obraz pe Arlys când rosti ultima afirmație. Putem să facem o pauză.

– Nu.

Arlys clătină din cap și, cu dinții încleștați, se ridică în picioare. Se văzu silită să se sprijine de zid pentru o clipă, ca să-și potolească amețeala și starea de vomă.

– Trebuie să continuăm. Trebuie să plecăm de aici. Am nevoie de armă.

Cu atenție, Fred puse pistolul în mâna lui Arlys.

– Sunt acoperită de...

– Cred că pot să rezolv. O să încerc.

– Întâi trebuie să ne îndepărtăm de nebunul cu mingi de foc. Pot să rezist dacă tu poți.

Puse un picior în fața celuilalt. Voia să se descotorosească pur și simplu de haină – poate că pe haine era cea mai mare parte din mizerie –, dar mai întâi trebuia să ajungă la o distanță sigură.

– Se apropie ceva, murmură Fred abia auzit. Ceva rău.

Stinse lumina și, în beznă, o trase pe Arlys de-a lungul peretelui, într-una dintre nișele înguste.

– Ce faci?

– E rău ce vine. E magie neagră. Acum încerc să scriu simbolurile pe zid cu un marker rezistent la apă. Încerc să mi le amintesc pe cele potrivite. Nu vorbi! Încearcă să nu respiri! Nu mișca! Roagă-te!

În timp ce ele se strângeau una în alta, Arlys văzu lumina apropiindu-se. „Dar nu e o lumină", își zise. „Luminile nu sunt negre."

Totuși, aceasta era – neagră, totuși luminoasă. Înainta de-a lungul părții superioare a tunelului.

Peste câteva clipe se contură treptat o siluetă.

Un bărbat, cu părul negru fluturând, cu haina neagră desfășurată ca niște aripi, zbura imediat sub tavanul tunelului.

În brațe îi atârna moale o femeie – cu brațele, picioarele și capul bălăbănindu-se.

Cu zgârieturi, tăieturi, chiar și cu urme de dinți pe trupul gol.

Când se apropie, Arlys văzu că ochii bărbatului ardeau cu o flacără roșie.

În momentul în care ajunse în dreptul ei fu pe punctul să se cutremure înfiorată, dar el se opri, se răsuci în aer și ezită, scrutând întunericul cu ochii aceia roșii.

Femeia din brațele lui gemu. El se uită în jos la ea și-i zâmbi.

– Tot mai ai viață în tine. Cu atât mai bine.

Își continuă zborul și, în cele din urmă, lumina neagră dispăru în întuneric.

Arlys își trase respirația să vorbească, dar Fred îi puse degetele pe buze. Stătură în beznă, în tăcere, încă un minut întreg.

– Nu știu cât de departe poate să audă sau să vadă.

– Ce... ce-a fost asta?

– Cred că un vrăjitor. Nu știu. Diabolic. Cu adevărat diabolic. Era vie, Arlys. Nu puteam s-o ajut. Nu sunt îndeajuns de puternică.

Cine era? se întrebă Arlys. Ce ar fi putut fi?

– Cum de nu ne-a văzut, nu ne-a simțit? Simbolurile?

– Cred că au ajutat. Hai să ne grăbim. Cred că simbolurile ne-au protejat, și tu mirosi a...

– Moarte.

– Da. Și ăsta e un fel de scut.

– Atunci o să-l păstrăm. Of, slavă Domnului! Șinele merg în jos. Coborâm sub fluviu.

Panta era abruptă, încetinindu-le înaintarea.

Zisese înainte să plece că nu știa cine și ce le așteptă în tuneluri. Și totuși, nu crezuse asta pe deplin.

Acum se temea.

Nu conta decât să ajungă la capăt, să respire iarăși un aer care nu purta duhoarea morții.

– Suntem aproape. Acum suntem aproape.

Ciudat, gândul ăsta nu făcu decât să-i dubleze spaima.

– Suntem aproape de curba strânsă pe care o fac șinele înainte de ieșirea spre Hoboken. Schimbăm direcția, vezi? Și trebuie să începem să verificăm peroanele, să ne uităm după...

Ieșiră de nicăieri.

O auzi pe Fred țipând când cineva sau ceva le despărți. Altcineva o apucă pe Arlys din spate, ridicând-o de la sol.

– Cățeaua pute! Dar are o pereche de țâțe frumoase.

Ea se apucă de armă cu o voință absolută, când o mână o strânse de piept.

– Hai să ne punem pe treabă, să le dezbrăcăm!

Arlys izbi tare cu un cot, se luptă să tragă cu șutul. Apoi îngheță când simți un cuțit apăsat în gât; sângele i se prelingea din crestătură.

– Mai curând ți-o trag o dată când încă mai respiri, dar nu țin neapărat. Cum vrei, cățea?

Arlys închise ochii.

– Pot să-ți ofer o călăreală mai bună cât încă respir.

El râse și-i bagă limba în ureche.

– Bună alegere!

Ea se lăsă moale.

Fred țipă, un sunet înalt, clar, oarecum muzical. În timp ce acesta răsună împreună cu râsul atacatorilor, Arlys se sili să râdă ușor și ea, răsucindu-se ca să ajungă în brațele bărbatului.

Și apăsându-i arma între picioare, trase, o dată și încă o dată.

Cu un urlet, atacatorul se prăbuși pe spate, iar cuțitul spintecă mâneca hainei lui Arlys.

– Ce dracu'? O omor. Vă omor pe amândouă.

Arlys întoarse pistolul spre voce, dar se temu să n-o lovească pe Fred dacă trăgea.

– Sunt rănit, sunt rănit. M-a împușcat în blestematele de ouă! Omoară-le!

Arlys lovi mâna care o apucase de gleznă, călcă pe ea și umplu tunelurile cu un alt strigăt.

– Fugi, Arlys! Fugi!

Auzi zgomotul îngrozitor al pumnului zdrobind carne și oase, geamătul lui Fred.

Nu putea să tragă, dar putea să se lupte. Chiar când se pregătea să se repeadă înainte, tunelul se umplu de o lumină orbitoare.

Cu ochii lăcrimând de la toată acea strălucire, o văzu pe Fred încercând să se târască și pe bărbat profilându-se deasupra ei, lovind în aer cu mâna, cu cuțitul. Căutând arma de la centură.

Nu gândi, pur și simplu trase. Din nou și din nou, chiar și când el căzu, chiar și când arma făcu clic în gol.

– Stop, Arlys, stop! S-ar putea să le rănești. Stop, stop! Mă doare! Cu fața albă ca varul sub o vânătaie în formare, Fred se târî spre ea. Te rog, ajută-mă!

Se sfârșise. Arlys lăsă arma jos și se repezi spre prietena ei.

– Cum?

– Sunt O.K.! Sunt O.K.! E prea multă lumină! E prea multă lumină!

În timp ce Fred vorbea, lumina slăbi. Se îndulci, își zise Arlys văzând zecile de mici pâlpâiri care dansau peste ele.

– Ce... ce sunt?

– Sunt ca mine. Dar în miniatură, zise Fred. Le-am chemat. Nu știam că pot, dar am făcut-o. Au venit să ne ajute.

În spatele lor, primul bărbat gemu și întinse mâna zdravănă, ca o gheară, spre cuțitul lui. Arlys se repezi să-l ia și-și șterse sângele de pe lamă.

Voia să-l omoare, însă asta îi făcea greață. În schimb, îl călcă fără nici o remușcare pe mâna teafără.

Îl lăsă să țipe și se duse la tovarășul lui mort; îi luă acestuia cuțitul și arma și le îndesă în buzunarele laterale ale rucsacului.

– Poți să mergi? o întrebă pe Fred.

– Da.

– Poți să alergi?

– Cu fața am probleme, nu cu picioarele.

– S-ar putea să mai avem parte de așa ceva sau chiar mai rău. Nu suntem departe, dar cred că ar trebui să alergăm până acolo. Avem nevoie de lanternă.

Fred o ridică de pe jos, dar o vârî într-un buzunar lateral al rucsacului.

– Nu acum. Ele o să rămână cu noi.

– Și mai bine. Hai să mergem, cât de repede putem.

Arlys își potrivi pasul după picioarele mai scurte ale lui Fred, dar păstrară o viteză bună.

– Nu m-ai părăsit. Ai spus c-o vei face.

Arlys lăsă frica deoparte și se uită direct în lumina feerică.

– Ai avut dreptate. Nu spuneam adevărul.

– M-ai salvat. A trebuit să iei o viață ca să mă salvezi.

În timp ce continua să alerge, Arlys se gândi la lumina vie, strălucitoare, care domina întunericul și mârșăviile de acolo.

La stația Hoboken, Arlys se târî să urce pe peron, în timp ce Fred pluti în sus.

Arlys își dorea să-și curețe mâinile, fața, să dezbrace jacheta distrusă. Pișcătura din braț îi spunea că lama cuțitului făcuse mai mult decât să taie materialul.

Dar cel mai mult își dorea să ajungă din nou la suprafața pământului.

Auzi ecou de voci, dar nu putea să riște să afle dacă erau prieteni sau dușmani. Așa că o grăbi pe Fred să urce scările spre stradă.

Luminile dansatoare se mișcară în cerc, apoi se îndepărtară.

– O să se întoarcă sau o să vină altele, dacă avem nevoie de ele, îi zise Fred.

– Cel mai bun ajutor posibil. Arlys simți că lacrimile îi ardeau gâtul. Trebuie să ajung undeva, undeva unde pot să mă spăl pe mâini... pe față. Pe... Trebuie să ajung undeva unde să fac o criză de nervi timp de câteva minute.

– O să găsim un loc. Sprijină-te pe mine acum, îi zise Fred cuprinzându-i talia cu brațul.

– Ești rănită. Trebuie să găsim niște gheață sau mazăre congelată, sau o bucată de carne. Chiar funcționează asta?

– Nu știu. Nu m-a mai invit nimeni niciodată în față. Chiar doare. Doare când se întâmplă. Acum nu mai e așa de rău.

Pe când înaintau șchiopătând pe stradă, Arlys se rugă să nu mai ajungă să se lupte din nou. Nu știa dacă-i mai rămăsese vreun pic de spirit războinic.

Se opriră în fața unui magazin cu ferestrele acoperite de scânduri, cu ușa bătută în cuie, numit Cassidy's Closet.

– Pariez că există o baie pentru angajați.

Fred studie ușa.

– Poate niște haine. Ai putea să te schimbi.

– E închis bine. Dacă am avea niște unelte...

– Zânele – cele cu experiență – pot să pătrundă în locuri încuiate. S-ar putea să reușesc. Trebuie doar să găsesc puterea asta și să o mențin, și...

Fred închise ochii și-și făcu mâinile căuș ca pentru a colecta apă de ploaie în palme. Aripile îi vibrară. Începu să strălucească.

– Să găsesc puterea asta înlăuntrul meu, murmură ea, să o mențin. Aduceți-o! Oferiți-o! Fiți cu mine, copii ai luminii și văzduhului, ai pădurii și florilor! Deschideți încuietorile ca să putem să intrăm!

Aproape amorțită, Arlys auzi încuietorile și zăvoarele făcând *clic* și *clanc* și deschizându-se.

Rănită, murdară, triumfătoare, Fred flutură din aripi și zbură în cerc.

– Am reușit! E prima oară când reușesc să o fac singură!

– Ești o minune, Fred. O minune absolută. Arlys se îndreptă spre ușă, spunându-i: Dar stai în spatele meu, pentru orice eventualitate.

Arlys merse în față, cu arma, iar Fred împrăștie niște lumină.

Fără îndoială, magazinul de îmbrăcăminte second-hand fusese scotocit, dar nu părea să fi fost vandalizat.

– Nu e nimeni aici. Fred închise ușa cu grijă și o încuie la loc. Aș ști. Nu i-am simțit pe cei doi... pe ultimii doi... fiindcă puteam amândouă, iar asta m-a făcut să-mi fie un pic greață. Înțelegi?

– Da, înțeleg. Hai să vedem dacă găsim un loc unde să ne spălăm.

În timp ce rătăceau pe-acolo, Fred se uită în jur, străduindu-se să nu atingă nimic, fiindcă era murdară pe mâini. Nimeni nu intrase cu forța în magazin.

– Poate că în Hoboken oamenii sunt mai civilizați. Sau poate mulți au fugit mai repede sau sunt ascunși. Chuck probabil că stă ascuns.

– Aproape uitasem de el.

– Să sperăm că n-a ratat emisiunea din seara asta. Uite! Avem o baie mică aici.

– Ura! Trebuie să fac pipi urgent.

Fred își lăsă în jos pantalonii și se lăsă să cadă pe toaletă.

Arlys își luă inima-n dinți și se duse la mica chiuvetă, privindu-se în oglinjoara elegantă de deasupra acesteia.

Era mai rău, chiar mai rău decât își imaginase.

– Ai avut dreptate. Nu spuneam adevărul.

– M-ai salvat. A trebuit să iei o viață ca să mă salvezi.

În timp ce continua să alerge, Arlys se gândi la lumina vie, strălucitoare, care domina întunericul și mârșăviile de acolo.

La stația Hoboken, Arlys se târî să urce pe peron, în timp ce Fred pluti în sus.

Arlys își dorea să-și curețe mâinile, fața, să dezbrace jacheta distrusă. Pișcătura din braț îi spunea că lama cuțitului făcuse mai mult decât să taie materialul.

Dar cel mai mult își dorea să ajungă din nou la suprafața pământului.

Auzi ecou de voci, dar nu putea să riște să afle dacă erau prieteni sau dușmani. Așa că o grăbi pe Fred să urce scările spre stradă.

Luminile dansatoare se mișcară în cerc, apoi se îndepărtară.

– O să se întoarcă sau o să vină altele, dacă avem nevoie de ele, îi zise Fred.

– Cel mai bun ajutor posibil. Arlys simți că lacrimile îi ardeau gâtul. Trebuie să ajung undeva, undeva unde pot să mă spăl pe mâini... pe față. Pe... Trebuie să ajung undeva unde să fac o criză de nervi timp de câteva minute.

– O să găsim un loc. Sprijină-te pe mine acum, îi zise Fred cuprinzându-i talia cu brațul.

– Ești rănită. Trebuie să găsim niște gheață sau mazăre congelată, sau o bucată de carne. Chiar funcționează asta?

– Nu știu. Nu m-a mai lovit nimeni niciodată în față. Chiar doare. Doare când se întâmplă. Acum nu mai e așa de rău.

Pe când înaintau șchiopătând pe stradă, Arlys se rugă să nu mai ajungă să se lupte din nou. Nu știa dacă-i mai rămăsese vreun pic de spirit războinic.

Se opriră în fața unui magazin cu ferestrele acoperite de scânduri, cu ușa bătută în cuie, numit Cassidy's Closet.

– Pariez că există o baie pentru angajați.

Fred studie ușa.

– Poate niște haine. Ai putea să te schimbi.

– E închis bine. Dacă am avea niște unelte...

– Zânele – cele cu experiență – pot să pătrundă în locuri încuiate. S-ar putea să reușesc. Trebuie doar să găsesc puterea asta și să o mențin, și...

Fred închise ochii și-și făcu mâinile căuș ca pentru a colecta apă de ploaie în palme. Aripile îi vibrară. Începu să strălucească.

– Să găsesc puterea asta înlăuntrul meu, murmură ea, să o mențin. Aduceți-o! Oferiți-o! Fiți cu mine, copii ai luminii și văzduhului, ai pădurii și florilor! Deschideți încuietorile ca să putem să intrăm!

Aproape amorțită, Arlys auzi încuietorile și zăvoarele făcând *clic* și *clanc* și deschizându-se.

Rănită, murdară, triumfătoare, Fred flutură din aripi și zbură în cerc.

– Am reușit! E prima oară când reușesc să o fac singură!

– Ești o minune, Fred. O minune absolută. Arlys se îndreptă spre ușă, spunându-i: Dar stai în spatele meu, pentru orice eventualitate.

Arlys merse în față, cu arma, iar Fred împrăștie niște lumină.

Fără îndoială, magazinul de îmbrăcăminte second-hand fusese scotocit, dar nu părea să fi fost vandalizat.

– Nu e nimeni aici. Fred închise ușa cu grijă și o încuie la loc. Aș ști. Nu i-am simțit pe cei doi... pe ultimii doi... fiindcă puteam amândouă, iar asta m-a făcut să-mi fie un pic greață. Înțelegi?

– Da, înțeleg. Hai să vedem dacă găsim un loc unde să ne spălăm.

În timp ce rătăceau pe-acolo, Fred se uită în jur, străduindu-se să nu atingă nimic, fiindcă era murdară pe mâini. Nimeni nu intrase cu forța în magazin.

– Poate că în Hoboken oamenii sunt mai civilizați. Sau poate mulți au fugit mai repede sau sunt ascunși. Chuck probabil că stă ascuns.

– Aproape uitasem de el.

– Să sperăm că n-a ratat emisiunea din seara asta. Uite! Avem o baie mică aici.

– Ura! Trebuie să fac pipi urgent.

Fred își lăsă în jos pantalonii și se lăsă să cadă pe toaletă.

Arlys își luă inima-n dinți și se duse la mica chiuvetă, privindu-se în oglinjoara elegantă de deasupra acesteia.

Era mai rău, chiar mai rău decât își imaginase.

Sânge pe față, sânge în păr, jacheta plină de sânge. Icni din nou, simțind cum fierea îi urca în gât. Își scoase rucsacul, apoi jacheta.

– S-ar putea să reușesc s-o dreg.

– Chiar dacă poți, eu...

– Înțeleg. O să ți-o scot și o să-ți găsesc ceva călduros de purtat. Cred că pot să mă curăț fără săpun și apă. Dacă nu, mă întorc să fac asta după ce termini tu. Și, pantalonii tăi, de asemenea, Arlys.

– Știu.

– O să-ți scot jacheta ca să... Arlys, brațul tău sângerează. Ești tăiată!

Se sili să se uite și își scoase cămașa distrusă.

– Nu e chiar grav.

– Nu sunt vindecătoare. Adică una magică. Dar ar trebui să găsim niște antiseptic și bandaj.

– Nu e grav, repetă Arlys, și, deși bărbia îi tremura, reuși să zâmbească. Uite, am spus-o.

– E doar o zgârietură?

– Corect. Doar o rană superficială.

Porni apa la chiuvetă și se simți ușurată când aceasta chiar curse. Pompându-și în palmă săpunul lichid cu parfum de lămâie, începu să frece.

Își frecă mâinile, brațele – deși tăietura subțire de pe antebraț o ustură. Se lăsă în chiloți și se frecă pe picioare. Apoi își înclină capul în micuța chiuvetă ca să-și umezească părul, îl frecă, îl clăti, îl frecă, îl clăti, până decise că era curat.

Apoi se așeză pe podeaua rece, cu părul umed atârnând, și plânse, și plânse.

– Scuze că a durat atât de mult, dar... O, Arlys!

Curată din nou, mirosind ca o pădure primăvara, Fred lăsă să-i cadă hainele din mâini și îngenunche ca să-și strângă prietena în brațe.

– Am omorât un om. L-am omorât. Poate i-am omorât pe amândoi. Eu...

– M-ai salvat pe mine. Ne-ai salvat pe amândouă.

– Nu cunosc lumea asta. Nu știu cum să trăiesc în ea.

– Nu cred că știe cineva cu adevărat. De asta avem nevoie unii de alții. Tu ești tare și curajoasă. Cred că lumea asta are nevoie de oameni ca tine. Și ca mine.

– Sunt doar obosită. Sunt atât de obosită!

– Și eu. Poate reușești să te schimbi și o să ne odihnim puțin. Asta pare o zonă sigură și avem o grămadă de timp până la trei.

– Da.

– Dar, mai întâi, am găsit o trusă de prim-ajutor, așa că pot să-ți pansez rana.

– Tu ai nevoie de niște gheață.

– N-am văzut pe-aici, nu e nici mazăre congelată. Poate are Chuck. Am luat niște Motrin pe care l-am găsit într-un birou, o să fie de ajutor.

Cu brațul bandajat, Arlys trase pe ea niște colanți groși, apoi împături blugii pe care-i adusese Fred ca alternativă și îi puse în rucsac. Nu strica să ai o rezervă.

Alese un tricou cu mâneci lungi și un hanorac negru cu glugă pe deasupra.

Simțindu-se aproape umană, studie opțiunile pentru haină sau jachetă.

– Asta e foarte frumoasă. E din cașmir, spuse ea ridicând scurta neagră în dreptul pieptului.

– O să-ți vină perfect.

– Da, sunt foarte îngrijorată în legătură cu moda.

– Când o să începi să transmiți știri, o să vrei să arăți bine.

– Îmi place de mor optimismul tău.

Arlys probă haina, văzu că i se potrivea, apoi o împături și se așeză pe ea. Bău unul dintre sucurile pe care Fred le pusese în bagaj, mâncă un măr.

– Ce faci? o întrebă pe micuța roșcată.

– Las o notă pentru Cassidy, în caz că se întoarce. Îi spun ce am luat – lăsăm etichetele aici – și-l informez că, îndată ce lucrurile revin la normal, o să-i plătim. Am semnat Arlys și Fred, cu multă recunoștință.

– Da, ești o minune. Arlys se întinse pe jos, folosind haina împăturită pe post de pernă. Treizeci de minute, apoi ar trebui să plecăm, zise ea setându-și infailibila alarmă interioară. Dacă Chuck nu se arată, putem să ne întoarcem aici, să stabilim ce facem în continuare.

– Treizeci de minute, s-a marcat.

Dar Arlys n-o auzi, căci adormise.

Se trezi peste fix jumătate de oră, simțindu-se mai rău decât înainte să doarmă. Dar după încă zece minute erau afară, urmând harta pe care o desenase.

– Nu-s întru totul civilizați, remarcă Arlys arătând spre un magazin, un restaurant, o piață – toate în mod evident jefuite.

– Nu cred că au mai rămas prea mulți oameni. Abia dacă simți aerul mișcându-se. Sper că au reușit să se pună la adăpost.

Dar Arlys își închipuia că măcar în câteva case și apartamente – încuiate și bătute în scânduri – erau cadavre.

Ajunseră la punctul de întâlnire cu douăzeci de minute mai devreme.

– Nu cred că ar trebui să așteptăm în spațiu deschis, începu Arlys.

– Prea târziu.

La auzul glasului venit din întuneric, se răsuci și trase arma.

– Ua, ua, stai, afurisită de Annie Oakley! Sunt Chuck.

Bărbatul ieși din umbră cu mâinile sus, cu acel zâmbet elastic, naiv și minunat pe chip.

– Chuck! Arlys lăsă arma jos, străduindu-se din greu să nu verse alte lacrimi. Ai ajuns devreme.

– Și tu la fel. Și ai companie.

– Ea e Fred, zise Arlys punând un braț protector în jurul tinerei. N-aș fi putut să ies din oraș fără ea.

– Da, vreau să-mi povestești despre toate astea. Dar haideți să intrăm. Deși a fost destul de liniște pe-aici în ultima săptămână, nu se știe niciodată.

– Despre multe nu se știe niciodată.

– Mă bucur foarte mult să te cunosc, îi spuse Fred întinzându-i mâna.

– Ne-ai ținut la curent în ultimele săptămâni. Te-ai descurcat de minune. Nu toți am fi făcut asta atât de bine, îi zise și Arlys.

Chuck porni cu pași mari.

– Aș fi vrut să fiu mai explicit, dar am avut un moment Old Blue Eyes[1] și m-am lăsat dus de val.

– A funcționat.

– Știam că o să pricepi. Nu mi-am imaginat că totul o să explodeze în seara asta.

– Îmi pare atât de rău.

– Hei, n-a fost mare lucru. Ai făcut ce trebuia să faci și a fost real. Doamne, cât de real! Oricum, mă bucur că ai venit. Îmi place liniștea, dar până și pentru mine a fost prea mort pe-aici. Jocul de cuvinte a fost intenționat.

– Trebuie să plecăm, Chuck. Adică să plecăm de aici. Ei sunt prea aproape. Sunt în tuneluri.

– Ați venit prin tunelul PATH? Se opri în loc și le privi uimit. Dumnezeule, sunteți de oțel, amândouă. Nu cred că eu m-aș fi descurcat.

– Nu cred că aș fi făcut-o dacă aș fi știut, dar era clar că nu puteam să rămânem.

– Mi-am dat seama. Am lucrat la un plan de evacuare urgentă, mai am unele detalii de pus la punct. Probabil că mâine după-amiază e gata. Arăți de parcă ai avea nevoie de somn. Aici stăm.

Se opri la o clădire situată pe colțul străzii, cu patru etaje, din cărămidă. Veche și distinsă.

– La subsol.

– Eram sigură că locuiești în subsol. Mai e cineva aici?

Chuck clătină din cap. Scoase cheile și descuie o serie de yale, apoi intră pe un hol și introduse un cod într-un panou de perete.

– Toți sunt morți sau au fugit. E casa unchiului meu – una dintre proprietățile lui. Are o casă mare în Long Island. Sau avea. A murit la sfârșitul primei săptămâni.

– Îmi pare rău, murmură Fred atingându-l pe braț.

– Un tip dat dracului. Lumini, strigă el, și acestea se aprinseră. Îmi plac jucăriile mele.

[1] Referire la Frank Sinatra

– Te cred.

Arlys se uită în jur. Spațiul enorm și frumos finisat semăna cu un fel de sediu high-tech. Computere, monitoare, stații, un fel de sistem de comunicare. Niște birouri lungi și scaune pivotante, cel mai mare ecran de perete pe care-l văzuse ea vreodată și un fotoliu din piele.

Într-un colț era o bucătărie – aparate din oțel inoxidabil, blaturi pline cu diverse lucruri.

– Dormitorul e acolo – nu l-am folosit prea mult. Puteți să-l luați voi. Are baie proprie, dar mai am una acolo.

Fred rătăcea de colo-colo, holbându-se uluită.

– Pesemne că ești foarte bogat.

– Mă rog, unchiul meu a fost. Cine mai e bogat zilele astea? Cred că ești bogat dacă ai provizii și un acoperiș deasupra capului. Așa că noi suntem extrem de bogați. Vreți să mâncați ceva?

– Nu, eu nu, spuse Arlys presându-și podul palmelor peste ochi.

– Vrei o bere și să vorbești despre asta?

– Nu acum. Nu cred că pot acum. Aș vrea să dorm un pic mai întâi.

El arătă spre dormitor.

Arlys dădu să se îndrepte într-acolo, dar se întoarse.

– Mulțumesc, Chuck.

– Hei, nimeni nu se compară cu IT-iștii. Du-te acum, și mai vorbim.

Fred o urmări cu privirea.

– Are nevoie de somn și de un pic de liniște, zise, apoi îi zâmbi lui Chuck. Mie nu mi-ar prinde rău o bere.

– Sigur.

– Și pot să-ți spun câte ceva. Pot să-ți povestesc eu, ca să nu trebuiască s-o facă ea. Decât dacă vrea.

– Am o canapea colo. Ia loc. Am niște chipsuri și salsa, ca să meargă cu berea.

Fred lăsă jos rucsacul și haina, se așeză pe canapeaua mare din piele și oftă.

– Chiar te place foarte mult și are încredere în tine. Îmi dau seama de ce. Hm, ai cumva niște gheață? În tunel erau niște oameni care au încercat... Unul dintre ei m-a pocnit.

Chuck aruncă o privire lungă și tăcută spre maxilarul ei vânăt.

– O grămadă de oameni sunt niște ticăloși, de-aia mie îmi place liniștea.

– Majoritatea nu sunt.

– Poate. Te pun eu pe picioare, Roșcovană Fred. Gheață, bere, chipsuri și salsa.

– E salsa picantă adevărată?

– Îți ia gura foc.

– Favorita mea.

Capitolul 10

Cu Max la volan, traversară Susquehanna. Lanțurile de pe cauciucuri fărâmau zăpada – doi centimetri, apoi cinci, în timp ce se îndreptau spre vest.

Se mențimură în zonele rurale de-a lungul Șoselei 414, trecând pe lângă o grămadă de case și mici ferme pe măsură ce dealurile se ondulau și pădurile se îndeseau. De câteva ori, cu Eddie dormind în spate, el și Lana se luptară să scoată câte o mașină abandonată sau distrusă pe marginea drumului cu două benzi.

– Poate ar trebui să găsim un loc unde să ne oprim. Ai condus mai bine de trei ore, iar drumurile se înrăutățesc.

– Abia dacă am făcut vreo sută șaizeci de kilometri azi. Vreau să facem mai mulți înainte să luăm o pauză.

În spate, Eddie începu să se foiască și se frecă la ochi.

– Nu se lasă, este? Viscolul vine dinspre vest, se pare, așa că ne îndreptăm spre ce e mai rău. Vrei să preiau eu volanul pentru o vreme?

– Nu încă.

Mai făcu încă vreo treizeci de kilometri înainte să se oprească din cauza unui carambol cu trei mașini.

– Hm, zise Eddie scărpinându-se în barbă. Se pare că avem de lucru. Lana, te superi dacă te rog să-l duci pe Joe să-și facă nevoile în timp ce eu și Max împingem mizeria asta din drum?

O privire de avertizare a lui Max îi spuse Lanei că nu era pregătit să-i dezvăluie noului lor companion aptitudinile pe care le dobândiseră.

Luă câinele și înaintă cu greu prin zăpadă spre un pâlc de copaci, în timp ce Max și Eddie se îndreptară spre mașinile distruse.

În spatele volanului unui break era prăbușit cadavrul unui bărbat.

– E o gaură de glonț în parbriz. Probabil a intrat în plin. Chiar dacă se albise la față, Eddie se duse mai aproape. N-oi fi știind eu mare lucru, dar știu că tipul ăsta n-a murit de prea mult timp. Adică nu de mai mult de câteva zile.

– Cineva a găurit cu niște gloanțe și Subaru ăsta. Și e niște sânge pe scaun.

Trecându-și mâna ușor peste barbă, Eddie scoase un oftat.

– Trepied de armă în camioneta de acolo – și nici o armă pe el. Nu sunt eu chiar fan CSI, dar am văzut câteva episoade. Mi se pare că tipul din camionetă a tras în ăștia doi, l-a omorât pe ăsta, l-a rănit pe celălalt. A distrus cu totul camioneta, așa că n-a mai putut s-o conducă.

– Aș zice că ai dreptate.

– Deci, înțelegi... Eddie se uită în jur după urme, temându-se că avea să le găsească. Poate ar trebui să dăm mizeria asta din drum cât de repede putem și să plecăm dracului de aici. Pentru orice eventualitate.

Breakul rulă ușor, odată pus în punctul mort, cu Eddie mișcând volanul și Max împingând din spate.

Când se întoarse Lana, îi găsi ocupându-se de Subaru.

– Cauciucul e dezumflat complet. Se pare că și roata e îndoită. E nevoie de mușchi aici, zise Eddie rotindu-și umerii.

– Ajut și eu.

– Să nu faci vreo întindere, o avertiză Eddie.

De data asta, întoarse mult volanul, lăsă portiera deschisă și se opinti să împingă.

Lana înțelese chiar după primul efort că numai mușchii n-aveau să fie de-ajuns. Așa că adăugă un alt gen de forță și, cu toate că încercă să se controleze, mașina țâșni înainte.

– Am reușit! strigă Eddie. Încă puțin.

Max, cu părul acoperit de zăpadă, râse în barbă.

– Uşurel, regina Amazoanelor!

Împinseră din nou, făcând maşina să sară peste marginea drumului şi să se oprească lângă râpa de acolo.

Eddie îi aruncă Lanei un zâmbet.

– Eşti mai forţoasă decât arăţi.

Ea se mulţumi să-i ofere un surâs încordat.

– Camioneta putem s-o ocolim, zise Max.

– Da, e destul loc să ne strecurăm. Aşteaptă-mă un minut mai întâi.

Eddie alunecă spre râpă, scoase cheile din Subaru şi se duse să deschidă portiera din spate.

– S-ar putea să găsesc pe-acoln ceva de folos. Ar trebui să verificăm şi cealaltă maşină.

– Mă ocup eu.

Max se gândi la cadavru. Nu era nevoie să-l vadă Lana.

– Tu ajută-l pe Eddie.

Ea alunecă în jos şi deschise valiza din spate, în timp ce Eddie se uita într-o cutie mare de carton.

– Avem mâncare, anunţă el. Se pare că cineva şi-a golit cămara.

– Să luăm cutia. Sunt haine aici – haine bărbăteşti. Şi... Scoase o fotografie înrămată a unui cuplu, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani şi o femeie de aceeaşi vârstă. El purta frac cu un trandafir alb la butonieră şi ea o rochie albă vaporoasă. Fotografia lor de nuntă, murmură ea. Dar numai haine bărbăteşti. Pesemne că a pierdut-o din cauza virusului.

– Ar trebui să luăm şi valiza.

– Da.

Puse fotografia înăuntru. N-avea s-o lase să se estompeze într-un portbagaj.

Reuşiră să aducă împreună pe drum cutia de provizii, în timp ce împingeau şi trăgeau de valiză. Max li se alătură cu un sac marinăresc şi o puşcă.

– În sac e muniţie, am găsit şi nişte haine de vară şi un teanc de bani îndesat într-o cizmă. Dacă mai are cineva nevoie acum.

– Mă duc să verific camioneta.

Eddie alergă spre aceasta, iar Lana şi Max începură să aranjeze noile descoperiri în maşină. Eddie se întoarse cu o sticlă de Jack Daniel's şi trei cutii de Bud.

– Cred că cineva conducea sub influenţa alcoolului, poate că asta a provocat carambolul. Le puse în maşină, apoi se întinse şi privi în jur. Frumos ţinut. Al naibii de frumos ţinut. Găseşti un pârâu, îţi construieşti o cabană. Viaţa n-ar fi chiar aşa de rea. Vederea câinelui care sărea şi se rostogolea prin zăpadă îl făcu să zâmbească: Lui sigur îi place.

Max deschise uşa şoferului şi se aplecă să pornească maşina, în timp ce Eddie chema câinele.

– Conduci tu, îi zise lui Eddie. Eu o să mă orientez.

– Sigur!

– Tu ar trebui să tragi un pui de somn, Lana. Pari obosită.

„Mica mea vrajă n-a durat prea mult", îşi zise ea. Şi adevărul era că se simţea obosită. Noile provizii ocupau o parte din bancheta din spate, dar reuşi să se încolăcească şi adormi aproape imediat.

În timp ce conducea – competent, spre uşurarea lui Max –, Eddie făcea conversaţie.

– Sunteţi de mult împreună?

– Ne-am cunoscut acum un an, după câteva luni ne-am mutat împreună.

– Când e să fie, e să fie. Eu n-am găsit încă persoana potrivită. Nu prea am căutat, dar apreciez compania feminină, dacă înţelegi ce vreau să spun. Doarme?

Max se uită în spate.

– Da. Ai dreptate, e obosită. Am tras destul de tare.

– Şi probabil o să trebuiască să mai trageţi. Ai văzut ce-au păţit tipii ăştia. Poţi să dai peste unii care te omoară de cum dau cu ochii de tine. Nu înţeleg de ce, când ar trebui să ne ajutăm unii pe alţii, dar aşa se întâmplă. Pesemne că aţi văzut o grămadă de chestii din astea în oraş.

– Prea multe. Oamenii sunt disperaţi.

– Şi unii sunt pur şi simplu răi, adăugă Eddie.

– Și unii sunt pur și simplu răi.

Trecură printr-o mică localitate. Strada principală era pustie, dar se vedeau mașini parcate. Magazinele erau închise sau cu ușile vraiște.

– Să mă anunți când vrei să găsim o pompă, să umplem rezervorul.

– Avem destul deocamdată. O să ne debarasăm de asta când o să rămână fără benzină, o să ne îndreptăm spre nord, spre Autostrada 6. Dacă e liber, putem s-o luăm de acolo spre vest. Dacă nu, există drumuri lăturalnice.

Eddie îi aruncă lui Max o privire impresionată.

– Ai deja planul făcut în cap?

– Da. Și e și scris, pentru cazul că mi se întâmplă ceva. Și dacă mi se întâmplă, trebuie să am încredere în tine c-o să ai grijă de ea.

Falca lui Eddie se încordă sub vânătaie și barbă.

– N-o să ți se întâmple nimic, acum că suntem împreună. Dar poți să ai încredere în mine c-o să am grijă de ea în caz de nevoie. Nu mai am familie, frate. Ați fi putut să mă lăsați acolo. Dacă stau să mă gândesc, acum voi sunteți familia mea.

– Ia-o pe 15 spre nord, când ajungi acolo. Hai să încercăm să mai facem încă cel puțin optzeci, o sută de kilometri până ne oprim să alimentăm la o pompă. O să alegem un orășel mic.

– M-am prins.

Max se lăsă pe spate și închise ochii. În timp ce moțăia, îl auzi pe Eddie fredonând un cântec country. Bluegrass? Nu știa suficient despre asta ca să-și dea seama. Dar vocea clară și calmă cânta despre îngeri și-i făcu somn.

Se trezi cu o tresărire, simțind că reduceau viteza. Se ridică în șezut și se așteptă să vadă o altă epavă care bloca drumul. În schimb, văzu un drum acoperit de zăpadă, niște case și un minimarket cu pompe de benzină.

– Autostrada 6 era blocată, zise Eddie. A trebuit să mă întorc, s-o iau pe drumuri lăturalnice. Mai avem un sfert de rezervor, așa că am face bine să alimentăm.

Intră în benzinărie și coborâră tustrei.

– Se pare că ninsoarea se rărește. O să încropesc ceva de mâncare, zise Lana.

– Mi-ar prinde tare bine. Eddie aruncă o privire în jur, în timp ce Max se îndreptă spre pompă. E liniște pe-aici. Pesemne a fugit toată lumea.

– Poate. Pompele sunt încă funcționale, zise Max punând furtunul în rezervor.

– Eu mă duc mai întâi înăuntru, să folosesc o baie adevărată.

– Probabil e încuiat, îi spuse Eddie Lanei.

– O să vedem.

Cu asta putea să se descurce, se gândi ea.

– Joe și cu mine ne mulțumim cu vastul mediu înconjurător.

– Faceți-o iute, ordonă Max. Și fiți cu ochii-n patru.

Studie strada – ale lor nu erau singurele urme din zăpadă – și clădirile din apropiere. Nu se mișca nimic, în afară de un trio de căprioare care ciuguleau semințele vărsate dintr-un alimentator de păsări distrus de peste drum.

Era o idee bună să caute alt SUV. Ninsoarea scăzuse în intensitate, dar o transmisie pe patru roți ar fi fost utilă, mai ales în regiunea spre care se îndreptau.

Poate după ce alimenta aveau să pună mâna pe un vehicul și să facă transbordarea. Cel puțin lăsau un rezervor plin pentru alt călător în nevoie. Se relaxă un pic când Lana ieși, cărând după ea o geantă.

– Încă mă simt prost să iau lucruri, dar am făcut-o oricum. N-a mai rămas mare lucru acolo, însă am găsit niște chifle cu cartofi în congelator. După ce se dezgheață, pot să fac niște sendvișuri.

– Asta o să ne dea timp să ajungem într-un loc mai izolat. Max puse furtunul la loc și închise rezervorul. Aici suntem prea expuși.

– Ceva e în neregulă, nu? E mai curând o fotografie decât viața reală. Lana se aplecă și mângâie cățelușul pe creștet când acesta alergă înapoi. Hai sus, Joe!

Câinele sări în spate. Eddie venea și el, dar se opri să se uite peste umăr.

– Mi s-a părut că aud un...

O împușcătură spulberă liniștea asemenea unui ciocan care sparge un geam.

Lana văzu spasmul lui Eddie, îi văzu chipul albindu-se și sângele înflorind pe haina militară verde. Înainte ca ea să se repeadă înainte, Max o trase pe bancheta din față.

– Urcă, urcă!

Îl prinse pe Eddie din cădere și-l aruncă pur și simplu pe bancheta din spate.

Următoarea împușcătură spulberă stopul din dreapta.

– Lasă-te în jos. Lana, lasă-te naibii în jos!

Mergând aplecat, Max ocoli partea din față a mașinii. În acel moment, doi bărbați intrară în parcarea benzinăriei, continuând să tragă.

Furioasă, Lana aruncă în ei cu puterea chiar când Max își scoase arma de la șold și răspunse cu foc. Ambii bărbați zburară înapoi, cu armele trăgând în aer.

Max apucă portiera șoferului și sări înăuntru, demarând în clipa următoare. Întoarse brusc, temându-se pentru o clipă să nu răstoarne mașina, dar lanțurile se dovedirăutile.

Văzu în oglinda retrovizoare cum bărbații se ridicaseră cu greu în picioare și ținteau, dar gloanțele acestora se înfipseră în zăpada din spatele lor.

Mai ieșiră și alții din case, înarmați, privindu-i cu ostilitate cum se îndepărtau.

– Ești rănită? Lana?

– Nu, nu. Tu?

– Nu. Eddie, cât de rău?

– Sunt rănit! gemu el apăsându-și mâna între claviculă și umărul drept. Sunt rănit, fir-ar să fie! Și Doamne, Doamne *Dumnezeule*, doare al dracului!

– Lana, pune-ți centura, zise Max iute când ea începu să se târască între banchete.

– Trebuie să văd cât e de grav. Dacă pot să ajut.

– Nu pot să opresc deocamdată. Nu pot să opresc până nu suntem siguri că n-au să vină după noi.

Ea se înghesui în spate, îl luă pe Joe, care acum scâncea și-i lingea fața lui Eddie, și-l puse pe bancheta din față. Când cățelul încercă să sară înapoi, Max îl trase la loc.

– Șezi!

În loc să respecte comanda, cățelul se ghemui scheunând.

– Trebuie să văd, trebuie să văd! spuse Lana descheindu-i haina lui Eddie.

– O să vezi că sunt rănit! Ce naiba? N-am făcut rău nimănui.

– Stai liniștit, acum stai liniștit.

Cu un calm care o surprinse, îi rupse cămașa, apoi își scoase eșarfa și o folosi ca să exercite presiune asupra rănii.

– O să opresc sângerarea, asta în primul rând. O să te faci bine. De cum o să ajungem suficient de departe, Max o să găsească un loc unde să oprim și o să te ducem înăuntru, o să avem grijă de asta. Cred că pot să te ajut.

– Cum ai ajutat și acolo, trântindu-i pe măgarii ăia în fund, cu puterea minții sau așa ceva? Ești unul dintre ăia? Amândoi sunteți?

Lana se uită la el, în ochii lui șocați.

– N-o să-ți facem rău.

– Doamne, tocmai mi-ai salvat viața! Doar dacă nu mor oricum.

– Nu mori. Eu... Max, simt că pot să ajut.

Eddie gemu și scrâșni din dinți.

– Dacă mi-ai da sticla aia de Jack, ar fi un bun început.

– Bună idee. Trebuie să presezi aici cât fac eu asta. Chiar dacă doare. Îi puse mâna pe eșarfa însângerată și o apăsă. Așa!

Se întoarse, găsi sticla pe jos, desfăcu fermoarul sacului și căută până găsi un tricou. Scoase briceagul multifuncțional pe care i-l dăduse Max, tăie tricoul până când reuși să-l rupă și făcu niște tampoane groase.

Deschise sticla de Jack Daniel's, apoi împinse mâna lui Eddie și eșarfa deoparte.

– Fii pregătit!

Și turnă whiskey-ul pe rana mică și urâtă.

Tânărul scoase un sunet care ei i se păru sfâșietor, dar ea continuă să toarne alcool pe rană, apoi apăsă un tampon curat pe ea, în timp ce Eddie, cu ochii sticloși, se lupta să-și recapete suflul.

– Îmi pare rău, îmi pare rău.

– Eu voiam să-l beau. Când Lana îi puse sticla în mâna tremurândă, ca să poată să bea, Eddie spuse rușinat: Am țipat ca o fetiță.

– Ai țipat ca un bărbat căruia i se toarnă whisky pe o rană de glonț. Își vârî o mână sub el și pipăi gaura din haină, umezeala. Apasă tamponul ăla, menține presiunea, îi ceru în timp ce apăsa cu un al doilea tampon pe spatele lui. A trecut prin tine. Glonțul a trecut prin tine. Cred că asta e bine.

– Nu e chiar atât de bine când tu ești ăla prin care a trecut. Când a ieșit a făcut o gaură destul de mare. Cu siguranță!

– O să avem noi grijă de asta, Max.

– Caut. Nu ne urmărește, așa că acum caut.

Ea luă o gură de aer și se uită din nou în ochii lui Eddie.

– Cred că pot să ajut, să încetinesc sângerarea. N-am mai făcut așa ceva înainte.

– Nici eu, zise el apucând-o de mână. Pesemne o să doară.

– Nu știu.

– Hai să aflăm!

Închise ochii.

Habar n-avea ce se mișca în ea, dar se întindea și ieșea, fremăta să ajute. Își ținu o mână strânsă și pe cealaltă apăsată pe rana de ieșire, chemând răul să se ridice de acolo.

Durea. Auzea durerea, o simțea, o vedea neagră și pulsând. Se deschise spre orice se năștea și se agita și curgea acolo – alb și rece contra negru și fierbinte.

– Oprește-te! Eddie o apucă de braț, strânse, scuturâ. Oprește-te!

Lana se înfiorâ. Ceea ce cursese și se mișcase în ea se liniști.

– Oprește-te! repetă el. Arăți la fel de rău ca mine. E mai bine acum. Indiferent ce ai făcut acolo, e mai bine. Nu mă mai simt atât de slăbit. Doare, numai Dumnezeu știe în ce hal, dar nu e așa de rău.

– Lasă-mă să încerc să...

– Lana, Max vorbi liniștit, dar ferm. Nu poți să forțezi prea tare, prea iute. Trebuie să te aduni la loc. Încetinind mașina, adăugă: E o casă acolo – nu e mare lucru de capul ei. Arată pustie. O s-o încercăm.

Coti pe alee, opri, așteptă câteva clipe.

– Mă duc să o verific. Lana, vino și stai la volan. Dacă apar probleme, pleci. O să te găsesc eu. Se întoarse să se uite la ea și repetă: O să te găsesc eu.

Ea încuviință din cap, dar când Max coborî și se îndreptă spre casă, rămase unde era.

– Nici vorbă să-l părăsim, zise Eddie.

– Nu, n-o să-l părăsim.

– Deci, uau! Sunteți ca niște zei sau ceva de genul ăsta?

– Nu, spuse ea dându-și părul de pe față. Vrăjitori.

– Vrăjitori? Hm.

Max alergă înapoi.

– Nu e nimeni aici. Nu pare să fi fost cineva în ultimele câteva săptămâni. E o cocină, dar e de ajuns pentru noi.

Conduse mașina în spate, prin zăpadă, până când fu sigur că n-avea să fie văzută de pe șosea.

Îl ajută pe Eddie să coboare, apoi, văzând că nu era în stare să meargă, îl luă pe sus și îl duse înăuntru. Primul gând al Lanei fu că bucătăria era un mic coșmar, murdară, plină de gunoi, gândaci și excremente de șoarece.

Trebuia să se obișnuiască cu asta.

Nici camera de zi nu era mai bună, oici dormitorul în care intră Max.

– Stai, ou-l întinde pe asta. Trebuie să păstrăm rana curată. Lana trase deoparte pătura mizerabilă, cearșafurile pătate și spuse: Stai un pic.

Se duse repede să scoată lenjeria pe care o pusese în bagaj, așternu cearșafurile peste saltea și întinse un prosop deasupra.

– Trebuie să-i scoatem haina și cămașa.

– Ajută-l să stea în capul oaselor, îi zise Max.

Cu eforturi conjugate, reușiră să-l dezbrace. Lana presă o pâoză împăturită pe rana de ieșire, în timp ce Max îl ajuta pe Eddie să se întindă.

– Sângerarea aproape s-a oprit, așa că e bine. Poate găsim niște antiseptice sau alcool. Ne asigurăm că rănile sunt curate. Cred că trebuie închise, dar n-am destulă putere, Max.

– O să-l coasem. O să găsesc ceva.

– Of, frate, fu tot ce reuși să îngaime Eddie.

– O să scapi cu viață.

Lana vorbea cu vioiciune în timp ce trecea printr-un hol îngust într-o baie dezgustătoare. Ignoră mirosul, murdăria – avea să rezolve și cu astea mai târziu – și deschise dulapul ruginit de medicamente.

– Alcool, apă oxigenată, o rolă de bandaje. Nu există leucoplast. Nu e nici un săpun aici. La cum arată locul ăsta, s-ar putea să nu fie nicăieri.

– Foarfece, ace, fire, anunță Max. Cineva a cusut. O grămadă de resturi de material, dacă avem nevoie. O să găsesc săpun.

– Am adus eu dacă nu găsești. În valiză.

Scotociră după ce aveau nevoie. Max curăță o tavă ca să pună totul pe ea. Lana se spălă pe mâini până o durură.

Eddie zăcea liniștit pe pat, cu câinele lipit de coaste. Fața îi strălucea, palidă și murdară, dar rămânea răcoroasă la atingere. Nici un semn de infecție, își zise Lana. Cel puțin nu încă. Știa că-i provoacă durere curățându-i rana și folosind alcool din belșug, dar nu încetă decât atunci când simți, pur și simplu simți că era curată. Apoi se uită la ac și la ață și își făcu curaj.

– Mă ocup eu de partea asta. Max o atinse pe umăr. Mă ocup eu. Ne-ar prinde bine să mâncăm toți ceva după ce terminăm.

– Nu pot să gătesc în bucătărie până nu e curată și dezinfectată.

– Eu mă ocup de asta, tu începi cu aia.

– Bine. Rezistă, Eddie!

El reuși să-i zâmbească șters, dar zâmbetul dispăru când ea plecă.

– E vreo șansă să sărim peste partea asta?

– Nu prea cred.

– Mi-am imaginat. Să nu crezi că are vreo legătură cu tine.

– Îmi pare rău. Dar o să te pun într-un fel de transă. S-ar putea să simți ceva, dar dacă funcționează, ar trebui să fie ca și cum ai pluti deasupra durerii.

– Poți să faci asta?

– Așa cred. O să meargă mai iute dacă ai încredere în mine.

– Frate, nu pot să neg că aș prefera un joint, dar dacă n-am câpătat încredere în tine până acum, mama a crescut un tâmpit. Nu-mi insulta mama!

– O.K.! Uită-te la mine. Uită-te pur și simplu la mine.

După o oră, Max se întoarse în bucătărie. Strânsese gunoiul, remarcă el. Spălase mesele, aragazul, podeaua. Ușa de la frigider era deschisă și dezvăluia un interior curat, chiar dacă ponosit.

Și ea stătea în picioare, cu părul strâns, purtând mănuși galbene, groase, de cauciuc, care aproape îi ajungeau la coate, în timp ce arunca apa murdară în chiuvetă.

Dragostea îl năpădi cu o forță copleșitoare.

– Ce face?

– Doarme. O să se facă bine – în mare parte datorită ție.

Cu mănuși cu tot, Lana i se topi pur și simplu în brațe.

– Am crezut că e mort. Când am văzut că-l lovește glonțul, am crezut că a murit. Abia îl cunoaștem, dar... Face parte dintre noi acum. Acum e de-al nostru.

– E de-al nostru. Ai putea să te odihnești. O să termin eu curățenia aici.

– Chiar te rog, se grăbi ea să accepte scoțându-și mănușile. Știi, sub chiuvetă era un șoarece mort, încă în capcană.

– O să am eu grijă de asta.

– A trebuit s-o fac eu. Mirosul... Se cutremură. L-am aruncat afară, cu capcană cu tot. Deci poți să termini tu curățenia. Am dezinfectat o zonă și aragazul – am folosit clor – ca să pot să încep să gătesc. Am făcut pregătirile, cu ce am găsit în mașină, pentru o supă, o supă destul de consistentă.

– Am crezut că te iubesc înainte să plecăm din New York.

– Ai crezut?

– Am crezut că te iubesc cât de mult poate iubi un bărbat, dar m-am înșelat. Cu fiecare oră, Lana, te iubesc mai mult.

– Simt asta, murmură ea lipindu-se din nou de el. De la tine și pentru tine. Cred că face parte din ce se tot clădește înăuntrul meu. Asta e dragostea, Max.

Își puse mâinile pe fața lui, se lăsă purtată de sărut, de iubire.

– Sunt speriată, îi zise peste câteva clipe. Așa de speriată, și totuși există partea asta din mine care se deschide și se întinde și nu este... Nu se teme.

– O să ne găsim locul.

– Oriunde suntem împreună. Mă rog... Se întoarse să se uite în jur și zâmbi: Poate nu aici. Vrei să-mi faci o favoare?

– Nu există nici o favoare pe care să ți-o pot refuza.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la ceva mai tare, dar ai putea să aduci din mașină ultima noastră sticlă de vin? Mi-ar prii un pahar.

Mai târziu, în timp ce supa fierbea, iar bucătăria și baia erau curățate conform specificațiilor ei, Max duse gunoiul pe care-l adunase ea pe ușa din spate, spre o mică magazie.

N-avea nici un rost să umble ea pe afară, să vadă vreun șobolan sau vreun șoarece sau vreo altă creatură care caută prin gunoaie. Dacă trebuia să mai rămână încă o zi, ca să-i ofere lui Eddie mai mult timp de recuperare, probabil că Lana avea să insiste să curețe și restul afurisitei de cocini.

Nu putea s-o învinovățească.

În acel moment, scârțâiră balamalele uzate de la ușa magaziei.

Max îl descoperi pe proprietarul casei.

Murise de cel puțin două săptămâni și îl găsiseră viermii.

Nu era nevoie să-i spună Lanei, nu era nevoie ca ea să vadă asta. Deși simți o strângere de inimă, aruncă gunoiul și închise ușa. Puse mâna pe ușă, oferi o binecuvântare și o mulțumire pentru adăpost.

– Max!

El închise ușa magaziei, se întoarse și zâmbi, căci auzise plăcere, și nu alarmă în vocea ei.

– S-a trezit Eddie. Și îi e foame! Nici urmă de febră, nici urmă de infecție.

– Vin imediat.

Oferi și mai multe mulțumiri. Aveau să plece de dimineață și să conducă până acolo unde aștepta Eric.

Aveau să-și găsească locul, își zise din nou.

Sau să-și facă unul.

SUPRAVIEȚUIRE

Tovarășii cu care am pornit la drum
Șovăie, se pierd în furtună.
Noi, numai noi, am mai rămas!
Matthew Arnold

Capitolul 11

Jonah Vorhies lucra practic fără oprire, folosind orele de dinaintea zorilor ca să se strecoare pe ambarcaţiunea colegei sale moarte din portul Marine Basin.

Îi venea greu să invadeze astfel intimitatea lui Patti, să-i vadă lucrurile împrăştiate pe iahtul pe care-l iubise atât. Dar asta îi dădea speranţă şi îi dădea un scop.

Mai aduse pături, provizii medicale, mâncare.

Planifica o călătorie scurtă, directă, prin Narrows şi în amonte pe Hudson, dar era pregătit pentru complicaţii. Avea să aibă la bord doi sugari şi o femeie care tocmai născuse gemeni. Şi un doctor.

Pe Rachel.

Ea îi dăduse speranţă când el crezuse că toată speranţa era pierdută. Nu ezitase să facă tot posibilul ca să-i ţină sănătoşi şi în siguranţă pe Katie şi copiii ei.

Jonah se întreba dacă aceste noi vieţi în mijlocul atâtor morţi îi dădeau şi lui Rachel speranţă şi scop.

Dacă o făceau să-şi dorească, la fel ca el, să-şi asume riscuri.

Aveau să ducă nişte prematuri în vârstă de numai două zile pe fluviu în timpul iernii. Departe de New York şi de violenţa tot mai sălbatică, departe de iminenta închidere într-o zonă de carantină.

Dar spre ce? Nici unul dintre ei nu putea fi sigur.

Totuși, când se dusese la spital pentru ultima dată, înțelesese că n-aveau de ales.

Vedea moartea, blestemul lui, în atât de mulți pe lângă care trecea. Și erau mai puțini angajați, mai puțini pacienți decât cu o zi înainte.

Majoritatea erau la morgă.

Dar când intră în salonul lui Katie și ea se uită la el cu o încredere absolută, știu că avea să-i pună la adăpost.

Cu orice preț.

– Rachel?

– S-a dus să facă rost de mai multe provizii.

Stătea acolo îmbrăcată în hainele pe care i le adusese el, cu bagajul pe care i-l făcuse el la picioare.

– Jonah, a mai rămas un singur bebeluș în salonul nou-născuților. Mama lui – îi făceau cezariană în timp ce tu mă ajutai să nasc – a murit. Și asistenta... e bolnavă. Dar copilul e sănătos. E o fetiță, a examinat-o Rachel. Acum două zile. Probabil ar arăta deja simptome dacă ar avea virusul.

– Vrei s-o iei și pe ea.

– Nu are pe nimeni.

– O.K.!

Katie închise ochii pentru o clipă; când îi deschise, vărsă o lacrimă.

– A zis Rachel că ăsta o să fie răspunsul tău! Ea face rost de lapte praf, dar pot s-o alăptez eu. Am destul lapte.

– Are nume?

– Pe mama ei o chema Hannah. Cred că ar trebui să fie Hannah.

– Drăguț! El zâmbi, alungându-și gândul că acum avea trei copii de salvat. Cei doi de aici ce fac?

Se duse la leagănul unde dormeau gemenii.

– Abia i-am hrănit acum vreo jumătate de oră. Rachel zice că sunt perfect sănătoși, ca unii născuți la termen.

– Hai să-i îmbrăcăm. Și îmbracă-te și tu.

Jonah se luptă să-i bage brațele lui Duncan în puloverul de la magazinul de cadouri, în timp ce Katie o îmbrăca pe Antonia. Pielea bebelușului, atât de roz și de albă între degetele lui, părea incredibil de moale. Rareori lucrase cu sugari ca paramedic, dar avea pregătirea necesară, așa că-l înfășă cu ușurință într-una din păturicile pe care le adusese din apartamentul lui Katie.

Când auzi pașii lui Rachel – îi cunoștea mersul – nodurile din stomac i se dezlegară. Ea intră, cu o geantă medicală pe un braț și un copil pe celălalt.

– Mai e loc pentru încă unul?

– Sigur! Ia-ți hainele. Eu îl iau pe uriaș.

Ridică bagajul lui Katie și luă geanta medicală, în timp ce Rachel își scoase propria geantă din dulap.

– E oarecare agitație pe străzi, dar nu e așa de rău cum a fost. N-o să ne ia mult drumul până în port. Mergem drept afară, direct în ambulanță. Voi amândouă și copiii în spate.

– Azi a trebuit să folosim de două ori generatorul de curent de urgență, îi zise Rachel. Habar n-am cât o să mai dureze. Și, de când cu jurnalul ăla de știri, abia dacă mai avem personal. Dar nu te-am întrebat unde mergem. Cred că n-am crezut, de fapt, niciodată că o să trebuiască să fugim cu barca.

– E singura cale. Chiar dacă am putea să trecem un pod către Manhattan – și sunt blocate –, ar trebui apoi să trecem altul spre New Jersey. Patti și-a păstrat iahtul pe tot parcursul anului în portul Marine Basin. A locuit la bord după divorțul de acum opt ani. Zicea că era mai ieftin decât un apartament. Și era foarte atașată de el.

– Aveam o colegă la școală care locuia pe un iaht, spuse Katie în timp ce o legăna pe Antonia. Am fost o dată la o petrecere acolo.

– Direct, le aminti Jonah când ajunseră la parter. Direct afară, direct înăuntru. Doi copii în slinguri, cele mai bune pe care le-am găsit. Nu știam că o s-o avem și pe Hannah Autostopista.

Nu-i opri nimeni. Odată ajunși afară, noaptea era straniu de liniștită.

Katie își zise că sunetele pe care le auzea în depărtare erau rateuri de motor, nu focuri de armă. Rateuri de motor.

– Puneți doi bebeluși în slinguri și țineți-l în brațe pe cel de-al treilea, le spuse Jonah deschizând ușile din spate. O să conduc repede și s-ar putea să trebuiască să fac manevre bruște.

– Nici o problemă. Ai nevoie de ajutor, Katie? întrebă Rachel.

– Nu, am reușit.

De îndată ce Katie își fixă slingul, Jonah i-l dădu pe Duncan.

– N-o să dureze mult, zise el din nou, apoi închise ușile.

Se urcă la volan și pipăi cu o mână pistolul pe care-l purta la șold.

Orice era nevoie.

Unul dintre copii se trezi și scoase niște țipete nervoase când porni mașina, dar mișcarea avu darul de a-l liniști, presupuse Jonah. Conduse iute, evitând autostrada. Făcuse câteva teste și nu se mai putea trece pe șoselele importante.

Încetini la viraje atunci când putu, dar știa perfect ce erau sunetele pe care le auzea.

N-avea să riște ca vreun glonț să lovească ambulanța sau pe vreunul dintre pasagerii săi.

Auzi sirenele, văzu luminile intermitente care se îndreptau spre el, iar inima îi bubui în piept. Dar vehiculul trecu cu o viteză ridicolă, aproape să se șteargă de ambulanță.

Nu erau polițiști, își dădu el seama. Așa cum văzu, în mintea lui, accidentul, sângele, oasele rupte cu câteva secunde înainte ca șoferul să piardă controlul și să se răstoarne la un viraj.

Nu opri. El avea un scop. Un singur scop.

Trase brusc de volan când un bărbat alergă pe stradă încercând să se prindă de portieră. Și văzu moartea, moartea groaznică, înainte ca un lup enorm să sară și să apuce cu dinți strălucitori gâtul bărbatului. Un singur țipăt ascuțit se stinse ca o lumânare.

– Jonah!

– Nu putem să oprim. Aruncă o privire în spate, spre Rachel, și-i spuse: Aproape am ajuns.

Ambulanța intră în port cu scrâșnet de pneuri și se hurducă de-a lungul cheiului.

– Am mutat barca mai devreme. Multe au plecat, unele au fost distruse. La fel aici. Coborâți, urcați direct în barcă, duceți-vă direct în cabină. E mai cald.

Mai sigur, spera el.

Frână și sări afară ca să deschidă ușile din spate.

Apucă genții și-l luă pe Duncan.

– Iute!

O luă înainte prin întunericul aproape complet.

– Uite. Barca albă cu înscris roșu: *Mândria lui Patti*.

Aruncă genții pe punte, apoi o luă pe Katie și o trecu peste margine.

– Ia-l pe Duncan și ține-o drept înainte.

– Mă descurc cu parâmele, tata avea o barcă, zise Rachel înainte ca el s-o apuce. Așa o să meargă mai repede.

El încuviință din cap. Scoase bebelușul din sling – nu mai știa care era – și urcă la bord.

– Aruncă, aruncă!

Rachel desprinse parâma și fugi înapoi la pupa. Auzi pași alergând spre ea, un chicotit ușor. Se răsuci, pregătită să se lupte. Dar Jonah era acolo, cu un copil într-o mână și o armă în cealaltă.

– Înapoi!

Bărbatul, cu părul răscolit de vânt sub o pălărie de pirat, zâmbi.

– Stai! Vreau doar să gust din tine.

– Atinge-o, și o să afli ce gust are un glonț de 32 în gâtul tău. Rachel!

Rapid, ea desfăcu parâma și urcă la bord, apoi luă copilul și spuse calm:

– Noi ne retragem.

Se grăbi spre cârmă. Jonah rămase în picioare, privindu-l pe bărbat cum executa un fel de dans vioi, simulând un atac asupra bărcii.

– N-ai nevoie de două târfe! Împarte și cu alții, băiete! Împarte și cu alții.

În timp ce barca se îndepărta, el simulă din nou atacul, dar își pierdu echilibrul și căzu de pe chei. Se ridică, fără a înceta să bodogăne, și vru să plece prin apă după ei.

Jonah văzu moartea în omul acela, dar nu prin înec. Se duse la Rachel.

– Du copilul jos.

– Știi cum să manevrezi o barcă, și în ape așa de periculoase?

– Am ieșit în larg de foarte multe ori. Patti m-a lăsat la cârmă în câteva rânduri.

Rachel își ținea picioarele depărtate ca să nu se dezechilibreze.

– Dă-i copilul lui Katie. Eu țin cârma, tu pilotezi. Ține arma la îndemână.

N-avea nimic de zis în legătură cu modul în care manevra ea barca.

– Traversăm Narrows, ocolim promontoriul vestic și o luăm spre Hudson.

– Bine.

Deși barca avea tangaj, ea rămase fermă pe picioare.

– Până unde?

– Nu știu încă. Să spunem, cât de departe e necesar. I-am făcut plinul, deci cât de departe e necesar.

Coborî în cabină, unde Katie stătea pe patul îngust al lui Patti, legănând doi copii. Pe al treilea îl pusese lângă ea.

– Te-ai ales cu trei bebeluși în grijă. Mă duc sus la Rachel, dar dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă.

– Nici o problemă.

Barca se zgudui sub picioarele lui.

– Îți amintești cursa cu ambulanța? Așa s-ar putea să fie.

– Nici o problemă, repetă ea.

Mai liniștit acum, Jonah se întoarse pe punte.

– Patrulează pe râuri? îl întrebă Rachel.

– Nu știu sigur. Nu știu ce au de gând în momentul ăsta, dar lumea a luat-o razna de tot. Degetele înghețate ale vântului îi pălmuiau fața, înăspreau apa neagră. Peste câteva momente adăugă: S-ar putea să fie mai mulți ca idiotul ăla de colo, dar în bărci. Trebuie să evităm toate ambarcațiunile, iar dacă nu le putem evita va trebui să fugim cât mai repede cu putință.

Fiindcă nu-i plăcea să simtă pistolul în mână, îl puse la șold.

– Știu portul Hoboken. Tatăl meu, îi reamintī ea. A ținut acolo o barcă vreo câțiva ani.

– O.K., Hoboken.

– Nu putem să depășim o barcă de patrulare cu asta. Dacă... Dacă aș putea să trag undeva, să-i debarc pe Katie și pe copii.

Își puse mâna peste a ei.

– Hoboken să fie. Ochii-n patru!

*

În Hoboken, Chuck împachetă tot echipamentul pe care credea că putea să-l care. Ura să lase ceva în urmă, dar întotdeauna știuse că această zi avea să vină.

Nu împreună cu o apocalipsă, dar în cele din urmă.

Planificase totul atent, dar trebuia să facă unele modificări, acum că era și Fred cu ei.

Era tare drăguță.

Nu ăsta era motivul pentru care accepta s-o ia, dar nu strica.

Le dăduse celor două doamne ale lui, cum îi plăcea să le spună, un răgaz de odihnă. Arlys căzuse ca moartă și dormea de douăsprezece ore întregi, iar extrem de drăguța Roșcovană Fred adormise și ea pe loc după câteva beri.

Nu era de mirare, dacă experiența lor în tuneluri fusese măcar pe jumătate atât de oribilă pe cât o descrisese Fred.

Și el crezuse fiecare cuvânt. De ce nu ar fi făcut-o, când trăsese cu urechea la discuțiile civililor și militarilor speriați prin stațiile de emisie-recepție.

În plus, văzuse pe monitor o mulțime de grozăvii când accesase neautorizat camerele de luat vederi stradale.

Niște grozăvii cumplite.

Cum nu era nici un semn că forțele militare – și ele erau la cârmă acum – îl identificaseră sau îi descoperiseră ascunzătoarea, dormi și el un timp.

Se făcuse vremea să plece.

Avea să le mai lase încă o zi, să-și tragă sufletul, să împacheteze, și el să ciulească urechile la fluxurile de informații.

Dar venise timpul să-și ia rămas bun de la propria Peșteră a lui Batman și de la niște jucării de-a dreptul uimitoare.

Arlys ieși din dormitor îmbrăcată, cu părul strâns la spate într-o coadă. Era foarte sexy, își zise Chuck, dar în acel moment o simțea ca pe o soră.

Nici măcar nu putea să se gândească să i-o tragă fără să simtă... ei bine, dezgust.

– Fred e aproape gata și ea. Pot să te ajut cu toate astea, Chuck.

– Aș prefera să nu las pe nimeni să umble cu lucrurile mele. Sunt aproape gata, oricum. O să le încărcăm pe toate în mijlocul de transport. Trebuie să mă duc să aduc unul. Voi ați putea să împachetați niște mâncare, ce a mai rămas din bere.

– Avem noi grijă de asta.

– Grozav! Mă duc să aduc vehiculul.

– Chuck, nu știm cât de rău e acolo. Ar trebui să vin cu tine.

– Nu-ți face griji. Mă descurc. Salutând cu un deget la tâmplă, o asigură: Sunt înapoi în zece minute.

– Cel puțin ia o armă cu tine.

– Nț.

Făcu cu ochiul și plecă.

Arlys își presă ochii cu degetele, apoi lăsă mâinile în jos. Datorită lui ajunseseră atât de departe, își zise ea. Nu putea decât să spere că avea să continue la fel.

Cel puțin avea provizii de cafea decentă, așa că putea să mai bea una înainte să părăsească subsolul ciudat și vast. Siguranța acestuia.

„Sigur ca un adăpost împotriva bombelor, în timp ce lumea se spulberă în bucăți în afara zidurilor", își zise.

– Vrei și tu una? o întrebă pe Fred când aceasta apăru, cu părul roșu curat și săltăreț, cu machiajul perfect.

– Chuck încă mai are coca-cola. Unde s-a dus?

– Să ia mașina. Trebuie să împachetăm niște mâncare.

– O.K.!

Fred scoase o cutie de RingDings.

– Mă gândeam mai mult la chestii de bază.

– Care mai e rostul vieții dacă nu mănânci ceva bun când poți? Luă o coca-cola și bău din ea cu înghițituri mari în timp ce punea lucruri într-o cutie. Ia toate astea cu el?

– Așa se pare.

– Sper că are o mașină mare, ca să nu stăm toți înghesuiți.

– Eu sper că are o mașină care poate să ne scoată de aici.

– Nu-ți mai face atâtea griji. Am ajuns aici, nu? O să ajungem și acolo.

– Sunt iritată, deci afurisită.

Arlys luă niște cutii și se întrebă dacă mai era cineva cu vârsta de peste doisprezece ani care să mai mănânce supă alfabet în afară de Chuck – apoi își reaminti să fie recunoscătoare pentru asta.

– Îți faci griji pentru Jim și pentru restul lumii. Înclin să cred că au scăpat, fiindcă n-avem nici o informație contrară. Încă mai e bine în lume, Arlys. Pot să simt binele, așa cum pot să simt răul.

Arlys lăsă jos cafeaua și scoase o grămadă de plăcinte Hostess.

– Mere sau cireșe?

– De ce nu amândouă? Fred își deschise rucsacul și le puse înăuntru. E loc destul.

– Mă bucur că ești aici cu mine, Fred.

În mai puțin de cele zece minute alocate, Chuck dezactivă încuietorile și intră.

– Haideți să le luăm și să le ducem la mașină.

Arlys își îmbrăcă haina, își puse o căciulă și ridică cutia cu alimente. În momentul în care ajunse în stradă se opri, nevenindu-i să creadă.

– Ăsta e un...

– Humvee – nu e militarizat, precizâ Chuck încărcând o cutie cu echipament. Sunt hacker, nu luptător. Tare, nu? Tare ca fularul ud când îngheață.

– E minunat!

Fred îndesă înăuntru gențile și rucsacurile, în timp ce Chuck se întoarse să aducă alte bagaje.

– Cine... Cine deține, de fapt, un Humvee?

– Eu. Am știut tot timpul că lumea să se ducă dracului, și de ce n-ai avea un monstru cu care să te dai pe dealuri? Gata, încă o serie de bagaje.

Arlys veni cu lada cu apă îmbuteliată.

Chuck apucă ultima cutie cu echipamente și aruncă în jur o privire sentimentală.

Apoi închise ușa, o încuie și se întoarse cu spatele la casă.

Nu stăteau înghesuiți – vehiculul era un monstru –, dar echipamentul și proviziile ocupau mult loc. Arlys o înghionti pe Fred să

urce în față cu Chuck, iar ea se așeză în spate. Când mașina plecă huruind, scoase bloc-notesul și creionul pe care le luase cu ea.

Scrisese toate detaliile pe care și le amintea despre ultima transmisie, despre călătoria prin tuneluri. Scrisese până îi amorțiseră degetele. Acum scria despre începerea acestei călătorii.

Poate că n-avea să citească nimeni niciodată, n-avea să audă nimeni niciodată. Poate că n-avea să-i pese nimănui sau n-avea să mai rămână nimeni căruia să-i pese. Dar trebuia să consemneze toate astea.

– O să ne îndreptăm spre Autostrada 19, le spuse el. Și o să vedem dacă putem să ajungem la 80. Probabil e blocată, dar ăsta e un animal musculos. Cred că putem elibera drumul.

Arlys scoase dosarul cu hărțile pe care-i ceruse lui să le printeze.

– Am descoperit niște drumuri alternative.

– Întotdeauna pregătită. Nu-ți face griji, bombonico. Te duc în Ohio. Asta e înțelegerea.

La Ridgefield întâlniră primul obstacol serios.

Un SUV cu spatele lovit ieșea în marșarier dintr-o grămadă de cinci mașini care blocau drumul.

Arlys puse mâna pe arma de sub haină.

– Sunt buni. Pot să spun, zise Fred repede. Nu sunt răi. Pesemne vor doar să plece, la fel ca noi.

Așa cum avusese încredere în Fred în tunel, Arlys avea încredere în ea și acum. Își lăsă geamul în jos și scoase ambele mâini ridicate.

– Încercăm să trecem, strigă ea. Nu vrem probleme. Eu sunt Arlys, și sunt cu Fred și cu Chuck. Chuck crede că poate să împingă resturile din drum.

– Pot, confirmă el.

Timp de câteva secunde, SUV-ul nu se mișcă, apoi începu să dea cu spatele din nou, până când geamul șoferului ajunse în dreptul celor două femei.

– Nici noi nu căutăm ceartă. Pot să ajut la mutarea resturilor.

– Mă descurc.

– Chuck se descurcă, transmise Arlys. Dar după ce le dă din drum, puteți să ne urmați.

O femeie de pe scaunul din față se aplecă spre ea.

– Arlys Reid?

– Da.

Ea dădu din cap spre șofer, care oftă lung.

– O.K.! O să așteptăm aici.

Chuck se îndreptă de spate.

– Ia uitați-vă la mine cum ar drumul ăsta!

Porni ușor. Arlys își făcuse griji că avea să izbească epavele celor cinci mașini ca un berbec întărâtat, dar el intră încet, menținu viteza constantă și învârti de volan.

Metalul scârțâi, iar Chuck împinse două mașini suficient cât s-o încline pe una și s-o facă să alunece dincolo de marginea șoselei.

Fred aplaudă.

– Jocurile video, explică el dând în marșarier ca să obțină unghiul potrivit pentru alt vehicul. Plus că am lucrat câțiva ani pe un plug de zăpadă pentru una dintre companiile unchiului meu.

Nu trebui decât să împingă vreo câțiva metri celelalte mașini.

– Dacă noi putem să trecem printre ele, pot și ei. Noi suntem mai lați.

Când ajunse de cealaltă parte a blocajului încetini și opri.

De data asta, SUV-ul se apropie pe partea lui Chuck.

– Mulțumim.

– N-aveți pentru ce, amândoi am vrut să trecem.

– Rachel, se prezentă femeia. Jonah și Katie în spate. Avem trei bebeluși cu noi.

– Bebeluși!

Fred deschise portiera și coborî.

– Fred!

– Vreau să văd bebelușii! Făcându-i semn lui Arlys s-o lase în pace, sări în sus să se uite pe geamul din spate. O! Ce frumoși sunt! Sunt toți ai voștri? Sunt atât de plini de lumină! Cum îi cheamă?

Katie lăsă geamul în jos câțiva centimetri.

– Duncan, Antonia, Hannah.

– Sunteți binecuvântați, Chuck, au trei bebeluși. Au nevoie de ajutor. Ar trebui să-i ajutăm. Noi mergem în Ohio, continuă ea înainte ca vreunul din tovarășii săi s-o poată opri. Dacă vreți, puteți să ne

urmați cât avem același drum. Ne putem baza pe Chuck să înlăture obstacolele de pe șosea.

– Jonah?

Jonah aruncă o privire spre Katie, apoi în spate, la Rachel, și într-un final încuviință din cap.

– V-am fi recunoscători. Nu mergem nicăieri anume. O să vă urmăm.

– Cât de departe vreți să mergeți? întrebă Chuck.

– Avem rezervorul aproape plin. Abia am pornit din Hoboken.

– Hei! Chuck își înfipse un deget în piept. Eu sunt din Hoboken. Cred că am fost chiar în spatele vostru. Ce-ar fi să încercăm granița cu Pennsylvania? Trebuie să te oprești mai devreme, să pornești avariile sau, dacă soarele e sus, să claxonezi.

– Cu cât suntem mai mulți, cu atât suntem mai în siguranță, adăugă Rachel.

– Într-adevăr, nu strică.

În timp ce-și reluau deplasarea, Arlys scrise numele în bloc-notes. „Nu suntem doar mai în siguranță", se gândi. „Ci și mai puternici."

Cu toate ambuteiajele și obstacolele formate din mașini abandonate, unele mai presus chiar și de mușchii Humvee-ului, drumul spre New Jersey presupuse mers șerpuit, întoarceri și ocolișuri.

Când intrară în cele din urmă în Pennsylvania, Chuck ridică un pumn în aer.

– Iuhuu! Am trecut granița statală, doamnelor. Am de gând să fac o oprire la standuri. Uriașei ăsteia îi e sete.

Cotiră pe ceea ce se dovedi a fi strada principală a unui sat. Localitatea îngropată în zăpadă era tăcută ca un mormânt. O vedere de Crăciun, își zise Arlys, un ideal tradițional. Imaginea i se consolidă și mai mult când văzu o mică turmă de căprioare plimbându-se prin *Salonul de coafură și manichiură al lui Arnette* ca și cum ar fi rătăcit prin pădure.

Oamenii de acolo își cunoscuseră vecinii, se gândi. Bârfiseră cu ei și despre ei. Cu siguranță, Arnette era clienta casei la *Bufetul lui Billy*

din apropiere. Plăcintă la tejghea? se întrebă. Cu siguranță existase o tejghea și o chelneriță obraznică în spatele ei servind plăcintă.

Unde era Arnette acum? Dar Billy? Dar chelnerița obraznică?

Plecaseră, lăsând totul în seama căprioarelor.

La opt sute de metri după ieșirea din localitate, Chuck intră în parcarea unei benzinării.

– Trebuie să aibă toalete înăuntru, zise el uitându-se îndelung la ferestre, la ușile de sticlă. Pare intactă – o populație mică pe-aici. E închis, dar...

– Noi o să intrăm.

Arlys împinse portiera și coborî în zăpada neatinsă. Se duse la SUV; Fred se precipită și ea într-acolo.

– Pot să iau unul? Adică să iau unul în brațe?

– Devine agitată, spuse Katie așezând un bebeluș în brațele primitoare ale lui Fred. Trebuie s-o hrănesc.

– Nu mă deranjează. O, ce drăguță e! Cum o cheamă?

– Ea e Hannah.

– O scumpete. O duc eu înăuntru. Lui Hannah îi e foame... Începu să fredoneze încetișor în timp ce bebelușul scâncea. Poate că nu e încuiat. Gata, Hannah, o liniști Fred. Mămica ta o să te hrănească.

– Mă bucur să te cunosc, zise Arlys întinzând o mână spre Rachel.

– E tare drăguț să întâlnești pe cineva cu un... E un Humvee?

– E al lui Chuck.

– E deschis!

Fred privi înapoi cu un zâmbet sclipitor.

„Încuietorile nu sunt o piedică pentru zâne", își aminti Arlys.

Când Rachel se aplecă să ia bebelușul de la Katie, Jonah strigă:

– Nu intra! Așteaptă. Alergă spre Fred. Dă-mi voie să verific mai întâi.

– Are dreptate, spuse Arlys, care venise cu pași mari să li se alăture. Așteaptă, Fred. Pentru orice eventualitate.

Jonah o privi lung pe Arlys când aceasta scoase arma de sub haină. Apoi încuviință din cap.

– Eu o iau la stânga, tu la dreapta.

Intrară și se îndreptară spre rafturile sărăcăcioase, observând casa de marcat deschisă și goală. Printr-un acord tacit, ea deschise ușa toaletei femeilor, el, pe cea de la bărbați.

Satisfăcut, Jonah mută arma în mâna stângă și-i întinse dreapta lui Arlys.

– Jonah.

Ea făcu la fel.

– Arlys. O.K., Fred, poți să intri!

– Chuck zice că pompele merg. Fred sărută bebelușul care acum îi dormea mulțumit în brațe, apoi adăugă: Alimentează Humvee-ul.

– Cred că e un loc la fel de bun ca oricare altul să-ți faci cunoștințe. Când intrară Rachel și Katie, Jonah puse arma deoparte și le spuse: Mă duc să umplu rezervorul nostru.

– Ne trebuie un scaun pentru Katie, zise Fred, care zâmbea fericită. Ca să stea jos și s-o hrănească pe Hannah.

– E unul în spate. Arlys își puse pistolul în toc. Îl aduc eu.

– Aș putea să-l țin eu – care dintre ei e?

– El e Duncan.

– Pot să-l țin eu pe Duncan cât o hrănești pe Hannah.

Fred reuși să facă schimbul lin, apoi acoperi fața lui Duncan cu pupici.

– Ești tare bună cu ei.

– Într-o bună zi o să am cinci sau șase. Dar uite, Duncan s-a trezit! Bună, Duncan! Zice că trebuie schimbat.

– Nu mă surprinde.

– Pot s-o fac eu.

– Ar fi grozav, spuse Rachel înainte ca mama gemenilor să poată reacționa. Ai acolo tot ce-ți trebuie, adăugă ea dându-i lui Fred o pungă de scutece.

– E o masă de schimbat în baie, anunță Arlys, care împingea pe roți un scaun de birou. N-am încercat apa, dar dacă merg pompele înseamnă că e curent.

– Sper, fiindcă tânăra noastră mămică are nevoie de o masă fierbinte. Nu spune că ești bine, Katie. Ai trei guri de hrănit și trebuie să

rămâi sănătoasă și puternică. Probabil există un cuptor cu microunde pe aici pe undeva.

Arlys îl arătă cu mâna.

– Grozav. Ai putea să încălzești ceva pentru Katie, te rog? Vreau să verific medicamentele fără rețetă care-au mai rămas pe-aici. Sunt doctoriță.

– Acum mă bucur și mai mult să te cunosc. Am văzut niște cutii cu tocană din carne de vită.

– Perfect! O să văd ce alte provizii pentru bebeluși mai găsesc, dacă tot sunt la asta. Nu sunt niciodată prea multe când ai trei copii.

Arlys curăță rafturile – n-avea rost să-și diminueze propriile provizii. Încălzi în cuptorul cu microunde tocană, ravioli la conservă și niște supă de pui cu tăiței în recipiente de carton.

În timp ce lucra, văzu că bărbații se urcaseră în mașini și se îndepărtau de pompe.

„Le mută ca să nu fie văzute de pe drum", își zise.

Pentru orice eventualitate.

Așeză diferitele opțiuni pe tejgheaua de la casă și-i duse niște tocană lui Katie.

– Mulțumesc! A slăbit ritmul, deci aproape a terminat.

– Și Fred?

– A luat-o pe Antonia s-o schimbe. Epuizată, dar zâmbitoare, Katie adăugă: E minunată.

– Nici nu știi câtă dreptate ai. Trebuie să spun că arăți uimitor pentru o femeie care a născut tripleți cu doar câteva zile în urmă.

Katie se uită în jos la Hannah.

– Gemeni. Hannah e orfană. Mama ei a murit la naștere. Era singură în spital, fiindcă toți erau fie bolnavi, fie morți. Așa că am luat-o cu noi. Acum e a mea. Katie ridică privirea, cu înverșunare în ochii aceia istoviți, și întări: La fel ca ceilalți.

– O să te ajutăm să-ți protejezi bebelușii, zise Fred, care se întorsese cu Antonia. Toți bebelușii.

– Copiii și cu mine n-am fi aici fără Jonah și Rachel. La un moment dat m-am gândit că ei sunt ultimii oameni cumsecade rămași pe Pământ. Cred că am fost sortiți să ne întâlnim. Totul e atât de oribil, și

totuși am dat peste voi. Am dat peste alți oameni dornici să protejeze niște bebeluși și să ajute niște străini. O să vă ajutăm la rândul nostru.

– Da, o să vă ajutăm, confirmă Rachel, care se opintea cu o geantă umflată. Medicamente fără rețetă, vitamine de bază și materiale de prim-ajutor. Uitați-vă prin ea, luați tot ce aveți nevoie. Mă rog, mai puțin articolele de îngrijire a copiilor. Trecându-și mâna prin păr, se uită spre tejghea. Pot să iau și eu o îmbucătură?

– Sigur!

– Sunt moartă de foame.

– Arlys are o tăietură la braț, îi spuse Fred. Ai putea să te uiți la ea?

Rachel zâmbi.

– Doctorul e la datorie.

Arlys se așeză pe tejghea, iar Rachel îi curăță și-i bandajă la loc tăietura.

– Ar fi prins bine câteva copci. O să-ți rămână o cicatrice.

– Ăsta să fie necazul.

– Se vindecă frumos.

– Ce specializare ai?

– Medicină de urgență.

– Din ce în ce mai folositor. Încercându-și brațul, Arlys se uită la Katie – alăpta alt copil și simultan mânca tocană, în timp ce Fred se așezase pe jos și-i giugiulea pe ceilalți bebeluși.

– Tu ai asistat-o la naștere?

– Nu. Jonah. El a descoperit-o pe Katie în travaliu și a dus-o la spital. Eram în criză. Singurul obstetrician încerca să le salveze pe Hannah și pe mama ei, așa că Jonah a ajutat la aducerea pe lume a gemenilor. E paramedic.

– Chiar *e* ziua noastră norocoasă.

– Și a noastră. Rachel luă un castron de supă – ravioli nu mai erau, bărbații îi mâncaseră pe toți – apoi spuse: N-am fi ajuns azi atât de departe dacă n-ați fi curățat voi drumul. Trebuie să rămânem împreună.

– Absolut de acord. Va trebui să găsim un adăpost adevărat în seara asta. Privind spre Katie și spre bebelușul din brațele ei, Arlys adăugă: Unul călduros.

– Orașul prin care tocmai am trecut părea promițător, dar voi vă grăbiți. De ce Ohio?

– Părinții mei, fratele meu. Sper.

Rachel încuviință din cap și mai luă o gură de supă.

– O să mergem mai departe.

Capitolul 12

Lana se trezi tremurând, gata, gata să țipe. Își strânse un pumn la piept, la inima care amenința să-i sară afară, lăsând-o goală.

Întristarea, întristarea profundă era mai mare chiar decât teama.

Un vis, un vis teribil pe care nu și-l putea aminti. Își amintea senzațiile din acesta -frica, durerea cumplită. Și... ciori dând roată. Ciori dând roată, croncănind. Sânge pe mâini, pe față.

Se uită în jos la mâini. Tremurau, însă nu se zărea nici un strop de sânge pe ele.

Stresul, își zise. Vise de stres, combinate cu faptul că se trezise singură.

Se culcă la loc, dându-și asigurări că totul era bine. Mai mult decât bine. Patul, cald și moale, se afla într-o încăpere în care un foc încă ardea mocnit.

O încăpere din care prin ferestrele largi se vedea o pădure saturată de zăpadă, liniștită precum o biserică, pe o ridicătură de pământ.

Îl găsiseră pe Eric, și nici un vis provocat de stres nu putea să-i smulgă amintirea fericită a modului în care Max sărise din mașină, își apucase strâns fratele și-l îmbrățișase.

Îl găsiseră pe Eric, viu și nevătămat. Iar adăpostul era mai presus de orice-și imaginase ea că încă mai exista, o cabană splendidă ascunsă în munții Allegheny.

Mâncare caldă, vin bun, un grup de supraviețuitori legați unii de alții.

Pentru prima dată în ultima săptămână, se simțise în siguranță. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, ea și Max se iubiseră mai degrabă cu bucurie, decât cu disperare.

Nu, n-avea să lase un vis scăpat din subconștientul ei slăbit și nervos să strice toate astea. Deși oboseala încă zăbovea în ea, se sculă din pat. În timp ce se răsfăța cu un duș - o, jeturi minunate pe trup, săpun cu parfum slab și șampon – se gândi la cei cu care împărțeau cabana.

Eric era cu opt ani mai mic decât Max.

Chipeș, înflăcărat, cu ochi mai albaștri decât griul lui Max, cu zâmbet mai viu, mai blând. Și un pic năuc acum, când descoperise puterea în el.

Se transmitea prin sânge? se întrebă ea, de vreme ce înainte Eric nu arătase nici un interes sau talent pentru Meșteșug.

Virusul, își zise. Cumva creștea de la virus - sau umplea golurile rămase după acesta.

Împreună cu Eric era Shaun, un tocilar stângaci cu ochelari groși peste ochii căprui, cu păr neîngrijit.

Din grupul de la colegiu mai făcea parte Kim, o fată uimitoare, cu o splendidă piele caramel-auriu. Calmă și precaută, în estimarea Lanei, dar cine putea s-o învinovățească? Un geniu, conform lui Eric.

Poe, vedeta echipei de fotbal, în jurul căruia roiau căutătorii de talente. Chip dur, trup dur. El le dăduse o farfurie cu spaghete când ea și Max găsiseră casa în întunericul nins.

Și Allegra, cu aspectul ei de crăiasă a zăpezilor: piele palidă, păr deschis la culoare, ochi albaștri înghețați. Dar felul ei de a fi îi contrazicea aspectul, credea Lana. Caldă și deschisă, primitoare și drăguță.

Și totuși...

Nici un „și totuși", își ordonă Lana în timp ce oprea dușul.

Allegra și Eric împărțeau un dormitor, iar relația lor avea acel aspect proaspăt și strălucitor al noului, așa că și ea avea să fie caldă și primitoare.

Se îmbrăcă, se studie în oglindă și decise că arăta odihnită, deși nu se simțea pe deplin astfel. Se duse să-i găsească pe ceilalți.

Îi datorau casa mare și frumoasă lui Shaun - sau părinților acestuia.

Pentru o casă de vacanță, era de un lux impresionant: podele de lemn superbe, camere spațioase, ferestre mari, generoase, oferind o priveliște uimitoare a pădurii și munților. Sala de gimnastică de la subsol era un vis minunat după tot acel drum obositor, dar locul ei favorit era bucătăria excepțională.

Îi găsi pe Max și Eric în camera de zi, strânși unul în altul la o cafea.

Se duse la Eric, își înfășură brațele în jurul lui și-l îmbrățișă tare. Îl mai întâlnise doar de două ori înainte: o dată la o nuntă de familie și apoi când petrecuse un weekend lung cu ei în New York, cu o vară înainte. Dar se înțelegeau bine.

Se îndepărtă de el și se aplecă să-l sărute pe Max.

- Vrei cafea? întrebă Max.

- De fapt, vreau ceai, nu știu de ce. E în regulă, Eric, dacă o să caut niște ceai?

- Știu că avem fiindcă bea Kim. Nu trebuie să ceri voie. Ești acasă la tine aici.

- Trebuie să începem să ne gândim la inventarierea mâncării, zise Max, dar Eric își dădu ochii peste cap.

- Omule, abia ați ajuns. Relaxează-te un pic.

- Acum suntem opt, îi aminti Max.

Întrucât știa că Eric putea deveni defensiv când Max făcea pe fratele mai mare, Lana interveni:

- Apropo, unde sunt toți ceilalți?

- Poe e în sala de gimnastică - se duce acolo în fiecare dimineață. Allegra încă doarme. Probabil la fel și ceilalți. De regulă nu ne trezim așa devreme. Cu excepția lui Poe. Prietenul vostru Eddie a scos câinele afară.

- Ce-ar fi dacă mi-aș vâri nasul prin cămară și-aș pregăti micul dejun? Pentru opt.

- Ar fi grozav. Eric îi zâmbi fericit. Noi gătim mai mult fiecare pentru sine, dacă nu ne face Poe ceva. Nu e rău, dar nu e nici pe departe la nivelul tău. Am luat ceva provizii pe drumul încoace, când am putut.

Și colo, în antreu, e un congelator mare. Shaun zice că părinții lui tocmai îl umpluseră înainte... înainte ca totul s-o ia razna.

De pe chipul lui Eric dispăru voioșia.

- Veneau mereu după sărbători și petreceau cam o lună aici, adesea însoțiți de prieteni. Uitându-se spre ușă, murmură: După cum se pare, n-au supraviețuit.

- Trebuie să-i fie tare greu, șopti Lana.

Găsi congelatorul și cămara bine aprovizionate. În frigider, pe de altă parte, nu era mare lucru. Max, știa ea, avea dreptate să insiste în privința inventarului.

Ouăle și laptele n-aveau să țină mult - și laptele avea să se prindă, în orice caz. Cum găsise niște afine congelate, începu să adune ingredientele pentru un aluat de clătite.

- Ce combustibil folosește generatorul? întrebă Max.

Eric, cu picioarele sus pe masă, ridică din umeri.

- Cred că Shaun a zis propan.

- Trebuie să știe de unde l-a luat părinții lui. Dacă reușim să aducem o cisternă de propan aici, să păstrăm generatorul alimentat, o să continuăm să avem căldură și lumină. N-ar trebui să folosim mai mult curent decât avem nevoie.

- Doamne, parcă ai fi Kim.

- Asta o face pe Kim o fată deșteaptă, îi replică Max.

- Uite, cu ce am acum - Eric își mișcă expresiv degetele - pot să țin locul ăsta funcțional.

- Se poate, dar elementele de bază sunt elemente de bază. Păstrarea căldurii, înlocuirea lemnelor de foc pe măsură ce le folosim, căutarea de provizii proaspete, păstrarea unei rezerve suficiente de apă proaspătă.

- O să învățăm să vânăm.

Poe intră, cu pielea întunecată strălucind după antrenament.

- Doar nu te-a apucat și pe tine!

Eric clătină din cap și se ridică să mai ia cafea.

- Avem opt oameni și un câine de hrănit, continuă Poe. Și s-ar putea să ne găsească și alți refugiați în căutare de adăpost.

- Nu e ăsta singurul loc pe aici. Să-și găsească altul.

– Eric!

Surprinsă și dezamăgită, Lana îl înghionti în brat.

– Pe bune. Shaun are cam două hectare aici, spuse el. Dar mai sunt și alte cabane. Una ca asta, de înaltă clasă, și câteva obișnuite, ca să zic așa.

– A inspectat cineva cabanele astea? întrebă Max. Să vadă dacă le folosește cineva sau dacă sunt acolo provizii pe care am putea să le folosim aici?

Poe se întoarse spre Max.

– Am vorbit cu Kim să facem asta astăzi.

– Bună idee! Vin și eu cu voi, se oferi Max. Și ai dreptate cu vânatul.

– Ce-i cu vânatul? Shaun intră, împingându-și ochelarii pe ochii somnoroși. Vrei să spui că tragi în animale? O, în nici un caz! Nu trag în animale.

– Atunci tu n-ai decât să devii vegetarian. Poe ridică din umeri. Dar noi, restul, o să avem nevoie de carne proaspătă și trebuie să învățăm s-o vânăm, s-o pregătim, s-o gătim. Oricum, când o să vină primăvara o să ne apucăm de plantat tot felul de prostii. Mă duc să fac un duș.

– Poe și Kim se gândesc mereu la ce e mai rău, murmură Eric.

– Mie mi se pare că gândesc realist, îi spuse răbdător Max. Nu putem să trăim pe termen lung din ce e în congelator. De fapt, nici nu știu dacă putem rămâne aici pe termen lung.

Eric ridică ursuz din umeri.

– Mă duc să văd dacă s-a sculat Allegra.

– Lasă-l un pic, Max, șopti Lana când Eric ieși. Nici ei nu sunt aici de prea mult timp, deci e firesc să aibă încă nevoie de consolare. Restul? Sunt multe de priceput, multe de ajustat.

– Înțelegerea și ajustarea ne vor menține în viață.

– Nu vreau să împușc nimic, bombăni Shaun trândindu-se pe podea. Poate să pescuiesc. Mergeam cu tata să pescuim în fiecare vară.

Își ridică ochelarii, ca să-și acopere ochii strălucitori de lacrimi. Apoi, din antreu dădu buzna Joe, cu Eddie în spatele lui. Shaun se lumină și se bătu pe coapsă, ca să cheme câinele la el.

După micul dejun, Eric și Allegra se oferiră să facă curățenie, iar Max li se alătură lui Kim și Poe în expediția de inspectare a proprietății. Lana îl reținu pe Eddie să-i verifice rănile și să-i schimbe bandajul.

– Mi se pare că se vindecă destul de bine, dar nu cred că ar trebui să scoatem încă firele.

– Au început să țină. Probabil că e de bine. Se închide rana.

– Continuă să iei antibioticul pe care l-am luat de la farmacie, și o să mai arunc mâine o privire.

– Da, doamnă doctor Lana. Își trase cămașa la loc și se uită în jur, la baia cu pardoseală din piatră. N-am mai fost niciodată într-o casă ca asta. Tare de tot! Suntem opt, plus Joe, și nu ne simțim înghesuiți. Dar...

– Proviziile nu se regenerează de la sine. Max o să mai găsească și altele.

– Sunt o grămadă de căprioare în pădure. Și iepuri. Sunt câteva păraie în apropiere, unde probabil se pescuiește bine.

– Am devenit un pic cam sensibilă la ideea de a vâna o căprioară sau un iepure, ceea ce e o ipocrizie, fiindcă am gătit și căprioare, și iepuri.

– Nici mie nu-mi prea place, dar facem ce trebuie făcut. Asta e un refugiu bun deocamdată, dar adevărul e că ar trebui să găsim un loc unde să putem să cultivăm câte ceva, să creștem câteva vaci de lapte și niște găini. Și cu mai mulți oameni. Mai multe mâini de lucru, mai multe brațe pentru apărare.

– Știu că și Max e de aceeași părere.

– Și... Lana? Eddie se duse la ușă, aruncă o privire afară și o închise ușor. Mai sunt și alte chestii acolo decât căprioare și iepuri.

– Ce anume?

– Am ieșit la plimbare, da? Eu și Joe. A fost plăcut să respirăm un aer așa de proaspăt. Ei bine, în pădure am dat peste cercul ăsta de pietre. Nu chiar ca pentru un foc de tabără, cum am crezut la început. Pământul din interior era negru și ars, dar nici urmă de cenușă, nici urmă de lemn carbonizat. Iar Joe a început să tremure și n-a vrut nici în ruptul capului să se apropie. Și eu la fel. Recunosc. Frecându-și

ușor rana, continuă cu glas scăzut: Știi cum ți se ridică părul pe ceafă și simți un fior pe șira spinării?

– Da.

Simțea asta chiar în timp ce el vorbea.

– Așa! Mi s-a uscat gura. Ne-am retras fiindcă, zău, era ceva în neregulă. Pur și simplu nu era, înțelegi, natural. N-ai decât să mă consideri pămpălău, dar eu acolo nu mă mai întorc.

– Crezi că era magie, magie neagră.

– Habar n-am, dar știu că nu e tocmai în regulă. N-am vrut să spun nimic în fața tuturor. Încă nu-i cunosc, nu?

– Spune-i lui Max – doar lui Max. O să mă duc acolo cu el.

– Mi-aș dori să nu faceți asta. Zău, mi-aș dori să nu faceți asta, dar cred că, hm, trebuie. Și dacă trebuie... Oftând, încheie: Trebuie să merg și eu cu voi.

– Când se întoarce, atunci. Până una, alta, știi să umbli cu o mașină de spălat?

– Da, dacă n-am încotro.

Ea îl bătu ușor pe obraz.

– Mă gândeam că ai putea să speli hainele pe care le-am purtat pe drum, dacă tot avem săpun, apă și o mașină. E o mașină drăguță într-o spălătorie mică și drăguță. Ar trebui să le întinzi la uscat după ce le speli, ca să facem economie la generator.

Eddie pufni.

– Da, O.K.! Cred că pot să-mi fac partea mea de treabă.

În timp ce el se ocupa de rufe, Lana se puse să facă inventarul. Notă categorii, cantități, kilograme, număr de cutii. Apoi calculă pentru câte mese, porții, zile, săptămâni aveau să le ajungă proviziile.

Când intră Allegra, ridică privirea și-i spuse zâmbind:

– Tu și Eric știți, cu siguranță, cum să faceți o bucătărie să strălucească.

Grațioasă, plutea pur și simplu în blugi și într-un pulover roșu-aprins.

– Măcar atât să facem și noi după uimitorul mic dejun. S-ar putea să fiu nevoită să mă duc și eu la sală cu Poe dacă o să continui să gătești așa. Allegra se duse la o fereastră. Nu s-au întors încă?

– Nu, zise Lana uitându-se și ea pe geam. Nu încă.

– Sunt sigur că nu li s-a întâmplat nimic. Chiar n-au plecat de mult. Recunosc, mă bucur că nu mă aflu acolo, înotând prin zăpadă. De faci?

– Inventarul, începând cu proviziile de alimente. O să mă ocup și de alte lucruri de bază, cum ar fi hârtia igienică, săpunul, becurile, orice altceva o să-mi treacă prin cap.

– O, avem destule, nu crezi? Allegra bătu cu degetul într-o cutie de conserve. Doar n-o să rămânem aici pentru totdeauna. Deocamdată e bine, suntem în mijlocul iernii, dar e atât de izolat! O luăm razna. O să deschid o sticlă de vin – avem și de-astea din plin. Hei, undeva în lume e ora cinci. Ai văzut crama?

– Nu.

– Apropo de inventar. Mă duc să iau o sticlă s-o bem amândouă și să ne putem cunoaște mai bine. La urma urmei, eu sunt cu Eric, tu ești cu Max. Suntem ca niște surori.

– Ai dreptate. O să le fie foame când se întorc. Am pus niște pui la dezghețat. La cină mă gândeam să fac supă cu tortilla.

– Sună fantastic!

Allegra își aruncă părul pe spate și se duse în pivniță.

Supe și tocane, își zise Lana în timp ce se ridica. O modalitate bună de a trage cât mai mult de provizii.

Luă ce avea nevoie și începu să pună ingredientele într-o oală mare.

– Uau! Deja miroase bine. Allegra flutură sticla de vin și se duse să la un tirbușon. Eric mi-a spus că ești *chef* adevărat. Profesionist.

– Așa e. Tu ce studiezi?

– Arte liberale. Încă nu m-am hotărât ce să fac cu asta. Cred că acum nici nu prea mai contează.

– Sper să nu fie adevărat.

– Totul s-a schimbat. Cu o smucitură, Allegra trase dopul afară. E o chestie deșteaptă să iei totul așa cum e. Serios, ce mai putem să facem? Nu te întrebi de ce noi nu ne-am îmbolnăvit? Ce înseamnă asta pentru noi? Pentru alții ca noi?

– Ba da. Ba da, mă gândesc la toate astea, spuse Lana în timp ce clătea fasolea în chiuvetă. Dar nu știu răspunsurile.

– Ți-a spus Eric că s-a schimbat, că poate să facă... în fine, chestii. Mie mi-a spus chiar înainte să veniți voi că Max poate să facă chestii. Și tu, un pic. Pesemne că mai mult acum. Puterile lui Eric au crescut constant.

– N-o să facem rău nimănui.

– O, știu! Atinse cu o mână brațul Lanei și puse jos paharul de vin. N-o să le spun celorlalți dacă nu vreți. Eric mi-a zis mie doar fiindcă suntem împreună. Eddie e și el ca voi?

– Nu.

– Vezi? Allegra se așeză pe un scaun la masă și sorbi din vin. Îți pui întrebări, nu? De ce unii sunt și alții nu sunt. Ce înseamnă asta. E ca și cum... Nu știu. Virusul care a omorât atât de mulți oameni *încă* se răspândește, cred. E un fel de epurare?

– „Epurare"?

Cuvântul, ideea o îngrozi pur și simplu pe Lana.

– Nu știu. Vorbesc uneori cu Eric despre asta când suntem singuri. Și cu ceilalți, la fel, fiindcă trebuie să te gândești la asta, să-ți pui întrebări. Te supăr. Se vede. Îmi pare rău.

– Nu e vina ta. M-am gândit la asta, dar totul se întâmplă așa de repede. Lucrurile se schimbă de la o zi la alta. De la o oră la alta, uneori.

Pe când amesteca în oală, Lana se gândi că ar fi fost grozav să aibă ierburi aromatice proaspete. Se întrebă dacă avea să mai găsească așa ceva vreodată.

Resemnată, scoase puiul, moment în care își aminti de cuțitele ei, care erau încă împachetate și ascunse pe undeva. Alese unul din suport. Îi testă muchia, o găsi destul de bună.

Se așeză la masă – mai sociabilă – cu cuțitul, puiul și tocătorul.

– Așa cred, că virusul a pornit ceva. Ar fi o coincidență prea mare ca toate să se întâmple în același timp. Dar de ce? Nu știu dacă o să aflăm vreodată.

– Am auzit câte ceva în campus și chiar după ce am plecat. Cum oamenii, unii oameni, îi vânează pe cei ca voi. Și cum unii ca voi vânează oameni, dar îi vânează și pe alții ca voi.

– Nu înțeleg de ce, de ce acum, când au dispărut atât de multe, ne întoarcem unul împotriva altuia.

– Natura umană. Cu o mișcare a părului, Allegra ridică din umeri. Incomplit, dar asta este. Ai uitat de vin.

Se ridică să i-l aducă, apoi se așeză la loc.

– Hai să vorbim despre altceva. Nu știu ce m-a adus în starea asta. Faptul că suntem blocați aici, cred. E o casă frumoasă, nici vorbă, dar tot am senzația de pușcărie.

„Da, dar așa suntem în siguranță", își zise Lana.

Își luă paharul și sorbi, dar mirosul îi răscoli stomacul. Îl lăsă jos rapid.

– Miroase.

– Serios? Allegra se încruntă și adulmecă propriul pahar, apoi pe cel al Lanei. Pe bune?

– Da. Oricum, trebuie să rumenesc fâșiile astea de pui.

Când împinse scaunul, camera se învârti cu ea.

– Lana!

Allegra sări în sus și dădu să se repeadă spre ea. Chiar atunci, Max dădu buzna în bucătărie.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Nimic. M-am ridicat prea iute.

– A amețit. Credeam c-o să cadă. Ești bine?

– Da, da, serios. A durat doar o secundă. Lana expiră și inspiră la loc, apoi îi asigură: Cât se poate de bine.

– E vina mea. În mod evident, încurcată, Allegra își frângea mâinile. Am bătut câmpii cu tot ce se întâmplă și am supărat-o.

– Nu e asta. Serios, m-am ridicat prea repede. Am făcut o cădere de tensiune. Acum totul e bine. Își apăsă buzele de ale lui Max și-i spuse râzând: Ești îngrețat! Fac supă – și tu poți să mă ajuți dacă te uiți după niște tequila.

El îi mângâie fața.

– Supă cu tortilla? Gând la gând cu bucurie. Hei, Poe, ce zici de tequila aia? Am găsit-o într-o cabană din cele pe care le-am inspectat.

– Ca prin magie, chicoti Allegra.

*

După ce puse supa la fiert, Lana adăugă în lista de inventar proviziile aduse de corpul expediționar. Îl puse la curent pe Max în timp ce aprindea focul în camera cea mare.

– Ce avem, dacă suntem economi, ar trebui să ne ajungă vreo câteva săptămâni.

Max încuviință din cap.

– Potrivit lui Kim, la câțiva kilometri de aici sunt câteva sate. S-ar putea să găsim mai multe provizii acolo. Cea mai mare problemă e propanul. Fără generator, n-avem căldură, lumină sau mijloace de gătit. Poe a verificat nivelul când au ajuns aici, și au început cu el plin. Acum e la cincisprezece la sută. Au irosit combustibilul. Prin urmare, ar trebui să închidem toate camerele pe care nu le folosim, să tăiem căldura și să folosim șemineurile. Kim zice că avem cantități suficiente de lumânări și petrol lampant.

– Da. Le am pe listă.

– Așadar, folosim cât mai puțină lumină posibil. Și apă caldă. Trebuie să facem un program pentru duș, să nu depășească cinci minute fiecare.

– Nu m-am gândit la apă. L-am rugat pe Eddie să spele rufe.

– Va trebuie să raționalizăm și asta.

– Știu că ai dreptate, așa cum știu că nu toți o să fie mulțumiți. E posibil să nu le placă să li se atribuie anumite roluri și sarcini. Eu o să mă ocup de mâncare, asta mi-e meseria, dar mai sunt curățenia, lemnele de foc, alte expediții după provizii. Și știri, Max. Suntem atât de izolați aici! Allegra avea dreptate. Casa ne oferă siguranță, dar cum putem să aflăm ce se întâmplă? N-avem internet, nici televizor, nici radio.

În timp ce vorbeau, Max părea să stea la pândă, evaluând opțiunile.

– O să ne ducem în orașele din apropiere, să vedem dacă găsim vreun mijloc de comunicare. Sau oameni. Am fost în trei cabane, Lana, și n-am găsit nici picior de om. Mai întâi trebuie să ne organizăm aici, după care, ai dreptate, e important să aflăm ce se întâmplă.

– Eddie a descoperit ceva. Lana își coborî vocea și aruncă o privire în spate ca să se asigure că nu-i auzea nimeni. Când l-a scos afară pe Joe de dimineață, a găsit un fel de cerc de pietre în pădure, iar

pământul din centru era ars. Nu ca un foc de tabără. Ceva diferit, i-a spus. Joe nu s-ar apropia de locul ăla nici în ruptul capului, iar Eddie a simțit că nu era în regulă, nu era natural.

– E ușor să te sperii, zise Max. Dar ar trebui să aruncăm o privire.

– Nu le-am spus nimic celorlalți. N-are rost să-i alarmăm.

El își trecu absent o mână peste brațul ei.

– Sigur te simți bine?

– Jur. De fapt, mă simt mai puțin dărâmată decât am fost de dimineață. Prepararea supei e terapie curată.

– Atunci, hai să-l luăm pe Eddie și să mergem să vedem. Dacă ne întreabă cineva, ne ducem să luăm aer.

– Și să aducem lemne de foc, sugeră Lana.

– Și mai bine.

Lanei nu-i plăcuse niciodată prea mult iarna și nici să meargă prin zăpadă, și putea să recunoască fără să se rușineze că prefera drumețiile urbane prin Chelsea sau prin vechiul cartier al abatoarelor decât o plimbare prin pădurea montană.

Dar era ceva uimitor în mersul pe jos prin aerul rece, cu miros de pin și de zăpadă, într-o tăcere cumva maiestuoasă, alături de cățelul vioi care sărea și țopăia.

Un căprior ieși dintre copaci și se uită la ei fără teamă, făcând-o să respire convulsiv.

– E o grămadă de vânat, comentă Max distrugând magia clipei. Scuze, dar trebuie să gândim pragmatic. Am găsit o pușcă și un pistol – ambele cu muniție – în cabanele prin care am trecut. Kim a sugerat să le ascundem în grădină deocamdată. Pare o propunere bună.

– Avem suficientă mâncare pentru câteva săptămâni, zise Lana.

– Se vede că aici eu și Joe am schimbat direcția, interveni Eddie arătând cu mâna. Familia lui Shaun avea o proprietate faină de tot. Aici traseul devine destul de abrupt, și nu prea aveam de gând să fac atâta efort, așa că ne-am îndepărtat de locul ăsta. Hei, Joe! Amice! Treci înapoi!

Câinele se târî cu burta prin zăpadă până la Eddie.

– Și-a dat seama că ne întoarcem în locul ăla ciudat. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc.

– Nu se vede din casă, spuse Max. Ai observat urme de paşi?

– Nu, dar ningea destul de tare când am ajuns aici, aşa că e posibil să fi fost cineva înainte de furtuna de zăpadă. Eddie îşi deschise braţele, apoi lăsă o mână în jos ca să mângâie capul lui Joe, spunându-i: N-o să las nici un bau-bau să te ia, drăgălaşule.

– Pe aici? întrebă Max peste câteva momente.

– Da, în sus şi după curba aia – vezi pe unde am trecut mai devreme?

– Da. Eddie, ar fi mai bine să aştepţi aici cu Joe.

– Nu mă deranjează să mă folosesc de amicul meu ca să dau bir cu fugiţii. Dar dacă aveţi nevoie de ajutor, strigaţi şi o să vin.

– Tu rămâi cu Eddie, îi zise Max Lanei. Eu mă duc să verific.

– O să verificăm amândoi, replică ea luându-l de mână. Dacă e ceva magic, doi vrăjitori sunt mai buni decât unul.

Când ea făcu primul pas înainte, el nu se opuse.

În timp ce se apropiau de curbă, ea îl strânse mai tare de mână.

– E mai frig. Simţi?

– Da. Şi aerul pare mai rarefiat.

Atunci văzu. Se aşteptase să găsească un fel de foc de tabără făcut de mântuială, de un supravieţuitor lipsit de experienţă cum era şi el. Dar înţelese acum că nu era rezultatul unei încercări de amator de a furniza căldură şi lumină.

În faţa lui era ceva rece, întunecat şi deliberat.

– Întunecat. Murmurul Lanei îi reflectă gândurile. Max, ce magie neagră a fost folosită aici?

– Nu putem şti. Nu înţelegem bine nici măcar ce se schimbă în noi, ce creşte în noi. Dar cineva ştie, şi schimbă sensul Meşteşugului spre întuneric.

– E imposibil de văzut din casă, şi totuşi prea aproape.

Când se apropie, Lana îşi simţi pielea tremurând.

Pietrele brute erau aşezate într-un cerc perfect, de parcă era trasat cu un compas. Înăuntru, solul se întindea negru şi lucios ca gudronul. Nu se vedea nici o urmă din zăpada care căzuse pe suprafaţa lui sau pe pietrele din jur.

– Eu... Simţi miros de sânge?

– Da.

Îi ţinu mâna ferm în a lui.

– Crezi că a fost un sacrificiu de sânge?

– Da. Dar cu ce scop? Pentru ce putere? Lana!

Încercă să o tragă în spate, dar ea se aplecă, întinse mâna şi atinse o piatră.

Puterea aceea întunecată, acaparatoare o străbătu. Îi pişcă degetele chiar şi prin mănuşi. Şi în străfulgerarea acesteia, ea văzu sânge curgând în cerc, auzi o voce strigând triumfător.

– O căprioară. O căprioară tânără. Cu gâtul tăiat. Se răsuci în braţele lui Max când el o trase de acolo şi continuă agitată: Am văzut-o, am văzut cum sângele se aduna în cerc. Apoi focul – rece ca gheaţa, consumând totul. Am auzit...

– Ce? Max o strânse mai tare de braţe. Ce-ai auzit?

– N-am prea reuşit să înţeleg, era mai mult un vuiet decât o voce. Dar o striga pe Eris.

– Zeiţa vrajbei. Trebuie să purificăm cercul. Ritualul s-a încheiat şi nu putem să-l mai întoarcem, dar *asta* încă mai are putere.

– Şi cred că atrage putere. Sau o s-o facă, în întuneric.

El îşi deschise rucsacul, pe care îl umpluseră cu obiecte potenţial utile. Trei lumânări albe, cuţitul lui ritualic *athame*, un mic recipient cu sare, o mână de cristale.

– Nu ştiu dacă e de-ajuns, dacă noi suntem de-ajuns.

– Ne-am descurcat destul de bine până acum, îi aminti el.

Puse lumânările în zăpadă, în afara cercului, în timp ce Lana împrăştia cristalele între vârfurile lor.

– Nu ştim ce să spunem.

Totuşi, turnă sare în palma lui, apoi în a sa.

– Cred că trebuie să apelăm la puterile luminii, să le cerem ajutorul pentru purificarea elementară.

– Asta nu e elementară.

Dintr-odată, Lana auzi strigătele şi ridică privirea.

Ciorile dădeau roată pe cerul aspru de iarnă. În interiorul ei pulsă ceva ce era în egală măsură teamă și cunoaștere.

– Am visat ciori, le vezi? Un stol de ciori vine să înfulece, vine să se hrănească.

– Lana...

– Arde lumânări albe și strălucitoare, și flăcările lor vor fi biruitoare. Fă să scânteieze cristalele, curate și clare, și puterea lor va fi nemuritoare. Glăsuiește către miazănoapte, către miazăzi, către răsărit, către apus, împreună ne smulgem din puterea răului nespus.

În timp ce ea vorbea, vântul îi biciui părul. Când se întoarse spre el și își ridică brațele, Max văzu că ochii îi deveniseră opaci.

– Glăsuiește!

El îi simți puterea – fulgerul brusc al acesteia îl arse. Ridică *athame*-ul. Spre miazănoapte, spre miazăzi, spre răsărit, spre apus.

Deasupra lor, ciorile croncăneau. În jurul lor, aerul pulsa.

Eddie veni în fugă, cu răsuflarea tăiată, cu o mână presată pe rana în curs de vindecare.

– Măi, să fie!

– Lumânările ard!

Lana întinse mâna, și cele trei lumânări se aprinseră.

– Cristalele scânteiază.

O întinse din nou, și cristalele străluciră ca și cum ar fi fost luminate din interior.

– Iată binele împotriva răului!

Se aplecă și luă o lumânare aprinsă.

– Ia și tu una!

– Dar eu nu sunt...

– Ia una! îi ordonă lui Eddie. Ești un copil al omenirii. Ești lumină. Lumina arde în întuneric.

Își aruncă propria lumânare în cerc. Pământul se ridică, se zvârcoli.

Cu mâna tremurătoare, Eddie o aruncă pe a lui. Sângele bolborosi la suprafață, spurcând aerul. Max o aruncă și el pe a lui.

– Și iată credința împotriva fricii!

Lana scoase cristalele care ardeau în zăpadă și le turnă înăuntrul cercului.

Se ridică fumul.

Cu o înghițitură în sec sonoră, Eddie culese câteva cristale de pe jos și le dădu drumul înăuntru. Max îl imită.

– Se luptă, clocotește, mărâie, și creaturile sale strigă după sânge. O să aibă sânge, și bun, și bolnav. Dar n-o să câștige niciodată. Acum sare, ca să înăbușe ceea ce răul a căutat să elibereze.

Lana se duse și turnă sare în mâna lui Eddie.

– Așa o să fac și eu. Aruncă sare în groapă. Așa o să faci și tu, îi zise ea lui Eddie. Așa o să facem. Se uită la Max: Așa să fie.

Trei mâini cu putină sare în ele se întinseră și o răspândiră peste suprafața neagră într-un strat alb. Tunetul se cutremură pe cer, pe sub pământ. Apoi cercul se umplu de o strălucire albă.

Când aceasta dispăru, terenul din cercul de pietre era gol, cu pământul înțepenit în tăcere. Deasupra capetelor lor, un cardinal bătu din aripi și dispăru cărămiziu în pădure.

– N-am făcut eu asta, îngăimă Lana.

– Ba da. Max se îndreptă spre ea și o trase aproape. Te-am simțit. Te-am simțit în mine, peste mine. Pretutindeni. Puterea trezită.

Lana clătină din cap, incapabilă să explice. Acum că puterea care se înălțase în ea se stingea, nu găsea răspunsuri.

– Ei, hei, oameni buni! Eddie stătea pe terenul înzăpezit, ținându-l pe Joe aproape de el. Sunt cumva, știți voi, vrăjitor?

Lana descoperi că avea un răspuns, la urma urmei. Îndepărtându-se de Max, se aplecă și-l mângâie pe Joe cu o mână, iar pe cealaltă o puse pe fața lui Eddie.

– Nu. Tu ești un om bun.

– Adică un tip obișnuit?

– Eu aș zice special, dar da. Ești un tip obișnuit, Eddie.

– Super! exclamă el răsuflând ușurat. A ieșit de minune, dar aș vrea să-mi iau tălpășița de aici, dacă e O.K. acum.

– Ce s-a făcut s-a făcut, spuse Max uitându-se la pământul mort. Dar nu se va mai face din nou aici. O să ne întoarcem. Deja am stat

mai mult decât ne-am propus. Ar trebui să adunăm niște crengi de pe jos pe drum.

– Pentru acoperire. Eddie acceptă mâna întinsă a lui Max și se ridică. Fiindcă poate unul dintre ei...

– N-are nici un rost să riscăm.

Capitolul 13

Casa copilăriei lui Arlys Reid trona în mijlocul proprietății de jumătate de hectar dintr-un cartier din sud-estul orașului Columbus. Oamenii aveau case aici – ferme îngrijite de cărămidă, *split-levels*[1] de modă veche, bungalouri și Cape Cod-uri[2].

Era un cartier al verandelor închise și al gardurilor de sârmă.

Cele mai multe case fuseseră construite în boom-ul de după cel de-al Doilea Război Mondial, și generațiile următoare de proprietari le aduseseră schimbări. O terasă, o cameră în plus, un al doilea etaj cu dormitoare, un atelier de meșterit, noi decorațiuni.

Ea crescuse plimbându-se cu bicicleta pe trotuarele înghețate bocnă și jucându-se în parcul mărginit de arbori.

Până la plecarea la facultate, a lor fusese singura casă anostă din cartierul acela liniștit, tipic pentru clasa mijlocie.

În timp ce convoiul lor format din două mașini coti pe vechea stradă, nostalgia și speranța îi strânseră inima cu brutalitate.

– N-aș fi zis niciodată că ești dintr-o suburbie din Vestul Mijlociu.

Ea se uita pe geam, gândindu-se la vecinii pe care-i cunoștea.

Familiile Minnow, Clarkston, Anderson, Malley.

---

[1] *Split-level* – clădire care are o cameră sau mai multe mai sus decât celelalte, dar numai pe o porțiune din întinderea primului nivel

[2] Casă cu un singur etaj, cu acoperișul în două ape, hornul amplasat central și puține ornamente

Își amintea limpede ca lumina zilei cum într-o zi venise acasă de la școală și-și găsise mama stând în bucătărie cu o doamnă Malley înlăcrimată – și cum fusese trimisă afară.

Domnul Malley, tatăl a trei copii, director al băncii locale și regele grătarului în curtea din spate, se îndrăgostise de igienista lui dentară și se mutase de acasă chiar în dimineața aceea, anunțând că voia să divorțeze.

Mărunțișuri acum, își zise ea în timp ce treceau pe lângă case cu ferestre întunecate, cu draperiile trase bine, pe o stradă pe care nu mai trecuse de săptămâni nici un plug de zăpadă.

Se întoarse spre Chuck.

– A fost un loc extraordinar în care să-ți petreci copilăria. Ceva ce nu apreciase până plecase de acolo, se gândi. Uite, în dreapta! Casa din cărămidă cu lucarne și terasa din față acoperită.

– E foarte drăguță, zise Fred din spate. Ce curte mare! Întotdeauna mi-am dorit o curte cu adevărat mare.

Arlys simți cum stresul până atunci latent se intensifică brusc. Curtea cu adevărat mare pe care o admirase Fred forma o pătură albă chiar peste drum, iar zăpada măsura pe puțin treizeci de centimetri în fața ușii închise de la garaj.

Nu mai curățase nimeni aleea din fața garajului, treptele din față, poteca.

Ochii ferestrelor din față erau întunecați, draperiile fuseseră trase complet. Azaleele pe care mama ei le prețuise atât de mult erau acum doar niște bulgări albi.

Chuck conduse Humvee-ul pe alee, astfel încât Jonah să poată să vină pe urmele lor. Arlys coborî și aproape căzu în genunchi în zăpadă.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul și cu fața în flăcări, înaintă cu greu.

– Stai așa, Arlys! Chuck își împinse picioarele lungi în spatele ei, la-o mai încet.

– Trebuie să văd. Mama... Trebuie să văd.

– O.K., O.K., dar nu singură. Fu nevoit să-i cuprindă umerii cu brațul ca s-o facă să încetinească. Îți amintești? Am fost toți de acord. Oamenii nu se duce nicăieri fără un prieten. Noi suntem prietenii tăi.

– N-au curățat de zăpadă terasa, scara, poteca. Tot timpul curăța cineva zăpada. De ce n-au curățat tufișurile? Mama n-ar lăsa niciodată zăpada să se adune pe azaleele ei. Trebuie să văd.

Împinse deoparte, ca să treacă, unul dintre cornii roz pe care-i montase tatăl ei când o furtună distrusese bătrânul arțar roșu.

– Stai pe loc!

Arlys auzi o culisare sonoră și un clic. Chuck îi dădu drumul și-și ridică mâinile în aer.

– Luați-o ușor, domnule!

– Ține mâinile sus. Voi toți! Mâinile sus!

Pe jumătate uimită, Arlys se întoarse și se uită la bărbatul în cizme cu o jachetă de flanelă care ținea o pușcă, în timp ce ochelarii îi alunecau de pe nas.

– Domnule Anderson?

În spatele ochelarilor cu rame argintii, își mută rapid privirea de la Chuck la Arlys. În ei licări recunoașterea.

– Arlys? Arlys Reid?

– Da, domnule.

Bătrânul coborî arma, o asigură, apoi se opinti să ajungă la ea prin zăpadă.

– Nu te-am recunoscut. Vocea i se frânse în timp ce o îmbrățișa: Nu mă așteptam să te văd.

– Am încercat să ajung aici, am încercat... Părinții mei.

Fiindcă știa deja, știa deja, gâtul i se strânse de durere, apoi pur și simplu se blocă.

Acum, mâna lui o freca în sus și-n jos pe spate, alinând-o.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spun eu, draga mea. Îmi pare rău.

Arlys deja știa, și totuși o simți ca pe o lovitură în inimă. Pentru o clipă își apăsă fața pe umărul lui. Simți mirosul slab de tutun.

Își aminti cum îi plăcea lui să stea după cină pe terasa din față, fumând o țigară, savurând un whisky. Cum îl vedea acolo de la fereastra dormitorului ei, și pe frig, și pe căldură, și pe ploaie, și pe soare.

– Când?

– Cred că au trecut două săptămâni, aproape trei pentru tatăl tău. Mama ta, la câteva zile după. Mama ta l-a rugat pe fratele tău să-l aducă pe tatăl vostru acasă de la spital. El nu voise să se ducă acolo. Și ea nu s-a dus niciodată. Deci, și sper că e o consolare pentru tine, au murit amândoi acasă, așa cum și-au dorit. L-am ajutat pe Theo să-i îngroape în curte, între cireșii ăia timpurii pe care mama ta îi iubea atât de mult.

– Theo.

– Draga mea, eu... l-am îngropat cu mâna mea după nici o săptămână. Mi-aș dori să-ți dau vești mai bune.

Ea se întoarse și se uită în ochii plini de durere și de compasiune.

– Trebuie să...

– Sigur că da. Uite ce e, draga mea. Nu mai e curent de ceva vreme, așa că nu există căldură sau lumină, dar am cheile aici dacă vrei să intri.

– Da, da, dar trebuie mai întâi să mă duc în spate. Trebuie să văd.

– Du-te!

– Suntem într-o relație de prietenie, începu Chuck când Arlys se îndepărtă. Ar trebui să...

– E în regulă, îi zise Fred. Mă duc eu după ea într-un minut, dar simte nevoia să fie singură mai întâi. Eu sunt Fred. Am lucrat cu Arlys la New York. El e Chuck.

– Bill Anderson. Am locuit peste treizeci de ani peste drum de Arlys și de familia ei.

– Ei sunt prietenii noștri, continuă Fred. Rachel, Katie, Jonah și bebelușii.

– Bebelușii? Pe chipul lui trecu o lumină în timp ce-și îndreptă ochelarii. Extraordinar, trei? Ar trebui să-i ducem înăuntru. Nu e bine să stăm prea mult aici, în aer liber.

Scotoci în buzunar și scoase un inel imens cu zeci de chei.

– Ați avut vreo problemă? Violențe, de pildă? schimbă vorba Jonah.

– Am avut probleme la început, și niște dificultăți, pe ici, pe colo, când și când. N-a prea mai rămas nimeni acum, continuă el urcând cu greutate pe terasă. Van Thompson din josul străzii a luat-o un pic razna. Trage în umbre, în casă și afară. Și-a dat foc la mașină acum câteva nopți, strigând că erau demoni în ea.

Cercetă cheile, toate etichetate, le scoase pe cele marcate „Reid" și descuie ușa.

– Pare mai frig decât afară, dar e mai bine să fii înăuntru.

Casa se deschidea cu o tradițională cameră de zi curată-lună.

Bill scoase un oftat.

– Am luat majoritatea proviziilor. Ce rost ar fi avut să le las? Dacă vă e foame, aduc de mâncare și aragazul meu de camping și tot ce mai trebuie. Pot să aduc toate astea.

– Nu e nevoie, zise Rachel scoțându-și căciula.

– Eu o să ies acum, să mă duc la Arlys. Mulțumim că ne-ați lăsat să intrăm, domnule Anderson.

– Bill, spuse el zâmbindu-i lui Fred. Oricât de greu ar fi, e bine să ai oameni în jur.

Afară, sub ramurile scheletice ale cireșilor timpurii, Arlys stătea în picioare și se uita la trei morminte. Marcate cu cruci făcute din resturi de lemn. Folosise domnul Anderson vechea trusă de pirogravură a lui Theo ca să le scrie numele?

Robert Reid
Carolyn Reid
Theodore Reid

Dar... dar... Tatăl ei fusese întotdeauna atât de puternic, mama ei atât de vibrantă, fratele ei atât de tânăr! Cum fusese posibil să moară? Cum fusese posibil să li se încheie viețile așa, pur și simplu?

Cât de mult suferiseră? Cât de mult se temuseră când ea era la New York, spunând minciuni și jumătăți de adevăr în fața unei camere de luat vederi?

– Îmi pare rău. Doamne, îmi pare atât de rău că n-am fost aici!

Arlys strânse din ochi când Fred își puse un braț pe după talia ei.

– Știu că ești tristă. Îmi pare tare rău.

– Ar fi trebuit să vin acasă. Ar fi trebuit să fiu aici.

– Ai fi putut să-i salvezi?

– Nu, dar aș fi fost aici. Aș fi ajutat la îngrijirea lor, le-aș fi asigurat confortul. Mi-aș fi luat rămas-bun.

– Arlys, îți iei rămas-bun acum. Și ce ai făcut tu la New York le-a oferit alinare foarte multor oameni. Prin faptul că au avut posibilitatea să te audă și să te vadă în fiecare zi. Și la sfârșit? Ce-ai făcut? Ai salvat nu știu câte vieți. M-ai salvat pe mine, insistă Fred când Arlys clătină din cap. N-aș fi plecat, și poate m-ar fi dus într-un loc de testare, m-ar fi închis. Și pe Chuck la fel. Și pe Katie și bebelușii, pe toți. Tu ai salvat pe unii care au putut fi salvați. Contează.

– Familia mea...

– Precis au fost mândri de tine. Pun pariu că ar fi fost mândri de felul în care ți-ai dat seama cum să ieși din New York, de cum ai venit tot drumul încoace ca să stai lângă ei acum. Asta dovedește că i-ai iubit, și iubirea contează.

– Știam că au murit. Trebui să respire cu grijă ca să pronunțe cuvintele. Am știut în sinea mea înainte de plecarea din New York.

– Dar ai făcut drumul până aici, fiindcă i-ai iubit. E în regulă dacă mă rog ca sufletele lor să-și găsească pacea? Simt că și-au găsit-o, totuși aș vrea s-o fac.

Distrusă, Arlys își îngropă fața în părul lui Fred.

– Le-ar fi plăcut tare mult de tine.

Plânse un pic, știu că avea să plângă mai mult, dar acum trebuia să decidă – toți trebuiau să decidă – ce să facă în continuare. Nu se gândise mai departe decât să se întoarcă acasă.

Intrară în casă. Remușcările se răsuciră și se extinseră când trecu prin bucătărie și văzu lingurile de lemn ale mamei sale în ulciorul alb.

[illegible]fetiera fantezistă pe care i-o dăruise tatăl ei de Crăciun, fotografia [illegible] sărbătoare înfățișându-i pe toți patru, pe care o făcuse Theo cu un *selfie stick*, din mijlocul panoului de plută de la bucătărie.

Își apăsă podul palmelor peste ochi, apoi le lăsă în jos.

– Putem să folosim câte ceva. Va trebui să facem loc.

– Nu e nevoie să te gândești la asta chiar acum.

– Ba da, Fred. Luă fotografia și și-o puse în buzunar. Toți trebuie [illegible] ne gândim.

Se îndreptă spre camera de zi. Katie stătea pe canapea, cu un copil [illegible] fiecare sân. Cel de-al treilea dormea în brațele lui Bill Anderson. Chuck se uita afară prin crăpătura dintre draperii.

– Rachel și Jonah?

El se uită în spate la Arlys.

– Sunt afară. Nu vrem să treacă cineva și să ne ia proviziile. Îmi pare rău, Arlys. Vreau să spun că tuturor ne pare rău.

– Știu. Domnule Anderson...

– Zi-mi Bill acum.

– Bill, n-am întrebat ce fac doamna Anderson sau Masie și Will.

– Theo m-a ajutat s-o îngrop pe Ava înainte să se îmbolnăvească [illegible] el. Masie e... e acum cu mama ei, cu soțul ei, și cei doi nepoți sunt împreună cu ei.

– Of, domnule... Of, Bill!

– A fost o iarnă grea. A fost... o perioadă oribilă. Dar Will era în Florida cu afaceri, și vreau să cred, trebuie să-mi păstrez speranța că e bine. Ultima dată când am avut vești de la el era bine și încerca să ajungă acasă.

Arlys se așeză pe marginea scaunului de lângă el.

– Îmi pare atât de rău...

– O grămadă de chestii de care să-ți pară rău zilele astea. Și apoi voi i-ați adus pe ei, murmură bătrânul trecându-și un deget peste obrazul bebelușului. Trebuie să aveți grijă de ei.

– Câți oameni au mai rămas în vecini?

– Patru, la ultima numărătoare, dar acum câteva zile s-a îmbolnăvit și Karyn Bickles. Mă duceam să văd ce face când ați venit voi. Unii au murit, alții au plecat.

Rachel intră aducând o rafală proaspătă de aer rece.

– O să păzim proviziile cu schimbul. Îmi pare rău pentru familia ta, Arlys.

– Mulțumesc! O să avem timp mai târziu, o grămadă de timp, pentru jelit.

– Bill zice că au mai rămas patru vecini, o doamnă e bolnavă. Bill, Rachel e doctoriță.

– Mi-a spus. Necazul e că nici un doctor nu poate s-o ajute pe Karyn. Are virusul. Am văzut destule cazuri ca să știu.

– S-ar putea să reușesc s-o fac să se simtă mai confortabil.

– Păi, am o cheie de la ea de acasă. Pot să te duc acolo.

„Aspecte practice, își zise Arlys. Pașii următori."

– Restul ar trebui să mergem prin casă, să vedem ce putem să folosim. Pentru ce avem loc. Nu putem să rămânem aici fără căldură sau apă.

– Am vorbit cu Jonah despre asta. Ne-am gândit că poate în sud, poate în Kentucky sau spre Virginia, zise Rachel.

Arlys încuviință din cap. Direcția n-avea importanță pentru ea, dar sudul era o idee bună, pentru că mai urmau câteva săptămâni de iarnă grea.

– Am putea să schițăm o rută – și alternative. Bill, ar trebui să vii cu noi.

– Băiatul meu poate încearcă să ajungă acasă. Trebuie să fiu aici când sosește Will.

– Nu poți să rămâi singur aici.

– N-are rost. Katie se uită la Rachel și-i întinse un bebeluș, apoi îl bătu pe celălalt pe spinare ca să-l facă să râgâie. Ar trebui să vii cu noi.

– Am putea să lăsăm traseul pentru fiul tău, propuse Fred. Lăsăm o notă mare sau un semn prin care să-l informăm încotro mergem. Și dacă trebuie să părăsim traseul, putem să-i lăsăm acolo alte semne după care să se ia. Pun pariu că e deștept, nu?

Pe buzele lui Bill se furișă un zâmbet.

– Este. E deștept și puternic.

– O să urmeze semnele, îi zise Fred. Oricum, Will ar vrea să vii cu noi. El o să se descurce cu semnele.

Bill se duse să se uite pe fereastră la casa lui, la veranda și curtea lui.

– Am cumpărat casa când Ava era însărcinată cu Masie. Am strâns cureaua, dar am știut ce voiam pentru familia noastră. Am avut o viață bună aici. O viață bună.

– Știu cât e de greu, îl consolă Arlys. Dar trebuie să ne așezăm într-un loc nou, și aici suntem prea departe de o sursă de apă, prea expuși odată ce se topește zăpada. Am văzut niște chestii, Bill. Nu doar virusul omoară oamenii. Se ridică în picioare și adăugă: Eu o să încep de la etaj – sunt acolo pături și lenjerie de pat și...

Înțelegându-i suferința bruscă, Bill se ridică și el și îi trecu bebelușul lui Fred.

– Am făcut curățenie împreună cu Theo, el m-a ajutat să deretic și la mine. Mama ta și Ava ar fi vrut asta.

Lacrimile îi umplură ochii și se vărsară înainte să le poată opri. Bill o îmbrățișă cu simplitate.

– Nu-i nimic, draga mea. Lacrimile spală o parte din ce e mai rău.

După ce plânse pe săturate, Arlys se întoarse în camera părinților ei. Pături, cearșafuri, prosoape. Poate că n-ar fi fost o idee proastă să mai ia o mașină pentru provizii. Putea să o conducă ea.

În baie găsi pansamente, antiseptice, aspirină pentru bebeluși, buprofen, somnifere fără rețetă. Săpunuri, șampoane, aparate de ras, substanțe pentru protecția pielii.

Strecură unul din rujurile mamei în buzunar, lângă fotografie, ca suvenir.

Foarfecă, articole de cusut.

În ciuda împrejurărilor, se simți mai mult decât ușor ofensată să găsească lubrifiant și Viagra în noptierele părinților săi. În timp ce Arlys se holba la sticla din mâna ei, intră Rachel.

– Orice medicamente – pe rețetă sau fără – pentru stocul meu.

– E, hm, Viagra.

– Utilizată și în tratarea hipertensiunii pulmonare.

– A, bine. Pun pariu că nu pentru asta o folosea. Râzând ușor, Arlys spuse: Au avut o viață bună aici. Ca și domnul și doamna Anderson. Trebuie să vină cu noi, Rachel.

– Cred că înclină spre asta acum. Femeia, Karyn? A murit deja. O altă femeie – nu-mi amintesc numele – a murit și ea. S-a spânzurat. Mai e un bărbat la câteva case mai jos, dar n-am putut să ne apropiem, cu atât mai puțin să intrăm. Chiar și când Bill i-a spus cine e, a amenințat că ne împușcă mortal – conform propriilor cuvinte – dacă nu plecăm dracului de pe peluza lui.

– Dar tu crezi că Bill o să vină cu noi?

– Îi e greu, dar, da, cred că o să vină. Are o camionetă cu tracțiune integrală și lucrează împreună cu Jonah să fixeze o prelată în spate. Jonah insistă că ne-ar fi de ajutor să-l avem pe el și încă un vehicul. Cu copiii nu știi niciodată.

– O strategie bună, mai ales că, din câte văd, bebelușii au luat în greutate. O grijă mai puțin, atunci. Ar trebui să trecem prin celelalte case, să vedem ce putem folosi, mai ales arme.

– E vreuna aici?

– Nu, cel puțin nu din câte știu eu, dar la etaj s-ar putea să fie o arbaletă. Fratele meu... O lovi din nou toată pierderea, aproape tăindu-i respirația. Theo, șopti peste câteva clipe. Theo a cochetat cu vânătoarea când era adolescent. Nu s-a lipit de el, dar avea un arc. Și dacă reușim să facem rost de încă un vehicul cu tracțiune integrală, ar trebui să-l luăm. Putem să-l conducem cu rândul.

Cum Rachel nu mai zise nimic, Arlys aruncă flaconul cu medicamente pe pat, lângă celelalte.

– Mă ajută să fac pasul următor.

– Știu. Eu n-am pierdut pe nimeni în catastrofa asta. N-am frați, iar mama a murit acum doi ani. Nu l-am mai văzut și n-am mai vorbit cu tata de când aveam optsprezece ani. Asta nu înseamnă că nu înțeleg cât de greu e să vii aici și să-ți găsești familia moartă, apoi să faci pasul următor.

Lacrimile se adunară din nou, dar Arlys le înăbuși.

– Nimic din toate astea nu pare real. Dar este.

Până la apusul soarelui, aveau produse uscate, conserve, alimente congelate în două lăzi frigorifice răcite cu zăpadă. Pături, saci de dormit, numeroase ustensile de bucătărie, patru cuțite de vânătoare, opt revolvere, trei puști, un AR-15, două arme de vânătoare, pe lângă cea a lui Bill, și trei arbalete.

Rachel împachetă două cutii pline de medicamente și provizii medicale.

Într-o altă cutie erau tot felul de baterii. Împachetară haine, cizme, echipamente de iarnă, walkie-talkie-uri – inclusiv un set pentru copii. Fred umplu o cutie cu echipamente pentru bebeluși și copii. Jonah și Chuck scoaseră suficient combustibil din canistre ca să-și alimenteze vehiculele, incluzând aici și Pathfinder-ul nou-nouț pe care-l adăugaseră convoiului.

Luară cu ei două încălzitoare cu kerosen, gătiră cina pe aragazul de camping al lui Bill și schițară traseul spre sud.

În zori, încărcară mașinile. Chuck mergea în față cu Fred, urmat de grupul lui Jonah. Arlys, cu fotografia de vacanță ascunsă în parasolarul Pathfinder-ului, venea în spatele lor.

După o ultimă privire aruncată casei sale și semnului pe care-l lăsase pentru fiul lui, Bill își porni la rândul lui mașina.

După o săptămână întreagă, Lana mai făcu un inventar al proviziilor și descoperi că se diminuaseră mai mult decât se așteptase. Cum ea – cu ajutor ocazional de la Poe sau Kim – era cea care gătea, știa al naibii de bine cât anume trebuia să fie din fiecare articol pe rafturi, în dulapuri, în congelator.

Erau doar câteva cutii de supă, câteva de ravioli, două conserve de macaroane și brânză – oricât de deplorabile i s-ar fi părut ei – și niște alimente congelate. Și pungi de chipsuri și diverse gustări.

Tocmai revedea listele când intrară Max și Eddie însoțiți de Joe, care alergă spre ea cu botul plin de zăpadă.

- Stăm prost la inventarul alimentelor, zise ea plat. Cineva a încălcat înțelegerea și a ascuns mâncarea. Poate mai multe persoane.

Max oftă din rărunchi.

- Asta pe lângă faptul ca nivelul propanului e mai jos decât ar trebui să fie. Va trebui să încercăm să aducem cisterna aia încoace. E sub jumătate. După calculele lui Kim, ar fi trebuit să avem mult mai mult

- Cum vrei să rezolvi asta? întrebă Eddie.

- Aș spune că tăbăcind niște funduri.

Lana îi zâmbi subțire lui Max.

- Am chef să tăbăcesc funduri.

- Pe al cui? întrebă Poe, care tocmai intrase, încă transpirat după antrenamentul de dimineață.

- Al oricui a furat proviziile de alimente și a consumat propanul.

- Propanul? Cât de rău stăm?

- Sub jumătate.

- Dar Kim a zis că n-o să fie la jumătate decât peste cinci zile. El nu se înșală niciodată. Ce provizii de alimente?

- Câte ceva din fiecare. Produse congelate, conservate, uscate, gustări, semipreparate.

Poe își trecu o mână peste față și se lăsă să cadă pe un scaun.

- O să vă spun că n-am fost eu, dar toată lumea ar putea să spună la fel.

- N-ai fost tu. Lana respinse ideea cu o mișcare enervată din încheietura mâinii. Am gătit cu tine. Am văzut cu câtă grijă cântărești lucrurile, apoi verifici lista de inventar.

- Nu e nici Kim – și nu doar fiindcă o plac eu. Fiindcă e un om cinstit. Și nici nu se furișează.

- Nu e Kim, aprobă Eddie. Ea păstrează întotdeauna ceva pe furie ca să-i dea lui Joe. Nu faci așa ceva ca să furi după aia. Fiindcă frate, ăsta e furt.

Cu pumnii înfipți în șolduri, Lana se uită încruntată la dulapuri.

- Va trebui să recalculez mesele și porțiile.

- O să vedem cum să facem rost de mai multe provizii când o să aducem cisterna, îi zise Max.

- Merg și eu cu voi, spuse Poe. Aveți nevoie de cel puțin doi care să conducă, iar trei încă și mai bine.

Se întoarseră toți, ca la comandă, să se uite la Shaun când intră. Acesta își împinse ochelarii pe nas.

- Ce s-a întâmplat?

- Proviziile de alimente și propanul sunt la pământ, zise Poe.

- Da? Păi, am mâncat și am trăit, e normal ca proviziile să scadă. Se duse la cămară și ieși cu o cutie de coca-cola. Asta e rația mea, și eu nu beau cafea sau ceai.

- Cât de mult ai mai luat de aici?

- De ce eu? se răsti el la Poe.

- Fiindcă, frate, scrie „vinovat" pe tine.

- Rahat. Dacă a luat cineva ceva, probabil că tu ai fost, ca să nu-ți pierzi mult iubitul tonus muscular. Și știi ce? Nu sunt obligat să-ți ascult prostiile, nici ale tale, nici ale nimănui. E blestemata mea de casă.

- Una pe care n-ai fi avut-o fără noi, ăștialalți. Poe se ridică, punându-și în evidență postura impresionantă. Acum e casa noastră, a tuturor. Sunt proviziile tuturor. Și nimeni nu ia mai mult decât partea lui.

- Du-te dracului!

Dar în ochii lui Shaun strălucea mult mai mult decât sfidarea.

Văzând-o, simțind cum furia creștea în Poe, Max păși înainte.

- Ușor, murmură către Poe, apoi se întoarse spre Shaun: Dacă mă duc sus în camera ta, o să găsesc mâncare ascunsă?

- N-ai dreptul să intri în camera mea. Oricum, de când ești tu căpitanul navei? Ești aici doar fiindcă i-am făcut eu o favoare lui Eric.

- Of, frate! exclamă Eddie. Ești slab. Și tocmai te-ai dat de gol.

- Și ce? Am luat o nenorocită de pungă de Doritos. Mi-a fost foame.

- Ar fi și așa destul de rău, dar e mai mult de-atât, spuse Lana. A dispărut mult mai multă mâncare.

- Bine, am luat niște blestemate de macaroane cu brânză într-o noapte. Nu puteam să dorm. Dați-mă în judecată!

- Și conservele de tocană? Și supa? întrebă Lana.

– Nu eu! Lacrimile îi sclipeau pe gene, în spatele ochelarilor. Tocana conservată e o porcărie. Am luat Doritos și macaroane cu brânză, și, O.K., câteva prăjituri. Asta e. Devin nervos noaptea. Mănânc când sunt nervos.

– Ce se întâmplă?

Vocile ridicate o făcură pe Kim să dea buzna, în timp ce Eric și Allegra veneau fără grabă în spatele ei.

– Se dau cu fundul de pământ fiindcă am mâncat eu niște Doritos.

– Fiindcă ai luat mai mult decât partea ta, îl corectă Lana.

– Ce altceva mai faci când ești nervos noaptea? se interesă Poe. Dormi cu luminile aprinse, pornești căldura din camera ta?

– *Citesc.* O.K., citesc, dar am o lanternă de carte. Folosesc lanterna mea de carte. Și îmi place să dorm în răcoare. Ai putea să-l întrebi pe blestematul meu de coleg de cameră, dacă n-ar fi mort.

Lacrimile îl podidiră de-a binelea când se lăsă să cadă pe scaun.

– Hei, calmați-vă, toată lumea! Zâmbind ușor, Eddie întinse mâinile. Nu e mare lucru. Deci Shaun a luat prăjiturelele.

– A luat mai mult decât partea lui. Vocea lui Max se înăspri. Mai mult decât am fost cu toții de acord. Trebuie să ne gândim la grup ca la un întreg, nu doar la noi înșine. Suntem în criză de mâncare și propan fiindcă cineva a devenit egoist.

– Nu e vorba despre mine! N-am luat deloc scârboșenic de-aia de tocană.

– Doamne, lăsați-l în pace! Eric îl bătu ușor pe Shaun peste genunchi. Nu e sfârșitul lumii, fiindcă, hei, ăsta s-a întâmplat deja.

Max păși înainte, cu mâinile depărtate de corp. Își cunoștea fratele. Recunoștea atitudinea.

– Te-ai servit și tu, Eric?

– Și ce dacă aș fi făcut-o? Vrei să mă votezi să plec de pe insulă? Cine te-a încoronat rege aici? Îl aduci pe tipul ăsta – care n-a fost nici măcar invitat – cu câinele lui stupid. Fără ei, am avea oricum mai multe mâncare.

– Foarte tare, frate! comentă Eddie.

Fiindcă îi sărise mustarul, Lana se luptă să se calmeze. „Să arunci cu acuzații, cu vorbe urâte nu rezolvă problema", își zise.

– Am avut destul pentru două săptămâni, acum nu mai avem. Atât e de simplu.

– Atunci fă rost de mai mult. Sfidător, Eric întinse o mână nervoasă spre Lana. Doar tu te ocupi cu gătitul. Poate că tu ai fost neglijentă. Fiindcă tot ce știm noi e că te servești când amesteci în oală și păzești bucătăria ca și cum ai fi o afurisită de șefă.

Max îl apucă de umăr.

– Ia fii atent!

După ce îi îndepărtă mâna, Eric se întoarse spre fratele lui.

În Eric, Lana văzu mai mult decât temperament. O șoc să vadă ceva ce se apropia de furie.

– Ce-ai de gând? Eric ridică o mână. Din vârful degetelor îi țâșneau mici scânteieri albastre. Vrei să încerci să-ți bați joc de mine cum ai făcut mereu? Ia încearcă! Încearcă acum și vezi ce se întâmplă.

– Ce naiba ai?

– Toată lumea e doar stresată. Allegra îl apucă pe Eric de braț și îl trase. Hai, Eric, haide, zău! Suntem toți închiși aici și suntem stresați. Hai să mergem la o plimbare, O.K.? Chiar vreau să ies afară un pic.

– Sigur, iubito! Privirea lui Eric o susținu pe a lui Max, strălucind de furie, chiar dacă o lăsa pe Allegra să-l tragă. Hai să plecăm de-aici! O adunătură de ratați.

Allegra aruncă peste umăr o privire încărcată de regrete și îl duse pe Eric în antreu.

– Tipul consumă ceva, oftă Eddie. Mi-ar plăcea și mie un pic din ceva-ul ăsta.

– Părinții mei n-aveau droguri în casă. Și noi n-am adus nimic.

– Shaun are dreptate. Mă duc să fac un ceai, O.K.? Kim așteptă ca Lana să încuviințeze din cap, apoi spuse: Corpul lui Poe e un templu, și am fi știut dacă Eric lua ceva. Am fost pe drum zile întregi.

– Nu sunt droguri, nu în sensul la care vă gândiți voi. E puterea, zise Max. E beat de putere. Nu era așa înainte.

– Poate că da, poate că nu. Îmi pare rău, suspină Kim. E fratele tău. Dar adevărul e că Shaun a dat-o-n bară și acum o regretă amarnic.

– Mă sperie noaptea. Aud lucruri noaptea. Și când sunt stresat mănânc. N-am vrut s-o dau în bară.

– Păi, ai dat-o, zise Kim. Și va trebui să te revanșezi. Eric a dat-o în bară – și dacă a făcut-o, Allegra a știut și probabil că i-a fost complice. Dar el nu dă doi bani pe asta. O să fie o problemă.

– O să vorbesc cu Allegra. Lana își masă fruntea. Cred că pot să vorbesc cu ea. Pare capabilă să-l liniștească, și el are nevoie să se liniștească.

– Nu face față puterii pe care a căpătat-o, zise Max calm. Nu știe cum, iar asta e o altă problemă. O să mă ocup eu de asta. Dar, deocamdată, o să rezolvăm problemele stringente și o să încercăm să aducem cisterna cu propan. Și o să ne străduim să facem rost de mai multe provizii.

– Doar să fac un duș. L-am redus la nouăzeci de secunde, anunță Poe.

– S-ar putea să ne fii de folos, admise Max. Dar... Cred că m-aș simți mai ușurat dacă ai fi aici cât suntem noi plecați.

La un semn din cap, Poe aruncă o privire pe fereastră.

– M-am prins.

– Am o listă de necesități sus.

Lana îi făcu semn lui Eddie înainte să iasă din cameră. Așteptă până ajunse în dormitorul ei, apoi închise ușa.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el.

– De fapt, da. Vrei să-mi faci o favoare? Dacă vezi vreo drogherie, vreo farmacie, ne sunt întotdeauna de folos mai multe provizii de prim-ajutor sau provizii medicale.

– Nici o problemă.

– Și am nevoie... Am nevoie de un test de sarcină.

Făcu o mișcare comică, ridicând mâinile și pășind înapoi.

– Uau!

– Te rog să nu-i zici lui Max. Nu vreau să spun nimic până nu sunt sigură într-un fel sau altul.

– Uau! Tare! Te simți O.K.? Ai, mă rog, hm, grețuri dimineața?

– Nu, sunt altele. Nu m-am gândit la întârziere cu toate câte se întâmplă. Mi-a ieșit cu totul din minte până acum câteva zile. Luă lista și i-o dădu. Când mi-am amintit, mi-am dat seama și de altele. Dar un test chiar ar fi de folos, dacă ai găsi.

– S-a făcut! A, ține-te aproape de Poe și Kim, bine? Ei sunt cum trebuie. Se vede. Shaun e un tâmpit, cam dus cu capul. Am fost și eu așa, de-asta știu. Pe de altă parte... știu că Eric e cumnatul tău, dar ceva nu e tocmai în regulă cu el.

– Nu-ți face griji. Întoarceți-vă amândoi cu bine.

În timp ce cobora treptele ca să-i conducă la plecare, îi răsunară în minte cuvintele lui Eddie: „Ceva nu e tocmai în regulă."

Se exprimase la fel cu privire la cercul negru din pădure.

Capitolul 14

Coborâșul pe drumul de munte sinuos se dovedi dificil pe alocuri și îl făcu pe Eddie să-i fie dor de zilele de demult, cu pluguri de zăpadă și sare pe carosabil. Și mai bine, de zilele în care stătea departe de cei câțiva zeci de centimetri de zăpadă, în apartamentul lui, ascultând Kid Cudi, poate și Pink Floyd, în timp ce își afuma creierul cu marijuana și clefăia Cheetos.

Totuși, ajunsese să-i placă alunecarea ca pe derdeluș; trecuseră pe lângă niște case care păreau moarte înainte de a ajunge la ceea ce părea să fi fost un centru de aprovizionare pentru drumeți, turiști și poate pentru o mână de localnici.

Zări un magazin alimentar destul de mare; firma avea un urs la un capăt și o căprioară la celălalt, între care scria: „La Stanley. Produse agricole și farmacie".

Partea de farmacie însemna că putea să-i facă Lanei acea favoare s-o ajute să afle dacă aștepta un copil.

Ce tare ar fi fost! Trase cu coada ochiului la Max, înainte să inspecteze restul amărâtului de oraș.

Pe marginea șoselei cu două benzi se afla o cabană de bușteni – *La Stanley. Magazin de confecții* – alături de care era o prăvălie sărăcăcioasă, cu peretele frontal din sticlă.

La Stanley. Băuturi alcoolice.

„Bere, frate! Dă, Doamne, să fie bere!"

– Cred că tipul ăsta, Stanley, e mahărul pe-aici. Hai să mergem la magazinul de băuturi, să vedem dacă a mai rămas vreo bere!

– Nu mi-ar strica.

– O să beau una rece în sănătatea lui Stanley. Ce om de treabă! Dar, hei, uite ceva diferit. *Burger și nu numai la Mama Bea*. Poate că e mama lui Stanley.

Max opri în fața magazinului și rămase pe loc o clipă să studieze terenul.

– Ale noastre sunt primele pneuri de camionetă de la ultimul viscol, dar se văd câteva urme de pași, așa că e cineva aici sau a fost în ultimele câteva zile.

– Liniștea asta mă înfioară, frate. Sunt al dracului de sigur că nu vreau să mă trezesc iar cu un glonț în fund. Eddie arătă cu bărbia spre magazin. Cred că asta e prima oprire. Întâi mâncare, apoi bere.

– Mâncare, bere, propan. Max coborî și își aruncă peste umăr pușca pe care o adusese cu el. Hai să vedem ce a mai rămas pe-aici!

Ușa, neîncuiată, se deschise ușor. Vizavi de cele patru case de marcat erau două șiruri ordonate de cărucioare. Coșurile metalice de mână erau stivuite într-o piramidă, ca și cum și-ar fi așteptat cu răbdare cumpărătorii care aveau nevoie doar de câteva lucruri.

Max își ținu o mână pe arma de la șold când inspectă magazinul din priviri.

Podelele străluceau de curățenie. Zări o grămadă de rafturi goale pe culoar, dar ce mai rămăsese părea a fi păstrat în grupuri îngrijite și ordonate.

– Ciudat. Eddie se foi lângă el. Parcă abia ar fi deschis și așteaptă camionul să vină, ca să poată umple rafturile. Cum ar fi normal, știi.

– Stanley conduce nava cu mână de fier.

La asta, Eddie chicoti.

– Cred că ar trebui să facem niște cumpărături. Trăgând un cărucior din șir, adăugă: O să iau câte ceva pentru Joe. Pun pariu că au Milk Bone.

– Ia-o spre stânga, eu o iau spre dreapta. Ne întâlnim în centru.

„E plin de ciudățenii", își zise Max în timp ce trecea prin secțiunea de produse agricole.

Nu mai rămăsese nici o singură frunză de salată, dar cuvele sclipeau de curățenie.

Nu găsi lapte sau smântână în secțiunea de produse lactate, dar fu surprins să găsească unt și niște brânzeturi.

Puse în cărucior produsele pe care le consideră de primă necesitate. Etichetele de la raft îi arătau ce lipsea.

Nu era nimic perisabil. Nu văzu fructe proaspete, nici legume proaspete, dar găsi făină, zahăr, sare, bicarbonat de sodiu și praf de copt, mirodenii și ierburi aromatice uscate.

Conservele fuseseră la mare căutare, dar tot găsi supe, fasole, cutii de pastă de roșii și de suc de fructe. Luă zâmbind o cutie de carne Spam și o puse în cărucior, deoarece știa că avea s-o facă pe Lana să râdă.

I-ar fi prins bine să râdă.

Se îndrepta spre paste și orez când auzi vocea lui Eddie.

– Hei! Ce faci?

Max scoase arma de la șold și simți greutatea puștii pe umăr. Se mișcă, rapid și în liniște, spre sunetul vocii lui Eddie.

– Stai liniștit, că nu caut necazuri. Ce câine marfă ai! Poate vrea un Milk Bone. Tocmai am luat câteva de aici pentru câinele meu.

Max auzi mârâitul scăzut și râsul nervos al lui Eddie.

– O.K., poate nu.

Max ocoli prin spatele culoarului și văzu spatele unui bărbat – unui băiat, se corectă el – și dulăul cenușiu de lângă el. Deși nu scosese nici un sunet, și câinele, și băiatul se întoarseră.

– Nici de tine nu mi-e frică.

Cincisprezece, poate șaisprezece ani, evaluă Max. Cu un aspect uscățiv, cu un smoc de păr de culoarea scoarței de copac și ochi neînfricați de un verde viu.

Când tovarășul lui canin mârâi din nou, băiatul îi așeză o mână pe cap.

Ascultându-și instinctul, Max își puse pistolul în toc.

– Nu e cazul să-ți fie, fiindcă nu vrem să facem rău. Avem nevoie de provizii. Nu vrem să rănim pe nimeni sau să luăm ceva de care are nevoie altcineva.

– Tu ești ăla cu armele, arătă băiatul.

– Doar ca să fim prudenți, zise Eddie înainte ca Max să poată vorbi. Am fost împușcat de curând doar fiindcă mi-am plimbat câinele.

Băiatul se uită din nou la Eddie.

– Unde?

– A, când eram în... Vrei să spui în ce loc, își dădu el seama și își întinse cu un deget clavicula. Într-un minut eu și Joe ne-am ușurat, știi, și ne-am întors la mașină, și *bam!* Aș fi fost în rahat, dacă Lana – iubita lui Max – și Max nu m-ar fi făcut bine. M-au cusut cu ac și ață și au avut grijă de mine, chiar dacă abia mă cunoșteau.

Își roti cu grijă umărul, care îi pulsa la amintirea durerii.

– Arată-mi!

– Sigur! Îndatoritor, Eddie își desfăcu fermoarul de la jachetă, și descheie cămașa și trase în jos tricoul de dedesubt ca să-și arate rana. Nu arată prea rău acum, fiindcă Lana mi-a scos firele ieri. Încă doare un pic. Și aici la fel, îi spuse arătând cu degetul în spate. Fiindcă glonțul a trecut cu totul prin mine.

Băiatul studie rana fără emoții.

– Se vindecă destul de bine. Tu ai împușcat pe cineva?

– Nu. Sper că n-o să fie nevoie niciodată. Noi, înțelegi, suntem pașnici.

– Unde e câinele tău?

– Joe? E...

Se întrerupse și se uită la Max.

– E O.K. dacă-i spun?

– Deocamdată nu vorbesc cu el, zise băiatul. O să vorbesc mai târziu cu el.

– O.K., păi, vezi tu, fratele lui Max are un prieten care are o casă în pădure, așa că Max, Lana și cu mine – și Joe – am tras acolo.

– Cine e prietenul?

– Shaun... Rahat, Max, nu-mi amintesc numele de familie.

– Iseler, spuse Max.

– Cunosc familia Iseler. Face cumpărături aici. Am aprovizionat cabana cum facem în fiecare an. Hotărând că putea vorbi și cu Max, băiatul se întoarse spre acesta: Sunt acolo?

– N-au supraviețuit. Doar Shaun. Și noi. Suntem opt.

– Și Joe, adăugă Eddie. Pe câinele tău cum îl cheamă?

– Lupa, zise băiatul și zâmbi. Nu l-ar deranja un biscuit.

– Sigur! Eddie căută în coș și deschise cutia de Milk Bone-uri. A, nu mă mușcă de mână, nu?

– Nu dacă nu-i spun eu.

– Ha, ha! Să nu-i spui, O.K.? Uite, Lupa! Nimic nu se compară cu un Milk Bone, este?

Lupa îl studie pe Eddie cu ochi liniștiți de aur șlefuit, apoi îi luă biscuitul dintre degete.

– E un câine frumos. Pot să...

Eddie făcu o mișcare de mângâiere.

– O să-ți arate el când o să vrea.

Eddie ridică cu grijă o mână și o așeză pe capul câinelui. Cum acesta nu mârâi și nu-și arătă colții, își încercă norocul și-și trecu mâna peste blană.

– O, da, așa. Ești un ticălos frumos, da, da.

– Tu ai un nume? întrebă Max.

Băiatul zise „Da" și nimic mai mult.

– Locul ăsta e al tău?

– Cred că acum este. A fost al unchiului meu. A murit.

– Îmi pare rău.

Acum băiatul ridică din umeri.

– Era un nenorocit. Mă lua la șuturi de câte ori avea ocazia.

– Atunci o să spun că-mi pare rău pentru asta. Putem să plătim cel puțin pentru o parte din provizii.

– O să trec totul în contul familiei Iseler, spuse el zâmbind afectat. Banii nu mai înseamnă nimic.

– Nu, dar putem să facem schimburi.

– N-aveți nimic din ce-mi trebuie mie. Ați putea foarte bine să luați tot ce vreți.

– Ești singur aici?

– Nu. Suntem bine.

– Magazinul sclipește de curățenie, comentă Eddie.

– Mătușa mea și cu mine l-am curățat după... după. A murit și ea acum. A făcut tot ce a putut. N-ați venit să distrugeți. Altfel, Lupa

[redacted] mine n-am fi atât de prietenoși, așa că puteți să luați ce aveți [redacted]ie.

– Mulțumim, îi zise Max. Un lucru de care avem nevoie e pro[redacted]l. E vreo șansă să ducem o cisternă acasă la Iseler, să umplem [redacted]eratorul?

Sprâncenele băiatului se ridicară în părul care-i cădea pe frunte.

– Șansă ați avea dacă ați duce o cisternă acolo pe drumurile astea.

– Ne descurcăm noi, dacă putem să luăm una.

Băiatul îl studie pe Max un moment, apoi încuviință din cap.

– Bine. Puneți în mașină ce ați luat și o să vă arăt.

– E O.K. să verific peste drum, să iau niște bere dacă găsesc?

– Mie nu-mi place gustul berii. Dacă găsești, poți să iei.

Gândindu-se la băiat și la persoana sau persoanele care mai erau [redacted]el, Max luă mai puține produse decât ar fi luat în alte condiții.

– Ar trebui să vii cu noi, îi zise puștiului în timp ce încărcau provi[redacted]ile. E o casă mare, și o să avem provizii, căldură, lumină.

– Nu. Mie îmi place liniștea. Se opri o clipă, apoi zise: Dar e frumos din partea ta să-mi propui. O să-mi amintesc asta.

– Dacă te răzgândești, știi unde suntem.

– Știu unde sunteți. Îndreptați-vă spre cealaltă parte a orașului, [redacted]ceți prima la stânga. N-aveți cum să ratați *La Stanley. Gaz și Electricitate.* O să găsiți în spate trei cisterne cu propan. Prima din stânga [redacted]e plină mai mult de jumătate, așa că pe asta ar trebui s-o luați. Nu vă [redacted]runcați singuri în aer, adăugă el cu o jumătate de zâmbet.

– Mulțumim. Eddie se aplecă și mângâie din nou capul câinelui. La revedere, băiete, ne mai vedem. Ar trebui să vii să te joci cu Joe. Mulțumim, repetă el.

– Dacă ai nevoie de ceva sau dacă ai probleme, caută-ne, îi zise Max. Chiar și numai dacă vrei o masă caldă. Femeia mea e o bucătăreasă al dracului de bună.

– O să trecem pe-acolo.

Băiatul puse o mână pe capul câinelui și se trase înapoi.

Max se urcă la volan.

– Nu-mi place că-l las aici, oftă Eddie.

– Nu-l putem obliga să ne însoțească. Dar o să venim săptămâna viitoare să vedem ce face, o să-i aducem mâncare caldă, niște pâine de-a Lanei – am găsit o grămadă de drojdie.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu că băiatul stătea în mijlocul drumului și se uita după ei.

Văzu lumina strălucitoare în jurul lui și auzi în minte vocea clară și rece.

Eu sunt Flynn.

– Îl cheamă Flynn.

– Ă? De unde știi?

– Tocmai mi-a spus. Are sânge de elf.

– Are... E elf? Cu gura căscată, Eddie se întoarse să se uite înapoi. Ca, știi tu, Will Farrow în film?

Max râse, cu o voioșie pe care aproape o uitase.

– Doamne, Eddie, nu mă dezamăgești niciodată. Nu, nu așa. E magic, și simt că dacă am fi avut de gând să facem prostii pe-acolo, n-am mai fi plecat cu provizii și propan.

– Nu exagerezi? Am întâlnit un amărât de elf. Mă rog, cred că o să se descurce, atunci. Și are și dulăul ăla.

– Nu e dulău. Numele lui spune ce e. *Lupa*. Lup.

– Acum chiar îți bați joc de mine. Nu-ți bați joc de mine, își dădu seama Eddie. I-am dat un Milk Bone unui *lup*? Am mângâiat un lup? Ce tare!

– Asta-i minunata lume nouă, Eddie, zise Max în timp ce lua curba. Afurisit de minunata lume nouă.

Acasă, Lana se străduia să adapteze rețeta de pui toscan la ingredientele pe care le avea. Kim și Poe rămaseră în camera de zi și, cum ea le respinsese ofertele de ajutor, își petreceau timpul jucând Scrabble.

– *Treenail*[1]? Ia mai lasă-mă! Pentru a nu știu câta oară în joc, Poe împunse cu un deget cuvântul format de Kim. Ce-i asta, un cui într-un blestemat de copac?

Genele ei lungi fluturară peste ochii oblici exotici.

– Iar contești?

[1] Cuvânt compus în limba engleză din *tree* – copac și *nail* – cui.

– Blufezi de data asta. Pui aiurea e-ul ăla și folosești toate cele șapte litere. Și faci scor dublu? Eu numesc asta bătaie de joc.

– Uite colo dicționarul ăla mare și rău. Contestă! Pierde o rundă.

El sări efectiv în sus și începu să se plimbe de colo-colo până îi trase atenția Lanei, care izbucni în râs.

– Câte contestații ai pierdut? îl întrebă ea.

– Trei, dar... La dracu'. Îți bați joc, știu sigur! Arunc mănușa.

– Și pierzi din nou.

Kim luă dicționarul și îl răsfoi.

– *Treenail* – una dintre cele patru variante ortografice. Cuier de lemn, bolț sau diblu folosit pentru a...

Se opri, deloc ofensată, chiar cu eleganță, când Poe îi smulse dicționarul din mână.

– Fir-ar a dracului de treabă!

Când el se trânti jos din nou, Kim luă șapte litere din sac, le alinie și își frecă palmele.

– Ia să vedem!

Jocul se opri, căci se deschise ușa spre antreu și se închise la loc. Poe se îndreptă în scaun, iar chipul îmbufnat se goli de expresie și se înăspri.

Intră Eric, de mână cu Allegra.

– Stai liniștit, îi zise Eric. Serios, adăugă el când Poe se ridică încet în picioare. Am fost un dobitoc. Un dobitoc total. Îmi cer iertare. Lana, mai ales ție, dar îmi cer iertare tuturor. N-am nici o scuză. Am fost un dobitoc și, dacă ajută, mă simt ca un dobitoc.

– Chiar îi pare rău, și mie la fel. E și vina mea parțial, adăugă Allegra.

– Nu e.

Eric dădu drumul mâinii Allegrei ca să-și pună brațul în jurul ei.

– Este. M-am plâns că mă plictisesc, că mă simt izolată. Am fost pur și simplu nesuferită. L-am împins pe Eddie într-o stare de spirit proastă, și el și-a vărsat nervii pe tine. Și... a luat o parte din mâncare pentru mine, ca să mă înveselească. Amândoi am știut că era o prostie și o greșeală. N-o să se mai repete.

– Poți să-mi tai din porție până mă achit.

– Și mie la fel.

– Nu. Eric se aplecă să-i sărute părul Allegrei. Eu am luat mâncarea, eu am pornit căldura.

– Eu am zis că e frig. Eu... Oftă din greu. Eu m-am plâns de asta.

– Eu am pornit-o.

– Haideți să lăsăm asta.

Lana auzi răceala din propria voce, dar nu reuși s-o încălzească. Se comportau ca niște copii egoiști, care subtilizau prăjiturele dintr-un borcan.

Tonul își atinse scopul, și Eric își încovoie umerii.

– Știu că e nevoie de mai mult decât de vorbe, dar trebuie să încep cu asta. Unde e Shaun? Vreau să-i cer scuze și lui.

– E sus. Kim nu ridică privirea, ci continuă să-și mute pietrele pe suport. S-a simțit destul de prost. A luat câinele și s-a dus sus.

– O.K., aștept până își revine. A, Max și Eddie?

– S-au dus după provizii și să încerce să aducă propanul.

„Din nou", își zise Lana, „Tonul ăla. Părinte supărat pe copilul idiot."

Într-o demonstrație de auto-dezgust, Eric își frecă fața cu palmele.

– La naiba. Ar fi trebuit să mă duc cu ei, ar fi trebuit să ajut. Adaugă asta pe lista de chestii cu care am dat-o-n bară. Ești îngrijorată. Se vede. Aș putea să mă duc să mă asigur că sunt O.K.

– Eric, sunt la kilometri de aici, începu Allegra.

– Doar un pic mai mult de opt, zise Poe calm. Potrivit lui Shaun.

– Mă duc. Poate au nevoie de o mână de ajutor.

– Nu. N-au plecat de mult, zise Lana în timp ce turna vin în oală. O să ne gândim la asta dacă nu se întorc într-o oră.

– Dă-mi ceva de făcut, insistă Eric. Acțiunile sunt mai grăitoare decât vorbele.

– Azi e ziua în care trebuie să aduci lemn de foc și să întreții focurile, îi aminti Lana.

– Corect! Mă ocup. Și o să fac curat în bucătărie diseară, indiferent al cui e rândul.

Se întoarse în antreu. Mușcându-și buza, Allegra se îndreptă spre Lana, în timp ce ușa se deschise și se închise.

– Sincer, Eric se simte groaznic. Amândoi ne simțim așa.

– Ar fi și cazul. Dacă Max și Eddie nu găsesc provizii, trebuie să tai din porții, și chiar și așa o să avem mâncare doar pentru cel mult o săptămână.

– Aș vrea să putem da înapoi ce am luat. Dar nu putem. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Dacă e ceva...

Lana se întoarse de la sobă și o privi pe Allegra în ochi.

– Poți să te duci la etaj, să aduci jos tot ce ați ascuns în dormitorul vostru.

– Sigur!

Cu un aer umil, Allegra ieși.

– Știu că am fost aspră, dar...

– Eu aș fi fost mai aspră, o întrerupse Kim pe Lana. Știu că toți găsim căi să rezistăm. Tu gătești, Poe trage de fiare. Eu tăbăcesc bietul fund al lui Poe la Scrabble.

– Hei!

– Ar fi trebuit să spun fundul cel sexy și tonifiat. Eddie îl are pe Joe, Max are planurile și cifrele.

– Planuri și cifre? repetă Lana.

– Ce e de făcut și cum trebuie făcut. Ce urmează, de ce e nevoie. De-asta e el șeful. De-asta noi suntem bucuroși că el e șeful. Shaun – știu că a zbârcit-o, dar e dat peste cap din cauza părinților lui și nu vrea s-o arate. E speriat și nu vrea s-o arate. Citește, rezolvă puzzle-uri și e în sevraj că nu poate să joace jocuri video. Dacă ar putea...

– Ce?

– Știu că nu e vital sau practic, dar e terapeutic. Kim zâmbi ușor. La fel ca Scrabble-ul. Dacă Shaun ar sta o oră pe zi pe Xbox, am putea să facem economie de combustibil din altă parte. Dacă ai putea să-i ceri voie lui Max...

Lana ridică mâna ca s-o întrerupă. Nu se putea, nu trebuiau să fie doar sacrificii, își zise. Trebuiau să și trăiască.

– Nu e nevoie să-i cerem voie lui Max pentru orice. Dar o să-i spun că eu cred că e o utilizare foarte bună a electricității.

– Super! Bine. O să închei spunând că toți ne găsim căile, dar Eric și Allegra se poartă – de cele mai multe ori – ca și cum asta e o petrecere și sunt cam plictisiți de ea și de noi. Așa că se îmbată un pic, fac o grămadă de sex, ridică din umeri la toate misiunile, fac mai mult sex.

– Au făcut asta?

– Sex? chicoti Poe. Iepurii sunt impresionați.

– Nu, să ridice din umeri la misiuni.

– Uite ce e, noi nu bârfim, zise Kim.

– Vorbește pentru tine. Poe ridică un deget la Kim, apoi spuse: Da, de cele mai multe ori. Până la urmă, unul dintre noi face treaba respectivă, fiindcă nu merită să ne certăm.

– Gata cu petrecerea, anunță Lana. Toata lumea pune osul la treabă, toată lumea respectă regulile. Și nu mă faceți să mă simt ca o afurisită de mamă preistorică.

Allegra se întoarse cu ochii umezi, cu obraji îmbujorați de jenă.

Puse pe masă pungi deschise de chipsuri, prăjiturele, niște sucuri, o sticlă de vin.

– Puteți să ne verificați camera. Jur că asta e tot, dar puteți să verificați.

Fără să comenteze, Lana începu să adauge elementele la inventar.

– Știu că a fost prostesc și egoist. A fost o copilărie. Îmi pare rău. Sunt speriată. Știu că mă plâng că sunt plictisită. Nu știu cum pot să fiu plictisită și speriată în același timp, dar sunt.

– Toți suntem speriați. Vocea ridicată a lui Kim nu oferea prea multă compasiune. Scapi de plictiseală făcând ceva.

– Tie ți-e mai ușor – serios! Toți sunteți mai puternici, mai inteligenți sau doar mai capabili. Eu încerc. Jur că încerc. Dar e mai mult, O.K.? Își apăsă degetele peste ochi ca să-și șteargă lacrimile, apoi reluă: Cred că sunt îndrăgostită de Eric, dar el mă și sperie. Se sperie și pe el. E prea mult ce i se întâmplă. E atât de mult și atât de înfricoșător! Nu înțelegeți?

Lana se gândi la momentul de pe podul din New York, la acea putere din palmă, și se înmuie puțin.

– Eu pot. Eu și Max putem să-l ajutăm pe Eric.

– Știu. Allegra se întoarse și o privi ca și cum Lana ar fi deținut toate răspunsurile. Eric își dă seama. El e... O.K., a devenit un pic gelos și nemulțumit de Max, dar încearcă. Și sincer, promit să-l ajut și eu. Pot să-l fac să râdă sau altceva, sau doar să-l las să răsufle, nu? Doar că uneori e atât de mult de făcut, știi? Și jur că fac tot ce pot ca să-i mențin moralul ridicat. Știu că n-am făcut bine să luăm mâncarea, dar asta i-a alungat gândurile negre. Și a fost distractiv. Mi-e rușine să recunosc, dar a fost distractiv și m-a distrat și pe mine. Avem atâtea de rezolvat, totul e atât de important, și eu n-a trebuit să rezolv niciodată... Tot ce s-a întâmplat, faptul că sunt aici, așa izolată, ce se întâmplă cu Eric și ce simt în legătură cu asta. Totul. Sunt pur și simplu speriată și mă străduiesc să fac față. Scoase un suspin și, acoperindu-și fața cu mâinile, gemu: Nu mă urâți. Poate că nu sunt o persoană drăguță, poate că nu știu să fac lucrurile ca ceilalți, dar mă străduiesc.

– O.K.! Lana se îndreptă spre ea. Bine. Dar ne străduim toți împreună. Și nimeni nu te urăște.

Allegra își trase nasul și o strânse în brațe.

– Mă enervezi la culme, spuse Kim, fără să ridice totuși vocea. Dar nu te urăsc. Nu prea mult.

Allegra se retrase râzând printre lacrimi și oftă.

– Mulțumesc, vorbesc serios. Mă duc sus să mă adun un pic. Apoi o să cobor și o să fac ceva, cum a zis Kim. O să fac ceva.

Când Allegra plecă, Lana se întoarse la blatul de lucru.

– E greu. Totul e greu. Cred că ar trebui să ne mai lăsăm în pace unul pe altul din când în când.

– Părerea de rău contează, interveni Poe. Și cred că nu m-am gândit cu adevărat cum trebuie să fie să ai o asemenea putere. Tu o să afli mai multe despre asta.

– Sunt multe de rezolvat. Pentru aceia dintre noi care știu și pentru aceia care nu știu.

Eric dădu buzna înăuntru cu un braț de lemne.

– Îi aud, îi aud venind. Cred că e o cisternă. Se aude mai tare decât mașina.

– Slavă Domnului!

Lana își luă o haină în trecere și fugi afară.

*

Eddie conducea SUV-ul, încercând să îndepărteze zăpada, ca să-i permită lui Max, care transporta cisterna, o tracțiune mai bună. Luaseră niște saci cu nisip de la benzinărie și-i puseseră peste portiera din spate a SUV-ului, ca să verse nisipul – cu ajutorul magic al lui Max – de-a lungul drumului.

Dar mergea greu.

Știa că Max o împingea – cu Meșteșugul lui –, și totuși cisterna făcea eforturi mari.

Când panta deveni abruptă, strânse din dinți ca și cum ar fi împins el însuși camionul, până când transpirația i se rostogoli pe tâmple, pe ceafă.

– Hai, Max, hai!

Zări casa în momentul în care se apropie de vârful pantei și simți o nouă izbucnire de speranță când o văzu pe Lana fugind. Îi văzu și pe unii dintre ceilalți alergând în spatele ei.

– O să reușim.

Apoi văzu în oglinda retrovizoare cum cisterna alunecă înapoi.

– Să n-am parte!

Lana aruncă putere, și-o imaginâ ca pe un cârlig și un lanț agățându-se de cisternă, trăgând-o pe deal în sus. Inima îi bătea să-i spargă pieptul ca într-o întrecere violentă cu odgonul, apoi simți că lanțul se strânge și începe să tragă.

– Ajutor! se răsti la Eric. Poți să dai și tu o mână de ajutor.

– Încerc! Fața i se albi și ochii îi se întunecară. E atât de al naibii de greu!

– Străduiește-te mai mult. Trage!

Un metru, apoi altul, apoi Lana simți, simți, în sfârșit, cum puterea lui Max se îngemăna cu a ei. Concentră tot ce avea pe camioneta bleu cu cisternă albă, cu bărbatul pe care-l iubea înăuntru.

– O să reușească! Aproape a ajuns.

Poe fugi, alunecând și dându-se pe derdeluș de-a lungul cărării pe care o săpaseră în zăpadă.

– Nu-i da drumul încă, îi zise Lana lui Eric. Nu-i da drumul!

– L-am prins. Eric o strânse de umăr. Uite, uite, a ajuns. e la generator.

Când văzu că Max era în siguranță, ea slăbi puterea și fugi.

Eric se uită spre casă, o văzu pe Allegra și suflă un sărut. Apoi, văzându-l pe Shaun în fereastra dormitorului său, îi făcu entuziasmat cu mâna.

Când ajunse la mașină, Lana sări în brațele lui Max.

– Ai reușit!

– Punct ochit, punct lovit. Gâfâind din cauza efortului, își odihni fruntea pe a ei și-i spuse: Atingerea ta a întors roata.

– Frate, mare lucru c-ai adus matahala asta până aici! Poe trase un pumn ușor în umărul lui Max și simulă că îi trage unul lui Eddie. Apoi îi căzu falca când văzu proviziile încărcate în partea din spate a SUV-ului. Ce? Ați fost la Sam's Club?

– La magazinul alimentar.

– Au avut toate astea?

– E o întreagă poveste, îi zise Eddie, care-și ștergea fața de transpirație. Acum trebuie să ne prindem cum să punem gazul din cisternă în generator.

– O să se prindă Max. Eric îi zâmbi fratelui său cerându-și parcă iertare. El a adus-o aici. Scuze, frățioare! Mii și mii de scuze!

– O să vorbim despre asta, îi replică Max, dar puse o mână pe umărul lui Eric și-l scutură. Și, da o să descoperim cum să alimentăm generatorul.

– Știu eu cum.

Shaun își pierdu echilibrul pe traseu și căzu în fund. Ochelarii îi săriră de pe nas.

Poe se duse la el, îl apucă de braț și-l ajută să se ridice.

– Tocilarul tot tocilar!

Cu fundul ud, Shaun reuși să zâmbească.

– Da. Obișnuiam să casc gura când venea tipul cu gazul să-l umple. Îmi place să văd cum funcționează lucrurile.

– Arată-ne cum se face! Eddie se trase înapoi, în timp ce Joe îi adulmeca maniacal cizmele și pantalonii. Eu o să duc proviziile în casă. Lana, nu vii cu mine? Ai putea să arunci o privire.

Ea prinse rotirea exagerată de ochi și îl strânse o ultimă oară pe Max, apoi urcă în mașină.

– Ați dat de filonul principal de aprovizionare.

– Da, da. Au și drogherie. Am strecurat ce voiai în rucsac. Altfel, Max s-ar fi întrebat ce e cu asta.

– Mulțumesc, Eddie!

– O să-ți spun doar noroc, fiindcă nu știu în ce fel vrei să iasă. Buzunarul exterior din față.

– O să-ți iau rucsacul sus cu mine. Trebuie să descărcăm mai întâi. Trebuie să fac inventarul. Trebuie să ținem o socoteală, apoi o să mă duc sus.

– Du-te sus câtă vreme toată lumea e la parter. Nu durează mult, nu? Am avut la un moment dat o tipă care se gândea că poate-poate. N-a fost așa, nu știu, dar îmi amintesc că nu durează mult. O să spun că te-ai dus sus să iei niște șosete, fiindcă ai fugit în pantofi și sunt fleașcă.

– Bine. Asta e bine.

Își puse rucsacul lui pe umăr, coborî din mașină și se duse în spate să ia un transport.

– Îmi scosesem cizmele, îi explică Allegra opintindu-se să apuce o cutie de carton. A trebuit să le încalț la loc, altfel aș fi ieșit mai devreme.

– Asta e prea grea. Ia una din pungile alea mai bine. Și tu la fel, Lana, le instrui Eddie. Și scoate pantofii ăia uzi, ia ceva călduros în picioare. Nu vrem să se îmbolnăvească nimeni.

– Ai dreptate. Dar începeți să puneți totul pe categorii – conserve, produse uscate și așa mai departe. Mă întorc imediat.

Fugi sus, intră în baie, închise și încuie ușa. Știa deja, dar voia – trebuia – să verifice.

Știa chiar și când se întâmplase, își zise în timp ce deschidea cutia și urmă instrucțiunile. În noaptea aceea când venise acasă de la serviciu și băuseră vin. În noaptea aceea, totul o luase razna când făcuseră dragoste, intens și minunat. Și apoi, pe măsură ce strălucirea se răspândea, acea sclipire, acea explozie delirantă, minunată în interiorul ei.

Viață, își spuse. Lumină.

Promisiune și potențial.

Puse bețișorul pe dulap, își scoase pantofii uzi, șosetele, blugii uzi la genunchi.

Apoi suspină când bețișorul străluci, sclipi.

Întinse mâna și îl ridică, văzu strălucirea aprinsă a semnului plus.

Ce simțea? Teamă, da, teamă – atâta moarte, atâta violență, atât de mult necunoscut. Și îndoieli. Era suficient de puternică, suficient de capabilă? Șoc, chiar dacă știa.

Și, peste toate, în adâncul sufletului, ce simțea?

Bucurie. Aceasta, după toată suferința, era bucurie.

Cu bețișorul sclipind într-o mână, și-o apăsă pe cealaltă pe pântec, pe ceea ce ea și bărbatul pe care-l iubea concepuseră acolo.

Și simți o bucurie nemărginită.

Capitolul 15

Văzu bucurie și când îi spuse lui Max.

Aștepta. Organizarea și inventarierea proviziilor era în capul listei de priorități. Și ca să afle cum stătea cu proviziile, trebuia să termine de pregătit cina. Din moment ce avea toate ingredientele necesare, profită de ocazie ca să-l inițieze pe Poe – cel mai interesat dintre toți – în pașii de bază ai preparării pâinii.

În tot acest timp, vestea nu-i părăsi nici o clipă gândurile.

Nu-i spuse lui Eddie imediat, dar când îi surprinse privirea întrebătoare zâmbi și se bătu ușor cu o mână pe pântec. Și primi, în schimb, un zâmbet mare și bleg.

„O zi bună", își zise ea după ce Poe băgă pâinile în cuptor. „O zi specială."

În timp ce Lana celebra vestea în sinea ei, Max se așeză cu Eric în fața focului din camera de zi. Împărțiră una dintre berile pe care le luase Eddie de la magazinul de băuturi alcoolice.

– O să găsesc o cale să mă revanșez față de toți. Mă simt ca dracu'. Știu că nu e suficient, așa că o să mă revanșez față de toți.

Deși furia dimineții dispăruse, dezamăgirea rămăsese. Totuși, când Max își studie fratele, văzu în egală măsură rușine și vinovăție.

Și își reaminti că Eric era tânăr și că fusese răsfățat de părinții lor ca o surpriză ce era, un copil apărut destul de târziu în viața lor.

– Sper că așa o să faci, dar problema mai importantă e puterea care crește, felul în care o gestionezi. E nouă și e palpitantă.

– Da. E pur și simplu... Frățioare, e nebunească! Poate că am fost un pic gelos că tu aveai ceva și eu nu. Acum, când o am, m-am lăsat dus de val. Știu asta.

– Nu e deloc surprinzător, să știi! În plus, tu n-ai studiat niciodată Meșteșugul, principiile sale, n-ai făcut parte dintr-un grup sau un sabat.

– N-am mai avut chestia asta până acum.

– N-ai știut c-o ai, îl corectă Max. Precis ai avut-o tot timpul în tine. Vreau să înțelegi, Eric. Se aplecă spre el și continuă: Exaltarea e firească, mai ales că puterea ta se manifestă atât de rapid. Însă posesia acestui dar necesită respect și responsabilitate. Și practică. Mantra vrăjitorilor, „Să nu faci rău nimănui", e mai mult decât o filosofie. E baza tuturor lucrurilor.

– Îmi dau seama. Entuziasmul se dovedi mai puternic decât rușinea, așa că Eric spuse din toată inima: Înțeleg, Max. Înțeleg perfect.

Max încuviință din cap, ușurat că scăpase de cele mai mari îndoieli care-l măcinau.

– E ceva nou pentru tine. Înțeleg. Ai nevoie de îndrumare, iar Lana și cu mine suntem aici să te ajutăm. Nici unul dintre noi n-are de unde să știe cât de departe vor ajunge puterile noastre, și trebuie să ne asigurăm, să fim absolut siguri că le controlăm. Că nu ele ne controlează pe noi.

– E foarte tare! Adică, trebuie să recunoști. Eric gesticulă spre șemineu, făcând flăcările să salte. Uau!

– Este, acceptă Max. Dar dacă nu studiezi, nu practici și nu ții totul sub control, focul ar putea să fie mai tare ca tine. Să ardă o clădire, să ardă oameni.

– Doamne sfinte, acum sunt și incendiator! Eric își dădu ochii peste cap și sorbi din bere. Ai un pic de încredere în mine!

– Poți să faci rău fără intenție. Ce am avut eu înainte de asta era mic și minunat. Ce a crescut de atunci e foarte tare, cum zici tu. Dar am avut ani la dispoziție să construiesc fundația, să studiez și să practic. Și încă mai am atât de multe de aflat, de învățat. De ce cu atâta întuneric înflorește atât de multă lumină? Sau ăsta e motivul în sine?

– Noi umplem vidul. Acum Eric se apleacă înainte, cu voioșie pe chip. M-am gândit mult la asta. La naiba, n-ai prea multe de făcut pe-aici, așa că am petrecut mult timp gândindu-mă. Oamenii ca noi se afirmă fiindcă virusul a făcut să dispară zgomotele, mințile înguste, mulțimile.

– Mulțimile astea erau oameni. Nu pot să cred, și n-o să cred, că sărbătoarea asta a luminii, a iubirii, a vieții a înflorit din moarte și suferință.

– E o teorie, zise Eric ridicând din umeri. Nu noi am creat virusul. Răul, moartea. Gândește-te la asta ca la o putere care răzbate.

– M-am gândit, replică Max sec. Mă gândesc la asta ca la un fel de echilibrare. Fie ne-a fost dat mai mult, fie ceea ce aveam deja a ieșit la suprafață, astfel încât să putem echilibra întunericul și moartea. Să ajutăm la reconstrucție, să ajutăm la făurirea unei lumi mai luminoase. Mai bune, mai tolerante.

– Cam totuna.

– Cu practică și studiu, cred că o să vezi diferența.

Eric se lăsă pe spate cu o expresie mofluză.

– Deci o să merg la școală, cu tine pe post de profesor?

– Consider-o ca pe o modalitate de a începe să te revanșezi în fața tuturor.

Eric se văzu silit să zâmbească. Închină sticla spre Max și spuse:

– M-ai făcut knock-out cu asta. O.K., O.K.! Când începem?

– Am început deja.

Eric încuviință din cap și își studie berea.

– N-am adus vorba despre asta fiindcă eu... Dar crezi că mama și tata sunt în viață?

– Sper că sunt. Sper că sunt în siguranță și sănătoși.

– S-ar putea să fie ca noi. Ar putea să fie.

– Ar putea.

Nu văzuse niciodată vreun semn la ei. Dar nu văzuse nici la Eric.

– Tot ce știu e că tu ești fratele meu. Tu ești familia mea și suntem împreună.

– Am fost un nesimțit cu tine de dimineață.

– Ce-a fost a fost. O luăm de la capăt de aici.

Max întinse mâna și o puse peste a lui Eric.

– O.K.!

Lana așteptă până când Max termină ce avea de făcut. Când îl auzise pe Eric întrebând despre părinții lor, o parte din resentimentele i se domoliseră. În plus, el era unchiul copilului ei. Rude de sânge.

– Îi e foame cuiva?

Eric se ridică repede.

– Pot să pun eu masa.

– A pus-o Kim deja, dar îți accept oferta de curățenie.

– Sigur! Îmi pare tare rău, Lana.

– Știu. Spune-i, te rog, Allegrei că e gata cina. Faptul că mâncăm împreună ca un grup, ca o familie, ar putea să vindece unele sentimente rănite.

– Ai dreptate. Trebuie să fim o echipă, să tragem împreună. Mă duc s-o chem.

Când Eric ieși în grabă, Max se ridică.

– Tot mai ești un pic supărată pe el, și nu pot să te condamn.

– Nu la fel de mult ca înainte. O să trec peste asta, mai ales dacă nu mai face.

– O să ne asigurăm că nu mai face. Are nevoie de îndrumare și e dispus s-o accepte.

– Bine. Am motive să cred că n-ar putea să aibă un mentor mai bun decât tine.

– O să se enerveze și o să se revolte, eu o să-mi pierd răbdarea. Dar așa suntem noi. Max își încrucișă brațele în jurul ei și observă: Pari fericită.

– Sunt fericită.

„Încântată", își zise când se lăsă pe el, „și un pic îngrozită."

– Și o să fiu și mai fericită dacă o să avem un pic de timp pentru noi după cină.

– Mi-e dor de timpul pentru noi. Am putea să facem o plimbare.

– Eu mă gândeam mai mult la o seară în camera noastră.

– Serios? murmură el sărutându-i fruntea, obrajii, buzele.

– Da. Hai să mergem sus după cină, Max, și să închidem ușa. Să uităm de tot, în afară de noi doi.

– Atunci hai să mâncăm! O trase mai aproape și lăsă următorul sărut să zăbovească. Repede!

Starea de spirit din timpul cinei se dovedi a fi semnificativ diferită de cea de dimineață. Chiar dacă nu în totalitate, lucrurile păreau să se îndrepte. Felurile delicioase, mândria lui Poe cu privire la pâinea lui proaspătă și abundența de provizii șterseseră o grămadă de resentimente. În ce-l privește, Eric depuse un efort considerabil.

Glumi cu Shaun până când fața nefericită a ochelaristului se lumină, vorbi cu Poe despre tăierea lemnelor, provocă grupul la un turneu de jocuri de societate.

– Cina a fost grozavă, îi zise el Lanei. Mulțumesc! Și bravo pentru pâine, Poe. Eu sunt pe cale să mă vindec. Kim ar trebui să gândească regulile turneului. Ea e creierul cel mare.

– Asta o să ne lase mie și lui Joe timp să ne facem plimbarea. Hai, amice!

Eddie se bătu peste coapsă în timp ce se ridica.

Joe se rostogoli și se târî de sub masă.

– Lana și cu mine o să spunem pas jocului de noapte. Max o luă de mână și se ridică de la masă. Am de lucru la un plan de lecție, explică el.

– Aoleu! exclamă Eric râzând.

– E bine, spuse Lana uitându-se peste umăr în timp ce urca scările împreună cu Max. Parcă am fi la o cotitură. Poate că aveam nevoie de explozie ca să curețe aerul, ca să aducă un pic de unitate.

– Sunt tineri.

– Și noi suntem atât de bătrâni!

El râse.

– Ei sunt mai tineri. O să le fie de folos o noapte în care să se înjure unul pe altul cât joacă, să se bombăne și să se dea mari. O trase în dormitor, murmurând în timp ce o săruta: Și noi putem să folosim răgazul ăsta.

– Am ceva să-ți spun.

– Avem toată noaptea să vorbim. Mi-a fost dor de tine, Lana. Scoase agrafele cu care ea obișnuia să-și prindă părul când gătea. Mi-a fost dor să ne izolăm de lume, ca să fim doar tu și cu mine.

„Asta mai întâi", își zise ea. „Da, asta mai întâi." Să se izoleze de lume, astfel încât tot ce rămânea să fie dragostea.

El aprinse focul; ea aprinse lumânările. Și strălucirea magiei se alătură dragostei.

De la doi metri distanță, ea întoarse cuvertura cu o mână, făcându-l să râdă.

– Un fleac la care lucram de ceva vreme.

– Văd. Păi, ca să nu mă las mai prejos...

Ridică mâinile și apoi le trase în jos în aer. Hainele ei îi căzură la picioare.

Lana se privi încântată.

– Asta nu pare a fi mâna unui vrăjitor serios și sobru.

– E mâna unui bărbat care te dorește. Minunata mea Lana, N-am zăbovit destul timp uitându-mă ține.

– Avem acum timpul ăsta, spuse ea deschizându-și brațele.

„Da, acum", își zise ea. În timp ce se mângâiau cu lăcomie, gurile li se întâlniră. Ea îi scoase puloverul să-i simtă trupul – mai slab decât înainte, mai tonifiat. Atât de mult stres, se gândi, atât de multă muncă și îngrijorare.

Urma să-i dea încă o porție de stres în seara aceea. Una imensă.

Se înfioră când Max o purtă în brațe și se lungiră împreună pe cearșafurile reci. Își apăsă mâna ei pe inimă, apoi pe buze. Ea îl trase în jos, astfel încât gurile lor să se întâlnească.

Binecuvântată, își zise, era binecuvântată să fie așa de iubită, să aibă o asemenea iubire în ea.

Mâinile lui, palmele mai aspre decât înainte, rătăceau pe trupul ei. Știa, știa unde tânjea ea să fie atinsă, ce alunecare și ce apăsare îi grăbea pulsul. Știa unde să guste ca să-i facă sângele să-i clocotească sub piele.

Slăbită de iubire, i se dărui cu totul. Amețită de poftă, se întoarse ca să-l sărute repetat și rapid pe piept. Inima lui bătea atât de puternic, atât de vital.

A ei galopa ca să țină pasul cu ea.

Se deschise, îl primi înăuntru, îl ținu strâns și aproape.

– Așa, îi șopti. Doar așa deocamdată.

Nici o mișcare, nici o grabă. Doar să stea împreună, o singură ființă. Doar acel moment în care ochii lui să fie fixați în ai ei.

Apoi se arcui și se ridică spre el. Se ridică și căzu cu el, lăsând o clipă, și pe următoarea, și pe următoarea, și pe următoarea, să-i poarte pe amândoi.

Se gândi la noaptea din urmă cu câteva săptămâni, o lume îndepărtată, când stătuseră așa înlănțuiți. Când izbucnise lumina dinăuntrul ei.

Cu focul mocnind, cu lumânările strălucind, își trecu degetele prin părul lui. „E un pic încrețit", își zise, amintindu-și de încercarea ei de amatoare de a i-l tunde. Îi mângâie obrazul cu degetele – aspru de la barba de câteva zile.

Atât de multe schimbări, se gândi, mici și fabuloase pentru ei amândoi.

Și pe cea mai fabuloasă încă nu i-o spusese.

– Max.

Se rostogoli să se așeze deasupra, moment în care își dădu seama că el nu era doar satisfăcut, ci pe jumătate adormit. Ziua aceea, plină de stres, de efort, de tensiune – personală, fizică, magică – îl epuizase.

Își zise să aștepte până dimineață, apoi hotărî că nu, trebuia s-o facă acum, înainte să pună lumânările deoparte. Acum, cât actul iubirii lor încă zăbovea în aer.

– Max, repetă ea. Trebuie să-ți spun ceva. E important.

– Mmm.

– Foarte important.

El deschise ochii. Se ridică în capul oaselor.

– Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva rău cât am fost plecat azi?

– Nu s-a întâmplat nimic rău. Îi luă mâna și, cu ochii în ai lui, i-o apăsă pe pântecul ei. Max, murmură. O să avem un copil.

– Un...

Ea văzu toate trăirile. Confuzie, șoc, precauție.

– Ești sigură?

Fără o vorbă, Lana se sculă, se duse la șifonier și scoase testul de sarcină de unde îl ascunsese. Îi strălucea în mână. Apoi străluci într-a lui, când i-l dădu.

– Asta am făcut noi împreună. Tu și cu mine.

Max ridică privirea, iar ea văzu exact ceea ce sperase. Văzu bucuria fără margini.

– Lana. O trase spre el, apăsându-și fața între sânii ei. O adulmecă, respiră miracolul momentului și în cele din urmă șopti: Un copil. Copilul nostru. Te simți bine? Ai avut grețuri? Ai...

– Mă simt mai puternică decât am fost vreodată. Sunt însărcinată cu ce am făcut împreună. Dragostea noastră, lumina noastră, magia noastră. Ești fericit.

– Am rămas fără cuvinte. Trăiesc de pe urma cuvintelor, dar nu pot să descriu ce simt. Punându-și o mână protectoare peste burta ei, murmură: Al nostru.

– Al nostru, repetă ea apăsându-și mâna peste a lui. Vreau să fie doar al nostru pentru moment. Nu vreau să le spun celorlalți. Mă rog, Eddie știe. N-am vrut să-ți spun nimic până n-am fost sigură, așa că l-am rugat pe el să aducă testul. Dar nu vreau să mai spun altcuiva.

– De ce? E fenomenal. E frumos.

– Al nostru, insistă ea. Ca în seara asta. Doar al nostru. Și poate o parte din asta e pur și simplu superstiție. Se spune că nu trebuie să dai vestea până la sfârșitul primului trimestru. Și asta e cam tot ce știu despre a fi însărcinată. Dumnezeule! Se așeză lângă el, dar se ridică imediat ca să reia agitată: Și fără alcool. Asta fără discuție. Poate de-asta mirosea așa paharul de vin pe care mi l-a dat Allegra. Mă rog. Dumnezeule! Nu e ca și cum aș putea să caut pe Google ce să fac și ce să nu fac, la ce să mă aștept. Sunt nervoasă în legătură cu partea asta, cu ce nu știu. Și poate că sunt egoistă și superstițioasă, de aia nu vreau să spun.

– Atunci n-o să mai spunem nimănui până nu ești pregătită. Și o să aflăm... când o să avem nevoie.

– Cum?

– O să găsim o carte. Trebuie să existe pe undeva o bibliotecă sau o librărie. Între timp, o să ne folosim bunul simț. Te odihnești când ai nevoie de odihnă, mănânci bine.

– Cred că există vitamine speciale pe care ar trebui să le iau.

– Poate reușim să facem rost și de astea. Dar femeile au făcut copii de mii de ani și fără ele.

Pe jumătate râzând, ea îi aruncă o privire dură.

– E ușor pentru un bărbat să spună asta.

– Așa este, nu? O să am grijă de voi amândoi, jur. E menit, Lana. Cum s-a întâmplat, în condițiile în care ne-am luat toate măsurile de precauție. Când s-a întâmplat. Semnul ăsta, adăugă el uitându-se la scânteiere. Copilul ăsta e menit. O să aflăm ce trebuie făcut pentru a-l aduce pe lume și pentru a face lumea sigură pentru copilul nostru.

Lana se așeză din nou lângă el.

– Tu știi întotdeauna cum să mă calmezi. Să-mi dai încredere. Te cred. E menit. O să găsim o cale.

Îi întoarse fața spre el și o sărută.

– Te iubesc. Vă iubesc pe amândoi deja.

– Max. Și eu simt la fel.

El îi luă mâinile în ale lui.

– Fac legământ, cu tot ce sunt, cu tot ce am sau o să am. O să te protejez, o să te apăr, o să te iubesc cu fiecare respirație. Fii partenera mea, soția mea, perechea mea, din clipa asta.

Inima ei se umflă pur și simplu.

– Da. Sunt. Fac legământ, cu tot ce sunt, cu tot ce am sau o să am. O să te protejez, o să te apăr, o să te iubesc cu fiecare respirație. Fii partenerul meu, soțul meu, perechea mea, din clipa asta.

– Da. Sunt. Sărută mâinile lor împreunate, apoi pecetlui promisiunea cu buzele pe ale ei. Doar de atât avem nevoie între noi, dar vreau să-ți dau un inel, îi șopti. Vreau acel simbol pentru noi.

– Pentru amândoi, zise ea. Cercul, simbolul.

– Pentru amândoi. Se lungi din nou lângă ea și o mângâie cum stăteau așa față-n față. N-am întrebat dacă știi în câte luni ești.

– Aproape șapte săptămâni.

Văzu în ochii lui că înțelesese.

– Desigur! Se înțelege, murmură el ținându-și în brațe soția și copilul.

Starea de spirit a grupului rămase la cote înalte timp de două săptămâni întregi.

Max se cunoștea pe sine și își cunoștea fratele.

Așa cum prezisese, se contrară de mai multe ori în timpul practicii și studiului. Dar Max îi raportă Lanei că făceau progrese.

Izbucniră certuri, dar din cele normale, cu flux și reflux, ca în orice grup închis.

Dezghețul de început de martie topi o parte din zăpadă și, deși pretutindeni era zloată, semnul că primăvara avea să vină într-o zi ademenea pe toată lumea afară pentru intervale lungi de timp.

Poe găsise un arc de vânătoare aruncat și își petrecea zilnic o oră exersând. Lana îl privea de multe ori de la fereastra bucătăriei cum trăgea cu săgeți într-o țintă pe care o desenase pe un placaj pătrat.

Era din ce în ce mai bun. Spre ușurarea ei, încă nu trebuia să-și îndrepte vreo săgeată către vreuna dintre căprioarele care rătăceau libere prin pădure.

Shaun și Eddie deveniseră pasionați de pescuit și de Xbox.

Poe se duse devale cu Max și povesti că Băiatul-lup, cum îl numea el pe Flynn, nu părea interesat să se alăture grupului.

Max îi aduse Lanei niște vitamine prenatale pe care le găsise la farmacie.

Lana intrase în cea de-a zecea săptămână și se simțea sănătoasă și puternică. Gătea, exersa împreună cu Max și Eric, făcea plimbări lungi cu Max sau cu Eddie și Joe și participa – în general pierzând – la jocul de societate pentru care se reuneau de trei ori pe săptămână.

Știa că Max studia hărți și căi, căutând cea mai bună direcție în care s-o apuce când venea primăvara. Deși începuse să se simtă bine în noua lor casă ciudată, îi înțelese raționamentul.

Trebuia să găsească mai mulți oameni, un loc pe care să poată să-l apere, mai degrabă decât unul cu o singură cale de acces. Și chiar și cu ce găsiseră în sat, proviziile n-aveau să ajungă pentru totdeauna.

– De ce să așteptăm? întrebă Allegra la un moment dat. De ce să nu plecăm acum?

– Fiindcă avem adăpost și provizii. Avem căldură și lumină, îi aminti Max. Nu vrem să ajungem să călătorim fără nimic din toate

astea și să fim loviți de vreun viscol. Încă o lună, și scăpăm de pericolul ăsta.

– Încă o lună! Allegra își puse mâinile în cap și se clătină. Știu că mă smiorcăi, dar ce rahat! Suntem deja aici *dintotdeauna*. N-am mai văzut alt suflet – cu excepția copilului ăla ciudat peste care ați dat voi. Dacă scopul e să găsim oameni, eșuăm cu succes.

– Și dacă dăm peste oameni răi? întrebă Kim. Când nu suntem pregătiți?

– O.K., știu că lucrurile au luat-o razna la colegiu și chiar pe drumul încoace. Dar asta a fost cu săptămâni în urmă. După toate probabilitățile, situația se întoarce la normal. Pesemne că au găsit un vaccin până acum. Noi nu știm nimic fiindcă suntem la mama dracului.

– Are dreptate, zise Eric.

– Da, și eu am ajuns la concluzia că stăm în cabana asta și nu știm ce e în afara ei, spuse Shaun foindu-se pe scaun. Dar Max are dreptate în legătură cu zăpada în martie și până la începutul lui aprilie. Am avut un dezgheț, așa că ne cuprinde neașteptat din nou, dar n-o să dureze.

– Ce, tu ești noul meteorolog local?

El roși un pic, dar încasă curajos lovitura Allegrei. Prietenia cu Eddie îi consolidase încrederea, se gândi Lana.

– Nu, dar am petrecut mult mai mult timp aici decât tine. Mai mult decât oricare dintre voi. Am fost al naibii de norocoși să ajungem aici. Așteptăm până în aprilie, și o să avem șanse mai mari să ieșim din cabană fără să rămânem blocați sau să degerăm. Atunci o să vedem ce e acolo.

– Spune-le și lor ce mi-ai spus mie, o îndemnă Poe pe Kim. Haide, insistă el când ea îl privi lung. Trebuie să adăugăm asta pe listă.

– Bine. Dezamăgire mare. Se lăsă pe spate în scaun și, bătând darabana cu degetele pe masă, le zise: În februarie am auzit știrile din New York – le-a auzit și Eddie. Nici un progres în privința vaccinului, guvernul în derivă, peste două miliarde de morți.

– Nu știm dacă toate astea sunt adevărate, obiectă Allegra. Sau vreuna dintre ele.

– Dovezile empirice le susțin. Ce am văzut cu ochii noștri. Poți să încerci să fii optimist și să speri că cercetările pentru vaccin au prins aripi din acel punct, și cam într-o săptămână a fost gata. Apoi trebuie să-l produci în cantități de masă și să-l distribui în condițiile în care transportul e și el în derivă. Dar, dacă rămânem optimiști, vaccinul e creat, produs și distribuit. Asta ia timp, zise Kim. Oamenii au căzut ca muștele. Ar imuniza sau ar vindeca vaccinul ăsta? Ar vindeca pe cineva deja mort? La rata asta de infectați și neimuni, am putea să estimăm în mod realist încă un miliard de decese. Am putea să estimăm în mod realist că aproape jumătate din populația lumii a dispărut. Și asta dacă suntem optimiști.

– Spune-le varianta pesimistă, o îmboldi Poe.

– Vaccinul nu e descoperit niciodată. Folosind propriul nostru campus ca etalon, am putea avea o rată a mortalității de șaptezeci la sută – cam cinci miliarde de oameni.

– Nu cred asta. Allegra bâjbâi după mâna lui Eric și repetă: Eu nu cred asta.

– Găsește calea de mijloc dintre optimism și pesimism. Kim se opri un moment, dar primi de la Poe semnalul să continue. Chiar și cu acea cale de mijloc, o să fie un dezastru acolo. Cadavrele care nu sunt eliminate în mod corespunzător au să răspândească alte boli. Tâmpiții panicați și violenți au să provoace și mai multe decese. Disperarea va duce la sinucideri. Adaugă infrastructura distrusă, mâncarea stricată, vidul de putere, comunicațiile nesigure. Faptul că am fost blocați aici timp de câteva luni o să pară o ieșire la picnic.

– Și ce soluție ai? întrebă Eric. Să stai dracului aici pe veșnicie?

– Nu, nu putem să facem asta. N-avem destul combustibil ca să mai trecem printr-o altă iarnă. Nu suntem suficient de bine protejați dacă cineva vrea să ne jefuiască. Avem nevoie de oameni, și nu putem decât să sperăm că unii dintre supraviețuitori sunt medici, oameni de știință, ingineri, dulgheri, sudori, fermieri. Nu putem decât să sperăm că oamenii încă vor să facă copii. Trebuie să formăm comunități, adăposturi sigure. Aveți idee câte pușți sunt, probabil, numai în statul ăsta? continuă Kim. Nu suntem noi singurii înarmați. Doamne, gândiți-vă la armele nucleare, la armele biochimice pe care ar putea

să pună mâna niscaiva nebuni. Deci, da, trebuie să ne ducem acolo, să încercăm să stabilizăm situația înainte ca altcineva să arunce totul în aer.

– Pe mine... Allegra își apăsă o mână pe tâmplă. M-a luat durerea de cap. Pot să...

Lana se ridică și se duse la dulapul de medicamente.

– Scala de la unu la zece.

– Opt. Poate nouă.

– Ia două.

Îi aduse Allegrei două pastile de Advil.

– Mulțumesc! zise ea înghițindu-le cu apă. Chiar nu mă simt bine deloc. Mă duc să mă întind.

– Îmi pare rău... începu Kim, dar Allegra clătină din cap.

– Nu. Clătină din nou din cap. Nu.

– Chiar crezi că e așa de rău? întrebă Eric.

– Cred că trebuie să fim pregătiți pentru asta, da.

– Doamne, Dumnezeule! Închise ochii și oftă, apoi spuse: Mă duc sus, să mă asigur că e bine. Dădu să plece, dar se opri să se uite la Max. Și cei ca noi?

– Au în ei binele și răul, la fel ca oricine altcineva.

– Mda.

Eddie se așeză, continuând să mângâie capul lui Joe.

– Eu cred că atunci când o să plecăm, ar trebui să ne gândim s-o luăm spre sud, spre Kentucky pentru început. Știu zona aia. Cum a zis și Poe, trebuie să găsim un loc unde putem să vânăm, să pescuim, să plantăm chestii.

– Suntem buni la pescuit.

Eddie îi zâmbi lui Shaun.

– Da, suntem.

Lana își făcu curaj și se întoarse spre Kim.

– Optimistă, sau pesimistă? Nu te eschiva, adăugă ea când o văzu pe Kim pregătindu-se să facă asta.

– Pesimistă. Să știi că reporterița nu era vreo trăsnită. Am urmărit-o o săptămână întreagă înainte de ultimele știri. Și-a păstrat luciditatea chiar și când a avut o armă la cap, chiar și când tipul ăla și-a

zburat creierii lângă ea. A spus ce știa, ce credea ea și ce credea că trebuie să știe lumea. Cifrele actualizate, prăbușirea guvernului? Legea marțială, imposibilitatea de a obține un vaccin în viitorul apropiat? Șaptezeci la sută, poate mai mult. Să dea dracu, dacă se ajunge la atât de multe victime, ești deja terminat oricum.

– Bine. „Trebuie să fiu lucidă", își zise Lana. „Pentru copilul meu." Toți avem puterile noastre, spuse peste câteva momente. Poe a devenit foarte bun la trasul cu arcul.

– Toți avem nevoie de antrenament cu armele, interveni Max. Toții trebuie să învățăm cum să ne apărăm și cum să vânăm, cum să pescuim. Cum să gătim.

Lana zâmbi ușor.

– Sunt disponibilă pentru lecții. Le dau la schimb cu lecții de șofat.

– Eu sunt o șoferiță bună. Nici un șofer asiatic nu face accidente, negroteiule.

Poe chicoti către Kim.

– Partea de negrotei din tine știe să șofeze. Avem o lună să rezolvăm totul.

– Atunci, spre sud. Max dădu din cap aprobator spre Eddie. Climă mai caldă, sezon de vegetație mai lung.

– Facem rost de curent. Energia vântului sau a apei, zise Kim. Construim o seră... extindem sezonul de vegetație. Pesemne că există o grămadă de animale domestice acolo. Creștem vaci, pui, porci.

– Construim cu mâna noastră o lume? întrebă Eddie.

Kim ridică din umeri.

– N-avem încotro.

Lana dormi prost, chinuită de vise.

Ciorile dădeau roată într-un cerc negru. Și o străfulgerare din ceva mai mult, ceva sumbru, întuneca pur și simplu cerul. Dintr-odată, bolta fu străbătută de săgeți însângerate și bubui un tunet.

Ea alerga cu un braț sub pântecul greu, cu respirația șuierătoare, cu transpirația și sângele șiroind.

Când nu mai putu să alerge, se ascunse, ghemuindu-se în umbre, în timp ce făptura care o urmărea, orice va fi fost aceea, se zvârcolea, se apropia cu repeziciune, se furișa și se târa.

La finalul cumplitul vis își simțea inima frântă, tânguindu-se în ea. Mergea înainte, înarmată cu un cuțit și cu un pistol, devenise o femeie pe care newyorkeza Lana de pe vremuri n-ar fi recunoscut-o.

Merse un kilometru, doi, apoi trei, cu un singur scop. Avea să protejeze cu orice preț copilul din pântec.

Capitolul 16

Preț de două săptămâni, timpul fu împărțit între schițe, planuri, rute, alternative, genul de instruire în care Lana nu se imaginase implicată.

Nu ținuse în viața ei o armă în mână, iar acum știa să tragă cu revolverul, cu arma semiautomată, cu carabina și cu pușca de vânătoare cu două țevi. Precizia i se îmbunătățise – încă mai avea de lucru –, dar se îndoia că avea să depășească vreodată șocul care o străbătea ori de câte ori apăsa pe trăgaci.

Apăsarea pe trăgaci declanșa un proiectil conceput să sfârtece carnea. Spera din tot sufletul să nu fie nevoită vreodată să-și îndrepte arma spre o ființă vie și să apese pe acel trăgaci.

Dar nu mai tresărea de fiecare dată când trăgea cu arma.

Prefera să fie instructorul: să demonstreze, să explice, să arate altcuiva cum se face o supă simplă, cum se combină un set de ingrediente într-o masă gustoasă pregătită pe fugă.

Se antrena la tir cu arcul, deși, la fel ca toți ceilalți, descoperise că era un antitalent fără speranță. Învățase cum să schimbe o roată, cum să scoată benzină din rezervor și lua zilnic lecții de șofat. Aceste lecții erau partea ei preferată din zi – o oră la volan, numai cu Max alături de ea.

Însemna o oră în care să deprindă o abilitate de care avea nevoie și să poată vorbi în liniște despre copil.

Lecțiile trebuiră amânate când începu să ningă abundent și rapid. Ninsoarea se topea sub cerul însorit, înghețа când temperaturile nocturne coborau și îi lăsa cu gheață sub și peste zăpada rămasă.

Împrăștiau cenușă, pe care o colectau de la șemineuri, ca să țină poteca curată.

Lana simțea că toată lumea, ca și ea, tânjea după primăvară. Și se temea de necunoscutul care urma să vină odată cu renașterea naturii.

Când Max și Poe plecară într-o nouă expediție de cercetare a împrejurimilor, Lana hotărî să facă un inventar complet, notând lucrurile pe care ar fi trebuit să le ia cu ei. Numeroase obiecte de bucătărie – cratița cea mare de tocană, tigaia de prăjit, deschizătorul manual de conserve, un ciocănel, castroanele, mojarul și pistilul pe care Max i le găsise într-o altă cabană. Cuțitele ei, desigur.

S-ar fi descurcat cu o lingură de lemn, cu o paletă cu găuri, cu o singură spatulă – dar dacă luau, cum era planificat, încă o mașină, ar fi putut înghesui mai multe provizii și mai mult echipament.

Prioritatea acelei zile era să găsească o camionetă sau un SUV. Convinsă că Max avea să reușească, lungi lista obiectelor de pus în bagaj.

Ridică privirea de la înșiruirea de provizii medicale și de prim-ajutor când intră Kim.

– Astea-s suficiente, îi spuse. Dar n-ar strica să mai adăugăm odată ce pornim la drum. Pot să le completez holistic când vine primăvara. Despre asta, cel puțin, am învățat deja.

– Știu și eu câte ceva. Mama era pasionată de medicina holistică și de cea chineză. În timp ce vorbea, Kim se îndreptă spre fereastră. Uite, aș vrea să ies afară, să mă bucur de soare. E mai cald astăzi. Vii și tu cu mine? Nu vreau să fiu acuzată că ignor restul lumii.

– Sigur! Mi-ar prinde bine o plimbare.

– S-a mai dezghețat, așa că e cam alunecos, dar...

– Stai să-mi iau cizmele. Lana lăsă jos agenda și ieși în antreu. Te simți bine?

Kim ridică din umeri și își luă cizmele.

– Sunt nerăbdătoare. Probabil e de vină gândul că ne-am încheiat șederea aici. A fost destul de obositor, sigur. Mereu și mereu aceleași

lucruri de făcut. Dar rutina devine confortabilă. Vreau să plec. Trebuie să plecăm, însă...

– Știu. După ce alese o jachetă mai subțire, Lana adăugă o eșarfă. Cred că știm cu toții, îi spuse.

– N-am scăpat de spaima asta ciudată toată dimineața. Propriul meu nor negru. Kim își încheie fermoarul la jachetă și își trase un fes peste coama lungă de păr ca abanosul. Pesemne că l-am luat de la Allegra. Nu râd de ea, se apără Kim când Lana o lovi ușor cu cotul. A început să muncească și se miorlăie mai puțin. Dar, Dumnezeule! Practic, poți să-i *vezi* norul negru.

Trase de ușă s-o deschidă și inspiră adânc când ieșiră.

– Mi se pare, din ce am văzut și din ce a zis ea, că vine dintr-un mediu privilegiat. Singurul copil al unor părinți bogați – părinți divorțați, și poate un pic răsfățată de amândoi, drept compensație.

– Da, prințesă WASP[1]. Scuze, asta *înseamnă* să râd de ea, și, pe bune, abia dacă o cunoșteam înainte de toate astea, și ne-am văzut numai ocazional după ce s-a cuplat cu Eric.

– Tu și Eric ați...

– Ce? A, nu! Când râse, o parte din stresul de pe fața lui Kim dispăru. Am urmat niște cursuri împreună și a ieșit cu o prietenă de-a mea o vreme, anul trecut. Îl știam mai bine pe Shaun – formam o pereche de tocilari. A fost doar o întâmplare, serios, că noi cinci am sfârșit împreună. Ne-am ascuns cu toții în teatru – în camera cu recuzită. Poe avea mașină, Shaun avea locul ăsta, așa că am decis să plecăm. A mai fost cineva cu noi, prietena mea Anna. Ea n-a supraviețuit.

– Îmi pare rău. Nu știam că ai pierdut pe cineva. Erați apropiate?

– Colege de cameră. N-aveam multe în comun, dar ne-am înțeles și am ajuns destul de apropiate. Era înscrisă la cursurile de actorie, și așa am ajuns în camera cu recuzită. M-a tras acolo. Ea voia să rămână, să înfrunte situația, dar am convins-o că trebuia să plecăm, că trebuia s-o luăm din loc împreună cu ceilalți.

– Ai avut dreptate să pleci, Kim. N-aveai de ce să riști să rămâi.

[1] Protestant alb american din clasa de sus sau mijlocie, considerat membru al celui mai puternic grup al societății

– Știu, îmi repet asta tot timpul. Era prima noapte după plecare... N-am ajuns prea departe, situația o luase razna. Am găsit o cocioabă goală – cu adevărat o cocioabă. Anna era destul de dărâmată, cred că toți eram. Dimineața... am găsit-o dimineața.

Lana nu zise nimic, lăsându-i timp să se adune.

– S-a spânzurat de o creangă de copac, urmă Kim peste câteva momente. Cu un cearșaf. Și-a prins un bilet pe haină. Scria: „Mai bine mor."

Lana își puse un braț în jurul umerilor ei.

– Îmi pare tare rău.

– Nu știu de ce m-am gândit astăzi atât de mult la ea. Ca parte din norul ăla negru. Unde sunt ceilalți? Știu că Max și Poe au plecat să caute o mașină.

„Schimbă subiectul", își zise Lana, și o strânse scurt înainte să-și lase brațul jos.

– Cred că Eddie și Shaun l-au scos pe Joe să facă mișcare, poate ca să exerseze un pic tirul cu arcul.

– Shaun are noroc cu ei – cu Eddie și Joe, adică. Chiar și în cercul de tocilari, de obicei el e cel luat peste picior sau ignorat. Eddie îl tratează ca și cum ar fi grozav și probabil că e pentru prima dată în viața lui Shaun când se apropie de limita popularității. Și a făcut mai mult decât să pună umărul. Datorită lui avem casa. Da, a dat-o-n bară, dar de atunci nu numai că-și îndeplinește obligațiile, ci muncește chiar din greu.

– Așa e, se declară Lana de acord. Tratează lecțiile de gătit ca pe un curs de știință, iar ăsta nu e un lucru rău.

Kim se aplecă să ridice o ramură subțire și începu s-o învârtă leneș în timp ce mergeau. Agitația i se potolea.

– E destul de îngrozitor ce spun, dar toate chestiile astea care s-au întâmplat? Epidemia asta ciudată la nivel mondial, care te forțează să te adaptezi la condițiile de supraviețuire elementară? Pentru Shaun ar putea însemna șansa de a se împlini ca om.

– O să ne întărească sau o să ne distrugă pe toți. Se opriseră să se uite la un pâlc de căprioare printre copaci. Mi-aș face griji dacă situația, dinamica ar afecta relația dintre Max și Eric, zise Lana. Mai

sunt momente când văd resentimentele lui Eric, dar și le înghite, face ce trebuie făcut.

– Max e conducătorul. Toată lumea o știe. Eric nu reușește întotdeauna s-o accepte, dar o știe și el.

– Pentru mine, apoi și pentru Eddie, faptul că Max a preluat conducerea a fost pur și simplu natural. Voi, ceilalți...

Kim lovi în aer cu nuiaua și clătină din cap.

– Uite, aș fi putut să spun tuturor că trebuie să raționalizăm proviziile, să ieșim să găsim mai multe, să facem un plan. Și l-aș fi avut pe Poe de partea mea fiindcă el nu e idiot. Dar n-am fi fost capabili să-i facem pe toți să respecte regulile. Totuși, Eric a luat cumva conducerea pe drum încoace, și apoi a trebuit să abdice din acel rol, s-ar putea spune, de când tu și Max v-ați alăturat nouă. Și fiindcă ați făcut-o, avem provizii, organizare, un plan. Allegra? Ea e prințesa, iar Eric a ajuns să fie cavalerul. Cred că le convine. Unde sunt, oricum?

– Nu știu. Nu erau în casă?

– Nu i-am văzut și hainele pe care le purtau de obicei nu erau în antreu.

– Pesemne că au simțit nevoia și ei să facă o plimbare. Se încălzește și e o bucurie să simți razele soarelui. Presupun că e posibil să mai ningă, dar nu cred că se mai întoarce iarna.

– Vreau să văd vegetația crescând din nou, să mă apuc de grădinărit. Kim inspiră adânc, apoi spuse: O grădină cu plante medicinale. E prima chestie pe care vreau s-o fac. Am cultivat ierburi aromatice în Chelsea, în ghivece, pe pervaz. Mi-aș fi dorit să le iau cu mine.

Se întoarseră mergând în cerc – urmând regula de a nu se îndepărta prea mult de casă fără să-i anunțe pe ceilalți.

– Mă bucur că ai vrut să ieși la plimbare, zise Lana. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam și eu nevoie să ies.

Sunetul de pași în alergare le făcu să se răsucească brusc. Lana o apucă de braț pe Kim în timp ce se uita spre stânga. Erau aproape de casă, se gândi. Destul de aproape ca să vadă și să simtă mirosul fumului din focurile rămase să fremăte și să mocnească. Dacă trebuia s-o ia la fugă...

Apoi Joe sări dintre copaci. Ușurarea subită a Lanei, chiar și râsul de propria paranoia dispărură când cățelul se vârî în ea tremurând.

- Ce-i, Joe?

Shaun ieși dintre copaci și aproape se înfipse cu fața în zăpada topită înainte ca Eddie să-l prindă și să-l tragă iar în sus.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Lana.

- E ceva ciudat acolo. Shaun își ridică ochelarii cu lentilele aburite de propria respirație. Ciudat rău. Ar trebui să ne întoarcem în casă. Ar trebui să-l chemăm pe Max.

- Stai! Respiră. Ce ai văzut?

- Are vreuna dintre voi walkie-uri? întrebă Eddie.

- Nu, am ieșit doar pentru o plimbare.

Shaun, cu chipul îmbujorat de la alergare, cu respirația încă întretăiată, se uită înapoi spre copaci.

- Iau eu unul. O să-l contactez pe Max - luă o gură de aer - ca să-i spun să se întoarcă. Avem nevoie de el aici.

- Bagă viteză, îl îndemnă Eddie.

Shaun plecă într-o alergare ciudată.

- Eddie. Pierzându-și răbdarea și cu anxietatea în creștere, Lana i se adresă cu asprime: Ce se întâmplă?

- Ai văzut vreodată *Blair Witch*? Știi, filmul?

- Nu, zise Lana.

- Sigur! răspunse Kim în aceeași clipă.

- Îmi plac filmele de groază. Eddie îl mângâia pe Joe cu o mână în timp ce se uita peste umăr. Nu-mi place să trăiesc într-unul. Știi cum au găsit toți chestiile alea simbolice atârnate de copaci? o întrebă el pe Kim.

- Da. Înfiorător.

- Ei bine, dacă vrei să vezi chestii înfiorătoare avem o grămadă acolo. Atârnate peste tot. În afara potecii pe care o folosim, dar Joe a luat-o de-a dreptul și am văzut urmele de pași, așa că ne-am dus să verificăm. Toate simbolurile astea, cum ar fi... cum le zice?

Trasă în aer cu degetul.

- Pentagrame, murmură Lana simțind că inima i se oprise în loc.

- Da, astea, și păpușele de-alea ciudate. Făcute din crengi, din coarde de tufiș și din zdrențe rupte. Știu că unele provin din tricoul neu cu Grateful Dead. *Blair Witch*, copii, și nu e bine.

- Vreau să văd.

Eddie clătină din cap.

- E rău, Lana. La fel de rău ca cercul ăla negru. Se simte asta. Și e sânge în zăpadă. Pare proaspăt. O grămadă de sânge și, mă rog, hm, măruntaie. Joe? A făcut pe el. Nici cu nu eram departe de asta.

- Ce cerc negru? întrebă Kim.

- Îți spunem mai târziu. Vreau să-mi arăți. Dacă cineva vine așa de aproape de casă, folosind magie neagră, trebuie s-o văd, s-o contracarez.

- Știam c-o să spui asta. Eddie își trecu mâinile peste față, apoi le lăsă în jos. Hai să-l așteptăm pe Max, da?

- Eddie, vreau să văd. Așa o să pot să-i explic lui Max simbolismul și o să stabilim planul de acțiune.

- O.K., O.K., dar nu mergem acolo unde a făcut Joe pe el și aproape că am făcut și eu. Uite că vine Shaun.

Shaun se înapoie în grabă, cu chipul îmbujorat de efort, respirând greu.

- Le-am spus, icni el aplecându-se cu mâinile pe genunchi. Vin. În zece-cincisprezece minute, dar vin.

- Bun. Acum duceți-mă acolo, și în zece-cincisprezece minute eu și Max o să ne dăm seama ce avem de făcut.

- Acolo? Încă aplecat, Shaun își înălță capul. Chipul lui îmbujorat păli. Acolo? Nu mă întorc acolo. Nimeni n-ar trebui să se ducă acolo. Max...

- Nu e aici, îi aminti Lana.

- Mai bine aștepți aici de unul singur? întrebă Kim făcând un pas înainte.

- Ei, pe dracu'! Shaun se duse în spatele lui Kim, mișcându-și capul dintr-o parte în alta. Pur și simplu nu cred că e o idee bună.

- Nici să ignori niște simboluri de magie neagră nu e, răspunse Lana. Luna trecută am găsit un spațiu ritualic - întunecat, periculos.

Și din nou prea aproape de casă. L-am purificat. Și așa o să facem cu asta, orice ar fi.

– Nu ne-ați spus, o mustră Kim.

– Nu, și poate că a fost o greșeală. Când Eddie se opri, Lana s uită la zăpada bătătorită dinspre stânga și conchise: Se îndreaptă cătr casă.

– Da. E greu de mers – o grămadă de tufișuri, ramuri căzute, bolo vani. De asta noi rămânem pe potecă.

– Dacă îl așteptăm pe Max...

Kim se răsuci spre Shaun.

– Lana e și ea vrăjitoare, la fel ca el.

Ca să liniștească treburile, Lana înaintă pe zăpada zdrobită. N merse mai mult de trei metri înainte să se oprească. O simțea pulsând pompând, răsunând. Mai întunecată și mai puternică decât cercul, îi dădu ea seama când simți broboanele de sudoare pe piele.

Aceea fusese o ofrandă. Asta, se temea ea, era o înfăptuire.

Își apăsă pântecul cu o mână; ar fi putut jura că simțea un puls ș acolo. O bătaie ușoară.

Hotărâtă să aibă încredere în ea, continuă.

Sânge și moarte. Sex. Toate acele mirosuri se uneau într-un amest tec fetid.

Apoi văzu. Pentagrame inversate legănându-se pe ramuri.

Treisprezece lângă treisprezece lângă treisprezece. Sângele înroșe zăpada albă și se acumula pe un altar improvizat de pietre, unde cev fusese eviscerat.

Păpușile: șase păpuși umane și una cu patru picioare.

Cu bătaia neagră împotriva ei, cu cea albă pulsând în ea, în tăcerea absolută a aerului devenit dureros de dens și nemișcat, în acea clipă înțelese.

Și se întristă.

Ca să testeze, putere contra putere, ridică o mână, își împinse lumina în întuneric, simți șocul când acesta aproape linse cu lăcomie din palma ei.

– Trebuie să ne întoarcem, zise ea cu un calm absolut. Am nevoie de câte ceva.

Max era printre cei de care avea nevoie.

– Bună idee! Shaun făcu un pas înapoi, dar îngheță la sunetul de crengi rupte. Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, ăsta e un *urs*!

Kim se retrase împleticit.

– E ceva în neregulă cu el, zise Eddie.

Își luă pușca de pe spate, în timp ce Joe, tremurând, mârâia surd.

Ursul se târa anevoie, părând scuturat de convulsii. Când se apropie, văzură că ochii îi străluceau cu un galben bolnăvicios.

– Se zice că nu trebuie să fugi. Cu o mână tremurătoare, Shaun o apucă de braț pe Kim. Nu fugi, altfel vine după tine. Și e mai rapid. Poate doar să ne întoarcem încet, să-i facem loc, dar lipiți împreună, ca să părem mai mari. E un urs brun, și ei nu sunt agresivi, dar ăsta...

– Nu e în regulă. Eddie respiră lent. Mai e cineva înarmat?

– Eu, zise Kim căutându-și pe dibuite arma de la șold.

– Shaun are dreptate să nu fugim. Haideți să încercăm să ne retragem. Ușurel, adăugă Eddie.

Ursul se ridică pe picioarele din spate și scoase un răget cumplit.

– Rahat. Rahat. Nu e bine.

– E infectat. Trebuie să-l omori. Împușcă-l, ordonă Lana pregătindu-se să-și lanseze puterea.

Primul glonț îl lovi în piept. Scoase un sunet strident, se lăsă pe toate patru labele și atacă.

Împușcăturile – de pușcă, de pistol – explodară.

Lana, apăsându-și burta cu o mână, aruncă o sferă neuniformă de lumină.

Ursul scoase un urlet de durere care sfâșie aerul, pe măsură ce picioarele din față i se înmuiau. Plină de milă, Lana văzu ochii golindu-se – nu de moarte, nu încă, ci de teamă.

Atunci Eddie îi curmă zilele.

– Înapoi acasă, ordonă Lana. Toată lumea înapoi acasă. S-ar putea să fie mai mulți. Ascultându-și instinctul, întinse o mână și arse simbolurile atârnate. Repede!

– Eric și Allegra, îngăimă Kim în timp ce alerga prin zăpada apoasă. S-ar putea să fie încă aici. Trebuie să-i găsim și să-i ducem înăuntru.

– Eric și Allegra au făcut asta. Grăbiți-vă! strigă Lana.

Când intrară în curtea din jurul casei, îi văzură pe Eric și Allegra pe potecă, ținându-se de mână.

– Ne-ați stricat surpriza. Allegra își dădu părul pe spate și zâmbi. V-a luat ceva timp.

Lana simți panica alunecându-i pe șira spinării. Nu trebuia să înfrunte puterea răului acolo, nu când o percepea clocotind.

Avea nevoie de Max. Ei toți aveau nevoie de Max.

– N-am vrut să mă laud. Allegra râse și își lăsă capul pe umărul lui Eric. Flirtul, gestul feminin, era în contrast cu plăcerea rece de pe fața ei. A fost atât de distractiv să vă urmăresc cum vă jucați cu talentele voastre inferioare, în timp ce ale noastre creșteau, mai întunecat, mai exaltant. Așa.

Făcu un semn circular cu un deget în aer și îi închise pe toți într-un cerc de foc negru, apoi spuse:

– O să-l așteptăm și pe ultimul din grupul nostru fericit să ajungă acasă.

Lana ridică o mână când Kim își înălță arma.

– Glonțul n-o să treacă prin cerc, așa că s-ar putea să-l lovească pe unul dintre noi.

– Ce deșteaptă ești! Pe tine o să te sacrificăm ultima. Cu chipul îmbujorat de putere și voioșie, ambele întunecate ca moartea, Eric adăugă zâmbind: Pe Max, primul.

Lana se temea din toată ființa ei, dar se îngrețoșă când întâlni privirea lui Eric și-i văzu bucuria.

– E fratele tău.

– Dă-l dracului de frate! Cu o mișcare de degete, împușcă săgeți de lumină neagră spre cer. Toată viața mea el a fost pe primul plan și eu trebuia să-l urmez, fără să reușesc să-l întrec. Fiul cel bun, premiant la facultate, autor de succes. Puterea. Am cu mult mai multă decât el acum. Și crede că poate să-mi țină el lecții *mie*? Să mă învețe *pe mine*? Să mă antreneze *pe mine*?

Întinse o mână și aruncă un fulger negru spre pinul de la liziera pădurii. Arborele se despică, iar cele două jumătăți rupte începură să ardă mocnit în zăpada înnegrită.

– Crede că puterea lui moale, albă, prăpădită poate să se măsoare cu a mea?

– El... s-a dus în partea întunecată, bolborosi Shaun. La fel ca Anakin Skywalker.

Cu gura strâmbată într-un surâs disprețuitor, Eric aruncă o săgeată neagră în inelul de foc.

– Doamne, mare fraier mai ești!

– Nu ești tu, Eric.

Își întoarse surâsul disprețuitor spre Lana, apoi se uită la propria mână. Dintr-odată, ceva negru și sinuos începu să i se înfășoare în jurul brațului. Când îl ridică, ciorile se iviră pe cer și începură să dea roată.

– Ba da! În sfârșit sunt eu însumi și am ce ar fi trebuit dintotdeauna să fi fost al meu. Umanitatea e moartă. Stau pe cadavrul ei în putrefacție și *exist*. Existăm, zise el întorcându-se spre Allegra. Noi suntem cei care trăiesc acum.

– Prosperăm și luăm. Orice dorim. Pe oricine dorim. Allegra se lipi de Eric și, frecându-și obrazul de al lui, murmură: Poate că ar trebui să păstrăm unul ca animal de companie.

– Sunteți bolnavi, frate! Eddie îl apucă pe Joe de zgardă ca să-l țină aproape. Sunteți bolnavi rău.

– Poate pe el, reflectă Allegra. După ce-i frigem câinele la frigare.

– Hai să rezolvăm unul acum. Eroului nostru făcător de reguli îi ia prea mult să ajungă. Hai să rezolvăm unul acum, să ne distrăm un pic. Alege tu, iubito!

– Hmm! Allegra păși înainte, cu părul blond strălucindu-i pe spate, și se plimbă în jurul cercului. E greu de ales. Toți sunt atât de *plictisitori*! În afară de ea, spuse oprindu-se în fața Lanei. Dar ea trebuie să fie ultima... Ea și lepădătura aia de copilă care crește în ea. Trebuie să-i vadă pe restul murind.

– Credeam că ești doar un pic prostuță.

Descumpănită pentru o clipă, Allegra clipi spre Lana.

– Ce?

– M-ai auzit. Indiferent ce se întâmpla, avea să-și protejeze copilul, se gândi Lana. Așa că zâmbi disprețuitor: Un pic prostuță, cam

plângăcioasă și în mare măsură inutilă. Văd că te-am subestimat. Ești de-a dreptul proastă, plângăcioasă și inutilă. Nu știu cum ar putea fi descris Eric, din moment ce a cedat atât de ușor manevrelor tale bazate pe sex și o putere stângace.

– Un bărbat, zise Kim din spatele Lanei. Un bărbat care se cacă pe el pentru o pereche de țâțe. Îmi pare rău, băieți, dar avem un caz aici.

Allegra stătea cu picioarele depărtate, iar părul îi flutura în vântul ce se întețea.

– N-aveți nici cea mai mică idee ce sunt eu, cât a așteptat ziua asta ceea ce se află în mine. Dar o să aflați, înainte să distrug masa asta agitată de celule din voi, o să aflați. O să vedeți.

Își întinse brațele și acestea deveniră aripi, palide ca părul ei, cu muchii zimțate și tăioase. Se ridică cu ele în aer și se răsuci. În vârtejul vântului, din flăcări se ridică o trâmbă de fum.

– Ia te uită la ea!

Eric râse și își ridică brațele. Aripile lui erau negre, pătrunzătoare ca fulgerul, strălucind prin ceață.

– Ce sunt ei? icni Shaun. Ce sunt?

– Moarte. Întuneric. Pustiire, murmură Lana.

„Și aroganță", își zise ea.

În timp ce ei, asemenea ciorilor lor, dădeau roată, Lana își mobiliză toată puterea, rugându-se să fie de-ajuns.

– Când spun să fugiți, fugiți! Spre casă.

– Suntem prinși aici, începu Shaun.

– N-o să mai fim.

Își aruncă lumina, o izbi de întunericul circular. Îl sparse.

– Fugiți! le strigă în timp ce-l sfărâma.

Scormoni după mai multă putere și-o aruncă în sus cu forță. Pe când fugea împreună cu ceilalți, auzi un sunet, ca un sfârâit de slănină într-o tigaie încinsă, un urlet de durere și un blestem.

Fulgerele acelea căzură din cer, transformând casa într-un infern. Suflul fierbinte o lovi în spate. Înainte să se ridice, una din aripile pârlite ale Allegrei se năpusti în jos. Disperată, Lana o apucă, o răsuci, chiar și după ce dinții îi străpunseră și îi mușcară mâinile. Mai presus

de durere, își lansă puterea. Eric sări s-o ia pe Allegra, trăgând-o s-o elibereze.

Eddie o trase pe Lana în picioare.

– Max, Max și Poe. Vin! Trebuie s-o luăm la sănătoasa.

Se auziră focuri de armă. Lana fugea orbește, cu sângele picurându-i din mâini. O zări pe Kim oprindu-se, încercând să-l tragă în picioare pe Shaun și trăgând, trăgând, trăgând cu o mână. În clipa următoare, văzu îngrozită cum aripile acelea pârlite și sfârtecate spintecau aerul coborând asupra lui Kim. În timp ce Lana se lupta să găsească suficientă putere pentru apărare, Shaun o îmbrânci pe Kim. Dinții zimțați îl sfârtecară, îi trecură prin față, gât, piept, măruntaie.

Allegra se răsuci într-un vârtej și scoase un strigăt triumfător în timp ce viața îl părăsea.

– Nu, nu, nu! Kim se târî prin sângele adunat deja într-o baltă. Shaun!

– A murit, îi spuse Eddie trăgând-o pe drumul noroios.

– În mașină! Toată lumea!

În timp ce striga, Max își împinse mâinile în sus, luptându-se să creeze un scut. Poe rămăsese lângă mașină, trăgând cu o pușcă cu țeavă lungă.

– În mașină!

– Nu fără tine. Albă ca varul și tremurând, Lana își trase brațul din strânsoarea lui Eddie. Niciodată fără tine. Sunt puternici, Max. Mai mult decât să-i poată opri oricare dintre noi singur. Eric...

– Știu. Vreau să te urci în mașină. Pe față i se rostogolea sudoarea. Tot ce conta pentru el în acel moment era să-și protejeze familia. Nu pleci fără mine, îi spuse, dar trebuie să ne mișcăm repede.

– O să ne mișcăm mai repede împreună.

– Eric.

Brațele îi tremurau, mușchii îi țipau, dar Max menținu scutul.

– Uite ce-a făcut! Allegra își întoarse fața în umărul lui Eric. M-a rănit, Eric. Trebuie să plătească.

– O să plătească. Toți au să plătească.

– Eric, trebuie să te oprești. De ce faci asta?

– N-am fost destul de rapizi. Trebuie să învățăm să fim mai rapizi, mai buni. Max deschise geamul, aplecându-se să se uite înapoi. Nu văd și nu simt că ne urmărește ceva. Dar o să mai fie și alții ca ei. Mai avem nevoie de o mașină și de provizii. De arme.

– Am găsit un SUV, le spuse Poe. Dar l-am abandonat după ce Shaun... când ne-a apelat pe walkie, l-am abandonat și ne-am întors cât de repede am putut. Fir-ar ai dracului! În ochii lui străluceau lacrimi, furie și durere. Lovi cu pumnul în volan și gemu iar: Fir-ar ai dracului!

Când intrară în sat, Flynn și lupul lui ieșiră și se postară în mijlocul străzii.

Max coborî.

– Avem nevoie de provizii, de alt vehicul, iar tu și oricine mai e cu tine trebuie să veniți cu noi. S-ar putea ca să vină peste voi forțele răului.

– Avem protecție aici.

– Nu suficientă. Soția mea a fost rănită, începu Max.

Privirea lui Flynn se mută brusc spre Lana, care cobora din spate. Fără să-și ia ochii de la ea, înaintă și-i luă mâinile în ale lui.

– Mâinile astea s-au rănit protejând-o. Apărând-o pe Aleasă. Au să se vindece, dar ar trebui să te speli de sânge.

– O să mă spăl. Te rog, ascultă de Max. Nu e un loc sigur aici, acum.

– Suntem gata. Vă așteptam.

Se întoarse și privi într-o direcție, apoi în cealaltă.

Oamenii ieșiră din clădiri; erau mai ales copii, unii foarte mici, alții adolescenți. O femeie cam de vârsta Lanei, un bărbat cu părul alb, purtând un șorț de măcelar. O bătrână care se sprijinea într-un baston.

Douăzeci și cinci, poate treizeci de oameni, își zise Lana. Toți așteptând în tăcere.

Joe sări din mașină și alergă spre Lupa dând din coadă și adulmecând. Lupa răbdă o clipă, riguros și demn, apoi se lăsă în jos pe labele din față, țopăind într-un dans jucăuș.

Una dintre fetițe începu să chicotească și să bată din palme, în timp ce câinele și lupul se luau la trântă.

– Iată femeia care o are pe Aleasă în ea! Vremea așteptării s-a încheiat și începe vremea de apoi. O să plecăm cu ei.

– Încă o mașină n-o să fie de ajuns, comentă Eddie.

Flynn zâmbi.

– Avem destule. Și o remorcă pentru vacă.

– Ai o vacă?

– Vaca înseamnă lapte. Pot să te duc să te speli pe mâini, îi zise el Lanei.

– Mulțumesc! După ce-i făcu semn lui Max, porni alături de băiat. Cum de-ai știut despre copil, despre ea? îl întrebă.

Flynn îi aruncă o privire lungă și tăcută.

– Tu cum de n-ai știut?

Capitolul 17

Arlys stătea în ceea ce fusese camera de lucru într-o casă cu două dormitoare, transcriindu-și cu migală dureroasă – cu accent pe *dureroasă* – însemnările pe o mașină de scris Underwood veche. I-o adusese Bill Anderson de la un magazin de vechituri numit Bygones. Era mare, grea, ciudată, dar cu ea putea să producă zilnic o pagină-două de știri din comunitate.

Încă era o reporteriță dată naibii.

Își numise demersul *New Hope Bulletin*, și se ruga la Dumnezeu ca Chuck să-și ducă la bun sfârșit eforturile de a reface conexiunea la internet.

Împărțea cu Fred căsuța din cărămidă albă, cu terasă largă și curte îngustă. Chuck locuia alături; revendicase – mare surpriză – subsolul casei din cărămidă roșie, în timp ce Bill și Jonah luaseră două din cele trei dormitoare.

Rachel, Katie și copiii trăiau în casa mai mare de pe colț, cu două etaje, din cealaltă parte. Se grupaseră împreună din obișnuință și instinct, și locul era convenabil fiindcă era chiar vizavi de școala elementară.

Acolo, Rachel și Jonah înființaseră un fel de centru medical – birourile administrative deveniseră săli de consultații –, cu un centru comunitar în cantină și o combinație de grădiniță și școală în sălile de clasă.

Călătoriseră spre sud și Arlys se documentase în legătură cu fiecare etapă a călătoriei. Viscolul hibernal fusese doar timid la frontiera cu Virginia de Vest, unde se adăpostiseră două zile într-un centru de grădinărit abandonat, care mirosea a pământ și putregai.

Centrul de grădinărit le furnizase semințe, răsaduri, îngrășăminte și unelte.

Pe drum întâlniseră un grup de autostopiști care li se alăturase.

Tara, educatoare pentru primul an de grădiniță, acum clarvăzătoare; Mike, în vârstă de doisprezece ani, cu o fractură urâtă la braț, și Jess, în vârstă de șaisprezece ani.

Le făcuseră loc în mașini și, în cele din urmă, descoperiseră o unitate de îngrijiri urgente unde Rachel îi reparase brațul lui Mike.

Din această unitate luaseră provizii medicale, niște echipament și o camionetă.

Făcuseră ocoluri mari de două ori, ca să evite focurile de armă ce se auzeau în depărtare, găsiseră alți oameni pe jos, în mașini, la adăpost. Nu toți li se alăturaseră, dar cei mai mulți o făcuseră.

Grupul lor – șaptezeci și opt de persoane – intrase pe 15 martie în orașul Besterville, Virginia, cu o populație de opt sute treizeci și doi de locuitori, conform panoului de la intrare (pe care cineva rebotezase orașul ca Worsterville[1] cu spray cu vopsea). Descoperiseră un oraș fantomatic, unde majoritatea oamenilor dispăruseră pur și simplu. Ușile fuseseră închise, iar cele câteva magazine și sedii de firme de-a lungul străzii principale aveau obloanele trase, însă nu descoperiseră semne de vandalism sau de jaf.

Și acolo se opriseră. Nici chiar după șapte săptămâni, Arlys nu știa de ce aleseseră locul acela. Trecuseră prin alte orașe și cartiere imobiliare, prin zone rurale și întinderi urbane.

Dar se opriseră, iar acum numărau două sute șase persoane.

Numărul se schimba de la o săptămână la alta, uneori de la o zi la alta, pe măsură ce mai veneau și alții, iar unii plecau.

[1] Joc de cuvinte în limba engleză. Besterville – Worsterville. (aprox.) Cel mai bun oraș – Cel mai rău oraș

Redenumiseră localitatea și înlocuiseră panourile de la intrare. Astfel New Hope[1] le devenise casă.

Deși erau zile în care se trezea suferind fizic după viața pe care o cunoștea, își amintea imediat frica, groaza din tunel, frigul amarnic. Și cadavrele descoperite de-a lungul drumului, cadavrele descoperite în case, în locul pe care și-l făcuseră ei cămin.

Așadar, își scria buletinele pe vechea Underwood, la un birou vechi, ridicând din când în când privirea spre fotografia înrămată cu familia ei de Crăciun.

În știrile din acea zi, anunța că Drake Manning, electricianul, și inginera Wanda Swartz își continuau eforturile de a furniza energie electrică pentru comunitate. În calitate de reporter, redactor-șef și editor, delibera dacă să includă sau nu declarațiile celor mai noi membri ai comunității potrivit cărora Washington, D.C. era practic o zonă de război între autoritățile militare, Năvălitorii organizați și facțiuni ale Supraoamenilor.

Puse în balanță dreptul publicului și riscul de instaurare a panicii umane. Apoi adăugă realitatea.

Bârfele se răspândeau în comunitate ca untul peste pâinea prăjită fierbinte. Mai bine să facă publice declarațiile.

Adăugă un pic de culoare locală: menționă progresul din grădina comunității – rodul muncii lui Fred – situată în parcul drăguț și întins al orașului; anunță Timpul poveștilor pentru copiii de toate vârstele; le reaminti cititorilor să aducă la biblioteca orășenească (fosta bancă Virginia) cărțile găsite pe care nu le voiau.

Postă anunțuri pentru listele de voluntariat – la grădinărit, banca de alimente, centrul de aprovizionare, standul de îmbrăcăminte, paza localității, livrări de hrană, creșterea animalelor.

Arlys își luă cele două pagini de buletin și se duse în sufragerie. Deși mobilierul aparținea stilului american timpuriu plictisitor, cum îl numea ea, totul se transformase sub atingerea lui Fred.

Cinci sau șase vase mici cu flori de primăvară, boluri puțin adânci umplute cu pietre șlefuite de pârâul din apropiere, bucăți de țesături colorate, panglici, nasturi aranjați în rame creau un decor plin de

[1] Speranța renăscută

farmec. În șemineul curat, aranjamentul de lumânări dădea o notă intimă și oferea lumină fără consum de electricitate, ceea ce nu era puțin lucru.

De la cele două geamuri din față dispăruseră draperiile vechi și urâte. În locul lor, Fred atârnase șiraguri de mărgele colorate, care captau lumina soarelui și formau curcubeie.

Ea încerca să informeze, Fred dăruia instinctiv bucurie, își zise Arlys. Se întrebă care dintre ele era cu adevărat mai utilă.

Se duse pe terasă. Fred o pusese să ajute la vopsirea a două scaune metalice vechi într-un roz dulce și inocent. Pe masa dintre ele așezase un ghiveci alb în care era o singură mușcată albă.

Pe tocul ferestrei, Fred își pictase simbolurile magice.

O pereche de flamingo roz păzea într-o parte treptele terasei, o familie de pilici de grădină cealaltă parte. Clopoței de vânt scoteau clinchete în briza primăvăratică.

Era casa de zână a lui Fred, se gândi Arlys; constata că era surprinzător de fericită acolo.

Oamenii mergeau pe stradă pe jos sau cu bicicleta. Ea cunoștea chipurile, cele mai multe dintre nume, știa abilitățile sau defectele fiecăruia. Îl zări pe Bill Anderson peste drum, spălând vitrina de la Bygones. Preluase magazinul și îl organizase. Oamenii luau ce aveau nevoie, iar cei mai mulți plăteau cu propriul timp, cu propria pricepere.

Nu mai era mult – discutase deseori despre asta cu nucleul grupului – până când avea să se impună crearea unei structuri mai bine definite, cu reguli, chiar legi – iar legile însemnau pedepse.

Unii aveau să fie la conducere – și deja vreo doi insistau să preia controlul.

Traversă strada spre școala cu un singur etaj. Katie stătea la o masă din față, alăptând unul dintre copii, în timp ce altul dormea într-un pătuț portabil, iar cel de-al treilea dormea într-un leagăn.

Tot ce știa Arlys despre bebeluși învățase aproape în întregime în ultimele săptămâni, dar era limpede că avea în fața ochilor un trio fericit, sănătos și extraordinar de drăguț.

– Jur că au mai crescut de ultima oară când i-am văzut.

– Toți trei au poftă de mâncare. Ridicându-și fața spre cer, Katie spuse: E o zi prea frumoasă ca să stau înăuntru, așa că m-am așezat aici. Aerul proaspăt e bun pentru noi toți. Tocmai am văzut-o pe Fred, adăugă ea aranjând un prespapier peste foile suflate de briză.

Era o zi frumoasă, își zise Arlys. Hotărând să profite de ea, se așeză lângă Katie.

– Credeam că e jos, la grădini.

– A trecut pe-aici să pregătească bebelușii, ca de obicei. Noul *Buletin*?

– Da, fierbinte de la porcăria de mașină de scris. Dacă lui Chuck o să-i reușească vreodată miracolul IT, o să-l sărut pe gură. La dracu', îi ofer favoruri sexuale la alegere.

– Am început să duc dorul sexului, oftă Katie. Oare sunt neloială? L-am iubit pe Tony atât de mult, am...

– Nu. E omenește.

– Poate fiindcă am început să mă simt ca acasă, mai ales în ultimele două săptămâni. Nu mă trezesc în fiecare noapte speriată în întuneric. Pare... acasă când te trezești în același loc în fiecare zi, când ai un scop în fiecare zi. Știu că eu nu fac așa de mult ca restul, dar...

– Nu-i adevărat. Tu hrănești și crești trei copii.

– Am ajutor. Toată lumea mă ajută.

– *Trei* copii, repetă Arlys. Și faci recensământul și înscrierile. Mi-am dat seama astăzi că nu mai știu numele tuturor. Fețele da, nu și numele. Tu le știi. Te-am văzut fermecând oamenii să se înscrie sau să accepte o misiune, să participe la o activitate. Ești bună la lucrul cu oamenii. Un organizator natural al comunității.

– Este greu să spui nu sau să fii nepoliticos cu o mamă care alăptează. Apropo de oameni fermecători, am putea să ne înscriem din nou la yoga de dimineață. E bună pentru stres, și tu ești mult prea stresată. Nu spune că n-ai timp. Toți avem.

– Femeia aia e ciudată, Katie.

– Ce e ciudat la o zână de cincizeci de ani care-și spune Rainbow[1]? spuse zâmbind Katie. În plus, e un instructor bun. Am mers chiar eu de câteva ori și garantez că e răbdătoare și informată. Încearcă

[1] Curcubeu

o ședință, O.K.? Doar încearcă. Dacă o urăști, nu te mai bat la cap niciodată.

– Bine, bine. Am spus că ești fermecătoare? „Cicălitoare" e mai corect. Dar Arlys își scrise numele pe foaie. Câte zâne sunt acum?

Katie se întinse spre geanta cu scutece și scoase un bloc-notes pe care-l răsfoi în căutarea listei.

– Opt, dar nu le-am numărat aici și pe cele micuțe care vin și pleacă. Am văzut câteva azi-noapte, când Duncan era agitat. Doar lumini dansând în fundul curții. Și, Arlys, de dimineață, de-a lungul gardului înfloriseră flori care ieri nu erau acolo. Ar trebui s-o întreb pe Fred ce sunt, dar e... Poate ăsta e un alt motiv pentru care nu sunt speriată tot timpul.

Cu o grație blândă și maternă, mută copilul – Duncan, își dădu seama Arlys – de la sân pe umăr.

– Oricum, opt zâne. Cel puțin opt suficient de împăcate cu ideea ca s-o recunoască. Patru elfi. Nu știu care e diferența. Doisprezece care se încadrează în grupul vrăjitoare/vrăjitor/magician. Și avem douăzeci și opt de oameni care prezintă o abilitate anume. Ca Jonah. Am cinci cu visuri profetice, doi care își schimbă forma - verificați, și crede-mă că e un șoc să vezi așa ceva. Avem patru cu telechinezie, un alchimist, doi clarvăzători și așa mai departe.

„Atât de mulți", își dădu seama Arlys. Nu le ținuse socoteala.

– Matematic, asta înseamnă că peste treizeci la sută din comunitate are abilități magice.

– Cred că sunt chiar mai mulți. Cred că unii nu spun, le e frică să spună. Pe umărul mamei sale, Duncan scoase un râgâit mic, distinct. Katie adăugă: Avem și un procent – mic, dar există – din cei care sunt, mă rog, intoleranți cu magicii.

– Kurt Rove.

– El ar fi președintele coaliției anti-magici. Mă bucur că a acceptat să se ocupe de magazinul de hrană pentru animale, ca să nu fie atât de mult în oraș.

– Chiar și acolo, aud că provoacă bătăi de cap.

– Nu-i înțeleg pe oamenii ca el sau pe cei câțiva care-i cântă în strună. Rachel mi-a spus că Jonah a trebuit să se ducă să-i potolească pe Don și Lou Mercer când s-au luat de Bryar Gregory.

– S-au luat de ea?

Bryar cea liniștită apărea pe lista lui Katie drept clarvăzătoare, își aminti Arlys.

– Ieșise să facă o plimbare, nu putea să doarmă. Se pare că frații Mercer stăteau pe terasă, cu câteva beri în față – poate mai multe – și au văzut-o. Au fugit după ea, au tachinat-o, i-au blocat drumul, au fost, în general, respingători și dezgustători. Jonah a văzut din întâmplare și s-a dus să-i pună la punct. Lucrurile ar fi putut să degenereze – în definitiv, erau doi la unu –, dar a apărut Aaron Quince, elful, care cred că e îndrăgostit de Bryar. Frații Mercer s-au retras. Aaron a condus-o pe Bryar acasă.

Katie se opri să-și tragă răsuflarea, apoi continuă:

– Nu înțeleg. Cu câteva luni în urmă, oamenii mureau literalmente pe stradă. Fiecare dintre noi am pierdut rude, prieteni, vecini. Cu toții a trebuit să plecăm unde-am văzut cu ochii, dar cei precum frații Mercer, precum Kurt Rove, îi bârfesc și-i vorbesc de rău pe aceia dintre noi care, mă rog, au ceva care ne-ar putea ajuta pe toți să rezistăm. Fiindcă sunt diferiți.

– Eu am o teorie, începu Arlys. Crizele majore scot din noi ce e mai bun sau ce e mai rău – uneori pe ambele. Se întâmplă însă ca aceste crize majore să n-aibă nici un efect asupra anumitor personalități. Ceea ce înseamnă că, indiferent de împrejurări, ticăloșii rămân ticăloși.

– Hm! Bună teorie. Strângându-l la piept pe Duncan, Katie spuse peste câteva clipe: Arlys, cred că Duncan și Antonia... Cred că sunt diferiți.

– De ce crezi asta?

– Visează. Toți copiii visează, și Hannah visează, dar ei... la ei e altfel. Ți-am spus că Duncan a fost agitat azi-noapte, dar a fost mai degrabă din cauză că-l tulburase un vis. Și într-o noapte, săptămâna trecută, am auzit-o pe Hannah plângând. Se oprise când am ajuns

în camera copiilor. Duncan era în pătuț cu ea – treaz. De obicei le pun pe Antonia și Hannah într-un pătuț împreună și pe Duncan în celălalt, și așa făcusem și de data asta. Însă l-am găsit cu fetele, iar el și Antonia se uitau pur și simplu la mine și zâmbeau. El de o parte a lui Hannah, Antonia de cealaltă parte. Ca și cum ar fi mângâiat-o pe spate să doarmă.

– Ce drăguț!

– Da. Sunt drăguți. Au grijă de ea. Uneori îi pun în țarc pe toți și ies o clipă. Când mă întorc, acolo e o jucărie pe care n-am pus-o eu. Uite, aseară, când îl aăptam pe Duncan, m-am gândit la Tony. La cât de mult i-ar fi iubit pe copii, la cât de dor îmi e de el. Și Duncan mi-a pus mâna pe obraz. M-a mângâiat pe obraz. Când m-am uitat în jos, mă privea...

Ochii i se umplură de lacrimi, și Arlys văzu cum bebelușul mângâia obrazul mamei sale.

– Mă privea cum mă privește acum. Își aplecă fruntea să-l sărute și-i șopti: Sunt bine, iubitule. Totul e bine. Sunt binecuvântată, Arlys, cu acești trei copii frumoși. Ei sunt binecuvântați. Și când mă gândesc la oameni ca Rove și frații Mercer, mi-e teamă. Au ură în ei. Nu trebuie să fii magic să vezi asta, să știi. Au ură în ei pentru oricine e diferit.

– E și teamă. Urăsc un fenomen de care se tem și pe care nu-l înțeleg. Dar noi suntem mai mulți, Katie, decât cei ca ei. O să continuăm să avem grijă unul de altul, așa cum Jonah a avut grijă de Bryar. Construim ceva aici. Încă n-am idee ce naiba o fi, dar e al nostru. Și îl păstrăm. O să scriu despre asta, o să verific cu Rachel. Și cred că mai târziu o să avem un supliment la *Buletin*. Un editorial. Despre ticăloși.

Acum, Katie râse.

– Cred că abia aștepți să-l scrii.

– Ai dreptate.

Arlys se îndreptă spre școală, pășind într-o lumină la fel de ciudată ca zâna de cincizeci de ani. Lumina magică arunca o strălucire aurie slabă. Prinse *Buletinul* pe panoul de plută și trecu în revistă celelalte notificări. Ofertă de schimb între o abilitate și alta sau pentru o

piesă mecanică. Alții căutau cu interes un club de lectură, un cerc de croșetat, un meci de softball.

„Oamenii caută oameni", își zise. „Așa sunt făcuți, în ciuda celor câțiva imbecili care nu reușesc să vadă dincolo de bigotismul lor."

Când ajunse în zona birourilor, prin fereastra de sticlă îi văzu pe Rachel și pe Jonah strânși unul în altul la masa de lucru.

„Oare Rachel nu vede cum se uită el la ea? Nu simte?" se întrebă. Omul era îndrăgostit atât de evident, că până și Arlys, care se considera nepricepută în astfel de chestiuni și în general dezinteresată, văzuse de la un kilometru.

Ciocăni în tocul ușii deschise.

– Arlys. Rachel lăsă jos creionul și își rulă umerii. Noul *Buletin*?

– Proaspăt. O să avem un supliment după-amiază. Despre bigotism versus toleranță. Despre decență versus ticăloșie. Editorul meu mi-a permis să folosesc un limbaj aspru. Am auzit despre Bryar și frații Mercer. Noroc că ai fost acolo, Jonah.

El ridică din umeri.

– Sunt sigur că mi-ar fi tăbăcit fundul dacă nu apărea Aaron. Erau destul de beți și de pușcă pe rele ca să devină violenți.

– Eu pariez pe tine, îi spuse Rachel lui Arlys. Dacă scrii folosind un limbaj aspru, riști să provoci și mai multe resentimente. Dar dacă aduci fierberea aia la suprafață și o diseci, s-ar putea să fie mai bine decât s-o lași să supureze.

– S-ar putea să fie nevoie de mai mult decât de cuvinte. Jonah se ridică și-și duse scaunul în partea cealaltă a biroului, pentru Arlys. Stai jos, îi zise. Cred că ar trebui să avem o întâlnire, una serioasă. Tu, Rachel, Katie, Chuck, Fred, Bill. I-aș adăuga pe Lloyd Stenson, Carla Barker.

– Lloyd a fost avocat, Carla, ajutor de șerif, preciză Rachel. Lloyd, în lipsa unui termen mai bun, e unul dintre vorbitorii cu animalele, așa că avem trei magici, cu Jonah, toți inteligenți și capabili.

– Trebuie să vorbim despre legi, reguli, pedepse, începu Jonah. Trebuie să scriem un fel de constituție comunitară, cred. Odată ce facem asta, trebuie s-o prezentăm la o reuniune la care să participe

toată comunitatea. Oamenii se simt acasă, și asta e foarte bine. În general, lucrăm bine împreună, dar treaba aia cu Bryar nu e primul necaz și n-o să fie ultimul.

– Fiecare dintre noi e înarmat, într-un fel sau altul, zise Rachel. Ce se întâmplă dacă, natura umană fiind așa cum este, unul trage în altul, în loc să-l pocnească? Ce s-ar fi întâmplat dacă frații Mercer ar fi rănit-o pe Bryar? Trebuie să luăm măsuri înainte să se întâmple.

– Sunt de acord, spuse Arlys, gândindu-se că și ea văzuse necesitatea unei structuri mai formale. Unora n-o să le placă regulile sau pedepsele, așa că trebuie să facem totul simplu și clar. Și dacă avem legi, înseamnă că avem nevoie de cineva care să impună respectarea lor.

– Sper că o să se ocupe Carla de asta, zise Jonah. Are experiență, e serioasă. Și am putea să-l rugăm pe Bill Anderson să lucreze cu ea.

– Bill?

– E serios și el, și oamenii îl plac, îl respectă. Nu sunt sigur c-o să vrea, dar Carla are nevoie de ajutor. Oricum, ar fi un început. În momentul de față, comitetele de conducere, cum presupun că le-ați numi, sunt formate din voluntari care se pot muta dintr-un domeniu în altul.

– Trebuie să stabilim niște reguli clare, spuse Rachel bătând cu creionul în birou. Cum n-am avut nici un pacient în dimineața asta, am încercat să lucrez cu Jonah la o agendă. Până acum a trebuit să ne concentrăm asupra alimentelor, adăpostului, securității, medicamentelor, proviziilor. Acum avem nevoie de structură.

Arlys încuviință din cap.

– Și odată cu structura vin legile, moravurile, autoritatea, pedepsele. Și informațiile.

– Pe listă, îi zise Rachel. O să trebuiască să trimitem oameni în recunoaștere. În clipa asta parcă doar noi mai suntem pe lume. Dar oamenii încă se scurg încoace, așa că știm că nu e așa. Trebuie să aflăm ce e acolo. Poate că Chuck o să restabilească comunicațiile, dar nu știm cu cine să comunicăm sau ce riscăm dacă o să contactăm persoanele nepotrivite.

– Natura umană fiind așa cum este, murmură Arlys. Și extra-umanul la fel. Să fii extra nu înseamnă că ești imunizat împotriva violenței. Pur și simplu mai adaugă un strat. Ce dracu' facem dacă adoptăm legi și unul dintre Supraoamenii noștri le încalcă?

– Trebuie să aflăm.

Arlys se uită la Jonah și oftă.

– Bine.

– La mine acasă? Avem loc destul, și Katie poate să pună copiii în pat.

– Diseară? întrebă Rachel.

– Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

– O să-i spun lui Fred. Arlys se ridică în picioare. Și mă duc să vorbesc cu Bill, apoi cu Chuck. Katie e aici, afară. O să-i spun eu. La nouă e bine?

– Cred că da. Carla lucrează la grădina comunității. Jonah își vârî mâinile în buzunare și se uită la Rachel. Dacă tot suntem liberi, nu vrei să mergem să vorbim cu ea? În drum am putea să-i adunăm și pe ceilalți.

– Sigur! Stai să iau un walkie.

Rachel le scoase din sertar, puse unul pe birou cu un bilet spunând că doctorița era plecată, dar disponibilă și-l agăță pe celălalt la centură.

Plecară împreună spre locul unde Katie o schimba pe Hannah. Gemenii stăteau lungiți pe o pătură gângurind, fluturând din mâini și dând din picioare.

– Se poartă de parcă le-am dat un kilogram de ciocolată, râse Katie luând-o pe Hannah să o pună la sân.

Jonah puse mâna pe umărul lui Rachel.

– Auzi?

– Ce să aud? Acum da, zise atunci când sunetele motoarelor ce se apropiau ajunseră la ea. Vine cineva.

– Mai mulți.

Jonah se duse pe trotuar.

Văzu că și alții ieșiseră din casele lor, din celelalte clădiri ca să se uite. Protejându-și ochii cu palma împotriva strălucirii soarelui, privi în depărtare.

– Doamne sfinte!

Rachel își scoase walkie-ul care suna și luă un copil în brațe în timp ce răspunse.

– Santinela i-a lăsat să treacă, îi strigă ea lui Jonah.

– Nu știu dacă a avut de ales. Trebuie să fie cincisprezece mașini și camionete. Și un afurisit de autobuz școlar.

Katie, cu doi copii în brațe, și Arlys coborâră pe trotuar și se uitară împreună cum Max își aducea grupul în New Hope.

Capitolul 18

Precaută și curioasă în egală măsură, Arlys îl studie pe bărbatul care coborî din mașina din fruntea convoiului. Înalt și subțire în blugi și cu un tricou negru, cu părul închis la culoare cârlionțat peste guler, cu cizme uzate și zgâriate. I se păru puternic și chipeș, cu aspectul dezordonat al cuiva care se afla pe drum de câteva zile, poate săptămâni.

Avea o atitudine de încredere și putere, își zise. El își scoase ochelarii de soare cu o mână și o ridică pe cealaltă într-un semnal de așteptare. În spatele lui opriră mai multe mașini și camionete – mai mult de cincisprezece, după estimarea lui Jonah. Unele cu ceea ce părea să fie remorci pentru cai.

Bărbatul inspectă strada, oamenii, părând să evalueze dacă atitudinea generală era ostilă sau primitoare. Părea pregătit pentru oricare dintre variante.

În cele din urmă, Jonah porni spre el.

– Jonah Vorhies.

După o scurtă ezitare, îi întinse mâna.

– Max Fallon, se prezentă nou-venitul strângându-i-o. Tu ești șeful aici?

– Ă...

Arlys își ascultă instinctul și se duse să li se alăture.

– Noi am fost primii aici. Arlys Reid.

De pe bancheta din față coborî o femeie căreia Max îi adresă o privire rapidă, de avertizare.

Își purta părul lung, blond-închis, într-o coadă de cal. Peste burtica de gravidă se mula un tricou.

– Te cunosc, zise ea în timp ce ocolea capota mașinii. Ți-am văzut emisiunile. Le-am urmărit până în ziua în care am plecat din New York. Eu sunt Lana. Eu și Max locuiam în Chelsea. Lana puse mâna pe brațul lui Max și adăugă: Ți-am urmat semnele. Din...

– Sudul Harrisburg-ului, completă Max când Lana se uită la el. Am luat oameni cu noi de-a lungul drumului.

– Da, se vede. Jonah se menținu pe poziții când un tip uscățiv și un câine care dădea din coadă coborâră de pe bancheta din spate. Câți sunteți?

– Nouăzeci și șapte de oameni, optsprezece dintre ei sub paisprezece ani. Opt câini – doi mici –, trei vaci de lapte, două Holstein și o Guernsey, și un vițel. Doi viței Black Angus. Cinci cai, inclusiv o iapă gestantă, opt pisici, cam o duzină de găini și un cocoș.

Jonah oftă.

– O grămadă. Sunteți cel mai mare grup pe care l-am avut vreodată, chiar și fără toate animalele astea. Vreți să vă stabiliți aici?

– New Hope. Semnele lăsate de voi le-au dat speranțe oamenilor.

Max se uită în spate, unde un negru musculos și un alb cu înfățișare dură veneau pe lângă coloana de mașini.

Arlys le aruncă o privire, apoi se concentră. Inima îi sări literalmente din piept.

– O, Doamne! O, Doamne! Tu? Will Anderson! Tresăltând de bucurie, se duse în grabă la el și îl îmbrățișă, dar, simțindu-l rigid, dădu să se retragă. Sunt Arlys, Will. Arlys Reid.

– Arlys?

O trase înapoi și o privi cu ochi albaștri tulburați.

– Dumnezeule! Dumnezeule! Arlys. Tata? Unde e tata?

Ea îl strânse tare de braț și arătă spre stradă, unde Bill se apropia pe lângă coloana de mașini.

– Tată!

Bill se opri și, fiindcă i se înmuiaseră picioarele, se sprijini de o camionetă, cu o mână întinsă spre fiul lui. Will o luă la fugă.

– New Hope, murmură Lana văzând cum tatăl și fiul se îmbrățișau.

– De asta avem cu toții nevoie. Asta căutăm toți.

– Bill nu s-a dat bătut niciodată. Dar se pare că avem primul nostru carambol din New Hope, oftă Jonah. Trebuie să vedem cum rezolvăm chestia asta. Avem un sistem. Încă mai are hibe, dar e un sistem. Poate începem prin a dirija câteva dintre vehiculele astea în parcarea școlii.

– Putem să descărcăm undeva animalele? întrebă Max. O să aibă nevoie de hrană și de apă.

– Hm! făcu Jonah scărpinându-se la ceafă. Rachel, ar trebui să vorbim cu cineva de la fermă. N-a fost, de fapt, o fermă până de curând, îi explică el Max. Există câteva, dar sunt prea departe de oraș, așa că improvizăm. Avem niște vaci, câțiva cai, un ied și niște găini. Avem un depozit de hrană pentru animale, dar proviziile nu sunt de ajuns pentru ce ați adus voi. Avem niște fân. Nu pot să vă spun prea multe despre asta. Nu sunt fermier.

– Am adus noi doi fermieri.

– Din ce în ce mai bine. Aaron! Jonah îi făcu semn unui om de peste drum. Ia, te rog, câțiva oameni și ajutați-i să ducă remorcile la fermă, să se instaleze. Se aplecă apoi să-l mângâie pe Joe care venise să-l adulmece. Frumos câine!

– Cel mai bun câine din lume. El e Joe. Eu sunt Eddie. Pot să dau o mână de ajutor cu animalele. Se întoarse apoi spre Arlys: Și eu te-am văzut la televizor. Aveți niște copilași frumoși, adăugă el cu un zâmbet ușor uitându-se la bebeluși. Avem și noi câțiva.

– Hai să ducem câteva dintre mașinile astea în parcare. Le spui tu celorlalți, Poe?

– Sigur!

– După aceea, avem un sistem de înscriere. Încercăm să ținem evidența oamenilor. Nume, vârstă, abilități. Katie e responsabilă de asta. Cred că i-ar fi de folos o mână de ajutor cu atât de multă lume.

– Mă apuc de treabă, zise Katie. În câte luni ești? o întrebă pe Lana.

– Aproape patru luni și jumătate. Sunt... tripleți?

– Toți sunt ai mei.

Lana scoase un șuierat și își frecă pântecul.

– Ia uite, Max. Uau!

El își puse un braț în jurul umerilor ei și o sărută pe tâmplă.

– Hai să luăm mașinile din drum!

– Du-te tu. Eu rămân aici. Pot... să ne înregistrăm. Max! Îl bătu ușor cu palma pe piept văzându-i ezitarea și-i spuse: Încrederea trebuie să fie de ambele părți. Am avut probleme pe parcurs, le explică celorlalți.

– Toți avem. Aveți personal medical cu voi? se interesă Rachel.

– Un asistent pensionar – e grozav.

– Continuă!

Lana îi dădu un ghionion lui Max.

– O elevă la liceul sanitar care face mari progrese. Un veterinar. Un pompier și doi polițiști cu pregătire în asistența de urgență. Nici un doctor, dar...

– Rachel e doctoriță, îl întrerupse Katie. Și Jonah e paramedic.

– O doctoriță! Lana își apăsă burta cu palma și se uită la Rachel cu ochii plini de ușurare. Max, ai auzit?

El o mângâie drăgăstos pe spate. I se adresă apoi lui Rachel:

– Mă întorc imediat. S-ar simți mai bine dacă ar examina-o un medic, ținând cont de sarcină.

– Așa vom face. Lana, ai spus?

– Lana Bingham, spuse ea întinzându-i mâna. Am douăzeci și opt de ani. Sunt *chef* – am fost *chef*. Eu... Surprinsă, tresări când Duncan o atinse cu mânuța. Gângurind, se agita în brațele mamei lui, încordându-se să se ducă la ea. Nu știu mai nimic despre sarcină sau despre ce să fac după ce o să am un copil, mărturisi într-un final.

Cu emoții evidente, îl luă pe Duncan.

El îi puse mânuța în dreptul inimii, și emoțiile dispărură. Lana îi simțea lumina la fel de curată ca aceea din lăuntrul ei.

Se trezi uitându-se în ochii albaștri, dar cu contur verde în lumina soarelui.

– E special – vreau să spun, e frumos. Fără să-și ia privirea de la el, adăugă: Dacă nu vreți Supraoameni în New Hope, e mai bine să ne spuneți acum.

Duncan își înfășură mânuța în jurul degetului ei, și lumina străluci.

– El e special, zise Katie calm. Și sora lui, Antonia. Și Jonah și mulți alții din comunitate.

Cu ochii înotându-i în lacrimi, Lana își coborî obrazul spre căpșorul lui Duncan.

– Scuze. Hormonii – așa îmi spune Ray, asistentul nostru.

– Katie, înregistrează, te rog, informațiile despre Lana. *Chef* profesionist? întrebă Rachel.

– Da, și crede-mă, știu mai multe despre cum să filetez un biban de mare chilian decât despre sarcină, naștere sau creșterea copiilor.

– O grămadă de părinți încep așa. Eu sunt o bucătăreasă teribil de incompetentă. Pot să dau la schimb serviciile de obstetrică-ginecologie pe lecții de gătit. Și în afară de a fi *chef*?

– Vrăjitoare.

– Și ești împreună cu Max?

Katie, în spatele mesei, colecta informațiile într-un mod atât de practic, încât Lana zâmbi.

– Da. El e tatăl copilului și soțul meu. Max Fallon. Are treizeci și unu de ani. Pot să vă spun fără exagerare că Max poate să facă tot ce trebuie făcut. El a organizat toate astea, toți oamenii ăștia. E scriitor, dar...

– Max Fallon. Katie ridică privirea. Abia acum m-am prins. Soțului meu îi plăceau la nebunie cărțile lui. Știu că avem câteva în bibliotecă.

– Aveți o bibliotecă? se minună Lana.

– Avem o bibliotecă, o grădină comunitară, o creșă și facilități medicale. Max are și alte abilități?

– Vrăjitor.

– Vrei să fie și Max prezent la examinare? întrebă Rachel.

– Da, te rog.

– Trimite-l înăuntru, Katie. O duc pe Lana să stea confortabil.

Jonah îl luă pe Duncan și o urmări cu privirea pe Lana care intra împreună cu Rachel.

– Sunt sănătoși, zise el în timp ce-l așeza pe Duncan pe pătură. N-am putut să *nu* văd. Sănătoși și puternici. Copilul... e ceva strălucitor. Nu știu cum să descriu asta. Ceva... mai mult.

Se întrerupse când Max urcă cu pași mari.

– Tocmai au intrat. Te conduc eu.

Cât Lana se schimbă într-un halat de consultație, Rachel îi povesti cum făcuseră rost de provizii și echipamente de la spitalele și clinicile de pe drum.

– Am fi luat mai multe, dar spațiul din mașini era limitat. Iar unele echipamente nu le putem folosi până nu avem curent. Ne rugăm pentru asta. Intră, Max! În primul rând, estimezi patru luni și jumătate, deci optsprezece săptămâni?

– A fost concepută în a doua jumătate a lunii ianuarie. Cu siguranță!

– Data ultimului ciclu?

– Sincer nu știu, dar știu data de concepție.

– Bine. Rachel se îndreptă spre un calendar de pe perete, răsfoi înapoi și numără. Optsprezece săptămâni, trei zile. Asta înseamnă că termenul este... cea mai bună estimare este la patruzeci de săptămâni de la concepție, 10 octombrie.

– Dar nouă luni ar fi începutul lui septembrie.

Rachel lasă calendarul să cadă înapoi și zâmbi.

– De fapt, sunt zece luni de gestație. Patruzeci de săptămâni.

– Atunci de ce se spune nouă? Vezi? îi zise ea lui Max. Habar n-am de nimic.

– Acum ai. Arătând spre cântar, Rachel o întrebă: Știi ce greutate aveai înainte de sarcină?

– Cincizeci și două de kilograme. O, Doamne, trebuie să mă urc acolo, nu?

Resemnată, Lana păși pe cântar, dar închise ochii.

– Înălțime, un metru șaptezeci. Greutate, cincizeci și șapte de kilograme.

– Cinci kilograme? Lana făcu ochii mari. Cinci?

– Este excelent pentru stadiul ăsta sarcinii. La înălțimea și constituția ta, zece-cincisprezece kilograme ar fi foarte bine. Dar fiecare e altfel, așa că nu te stresa în legătură cu asta.

– Ai zis cincisprezece? Credeam că Ray exagerează.

– Așază-te, te rog, pe masă – nu-ți încrucișa picioarele. O să-ți iau tensiunea arterială. Cum dormi?

– Depinde. Am vise.

– N-am reușit întotdeauna să oprim sau să găsim cel mai bun adăpost peste noapte, adăugă Max.

– Mmm. Tensiunea arterială e bună. Rachel o notă. Grețuri de dimineață?

– N-am avut niciodată. O ușoară durere de cap din când în când și o foame necontenită.

– Alergii, afecțiuni medicale, medicamente?

– Nu, nimic.

– E prima ta sarcină?

– Da.

Rachel mai puse câteva întrebări, Lana îi răspunse. Max se plimba prin încăpere.

– Ai simțit vreo mișcare?

– Cred că... am simțit... Când am văzut semnul, cred. Cel care pe care scria „New Hope". S-a mișcat. A fost de-a dreptul uimitor.

Max se întoarse brusc.

– Nu mi-ai spus!

– Vorbeai pe walkie cu Poe. Erai îngrijorat. Nu știam dacă o să fim bineveniți aici sau la ce să ne așteptăm. Și n-a fost vorba de fluturii pe care i-am simțit înainte. Ray numește asta însuflețire. N-a fost așa. Era entuziasm. E normal?

– La optsprezece până la douăzeci de săptămâni e bine să simți că mișcă. O să simți mai mult, dar nu-ți face griji dacă deocamdată nu simți că mișcă. „Nu-ți face griji" e mantra.

Rachel se uită la ecograf și oftă.

– Vreau să te lași rapid în jos, cu picioarele în suporturi. Se duse și luă mănuși dintr-o cutie. Trebuie să fac un control intern. Odată ce punem totul la punct, o să facem o ecografie.

– Cu ăsta? întrebă Max.

– Da. De îndată ce o să putem să-l folosim, o să vedeți copilul pe monitor, o să-i auziți bătăile inimii. Eu o să-i măsor greutatea și lungimea, o să verific mai multe. S-ar putea să determin – dacă vreți – sexul.

– E fetiță. Știu asta la fel de bine cum știu data concepției. Știu că e sănătoasă și puternică, dar...

– Tot îți faci griji.

– Ecografia îți arată ceva care să ajute la scăderea îngrijorării? întrebă Max.

Știind că viitorii părinți se îngrijorează din orice, chiar și în condiții normale, Rachel îi zâmbi liniștitor.

– Bebelușii au venit pe lume sănătoși și puternici cu mult înainte de apariția ecografiilor.

– Dar?

– Sunt medic. Mi-ar plăcea să mă pot folosi de toată aparatura disponibilă.

– Pot să ajut cu asta.

Max se apropie de ecograf și puse mâna pe el. Rachel simți cum aerul vibră în jurul ei, apoi aparatul prinse viață.

Lana întinse o mână să mângâie brațul lui Max.

– Max se pricepe la aparate, mașini, motoare.

Pentru o clipă, calmul profesional al doctoriței lăsă loc unei manifestări triumfătoare cu pumnul ridicat în aer.

– O, da, da! Avem un inginer și un electrician și un IT-ist. Toți o să vrea să se vadă cu tine cât mai curând posibil.

– Poți să-l folosești acum, pentru Lana și copil?

– Hai să vedem! Dacă știam că e o opțiune, ai fi putut să-ți păstrezi chiloții pe tine.

– Dacă crezi că sunt rușinoasă, nu sunt.

– Bine, atunci. Rachel scoase un tub de gel și își puse mănușile. O să pun asta pe abdomenul tău.

Ridică tivul halatului.

– O să doară? întrebă Max luând mâna Lanei.

– *Fără* durere. Încrucișându-și mental degetele, Rachel plimbă traductorul peste pielea unsă cu gel. Uite! Arătă din cap spre monitor. E copilul vostru.

– Nu văd... O. Doamne, văd! Lana strânse mâna lui Max. O văd. Se mișcă. O simt cum se mișcă.

– Auziți sunetul? E o bătaie bună, puternică a inimii. Și după dimensiune, sunt de acord cu data concepției.

– E atât de mică!

Max întinse mâna și contură imaginea cu degetul.

– Am văzut ardei mai mari, chicoti Lana. Crește corespunzător?

– Are cam paisprezece centimetri și două sute de grame. Crește absolut corespunzător. Și ai dreptate din nou. E fetiță.

– Îi văd degetele. Vocea Lanei se frânse. Are degete.

– Opt degete lungi și două degete mari, confirmă Rachel. O să aruncăm o privire mai atentă... la inimă, la creier, la celelalte organe, dar vă spun că văd un făt perfect format, de optsprezece săptămâni, de sex femeiesc. Cât se păstrează asta? îl întrebă ea pe Max.

Încă urmărind copilul, el duse mâna Lanei la buze.

– Cât timp ai nevoie de el?

Lui Rachel îi veni să plângă de bucurie.

– Dacă n-am mai spus asta, dați-mi voi să spun acum. Bine ați venit la New Hope!

Lana plecă de acolo cu o listă de recomandări și interdicții. De la masa lui Katie șerpuia un șir de oameni. Zărindu-l pe Ray, se duse spre el să-l îmbrățișeze.

– Ți-am spus eu, mămico!

– Doctorița a zis că e perfectă. Ne merge perfect! Speră să vorbească cu tine și cu Carly după ce vă liniștiți un pic. Mi-a plăcut de ea, Ray. Chiar mi-a plăcut!

El o bătu ușor pe obraz, cu palma lui lată.

– Ai avut dreptate să urmezi semnele.

– Salut, cu sunt Fred! Roșcovana țopăi veselă. Tu ești Lana, nu? Și Max? Voi l-ați adus pe fiul lui Bill. E atât de fericit! Sunt la Bygones. Cred că au nevoie de un pic de timp împreună. Dar Jonah zice că ar

trebui să vă arăt împrejurimile și o casă care ar fi numai bună pentru voi. Dacă vreți.

– Am un pic de treabă, îi zise Max Lanei. Trebuie să mă văd cu niște oameni.

– Dă-i drumul. Pot să mă duc eu cu... Fred? Vine de la Fredrica?

– Vine de la Freddie. Mama a fost mare fan Freddie Mercury. Știi, formația Queen?

Lana râse.

– Da. Și chiar mi-ar plăcea să arunc o privire în jur, să văd casa.

– E vizavi. Vezi? Arătă la câteva case distanță, spre una din cărămidă albă cu două etaje și terasă. Era mai mare. Vezi? zise ea din nou. Au transformat jumătate din clădire în apartamente. Sunt cam demodate și necesită muncă, dar partea cu casa e destul de bună.

– Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd. Lana își înclină fața să-l sărute pe Max și-l îndemnă: Tu fă ce ai de făcut.

Plecă apoi împreună cu Fred.

– Eu locuiesc chiar acolo. Împart casa aia cu Arlys.

– Ai întâlnit-o pe drumul încoace?

– Nu, am lucrat împreună la New York. Eram stagiară la postul de televiziune. Chuck locuiește în casa cealaltă, la subsol, iar Bill și Jonah stau și ei tot acolo. Eu și Arlys am ajuns la Hoboken, la Chuck – el e hacker, era principala ei sursă.

– Cum ați ajuns la Hoboken?

– Prin tunelurile PATH.

Lana se opri în mijlocul străzii.

– Ați trecut prin tunel? Doar tu și Arlys singure?

– A trebuit. A fost rău. Uneori a fost foarte rău, dar s-a terminat acum, și am ajuns la Chuck și el are un Humvee, și am scăpat cu toții. Acum, Chuck încearcă să refacă comunicațiile. Dacă cineva poate, el e ăla. I-am întâlnit pe Jonah, pe Rachel și pe Katie cu bebelușii pe drum. Îmi plac bebelușii. Și am mers toți până în Ohio, după familia lui Arlys – dar...

– Îmi pare rău.

Cercei atârnători cu mărgele multicolore se mișcară în urechile lui Fred.

– Dar l-am găsit pe Bill și l-am luat cu noi. Am lăsat semne pentru Will. Și ne-am întâlnit cu Lloyd și cu Rainbow, și... Știu că vorbesc foarte mult. Sunt entuziasmată.

– Și eu la fel.

Treptele duceau direct de pe trotuar pe terasă. Fred deschise ușa.

– Cineva a remodelat interiorul, a creat un spațiu deschis.

– Da.

„E aerisit", își zise Lana. „Și are lumină decentă, chiar dacă ferestrele din față sunt mici."

– Puteți să renunțați la mobilier dacă vreți. Nu se supără nimeni dacă schimbi un lucru cu altul dintr-o casă nelocuită. N-au să mai fie atât de multe nelocuite acum. Mă bucur.

– Mă descurc, stai liniștită. Sunt așa de recunoscătoare pentru asta!

Cine locuise acolo avusese gusturi bune și simple. O canapea de un gri care o făcu să se gândească la ochii lui Max, scaune cu un model de cenușiu și albastru. Mese din lemn de culoare închisă pe o podea din stejar auriu.

Un șemineu cu o poliță lată deasupra.

Dar bucătăria o atrase. Podeaua era la fel ca în restul casei, dând impresia de spațiu continuu, cu zonele definite de un blat din lemn de culoare crem acoperit cu granit cenușiu.

Se plimbă în jur, își strânse mâinile în fața aragazului cu șase arzătoare, a aparaturii din oțel inoxidabil, a spațiului generos. Observă cuptorul dublu și ușile late, care lăsau să intre și mai multă lumină.

– E o bucătărie grozavă.

– Totul e plin de praf, dar...

– O s-o curățăm. E o casă bună. Are o curte frumoasă. Am auzit că există o grădină comunitară. Sunt ierburi aromatice acolo?

– Sigur! Multe a trebuit să le obținem din semințe, dar avem o grămadă de ierburi aromatice.

– Mă întreb dacă pot să obțin niște semințe sau să transplantez unele. Pe cine să întreb?

– Eu sunt un fel de responsabil, așa că sigur! Vrei să vezi ce e la etaj?

– Da.

– Katie zice că ai fost *chef* în New York.

– Am fost. Sub-*chef* – ajutor de *chef*, explică ea. Am lucrat la Delray's. Trei ani și jumătate.

– Cunosc Delray's! Fred se îndreptă spre scări țopăind. Adică, am citit niște recenzii. Nu prea mi-am permis să mănânc acolo, dar am citit recenzii. Era un loc prestigios.

– A fost odată, murmură Lana. O să-ți gătesc eu.

– Serios? Dacă îți fac rost de brânză, poți să faci lasagna?

– Dacă îmi dai brânză, o să-ți fac cea mai bună lasagna pe care ai mâncat-o vreodată.

– Avem vaci de lapte și o capră. Dacă ai lapte, poți să obții brânză și unt. Cu brânza e mai greu, dar lucrez la asta. Am găsit o carte și folosesc urzici și scaieți pentru... Cum îi zice?

– Cheag. Asta e o chestie al naibii de deșteaptă, Fred!

– Am făcut niște brânză de vaci și n-a fost prea rău. Eu sunt zână, apropo.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai o strălucire anume.

– Copilul tău e luminos. Așa a zis Jonah. El vede chestii de genul ăsta. Eu le simt, dar el le și vede. Asta ar fi o cameră perfectă pentru copil.

Gândindu-se la copil, la lumină, Lana se uită în ceea ce fusese camera de oaspeți, utilizată și pe post de birou. Fred avea dreptate. Ar fi fost o cameră perfectă pentru copil. Nu prea mare, nici prea mică, cu suficientă lumină de la fereastra care dădea spre curtea din spate.

– Putem să mutăm mobilele de aici și să aducem lucrurile bebelușului.

– Nici măcar nu știu de ce are nevoie un bebeluș.

– Te ajutăm eu și Katie. Katie știe totul despre bebeluși acum. Și are haine de când bebelușii ei erau nou-născuți. Avem un cerc de croșetat care tocmai s-a înființat. Le-ar plăcea să-ți facă lucruri pentru bebeluș.

– Un cerc de croșetat. O zână care face brânză, o doctoriță, o casă cu o bucătărie complet echipată și o curte frumoasă. E ca un vis.

– Sunt și niște chestii rele. Trebuie să avem paznici, pentru orice eventualitate. Aproape toți ne acceptă și cei mai mulți sunt fericiți să ne aibă, fiindcă putem să ajutăm.

Lana nu trebui să-l audă ca să știe că era un „dar" acolo.

– Nu toată lumea acceptă Supraoamenii.

– Nu toată lumea, chiar dacă nu-ți spun asta în față. Dar în general e O.K. Celălalt dormitor e mai mare și e amenajat destul de frumos. Baia de aici, de sus – jos e doar o baie de serviciu – a fost renovată pesemne nu cu mult timp în urmă, fiindcă e modernă, nu ca alea din apartamente.

Lana intră și se așeză pe marginea patului.

– Ești obosită? Poți să te întinzi puțin.

– Nu sunt obosită. Sunt copleșită. Începi să te îndoiești că a mai rămas vreun pic de bunătate, apoi descoperi că există în cantități impresionante. Suntem atât de recunoscători!

– Noi suntem tot ce avem. Trebuie să fim buni, zise Fred așezându-se lângă ea. Vă alăturați și voi comunității și asta ne face pe toți mai puternici. Pot să ating copilul?

– Sigur!

Lana îi luă mâna și o apăsă pe pântecul ei.

– Loveşte!

– Azi a început să facă asta.

– Și e fericită și ea. Ți-e foame? Avem provizii de semipreparate acasă.

„Bunătate", își zise Lana. „Simplitatea totală a bunătății."

– Mi-e foame tot timpul – sau ei îi este. Dar acum mi-ar plăcea cu adevărat să văd grădinile.

– Da? E o plimbare frumoasă. Putem să ne oprim și să luăm o gustare pe drum.

– Regina Fred, zise Lana făcând-o pe Fred să chicotească. Mi-ar plăcea. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai plimbat doar fiindcă era frumos.

La școala primară, Rachel trecu în revistă informațiile despre noii pacienți – văzuse douăzeci și doi din grupul lui Max – și făcu niște însemnări suplimentare.

Jonah, care plecase de la biroul asistentei, unde păstrau proviziile suplimentare, se opri. Se uită pur și simplu la ea prin geam.

Lăsase o femeie – pe Clarice, care avusese odată un salon de coafură – să o tundă, iar acum buclele strânse parcă îi explodau în jurul feței.

Puseseră împreună clinica la punct, de multe ori lucrau acolo ore întregi umăr la umăr. În timp ce respectul lui pentru Rachel ca persoană și ca medic creștea, afla tot mai multe despre ea. „Mărunțișuri", își zise.

Îi plăceau romanele SF, fusese bună la atletism în școală și în liceu, nu călărise niciodată și avea o ușoară teamă de cai.

Colecționase cutiuțe de bomboane Pez – ceva ce el găsea a fi ridicol de adorabil.

Știa că trăise într-un cămin cu alți stagiari timp de un an și că certurile zilnice o făcuseră să-și administreze bugetul foarte strict, ca să-și poată permite un apartament.

Știa când ea avea nevoie de o pauză de cinci minute pentru sine.

Și știa că sentimentele lui pentru ea, despre ea, se schimbaseră. Ce simțea acum nu mai era pasiune. Și nu știa ce să facă în legătură cu asta.

Apoi, Rachel ridică privirea. El îi văzu oboseala din ochi și ușoara nedumerire. Ca să mascheze faptul că se holba la ea, se duse spre ușă.

– Îmi pare rău. N-am vrut să-ți distrag atenția.

– Tocmai terminam. Sau o să termin după ce completez toate astea.

– Le completez eu. Tu ia o pauză. Ray o să preia o parte din sarcini, nu crezi?

– Vrea și e capabil. Carly, eleva de la școala sanitară? A căpătat o anume experiență practică în timpul călătoriei, dar are nevoie de mai multă pregătire.

Jonah continua să completeze informațiile despre pacient, în timp ce ea se așeză frecându-și ceafa.

– Durere de cap?

– Doar extenuare, zise ea. Avem un diabetic de tip doi. S-au descurcat bine cu asta și au găsit medicamente orale, dar proviziile sunt mici. Unii din grup sunt sub tratament – hipertensiune, echilibrare

chimică, beta-blocante, anticoagulanți, inhalatoare pentru astm și așa mai departe.

El încuviință din cap.

– Venisem să te informez că o să avem nevoie de mai multe provizii. Chiar și cele de bază au scăzut după ziua de azi. Suntem bine dotați, îi spuse întorcându-se spre ea. Dar tocmai am adăugat aproape o sută de oameni. E timpul pentru o vânătoare de comori.

– Vin și eu.

– Avem nevoie de tine aici. O să găsim cu siguranță niște voluntari. Cred că trebuie să amânăm ședința – cel puțin o zi. S-au întâmplat prea multe. Și când o s-o ținem, dacă o să ne simțim confortabil cu ei până atunci, probabil că ar trebui să-i includem și pe Max și pe... Lana o cheamă, nu?

– Da, și sunt de acord să-i includem. Bill o să vrea ca fiul lui să participe.

– O să ajung să-l cunosc mai bine pe Will acum. E de-al nostru. Se mută cu noi. Prima mea impresie despre el? A călătorit sute de kilometri ca să-și găsească tatăl. Asta spune ceva despre sufletul și caracterul lui.

– Din nou, sunt de acord. Uite cu ce nu sunt de acord. Nu cred că putem sau că ar trebui să amânăm ședința. Katie a făcut recensământul, iar Lloyd a ajutat-o pentru o vreme. Amândoi au venit să-mi spună că Kurt Rove, frații Mercer și Denny Wertz au stat peste drum și s-au uitat. Și Katie a văzut cum frații Mercer s-au repezit și s-au luat de un puști – un adolescent cu un câine. Se pare că unul dintre ei a făcut gălăgie și a amenințat că omoară câinele dacă mârâie la ei.

– Rahat. De ce n-a trimis Katie pe cineva după mine?

– Se pregătea să trimită, când Rove a început să se dea mare, iar oamenii din grupul lui Max au avut și ei ceva de spus. A venit Max. A zis sau a făcut ceva, și atunci Rove și frații Mercer au bătut în retragere. Avem nevoie de regulile alea, Jonah. Avem nevoie de ordine. Și avem nevoie de toate astea ieri.

– Bine, zise el frecându-și fața. Bine. Avem cam trei ore. Îi adăugăm pe Max, Lana și Will Anderson?

– Cred că așa ar trebui. Pot să mă opresc și să le spun lui Max și Lanei. Tu poți să vorbești cu Will.

– Ai nevoie de o pauză, Rachel. De când n-ai mâncat?

– A fost o zi lungă.

El deschise sertarul biroului și scoase un baton cu proteine.

– De ce nu pot să facă și concentrate din băuturi fierbinți sau din friptură de vită în sânge?

Rachel desfăcu ambalajul și luă o mușcătură.

– Sunt de-a dreptul cumplite. Vestea bună e că n-au să dureze pentru totdeauna.

– Ar putea să fie precum Twinkies.

Ea râse un pic.

– *Zombieland*. Îmi place de mor filmul ăsta. Cealaltă veste bună este: Oricât de terminată e lumea, n-avem o apocalipsă zombi.

– Deocamdată.

Oftă și mai luă o îmbucătură din batonul de proteine.

– Ai puterea să mă înveselești, Jonah.

– Ce zici de o plimbare? Ți-ar face bine un pic de aer, un pic de timp departe de aici. Mergem să-i spunem lui Max despre ședință, să le spunem lui Bill și fiului său. Poate mergem la grădini.

– Mi-ar prinde bine o plimbare.

Se ridică; el uită să se retragă. Și își aminti că adusese pe lume gemeni în împrejurări disperate. Că-i scosese pe acei gemeni, pe Hannah, pe mama lor și pe Rachel din New York City.

Făcuse în ultimele patru luni chestii pe care nu credea că ar fi putut să le facă sau că le-ar fi făcut.

Deci, de ce nu putea să se miște pur și simplu acum?

Nu se retrase și își dădu seama că nici ea nu o făcea.

– Vreau să te întreb ceva.

Rachel îl țintui cu privirea.

– Bine.

– Dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă totul ar fi rămas așa cum era și te-aș fi invitat să bem ceva, sau poate la un film, ai fi acceptat?

Ea așteptă o clipă.

– Ce fel de film? Contează. Dacă m-ai fi invitat să merg la un film de artă străin cu subtitrare, aș fi spus nu. Nu așa te relaxezi după o zi la Urgențe.

– N-am văzut niciodată un film de artă străin cu subtitrare.

– Atunci, poate. Ochii aceia de ciocolată neagră îl priveau calm. Uneori e greu să te întorci acolo, să încerci să-ți amintești cum era totul. Dar poate. De ce nu m-ai invitat?

– Lucrez la asta.

– Păi, după cum stau lucrurile acum, ți-ai ratat șansa la filmul de noapte. Ai altceva?

– Nu vreau să stric nimic, să fac să ne simțim ciudat. Trebuie să lucrăm aici, și trebuie să construim structura aia. Deci, dacă nu...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea își dădu ochii peste cap, îl apucă strâns cu o mână de ceafă și-l trase până când gura lui o întâlni pe a ei.

Jonah simți că mintea i se topea. Pur și simplu se topea. Toată dorința, toate visurile lui deveneau realitate.

Rămase acolo, puls, puls, puls, până când simți că mâna ei îl apăsa pe inimă.

– Eu nu mă simt ciudat. Cu ochii ei mari și frumoși în ai lui, expiră lent. Tu?

– Nu sunt sigur. Ar trebui să verific.

O ridică pe vârful picioarelor și-i apucă din nou buzele. Nu se întrebă de ce așteptase atât de mult. De ce să pui întrebări despre ceva ce părea perfect?

– Nu. Nu mă simt ciudat, conchise peste câteva clipe.

– Bine. Ar trebui să facem plimbarea aia. Să vorbim cu Max, să vorbim cu Bill.

– În regulă. Îi dădu drumul din brațe, amintindu-și că aveau priorități. Atunci ar trebui să continuăm. La mine acasă.

Privirea lui se intensifică.

– La tine acasă.

– În patul meu. Avem câteva ore la dispoziție. După cum ai spus, am nevoie de o pauză. Cred că și tu ai nevoie de una.

– Te doresc de mult.

– Poate că nu atât de mult în cazul meu, fiindcă aș fi fost surprinsă dacă m-ai fi invitat la film. Dar undeva în Pennsylvania, nu mult timp după ce i-am întâlnit pe Arlys, Fred și Chuck, am început să te doresc.

– Ar trebui să închidem.

– Da.

Ea luă walkie-ul, cum făcea întotdeauna, în caz de urgență medicală.

– Rachel? Jonah ieși, închizând ușa în urma lor. Ar trebui să-ți spun că sunt cam, mă rog, inhibat.

– Hmm! Ea îi zâmbi în timp ce mergeau împreună prin lumina stranie spre intrarea din față. Norocul tău că am un leac pentru asta.

Într-o oră, Jonah se consideră vindecat.

Capitolul 19

În camera de zi mare, cu canapele confortabile și o frumoasă podea de castan învechit, Max acceptă berea oferită. Habar n-avea ce era cu invitația asta, dar presupunea că Jonah și ceilalți care se adunaseră în acea seară voiau să-i cunoască mai bine pe el și pe Lana.

De vreme ce și el voia să-i cunoască mai bine, nu era nici o problemă.

Nu le împărtăși nici una dintre rezervele care i se tot învârteau în minte. Asta deoarece vedea clar că stresul Lanei se risipise, observase cu câtă plăcere așeza flori într-o vază în ceea ce era – deocamdată – dormitorul lor.

Deoarece vedea copilul – copilul lor – mișcându-se în ea.

Putea să-și păstreze grijile și îndoielile pentru el deocamdată, cel puțin până când avea să se acomodeze mai bine aici.

Totuși, incidentul cu Flynn, răutatea care-i animase pe cei care își făcuseră un scop din a-l necăji pe băiat, îl uimeau.

– Katie și Fred coboară într-un minut, Rachel mai aprinse câteva lumânări înainte să se așeze pe canapea lângă Jonah. Îi pregătesc pe copii de culcare, le explică. Arlys tocmai s-a dus să-l ia cu forța pe Chuck de la căutarea lui neîncetată de semnal. Vă mulțumim că ați venit. Știu că încă sunteți în curs de acomodare.

– Restul grupului vostru ce face? întrebă Jonah.

– Se descurcă.

– Bine. Pot să vă dau o mână de ajutor mâine. Mobilier, provizii, genul ăsta de lucruri.

– Mulțumim.

– Tu, Katie și copiii locuiți aici, zise Lana.

– Nu eram prea mulți când am venit, îi zise Rachel. Dar am ajuns destul de apropiați. Locuim aici. Jonah, Chuck și Bill – acum și Will – alături, Fred și Arlys vizavi de ei. Cu ei am fost cel mai mult împreună.

– Lloyd Stenson a luat un apartament peste drum, iar Carla Barker este într-unul dintre apartamentele de lângă Bygones. Au să vină aici diseară. Jonah își studie berea precaut, apoi spuse: Plănuiserăm deja să ne întâlnim seara asta. După ce ați venit și voi, am hotărât că grupul vostru ar trebui reprezentat.

– În ce?

Jonah își îndreptă privirea spre Max.

– Acum suntem peste trei sute. În cea mai mare parte, oamenii se înțeleg. Toată lumea contribuie.

– Și totuși, fiecare a avut parte de traume, continuă Rachel.

– Uneori pierzi, uneori câștigi, cum se spune. Uneori reziști. Unii se întâlnesc pentru un fel de terapie de grup, alții găsesc diferite modalități de a face față. Lucrând în grădini, în cercuri de meșteșuguri, la hobby-uri. Lloyd construiește lucruri. Lucrăm la o seră – ăsta e un proiect comunitar. Și el a pus la punct instalațiile din părculeț, astfel încât copiii să poată să se joace cât oamenii mari plantează sau plivesc. S-au format niște trupe, un club de carte, grupuri de rugăciune.

– Avem voluntari care au grijă de animale cu schimbul, adăugă Jonah. Va trebui să găsim mai mulți, după tot șeptelul pe care l-ați adus voi.

– Spui că, în cea mai mare parte, oamenii și-au găsit un rost. Și-au găsit locul. Dar nu toată lumea, zise Lana sorbind gânditoare din apă.

– Oamenii sunt oameni, oftă Jonah.

– Cum ar fi banda care s-a luat astăzi de Flynn.

Jonah încuviință din cap spre Max.

– Don și Lou Mercer? Sunt niște ticăloși.

– Flynn nu e. Dacă ar fi, ei ar fi avut nevoie de îngrijiri medicale.

– Nu e prima dată când caută ceartă, le zise Rachel. Sau o găsesc. Ăsta este motivul întâlnirii de față. Întoarse privirea când auzi ușa deschizându-se și auzi voci. Au venit Arlys și Chuck!

– Am nevoie de curent. Dacă am curent, pot să scormonesc mai adânc. Dacă îmi dați curent, pot să accesez din nou sediul AOL, să văd cum să obțin net.

Dintr-odată, bărbatul deșirat, care n-avea cu mult peste douăzeci de ani, cu o țăcălie în dezordine și un hățiș încurcat de păr – blond-alb, cu șuvițe purpurii –, se opri încremenit.

– Doamne sfinte! Max Fallon! Să dea naiba dacă nu e Max Fallon!

– Ți-am spus eu, murmură Arlys.

– Ă? N-am auzit. Se repezi și apucă mâna lui Max, strângându-i-o cu o mișcare de parcă voia să scoată apă dintr-un puț. Sunt cel mai mare fan al tău. Am venit pentru autograf la Spirit Books anul trecut, chiar dacă citesc mai mult e-book-uri. *Sub asediu*. Uimitor! Preferata mea.

Asta îl tulbură pe Max. Trecuse mult – prea mult, își dădu el seama – de când se privise ca un scriitor.

– Mulțumesc!

– Max Fallon, repetă Chuck. Ce nebunie!

– Și el e Chuck, zise Arlys. Locatarul nostru de la subsol.

– Corect. Ai bere? E rece?

– Le-a răcit Fred, îi zise Jonah.

– Excelent. Primi și el una și îi scoase capacul. Deci, tu ești acel Max și... scuze, n-am fost atent. Lucy?

– Lana.

– Max și Lana. Ați adus aproape o sută de oameni? Și mai uimitor! Sorbi din bere. Cum a fost pe drum?

– Am urmat semnele voastre, traseul vostru, așa că drumul a fost mai curat decât ne-am fi așteptat. Au apărut necazuri ici-colo. Când am putut le-am evitat, când n-am putut ne-am ocupat de ele.

– Năvălitori? O gașcă de ticăloși. Te omoară pentru o cutie de fasole.

– Ici-colo, zise din nou Max.

– Noi am dat peste unii lângă Baltimore. Am pierdut trei oameni. Ar fi fost mai mulți, dar...

Chuck se întrerupse și se uită la Jonah.

– E-n regulă, îi spuse acesta. Am avut Supraoameni cu noi care au creat un zid de foc. Asta i-a făcut să bată în retragere.

– Motocicleta și Jeep-ul incendiate, murmură Lana. Cadavrele carbonizate din Jeep. Am trecut pe lângă ele.

– Evitați când puteți, zise Jonah. Rezolvați problema când nu puteți. Avem posturi de santinelă, gardă permanentă. Când ați venit voi, pe drumul de la nord era Harley, și ați trecut fiindcă...

– Ne citim unul pe celălalt. Max auzi ușa din nou, mai multe voci, și se relaxă puțin când auzi că una dintre ele era a lui Will. A știut că nu suntem Năvălitori sau că nu căutăm să facem rău, spuse.

Se ridică atunci când Will intră cu un bărbat, în mod evident tatăl lui.

Aceeași linie a maxilarului, aceiași ochi. Max îi strânse mâna lui Will.

– L-ai găsit, așa cum ai zis.

– Da. Tată, ei sunt Max și Lana. M-au ajutat să ajung aici.

Bill Anderson nu strânse mâini, ci îl prinse pe Max, apoi pe Lana în îmbrățișări de urs.

– Orice aveți nevoie, oricând. Mi-ați redat băiatul.

– Cu sau fără noi, nu s-ar fi oprit.

– El înseamnă totul pentru mine. Ridicând o sticlă de vin, Bill zise: Din pivnița mea privată.

Zâmbi și făcu cu ochiul.

În acel moment, Fred coborî pe scară dansând.

– Tu ești Will. Will al lui Bill. Se aruncă pe Bill și îl îmbrățișă strâns. Sunt așa de bucuroasă pentru tine! Eu sunt Fred, i se prezentă ea tânărului. Am ajutat la realizarea semnelor. Cu un pic de putere de zână.

Will îi luă mâna și i-o sărută, făcând-o să chicotească.

– O, pun pariu că ăștia sunt Lloyd și Carla. Mă duc eu să deschid. Vine și Katie, și o să fim cu toții aici.

Max lăsă totul să se desfășoare în jurul lui, adunând impresii. În mod evident, Lana se bucura de acele clipe – oameni, conversație,

nici o grijă în legătură cu locul în care aveau să fie a doua zi, apoi în ziua următoare.

Aprecie că Lloyd era de aceeași vârstă cu Bill, în jur de șaizeci de ani, cu un aspect uscățiv și în formă, aproape sprinten. Carla, robustă, cu părul tuns îngrijit, îl privea cu un ochi critic, își zise Max, la fel cum făcea și el cu ea.

Katie coborî în fugă scările.

– Scuze. Copii neastâmpărați. Ați mutat totul alături? îl întrebă ca pe Will.

– Totul. N-a fost atât de mult de mutat, oricum.

Când ea se așeză pe canapea lângă Jonah, Will se lăsă pe brațul scaunului lui Arlys.

– Poate găsim timp să stăm la povești.

– Sigur că putem. Își coborî vocea și-i spuse: Condoleanțe pentru mama ta, pentru sora ta.

– Mulțumesc. Will își puse mâna peste a ei. Și pentru părinții tăi, pentru Theo. Îmi pare tare rău pentru o grămadă de chestii.

Pe canapea, Rachel îl bătu ușor pe Jonah cu palma peste genunchi. El se foi stânjenit, apoi ridică din umeri.

– O.K., o să încep eu. Am vorbit cu Rachel și cu Arlys de dimineață, chiar înainte să ne mai vină nouăzeci de oameni și o mulțime de animale. Am supraviețuit și am parcurs un drum lung înainte de a face din New Hope căminul nostru. Știu că obținerea curentului electric e o prioritate, la fel ca siguranța. Trebuie să facem rost de provizii, mai ales medicale, și asta înseamnă echipaje de căutare și inspectare.

În timp ce vorbea, Arlys scoase un bloc-notes și un creion.

– Ar fi momentul să avem o întrunire cu toată lumea, sugeră Lloyd. Să-i prezentăm pe nou-veniți, să facem apel pentru mai mulți voluntari.

– Da. Înainte să facem asta însă, avem câteva subiecte de discutat în cerc restrâns. Cred că toată lumea a auzit că frații Mercer s-au luat de Bryar noaptea trecută, apoi de Aaron.

– Am auzit că dacă nu te-ai fi dus tu peste ei, s-ar fi putut să se ajungă la mai mult decât vorbe goale din partea fraților Mercer. Niște scandalagii, zise Carla. Unii s-au născut pur și simplu așa.

– Poate. Azi au încercat să se ia și de băiatul din grupul lui Max.

– Am auzit și despre asta. Carla îl studie pe Max. Și am auzit cum au dat înapoi când te-ai dus tu să-i înfrunți.

– Scandalagii și bătăuși. Unii s-au născut pur și simplu așa.

– Trebuie să ne întrebăm ce facem dacă fac lucruri mai grave decât să se ia de cineva. Până acum au fost mai mult vorbe, câțiva pumni. Jonah se opri, apoi spuse: Dar lui Bryar n-ar trebui să-i fie frică să facă o plimbare noaptea. Nimănui n-ar trebui să-i fie frică.

– Aproape toată lumea e înarmată, interveni Carla. Chiar și cei care n-ar trebui să fie. Și vorbesc din nou de frații Mercer.

– Kurt Rove, zise Bill. Sharon Beamer. Și aș mai putea să spun câteva nume.

– Avem nevoie de un plan. Avem nevoie de structură. De reguli, de legi, spuse Rachel punând o mână pe genunchiul lui Jonah.

– Odată ce ai legi, ai nevoie de cineva să le pună în aplicare și de cineva care să judece și să legifereze. Lloyd își privi mâinile împreunate. Unii au să obiecteze când o să li se spună ce pot și ce nu pot să facă. Cine scrie legile, cine le pune în aplicare, cine decide asupra consecințelor pe care le atrage încălcarea lor?

– Pornim de la zero, nu-i așa? spuse Jonah. Poate începem cu încălcările grave. Bazându-ne pe bun-simț.

– Și cu prejudecățile, zise Lana, apoi ridică o mână. Scuze, nu trebuia să te întrerup. Asta e prima noastră regulă.

– Sună bine. Bill îi zâmbi. Va trebui să punem la punct vreo câteva. Vătămarea unei persoane, daune materiale, cruzimea față de animale. Stocarea de provizii, fiindcă asta dăunează comunității.

– Putem să punem în perspectiva binelui comun, zise Arlys fără a se întrerupe din scris. Dar asta ne aduce la aplicare și la pedepse.

– Poliție, spuse Jonah uitându-se la Carla.

– Eram ajutor de șerif într-un orășel, așa că da, știu câte ceva despre dinamica localităților mici. E un pic mai riscant când ai mai multe arme decât oameni – și când unii oameni au ceea ce am numi arme neconvenționale.

– Câte probleme ați avut cu Supraoamenii? întrebă Max.

– Nu prea multe. Câțiva copii care au făcut mici necazuri, răspunse Jonah.

– Ei își testează, de regulă, abilitățile, zise Fred.

– Yale Trezori a aruncat în aer un copac, Fred, îi aminti Chuck.

– Știu, dar n-a vrut, și s-a și speriat. Are doar paisprezece ani. Cred...

– Continuă, o îndemnă Rachel.

– Mă gândesc dacă n-am putea să creăm un fel de centru școlar sau de formare pentru copii, sau chiar pentru adulții care abia și-au descoperit abilitățile.

– Hogwarts[1], zise Chuck împungând-o în coaste.

– Ceva de genul ăsta. Bryar ar fi foarte bună. E atât de răbdătoare!

– Voi aveți pe cineva din grupul vostru care să dea o mână de ajutor? îl întrebă Rachel pe Max. Care ar fi dispus să-i disciplineze și să-i învețe pe copii?

– Da, noi am început deja asta.

Max se uită la Arlys și-i dădu două nume.

– Am putea să-i instalăm în sala Legiunii americane, propuse Fred. E aproape de strada Principală, deci copiii pot să ajungă acolo pe jos. Aș putea să vorbesc cu Bryar, și dacă ea acceptă, o să accepte și Aaron. Ar avea o scuză să fie cu ea.

– Bună idee! Jonah se uită din nou la Max. Oamenii pe care i-ai numit o să ajute la organizare?

– O să vorbesc cu ei.

– Super! Carla, înființezi tu poliția?

– Sigur, Jonah, dar oamenii au să fie dispuși să accepte autoritatea? De asemenea, n-am fost niciodată la conducere și n-aș putea să fac asta singură.

Deși inițial se gândise să-l roage pe Bill, Jonas reevaluase situația.

– Speram ca Max să accepte.

Max ridică din sprâncene.

– De ce eu?

[1] Referire la școala de vrăjitori din seria *Harry Potter* a scriitoarei britanice J. K. Rowling

– Fiindcă ești un lider înnăscut, îi răspunse Jonah. Și pentru ca asta să funcționeze, toate grupurile trebuie să fie reprezentate. Voi aveți doi polițiști în grup. Asta ar rezolva problema.

Max clătină din cap.

– Mike Rozer, da. El a fost polițist într-un oraș mare, are vreo zece ani de experiență. E serios. Celălalt, Brad Fitz, are experiență, dar are gărgăuni în cap. Și e înverșunat. Nu e o combinație bună.

– O.K.! Accepți?

Înainte ca Max să spună ceva, Lana îi atinse brațul.

– Tu ne-ai adus aici în siguranță. Tu ne-ai ajutat să nu ne pierdem cu firea. Toți cei aproape o sută de oameni care au venit cu noi o știu și se bazează pe tine în continuare. Cu tine în fruntea poliției, se vor simți reprezentați.

– Ai vrea să o fac?

– Eu... Cred că ești sortit să o faci.

– Bine, spuse el luând-o de mână. Bine, o să încercăm. Dar ar trebui să mai alegeți unul de la voi, un Supraom. Pentru echilibru.

– Diane Simmons, zise Arlys fără să-și ridice privirea din agenda ei. Gândește rapid, e fermă și nu tolerează porcăriile.

– Își poate schimba forma, adăugă Katie.

– Sunt de acord, Diane și Carla sunt femei inteligente, spuse Lloyd. La fel și Max, n-am nici o îndoială. Însă cunoașterea legilor și obținerea consimțământului populației, acceptarea autorității celor pe care i-am numit, sunt probleme diferite.

– Speram ca tu să faci anunțul, zise Jonah. Ești un tip corect, Lloyd, oamenii te respectă, așa că, dacă o să le prezinți înțelegerea ca pe un fapt împlinit – poate că nu e cea mai bună cale, dar alta n-avem acum – majoritatea oamenilor au s-o accepte.

– Și cei care n-au s-o accepte?

– Au s-o respingă.

Lloyd își masă rădăcina nasului.

– Lăsați-mă să aranjez cu ăștia câțiva. Dar, odată ce înființăm poliția, ce facem cu delincvenții? Îi închidem într-o debara?

– O ușă încuiată n-are să oprească niște delincvenți cu puteri supranaturale, zise Max. Lana și cu mine avem o metodă diferită.

– O numim Perioadă de liniște, spuse Lana râzând. Înseamnă, în mare, să-i faci să se simtă ca niște idioți, și s-a dovedit utilă pentru potolirea spiritelor încinse, în caz de încăierări sau când s-au aruncat cuvinte grele. Am aplicat aceeași regulă pentru toți. O perioadă de liniște.

– În interiorul cercului pentru un anumit interval de timp, explică Max. Fără comunicare. Timp să se răcorească, timp să reflecteze la prostia comisă. A funcționat destul de bine.

– Am stat și eu zece minute, recunoscu Will. La început, când abia ne cunoscuserăm. E umilitor și enervant. În primul minut înăuntru nu voiam decât să ies și să-i tăbăcesc fundul lui Max. Nouă minute mai târziu aveam altă perspectivă.

Zâmbetul pe care i-l trimise Max reflecta afecțiunea calmă dintre ei.

– Ți-ai învățat lecția rapid.

– Păi, lăsați-mă să mă gândesc la asta, zise Lloyd. Încercați să găsiți un limbaj și o abordare cât mai potrivite pentru anunț.

– Foarte bine, Jonah se uită din nou la Max. Între timp, sperăm să lucrezi cu echipa de electricieni. Și să ne dai niște oameni care să inspecteze împrejurimile.

– Mă duc. Nu știu ce pot să fac cu curentul când vorbim de un oraș întreg, dar vedem noi. Pentru căutări vi-i propun pe cei mai buni: Flynn și Lupa.

– Ăsta e băiatul de astăzi, spuse Rachel. Lupa?

– Lupul lui.

– Vrei să spui un lup adevărat?

– Da. Un elf și lupul lui, care au păzit și au hrănit mai bine de două luni un sat de aproape treizeci de oameni. I-aș trimite cu ei și pe Eddie și Joe. Ăsta e câinele lui Eddie.

– Un câine obișnuit?

– Un câine obișnuit și un om bun. Pentru căutarea de hrană, Poe și Kim. Eddie, Poe și Kim s-au mutat în apartamentele atașate casei noastre, le zise Lana. Ei au fost cel mai mult cu noi. Nu sunt magici, dar sunt inteligenți și serioși.

– Trimiteți un magic cu ei, sugeră Bill. Ar fi un avantaj acolo.

– Aaron deocamdată? Rachel se întoarse spre Jonah. Și ar trebui să-l duci și tu. Medicamente – în caz că apar probleme, și tu vei ști ce ne mai trebuie.

Cum și el credea la fel, Jonah încuviință din cap.

– Poți să-ți pregătești oamenii, Max? La prima geană de lumină?

– Da.

– Cred... Fred se uită prin încăpere. Cred că n-ar trebui să-i numim „oamenii lui Max". Dacă suntem împreună, suntem toți împreună. Toți sunt oamenii noștri.

– Fred are dreptate, ca de obicei. Arlys își închise bloc-notesul. Și asta e o ordine de zi destul de mare pentru ce pare a fi prima întâlnire a Consiliului Orășenesc New Hope.

Când Lana îl sărută pe Max de la revedere la prima geană de lumină, i se păru o scenă aproape firească.

Bărbatul ei se ducea la muncă, iar ea avea aliniată în cap propria listă de treburi și îndatoriri.

– Succes. Poate că era mai bine dacă veneam și eu cu voi.

Îi luă mâna și își împreunară degetele.

– Hai să vedem cum merge. Și hai să fim optimiști. Ar trebui să te asiguri că aparatele sunt stinse. N-are nici un rost să pornim curentul dacă sfârșim prin a arunca totul în aer.

– Bună observație. Așa o să fac. Apoi, o să mă duc să lucrez în grădina comunității, ca să aduc niște ierburi aromatice acasă.

– Nu face prea mult efort fizic, o sfătui el punându-i mâna pe pântec. Ai aici o încărcătură extrem de prețioasă.

– Rachel zice că exercițiul moderat e bun pentru mine și pentru copil, așa că o să fiu moderată. Apoi o să verific proviziile alimentare. Arlys spune că Legiunea americană, unde urmează să funcționeze centrul de pregătire pentru copii, are o bucătărie mare. S-ar putea să organizez o bucătărie comunitară acolo. Să fac pâine și chestii de bază.

El se aplecă și o sărută în creștetul capului.

– Ești fericită.

– Da. Tu nu ești, șerifule?

Max se retrase râzând.

– Cred că Mike o să primească funcția asta. De unde stăteau pe terasă, inspectă strada, clădirile. Peste câteva clipe murmură: Ciudate vremuri, Lana.

– O să scrii din nou. O să scrii despre vremuri ciudate. Oamenii au nevoie de povești, Max, și de cei care le spun. Deci o să-ți amenajez un birou.

– Am impresia că ziua ta o să fie mai aglomerată decât a mea.

Ușa de la capătul celălalt al terasei se deschise. Joe se repezi să-i salute pe Max și Lana. Eddie veni relaxat după el.

– Sal'tare, vecini.

– Sunteți pregătiți? îl întrebă Max.

Eddie își bătu rucsacul și-și aruncă pușca peste umăr.

– Da. Poe și Kim sunt chiar în spatele meu. A, uite-i!

Lana îl mai mângâie o dată pe Joe în timp ce Poe și Kim se apropiau. „Un lucru bun după atâtea tragedii", își zise ea. „S-au găsit unul pe altul și par să se potrivească perfect."

– Aveți nevoie de ceva pentru casă? întrebă ea. Bill Anderson a zis că o să vă ajute el cu asta.

– Joe și cu mine suntem bine.

– Deocamdată merge așa. Aruncând o privire spre Poe, Kim adăugă: Dacă o să sfârșim prin a ne stabili aici, nu m-ar deranja să arunc niște vopsea pe pereți. Și sunt niște tapete foarte urâte care trebuie să dispară fără discuție.

– N-am nimic împotrivă, spuse Poe. Totul e în regulă până acum. Dar cine e Aaron ăsta cu care mergem? L-am întâlnit pe Jonah. Știu pe ce lume sunt, Max?

– E clar că Jonah știe și, din moment ce el l-a propus pe Aaron, aș spune da pentru amândoi.

Îl zări pe Jonah venind pe stradă împreună cu un alt bărbat. „Un pic mai tânăr, mai agil, se mișcă precum un dansator", se gândi Max.

– O să faceți cunoștință. Aveți grijă de voi.

– Ne-ar fi de folos mai multe batoane Milk Bone, zise Eddie.

– Să vedea ce putem să facem. Altceva pe lista ta de dorințe? întrebă Kim.

– Păi, dacă dați peste un set decent de cuțite de bucătărie...

– Ca cele pe care le-ai avut în munți?

– Orice se apropie de acelea ar fi grozav. De fapt, orice ustensile de bucătărie de calitate.

– Ne ocupăm noi. Poe o înghionti pe Kim în braț. Hai să mergem la cumpărături!

– Eu o să-l iau pe Flynn și... la uite-l! Nu știi niciodată când își face apariția tipul ăsta.

Flynn stătea tăcut ca un fum în mijlocul străzii, cu Lupa lângă el. Joe scoase un lătrat fericit și zbură ca să facă o tumbă de dimineață cu lupul.

– Gata de acțiune? strigă Eddie.

Flynn încuviință din cap, apoi zâmbi.

– Eu conduc.

– La naiba. Eddie își scoase fesul, se scărpină în claia de păr și apoi îl puse la loc. O să ne întoarcem, dacă nu ne oprim în vreun copac. Elfii habar n-au să conducă, bombăni el înainte plece cu pași mari.

– Ăla e pesemne grupul meu, zise Max.

– Succes. Lana își înălță fața pentru încă un sărut. Ai grijă de tine.

– Nu exagera, o avertiză el.

Ea privi cele trei grupuri plecând, apoi se duse spre parcarea de lângă școală. Se gândi că nu trebuia să-și facă griji. N-ar fi ajutat-o cu nimic. În plus, Max îi adusese pe toți acolo. Prin viscole, sub atacuri violente, pe drumuri desfundate de inundațiile de primăvară. Îi condusese fiindcă cineva trebuia s-o facă, își zise. Fiindcă, unul după altul, cei care li se alăturaseră se bizuiau pe el, aveau încredere în el.

Și el o făcuse în timp ce-și jelea un frate care își pierduse mințile din cauza puterii.

Da, avea să-i pună la punct un birou, decise în timp ce deconecta cablurile. Amândoi trebuiau să recupereze cel puțin o parte din ceea ce fuseseră. El avea să devină conducător, om cu autoritate, datorită împrejurărilor. Un vrăjitor a cărui putere crescuse cu fiecare kilometru de călătorie.

Și era scriitor. Era cineva care putea să scrie despre ce se întâmplase în lume și ce i se întâmplase lumii, despre cei care rămăseseră și despre cum ei se luptau să reconstruiască, chiar dacă alții încă se luptau să distrugă.

Trebuia să scrie, să-și rezerve timpul acela pentru el însuși. Și avea să-l ajute să scape de durerea pe care încă o mai purta în el, nu?

Așa cum trebuia ca și ea să-și găsească locul în această nouă realitate ciudată.

Să clădească un cămin pentru copilul lor, să-și găsească de lucru – nu doar fiindcă era necesar, ci pentru că munca îi aducea satisfacții.

Așa că avea să organizeze o bucătărie. Avea să gătească. Asta făcea cel mai bine.

Max o întrebase dacă era fericită. Era. Era fericită să poată amenaja un loc pentru ea, pentru el, pentru copil. Se întrebă o clipă dacă avea să-i fie dor de toată viața din New York, de viața pe care o cunoștea, dar înțelese că trebuia să pună toate astea deoparte.

Viața aceea era acum un basm.

Capitolul 20

Pe drum, Jonah se strecura cu pricepere printre mașinile abandonate.

– Am trecut deja pe lângă niște case, observă Kim. În casele abandonate găsești aproape întotdeauna ceva util.

– Putem să ne oprim la întoarcere, dar sunt prioritare medicamentele. Există un spital la a zecea ieșire de aici. Acum șase săptămâni am luat ce am putut. Ne trebuie mai mult.

Poe inspectă drumul, pâlcul de case.

– O să avem mai mult spațiu în camioneta asta UPS, dar dacă apar probleme, sigur n-o să prindem prea mare viteză cu ea.

Jonah se gândise la asta înainte de a decide să ia camioneta.

– Trebuie să evităm necazurile. Sunt câteva stații de benzină după nodul rutier din față. La întoarcere am putea să umplem rezervorul și canistrele de patruzeci de litri pe care le-am adus.

Kim se aplecă în scaun și arătă cu mâna.

– Ăla e un mall?

– Da. Un fel de outlet.

– Ar putea fi util. Ați fost acolo deja?

Acum Aaron se întoarse ușor în scaun.

– Am încercat acum câteva săptămâni. Îl revendicase un alt grup. Nu erau prietenoși.

– O să vezi că Aaron are tendința să folosească eufemisme, interveni Jonah. Au început să tragă în noi înainte chiar să intrăm în parcare. Cam câți erau? Douăzeci de oameni?

Aaron ridică din umeri.

– Cam așa. Ce le lipsea în strategie, compensau prin împușcături. Dacă ar fi așteptat până intram în parcare, ar fi putut să ne împuște unul câte unul.

– Merită să mai încercăm o dată, nu? Douăzeci de oameni probabil că n-au golit mallul, sublinie Poe. Și poate că au plecat mai departe. Pe bune, de ce să locuiască într-un mall când sunt atâtea case?

Jonah oftă și-i trimise lui Aaron – care nu spunea nimic – o privire piezișă.

– Aaron a spus același lucru, și nu doar o dată. O să revenim după ce mergem la spital.

În timp ce grupul lui Jonah se oprea la spital, Eddie se uita pe geamul lateral al furgonetei.

– Ar trebui să fie mai mulți oameni. Și, da, știu că am mai spus asta, dar, frate, ar trebui să fie mai mulți oameni. Cât am mers?

– Vreo douăzeci de kilometri. Nu prea mult.

– Mai mergem vreo cincisprezece, și apoi ar trebui să intrăm pe drumurile laterale. Poate o să găsim o altă așezare ca a noastră, să aflăm niște vești despre ce dracu' se întâmplă de la cineva care vine din sud.

Înainte ca Eddie să fi încheiat ce avea de spus, Flynn trase brusc de volan spre dreapta, și camioneta începu să se zgâlțâie pe un drum îngust.

– Dumnezeule, Flynn! Am zis...

– Motoare.

Scoase camioneta de pe șosea și o opri acolo unde curba și copacii blocau vederea dinspre drumul principal.

– Așteaptă.

Flynn alergă apoi pe un dâmb; deși văzuse destule până atunci, Eddie tot icni când băiatul se contopi pur și simplu cu unul dintre copaci.

Cumva... deveni copacul. O chestie de elf al dracului de tare. Și totuși i se părea tare ciudat să vadă așa ceva.

– Stați aici, băieți! Stați! le ordonă Eddie lui Lupa și Joe când coborî din camionetă și se ghemui lângă aceasta cu pușca pregătită.

Auzea motoarele acum, păreau să fie de motocicletă. Huruitul acela profund, gutural, se apropia nemilos, se apropia rapid. Din copac – din afurisitul de copac – Flynn avea o vedere neîngrădită asupra drumului.

Eddie spera să nu fie nevoie să folosească pușca, deși era resemnat în privința asta. Împușcase un om – un Năvălitor mare și voinic – în timpul unui atac asupra grupului lor, la sud de Charlestown, în Virginia de Vest.

Nu era ceva ce avea să uite vreodată. Nu era ceva ce ar fi vrut să repete.

Dar...

Huruitul se auzi mai tare, o bubuitură, apoi începu să se estompeze. Eddie se ridică în picioare abia răsuflând.

Flynn ieși din copac.

– Năvălitori.

– Ești sigur?

– Cinci motociclete – trei dintre ele cu femei în spate. O camionetă, patru în cabină, doi afară. O rulotă. Am văzut doar două persoane înăuntru. Craniu și oase încrucișate pictate pe laturi. Aveau un bărbat gol legat de acoperișul rulotei. Mort.

– Dumnezeule! Chiar când te gândeai că lumea nu poate să fie mai distrusă de-atât. Ai urechi bune, băiete.

„Urechi de elf", își zise Eddie. Ceea ce însemna că era posibil să nu fie nevoit să omoare pe nimeni în ziua aia.

– Se îndepărtează de New Hope, așa că tot e bine. Ușurat, Eddie se uită spre camionetă. Am putea să rămânem pe drumul ăsta, nu? N-are rost să riscăm să se întoarcă. N-are rost să riscăm mai mult.

– Ar trebui să mergem pe jos la început.

– De ce?

– Și ei pot să audă motoarele. Și plantele astea? Flynn făcu un semn spre micul crâng. Florile sălbatice și buruienile? Pot fi utile. Ar trebui să scoatem câteva din pământ.

– Ar trebui să căutăm, nu să grădinărim. Dar Eddie le făcu semn câinilor, așa că ei săriră din camionetă, în timp ce Flynn se duse între copaci. Poate or fi niște case pe-aici, continuă el când Flynn se aplecă să sape cu cuțitul. Nu ca să le inspectăm, dar nu strică să aruncăm o privire. Ar putea fi cineva ascuns. Nu se poate să nu fie nimeni nicăieri.

Lupa scoase un mârâit moale, de avertizare, care îl făcu pe Flynn să se ridice și să se tragă înapoi când o fată ieși dintr-un copac, spintecând aerul cu cuțitul.

Eddie își ridică pușca, dar o coborî peste câteva clipe, în timp ce Flynn sări în spate pentru a doua oară.

– Hei, hei, nu! Nu trag în copii!

– E suficient de mare ca să mă despice, răspunse Flynn răstit.

Problema o rezolvă Lupa, care se ridică și o răsturnă pe fată pe spate, așezându-se cu labele pe umerii ei și abia îngăduindu-i să-și tragă suflarea.

Flynn se mișcă repede ca să-i smulgă cuțitul din mână, înainte ca ea să-l înfigă în Lupa.

– Nu-ți facem nici un rău. Nu-ți facem nici un rău.

Ea îndreptă spre Flynn o privire fioroasă.

– Nu mă atinge. Dacă mă atingi, îți fac *eu* ție rău.

– Nimeni nu atinge pe nimeni. Eddie aruncă pușca înapoi peste umăr și ridică ambele mâini. Toată lumea se calmează, O.K.?

Jue se apropie de ea s-o lingă pe față. Fetei îi tremurară buzele și închise ochii.

Flynn își ascunse propriul cuțit, și pe al ei îl prinse la centură.

Se aplecă și puse mâna pe capul lui Lupa.

Și vorbi cu mintea fetei.

Sunt și eu tot ca tine.

Ea deschise iute ochii. *Minciuni, minciuni.*

Nu. Sunt și eu tot ca tine. Eu sunt Flynn. Eddie nu e ca noi, dar e de-al nostru. Noi nu suntem ca aceia care au trecut pe drum.

– Haide, Flynn, cheamă-l pe Lupa. Lasă puștoaica să se ridice.

– Vorbim.

– Vorbiți... A! O.K., super.

Nu fugi! Dar dacă trebuie s-o faci, n-o să te urmărim. Avem ceva mâncare în bagaje. Îți dăm și ție, dacă vrei.

– Îi e foame? E cam slăbuță. Slăbuță, murdară și al naibii de drăgălașă, în ochii lui Eddie. Vrei niște mâncare, puștoaico?

Flynn zâmbi.

– Vezi? E de-al nostru. Îi e sete, zise el scoțându-și rucsacul și trăgând afară sticla cu apă din buzunarul lateral. Gata, Lupa!

Lupul se retrase și se așeză pe coadă.

– Nu mă atinge!

Fără o vorbă, Flynn puse apa lângă ea, se ridică și se retrase.

– Uite ce e, pare cam de doisprezece ani. Nu putem s-o lăsăm singură aici.

– Paisprezece, spuse Flynn citind gândurile fetei.

– Mă rog. Nu e în siguranță, oricum.

– Poate să-și poarte singură de grijă. Dar nu e nevoie să stai singură, continuă Flynn când ea apucă apa și bău. Doar dacă vrei să stai singură. Noi avem oameni, oameni buni.

– Fete, preciză Eddie. Nu sunt doar tipi și chestii. Ar trebui să vii cu noi.

– Nu vă cunosc.

– Da, nu vorbi cu străinii. Totuși. Aici, singură, nu ești în siguranță.

– N-o să-ți facem nici un rău. Știi asta dacă te uiți cu atenție.

Ea îl privi pe Flynn în timp ce bea din nou.

– Nu știu cum. Nu știu de ce te aud în capul meu.

– Sau cum devii copacul, stânca? El îi zâmbi din nou. Așa suntem noi. Aș putea să te ajut să înveți. Nu te forțăm să vii, dar ar trebui.

– Poate te-ai rătăcit? sugeră Eddie. Dacă ai pe cineva, putem să te ajutăm să-i găsești.

– Sunt morți. Au murit toți!

Flynn scoase cuțitul ei și-l așeză pe pământ.

– Noi, restul, trebuie să trăim. Ne ducem prin casele din apropiere, să vedem dacă mai e cineva în viață și are nevoie de ajutor. Dacă nu e nimeni, luăm orice provizii găsim. Vino cu noi! Sunt mai mulți ca noi acolo unde ne-am stabilit acum. Și mai mulți ca Eddie.

Ea își luă cuțitul și se ridică în picioare. Părul ei, de aproape aceeași culoare cu al lui Flynn, aproape de aceeași culoare cu scoarța copacului, atârna încâlcit. Ochii ei, verde-pal ca de frunză, proiectau mai degrabă agresivitate decât frică.

– O să pot să plec când vreau.

– O.K.!

Flynn se întoarse și plecă. Deși nu se simțea în apele lui să aibă în spate o fată sălbatică cu un cuțit, Eddie ținu pasul cu puștiul.

– Câinele are un nume? întrebă ea.

– Joe. E un câine grozav, zise Eddie. Și Lupa e și el un câine bun pentru un lup.

Flynn nu se deranjă să se uite înapoi.

– Tu ai un nume?

Când puse o mână tremurătoare pe capul lui Joe, câinele îi oferi o grimasă fericită, cu limba atârnată. Buzele ei aproape se curbară, aproape zâmbiră pentru prima dată după săptămâni.

– Starr. Mă cheamă Starr.

Încărcară camioneta folosind ușa din spate a spitalului, ascunsă vederii dinspre șosea. Kim rămase de pază în fața clădirii.

De la ultima lor vizită mai trecuse cineva pe-acolo. Cineva mai interesat de opiacee și morfină decât de suturi, bandaje și antibiotice. Jonah puse în mașină un electrocardiograf, un monitor fetal – moment în care își aminti de nașterea gemenilor –, scotoci după tot ce putea prin secția de neonatologie. Poe ieși cu un pat mobil încărcat cu echipamente, iar Aaron urmă cu mai multe, inclusiv cu o autoclavă. Ca și înainte, Jonah ignoră stropii de sânge uscați de pe pereți, de pe ușă. Cel puțin de data asta nu existau cadavre care pe care să trebuiască să le scoată afară și să le ardă pe un rug comun.

Dar duhoarea morții se estompa greu.

– Bună pradă, exclamă Jonah când terminară. Poe, poți să conduci tu camioneta?

– Sigur!

– Aaron, hai să vedem dacă putem să luăm o ambulanță. N-ar strica să avem una, și putem să încărcăm în ea ce găsim în celelalte.

Poe întoarse camioneta și-i explică lui Kim:

– Încearcă să găsească o ambulanță.

– Isteț, zise ea sărind înăuntru.

– Da. Îmi place de ei.

– Max are încredere în ei, și asta contează foarte mult. Vreau să intru în mall-ul ăla, Poe. E o oportunitate prea bună ca s-o pierdem. Cât loc mai avem acolo?

– Destul, mai ales dacă ei fac rost de... Și, ia uite-i! Frumos!

Îi trimise un zâmbet lui Kim și trase în spatele ambulanței.

Max stătea într-o încăpere plină de computere, comutatoare și monitoare, în timp ce bărbatul și femeia care erau cu el – înarmați cu lanterne – vorbeau despre rețele, cutii de distribuție, amperi, transformatoare, cabluri aeriene și subterane.

El îi înțelegea pe ei mai puțin decât îl înțelegeau ei pe el, se gândi. Și, în cea mai mare parte, asta însemna că nu înțelegea nimic. Aveau instrumente pe care în mod evident știau să le folosească și îl ignorau cu desăvârșire.

Chuck, în noua lui versiune de subsol, bombănea singur în timp ce efectua o intervenție chirurgicală asupra măruntaielor unui computer. Cea mai mare parte a bombănelii, din ce înțelegea Max, se referea la imposibilitatea de a face computerul să meargă pe o baterie improvizată suficient de mult cât să pătrundă fraudulos în sistem.

Totul era prăjit, compromis, distrus. Din câte putea pricepe Max, un scurtcircuit se rostogolise ca un val și oprise curentul nu numai în centrală, ci în toată rețeaua, arzând toate transformatoarele.

Max nu știa nimic despre wați, amperi sau cabluri învechite, dar știa cum își putea folosi puterea ca să genereze electricitate.

Ignoră discuția despre o nouă inspectare a măruntaielor, despre lipirea unor contacte, despre strângerea unor componente, și studie planșeta din fața lui.

Ridică o mână, imaginându-și cum transfera puterea. Activarea unui întrerupător, aprinderea unei lumini. Prea mult, își dădu seama, așa că reduse nivelul. Un pas, își zise, o lumânare în întuneric.

Ezită un moment, încă unul. Și dacă această năvală a puterii distrugea tot ce abilitățile și tehnologia avansată realizaseră până atunci? Faptul că știa să aprindă o lumină nu însemna că știa cum funcționează de fapt lumina.

Mai reduse un pic. Era ca la pornirea unui motor, își zise. Nu știa cum să construiască unul, dar știa să-și utilizeze abilitățile ca să-l pună în funcțiune.

„Credință. Crezi. Acceptă. Deschide-ți mintea", se gândi el.

Monitorul din fața lui licări.

Discuția – nu o ceartă, ci o discuție grea despre tehnică – continua. Max îl bătu pe umăr pe Chuck și arătă spre monitor.

– Poți să lucrezi cu asta?

– Ce? Ă? Uau, baby!

Chuck își trase rapid scaunul pe rotile către blatul de lucru și coborî degetele spre tastatură, dar se opri la un centimetru de aceasta.

– Frate, e pentru prima oară în viața mea când tehnologia îmi dă emoții. Țineți-vă bine, băieți. Și tu, fată.

Drake Manning lovi ușor cu pumnul brațul lui Chuck.

– Cum ai reușit?

– Nu eu am reușit.

Chuck ridică o mână de pe planșetă, suficient de mult cât să îndrepte un deget spre Max.

– Tu ai făcut asta?

– Ai putea spune așa.

– Să dea naiba!

Manning – cu o curea pe care se vedeau găuri uzate din cauza pierderii constante de greutate, cu șuvițe de păr încărunțit sub o șapcă Phillies – scoase un cloncănit.

– Cât o să țină, domnule Vrăjitor?

– Nu știu. E prima mea zi de lucru.

– Am intrat! Am intrat! Chuck își mișca degetele peste tastatură de parcă ar fi cântat jazz la pian. Da, baby, nu mi-am pierdut îndemânarea.

– Poți să aduci curent aici? se interesă Manning.

– Se cacă ursul în pădure? Lasă-mă o secundă. Doamne, ce dor mi-a fost! Mi-a fost al dracului de dor!

– Asta. Manning se aplecă peste umărul lui Chuck și bătu ușor în ecran. Doar asta. Dacă aducem totul online, o să sfârșim prin a buli sistemul. Doar computerul ăsta. Tot restul e închis. Pune-l pe ăsta online și facem testul. Pas cu pas.

– Gata! Probabil.

Manning expiră cu zgomot.

– Încearcă luminile, Wanda. Doar luminile.

Când se aprinseră la apăsarea comutatoarelor, Chuck își aruncă un pumn în aer. Manning doar își apăsă ochii cu degetele. Apoi lăsă mâinile în jos și se uită la Max.

– Dau eu berea la sfârșitul primei tale zile de muncă.

Se întoarse și întâmpină zâmbetul Wandei cu propriul zâmbet.

– O.K., echipă, haideți să aprindem luminile!

În parcarea mall-ului, mașinile zăceau într-o rână sau răsturnate, ca niște țestoase pe cochiliile sparte.

Ciorile, vulturii, șobolanii ciuguliseră și roseseră carcase de câini, pisici, căprioare. Și leșuri umane.

Aerul duhnea a putregai și gunoi.

Jonah trecu cu mașina pe lângă un cadavru care atârna în streang. Cu un carton încă înfășurat în jurul gâtului.

SUPRAOM TICĂLOS, MARȘ ÎNAPOI ÎN IAD

Cât dăduse ocol parcării, nu văzuse nici un semn de viață, în afară de păsările ghiftuite și șobolanii bine hrăniți. La un moment dat, își zise, aveau să trimită o echipă de voluntari să ardă sau să îngroape morții, să curețe gunoiul, să arunce grămada de fecale.

Opri la intrarea principală, în dreptul ușii de sticlă sfărâmată, întrebându-se ce făcea ca unii reprezentanți ai speciei umane să fie atât de proști.

Când Poe trase lângă el, coborî din mașină.

– Au murit de mult.

Kim coborî și ea, cu chipul împietrit.

– Cadavrele trebuie să aibă cel puțin două-trei săptămâni.

– S-ar putea să se întoarcă, zise Poe.

– De ce? E o lume mare, goală. O grămadă de alte locuri de profanat și distrus. Mi-aș dori să nu fi venit.

Când vocea lui Kim se frânse, Poe își puse un braț în jurul ei. Ea își strânse umerii.

– Dar am venit. Ar trebui să obținem tot ce putem.

– Morții merită ceva mai bun.

Jonah încuviință din cap spre Aaron.

– O să le oferim ceva mai bun. O să ne întoarcem cât mai curând posibil și o să le oferim ceva mai bun.

Se gândi la corpul spânzurat. Aveau să-l dea jos de-acolo înainte să plece. Puteau să facă măcar atâta lucru acum, apoi să se întoarcă pentru îngropare sau incinerare.

– Mai întâi trebuie să avem grijă de cei vii.

Lana urmă sfatul lui Fred și replantă câteva ierburi aromatice în ghivece. Punerea lor în soare, lângă ușa bucătăriei, fu un prilej de bucurie. Se bucura să le vadă, să le miroasă, să le culeagă și știa că aștepta mult mai multe ocazii de acest fel.

Grădinărea pentru prima dată în viața ei. Prășea și plivea rândurile de morcovi și fasole, învăța cum să copilească roșiile. Văzuse movilițele de cartofi, vrejurile de dovlecel și de dovleac, vinete. Lanuri înalte de porumb.

Și-i auzise pe copiii jucându-se în timp ce lucra.

Cel mai mult o bucura faptul că, după o inspecție amănunțită a viitoarei bucătării comunitare, avea planuri.

Optă să lucreze la ele în timp ce stătea pe veranda din față cu un pahar de ceai rece. Absentă, puse o mână pe pântec, unde simțea loviturile bebelușului, apoi ridică privirea când Arlys își făcu apariția.

– Am auzit că ești ocupată.

– Am avut o zi minunată. Ai un minut? Am ceai rece.

– Sună bine.

– Îți aduc un pahar.

Era incredibil de plăcut să aibă un musafir, se gândi Lana, să poată pur și simplu să stea de vorbă fără să-și facă griji în legătură cu pericolele care pândeau în față.

– N-am gheață, dar îl răcesc eu.

Lana își flutură degetele când îi oferi paharul lui Arlys.

– Mulțumesc! Asta e lista ta de dorințe? întrebă Arlys bătând cu degetul în bloc-notesul Lanei.

– O parte dintre ele. Proiectul bucătăriei comunitare. Îl cunoști pe Dave Daily?

– Sigur! Un tip masiv, cu un râs molipsitor.

– A fost bucătar pentru scurt timp și are proiectul gata. Și avem câțiva oameni care au experiență în prepararea vânatului. Mi-ar plăcea o afumătoare – pentru șuncă, bacon și așa mai departe. Am găsit în bibliotecă o carte despre cum funcționează.

Impresionată și curioasă, Arlys o studie peste buza paharului.

– Ai fost ocupată. Eu am petrecut ceva timp cu Lloyd, lucrând la ordinea de zi a întâlnirii publice.

– Ești îngrijorată de asta.

– O să existe precis obiecții, oameni cărora nu le place să li se spună ce pot și ce nu pot să facă. Dar avem nevoie de asta, înainte să se întâmple vreun incident grav. Am făcut un editorial pentru buletin pe tema toleranță versus bigotism, acceptare versus temeri demodate. Nu și-a atins scopul cu toată lumea.

– Am lucrat la grădini de dimineață. Aproape toți sunt prietenoși și săritori. Dar câțiva s-au ținut deoparte. Și de Fred la fel. Nu înțeleg cum poate cineva să se uite la Fred și să vadă altceva decât lumină și bucurie.

– Ea a fost prima mea experiență personală cu lumea magică. Poate de aceea a fost mai ușor pentru mine decât pentru alții. Pentru unii, prima lor experiență a fost cu înfricoșătorul, cu funestul. Cu Supraomul Rău. E mai greu să-i convingi să accepte că cei care au abilități mai presus de ale noastre nu sunt meniți să facă rău.

„Nu", își zise Lana. „Nu toți magicii sunt buni."

– Fratele lui Max. Propriul lui frate. S-a transformat. El și femeia cu care era. Cred că ea a fost întotdeauna rea și l-a schimbat și pe el. Au omorât pe unul din grupul nostru. Un bărbat inofensiv – un băiat, de fapt. Ar fi încercat să ne omoare pe toți, în special... Își apăsă o mână pe pântec, apoi continuă: Max a trebuit să facă o alegere și a ales binele. A ales ce trebuia, chiar dacă asta a însemnat distrugerea propriului său frate. Îl iubea pe Eric, dar a ales binele.

– Probabil că a fost oribil pentru el.

– A fost și încă mai este. N-am mai văzut niciodată o asemenea putere. Imensă și rea. Îi amețise, îi îmbătase.

Puterea aceea încă mai bântuia visurile Lanei.

– Fred și cu mine am văzut-o în tuneluri, când am ieșit din New York. Gândindu-se la... *chestia* care zbura prin tuneluri, Arlys se cutremură. Era imensă și rea.

– Atunci știi. Nu e greu să înțelegi de ce oricine se confruntă cu asta se teme. Lana întoarse capul, apoi îl înălță când văzu camioneta. Aștia sunt Eddie și Flynn.

Arlys veni lângă ea.

– E cineva cu ei.

Când le zări, Flynn trase mașina în fața casei.

Sunt niște femei cumsecade, îi zise el lui Starr.

Nu le cunosc.

N-o să le cunoști niciodată dacă rămâi în mașină.

Fata coborî cu reticență când Lana și Arlys le ieșiră în întâmpinare. Lupa și Joe săriră afară.

– Ea este Starr. Nu vrea să fie atinsă.

O cămașă zdrențuită, blugi sfâșiați pe un trup osos, observă Lana. Păr încâlcit și mat. Ochi suspicioși.

– Eu sunt Lana. Ea este Arlys.

Starr ridică din umeri în timp ce diverși trecători se opreau să se holbeze.

– Eu am ajuns aici ieri, continuă Lana. Știu că la început e cam înfricoșător, dar...

– Nu mă tem și nu sunt obligată să rămân.

Fred alergă bezmetică, cu ochelarii de soare roz cocoțați peste buclele roșcate.

– Am văzut că s-a întors camioneta. Hei, salut!

– Ea e Fred. Arlys puse mâna pe brațul prietenei sale, avertizând-o: Starr nu vrea să fie atinsă.

– O! Pe chipul lui Fred apăru o simpatie instantanee. Nu e ciudat ca toată lumea să se uite la tine și să se mire? Dar ăsta e un loc bun. Poate vrei să vii cu mine – eu locuiesc chiar acolo, cu Arlys. Ai putea să intri, să te cureți un pic.

– Nu sunt obligată să rămân.

– Păi, chiar dacă pleci, ai putea să iei niște haine curate și poate ceva de mâncare mai întâi. După aceea poți decide. Fred se retrase și-i făcu semn: Haide!

Starr făcu un pas, apoi altul. Într-un final o urmă pe Fred pe trotuar.

– Plină de lumină, constată Lana.

– Bine c-am scăpat de ea, zise Eddie dându-și ochii peste cap. Nu cred că mi-ar fi înfipt cuțitul ăla al ei în coaste, dar nu mi-a plăcut deloc s-o știu înarmată pe drumul de întoarcere. Am stat tot timpul cu frîcă-n sân!

– N-o să-i facă nici un rău lui Fred. E speriată și e rănită, spuse Flynn bătându-se ușor peste piept.

– Pe tine te-a lovit rău, dar da, ai dreptate. Am găsit-o cam la douăzeci și cinci de kilometri spre nord. Flynn zice că e ca el.

– Ea se teme și de asta. Pe lângă noi a trecut un grup de Năvălitori îndreptându-se spre sud. Nu ne-au văzut. N-am găsit pe nimeni în afară de Starr. Niște morți, da, dar nici o ființă vie. Am adus niște provizii, însă nu ne-am îndurat s-o lăsăm pe fată acolo. Putem să mergem din nou mâine.

– Nu știu dacă asta e...

Lana se întrerupse, apoi gesticulă. În dreptul ușii unei case de peste drum se aprinse o lumină.

– Uau, ce grozav! Și vorbesc despre mâncare grozavă, dușuri grozave și... Uau! Eddie își atârnă un braț de umerii lui Flynn. Frate, să fie lumină!

În bucătăria casei pe care o împărțea cu Arlys, Fred scoase o pungă cu chipsuri de cartofi și o cutie de coca-cola pe care o răcise.

– Poate că ar trebui să mănânci ceva sănătos, dar asta e rapid și e ce aș fi mâncat eu. Eu sunt zână, îi spuse calm, luându-și și ea o pungă de chipsuri. Dar tu ești ca Flynn, nu? Am ajuns destul de bună la ghicit.

Starr se uită la chipsuri cu suspiciune. Și cu poftă.

– Nu știu ce sunt.

– O, e O.K.! Eu am fost speriată rău când am văzut astea la început. Își scoase aripile și le flutură în timp ce clefăia chipsuri. Diverși indivizi au vrut să-mi facă rău și mie, și lui Arlys. Dar am găsit oameni buni care să ne ajute. Acum suntem aici.

Îndatoritoare, Fred deschise punga de chipsuri a lui Starr și scoase cu zgomot cheița de la cutia de coca-cola.

Precaută, Starr întinse mâna și luă o singură bucățică. După o mușcătură mică, de testare, își umplu gura, apucă mai mult.

Și începu să plângă, cu lacrimi mari și tăcute, în timp ce mânca.

– N-o să te ating. Din empatie, ochii lui Fred se umplură de lacrimi. Dar poți să-ți imaginezi că te iau în brațe, îi spuse trăgându-și nasul. Regret teribil ce ți s-a întâmplat. Îmi doresc să nu se întâmple nimic rău.

– Totul e rău.

– Nu, chiar nu! Dar se poate să pară așa.

– Răul mi-a ucis tatăl, fratele mai mic, Apocalipsa.

– Te îmbrățișez din nou. Mama ta?

– Au omorât-o *ei*. Cei care ne vânează.

Pe șira spinării lui Fred trecu un fior.

– Năvălitorii.

Starr clătină din cap.

– Nu ei. Alții. Am încercat să fugim, dar ne-au prins. Ne-au violat din nou și din nou. Și râdeau. Noi suntem Supraoameni și ei pot să ne facă tot ce le trece prin cap.

Aripile lui Fred se lăsară și se retraseră.

– O să stau și eu jos cu tine. Nu te ating, dar trebuie să stau jos.

– Și ne-au făcut rău. Cuvintele se rostogoleau din Starr amare și usturătoare. Au continuat să ne facă rău. Mama mi-a spus... în capul meu, mi-a spus să fug și să intru în copac. Să rămân acolo cât e nesigur. Să nu ies, indiferent ce se întâmplă.

Starr își șterse fața, pătând murdăria cu lacrimi. Peste câteva clipe continuă:

– Mama a țipat, s-a luptat și a încercat să fugă – departe de mine, ca să mă pună la adăpost atrăgându-i spre ea. Și în capul meu țipa: *FUGI!* Așa că am fugit și am fugit. Când i-am auzit că vin după mine, am intrat în copac. Am auzit-o țipând, dar n-am ieșit. N-am ieșit până n-au plecat. Au omorât-o. Au spânzurat-o de un copac.

– O, Starr, îmi pare rău. Nu e de-ajuns, dar îmi pare rău. Mama ta te-a iubit. Voia ca tu să fii în siguranță.

– Au omorât-o fiindcă am fugit eu.

– Nu! Fred se ridică, luă un șervețel de hârtie și îl rupse în două, ca să-l împartă. V-ar fi omorât pe amândouă, și ea știa asta. Te-a iubit și s-a asigurat că nu te omoară și pe tine.

– N-aveam cuțit atunci, așa că nu puteam să mă urc în copac și să tai funia. Dar am găsit unul și m-am întors. L-am căutat ca să-i omor, însă nu i-am găsit.

– Mama ta a fost cea mai curajoasă și mai iubitoare femeie din lume. Cred că s-ar bucura că ești aici, cu noi, acum. Ai putea să stai aici, cu mine și cu Arlys, dacă vrei. Avem loc.

Când Starr clătină din cap, Fred încercă să se gândească la cea mai bună soluție.

– Poate, cel puțin pentru moment, ai prefera să stai singură. Sunt apartamente libere, ai de unde să alegi. Ai fi cu noi, dar și pe cont propriu. Pot să-ți arăt unul și să-ți aduc niște haine și provizii. Ai putea, să știi, să te speli, să mănânci niște mâncare adevărată, poate să te odihnești pentru o vreme.

– Pot să plec când vreau.

– Sigur, dar sper că n-o să vrei. New Hope e un loc bun pentru... Se întrerupse și aruncă o privire spre lumina din tavan. Tu faci asta?

– Nu fac nimic.

– Se aprinde lumina. Dacă n-ai făcut-o tu... Doamne sfinte, cred că au readus curentul! Fred își șterse lacrimile și zâmbi. Cred că asta te face steaua[1] noastră norocoasă. În ziua în care ai venit, avem din nou curent.

Când Max și echipa lui își făcură intrarea în oraș, fură întâmpinați cu urale.

Lumea se grăbi să se înghesuie în jurul camionetei.

Max o văzu pe Lana râzând și alergând spre el.

O prinse când îi sări în brațe.

– Ai reușit!

– Eu le-am dat scânteia. Ei au făcut restul.

Ea își apăsă buzele pe urechea lui.

– O să facem un duș fierbinte. Împreună.

– Marele premiu!

Cineva îl bătu pe spate; altcineva îi puse o bere în mână.

Eddie își scoase muzicuța. O femeie se așeză pe bordură cu un banjo. Când sosi mașina lui Jonah, oamenii dansau pe stradă.

[1] În engleză, *star*, „stea", se pronunță la fel ca numele fetei, Starr.

– Avem curent! se minună Jonah. Au pornit curentul! Hai, Aaron, găsește-o pe Bryar și fă o încercare. Descărcăm astea mai târziu.

– Sigur.

Jonah coti cu ambulanța în parcarea școlii, iar înainte de a coborî se întoarse spre Poe și Kim.

– Duceți-vă și sărbătoriți. O să avem o grămadă de voluntari să ne ajute să descărcăm.

Le trimise un zâmbet, care dispăru în momentul în care se alătură mulțimii.

Nu-i plăcea mulțimea, nici măcar să treacă prin ea ca să ajungă acasă și să se închidă înăuntru. Așa că intră pe ușa laterală a școlii, se așeză în spatele biroului și își prinse capul în mâini.

Nu auzi când ușa se deschise din nou, nici vocile. Era prea adâncit în propria-i minte. Nu auzea decât gândurile care-l torturau, până când Rachel îi atinse brațul.

– N-am reușit să te găsesc. Poe a zis că te-a văzut venind încoace. Deci o să...

– Noi plecăm, spuse Max luând-o pe Lana de mână.

– Nu. Nu, vă rog!

Palid, cu ochi profund nefericiți, Jonah se ridică în picioare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel. Poe n-a spus nimic.

– Avem o grămadă de provizii și de echipamente de la spital. Nici o problemă acolo. Și apoi am fost să verificăm mall-ul, cel în care am avut probleme înainte.

– Năvălitori? Mâna de pe brațul lui se strânse. Ați dat peste Năvălitori?

Jonah clătină din cap.

– Nu, plecaseră. Au făcut o grămadă de pagube, și înăuntru, și afară. Dumnezeule, și-au făcut nevoile până și pe rafturile de haine. Kim le-a luat oricum. A zis că urina se spală. Am găsit vandalismul obișnuit. Sticlă spartă, obscenități pictate pe pereți, gunoi în grămezi uriașe. Și cadavre. Oameni mutilați, putrezind. Și animale. Înăuntru și afară. Șobolani și stârvuri din care rupeau. Am... Se opri să-și dreagă glasul, apoi reluă: Trebuie să ducem o echipă acolo, să săpăm

morminte sau... poate un alt rug comun. Cadavrele sunt acolo de cev vreme. Am...

Se uită la Max și la Lana.

– Locul poate fi curățat și dezinfectat, zise Max. Putem să facem asta. Sufletele celor morți pot fi binecuvântate.

– Trebuie să fie. Și Aaron a simțit asta. N-am vorbit prea mult, dar a simțit-o. Și eu, și eu... Avem niște whisky?

Rachel se îndreptă spre un dulap, scoase o sticlă și un pahar. Turnă două degete.

Jonah îl puse jos după ce-l goli și oftă.

– Nu cred că au fost toți Năvălitori. Acolo... a fost altceva. Și oricine, oricum, părea mai rău. Au spânzurat o femeie – un Supraom. Am simțit cu toții că nu puteam s-o lăsăm așa. Trebuia măcar s-o dăm jos de-acolo. Am adus o scară. Eu m-am urcat să tai funia. Eu văd moartea, le explică lui Max și Lanei. Asta e *darul* meu. Moarte, traume fizice, boală. M-am urcat să tai funia, și mi s-a revelat ce s-a întâmplat acolo cu ea. I-am văzut viața. Am văzut sclipiri din cine a fost. Am văzut ce i-au făcut. I-am auzit țipetele. I-am văzut moartea.

Își presă fața de sânii lui Rachel când ea își strânse brațele în jurul lui.

– O chema Anja. Avea douăzeci și doi de ani. Era la fel ca Fred. I-au smuls aripile înainte să...

– Nu. Rachel îi mângâie părul, spatele și murmură: Nu.

Max își trase un scaun și se așeză lângă birou.

– E ceva nou pentru tine să vezi viața morților?

– Da. Pur și simplu încă o aptitudine.

– Ți-e greu, însă eu cred că e un dar. Un dar pentru cei care au supraviețuit. Cineva își aduce aminte de ei. Asta ne dorim cu toții. Ca cineva să-și amintească de noi. Putem să te ajutăm. Lana mai mult decât mine. Uitându-se la ea, îi spuse: Tu ai o empatie. O atingere tămăduitoare.

Ea făcu un pas înainte.

– Cred că ești cum ești, Jonah, fiindcă și tu ai.

– Asta înseamnă că dacă aș putea să-i găsesc pe cei care au violat-o, au mutilat-o, au ucis-o, i-aș omorî fără nici o remușcare?

– Înseamnă că ești uman, zise Max ridicându-se. O să vin acolo cu tine și o s-o îngropăm.

– Când o să-i scrieți numele pe mormânt, când o să spuneți ce se cuvine lângă acesta, o să-i eliberați sufletul, zise Lana cu o mână pe copilul care se mișca în ea. O să vi-l ușurați pe al vostru. Marcați-i mormântul cu numele, rostiți-i numele. Simt asta, adăugă ea uitându-se la Max.

– Atunci așa trebuie. Atunci așa o să facem. O să vin cu tine acum. Putem să trimitem mâine o echipă pentru restul.

Jonah încuviință din cap, se ridică și îi strânse mâna lui Max.

– Mulțumesc!

Târziu, în întunericul nopții, Max stătea treaz, având imaginile perfect clare în minte. El nu văzuse, nu simțise ce simțise Jonah în timp ce îngropau rămășițele pângărite ale unei tinere care nu făcuse nici un rău.

El nu-i văzuse viața, strălucirea acesteia. El văzuse doar moartea, cruzimea, doar distrugerea. Și își imaginase prea bine frica, agonia sfârșitului acelei vieți, în timp ce Jonah punea piatra la căpătâi, iar el folosea focul ca să graveze numele.

„Scrieți-i numele, rostiți-i numele." Făcuseră asta, iar Max spera că tânăra își găsise pacea.

El credea că și-o găsise și Jonah, cel puțin pentru moment, în ritualul omagierii.

Dar în întunericul nopții, în tăcere, în golul dintre două lucruri de rezolvat, Max nu avea parte de liniște.

Se gândi la Eric, la cât îl fascinase fratele lui nou-născut, cât îl amuzase când era mic. Își aminti cât de frustrat fusese Eric la cinci-șase ani, cât de disperat să țină pasul cu un frate cu opt ani mai mare ca el.

Totuși, Eric fusese primul căruia îi dezvăluise ce era, ce putere avea. Fiindcă între ei exista încredere. Fraternitate.

Cum de nu văzuse schimbările? Cum de fusese atât de orb? Dacă ar fi vrut să vadă, ar fi avut destul timp să-l tragă pe Eric de pe marginea răului, înainte să sară în el.

Ar fi trebuit să aibă grijă de el. Ar fi trebuit să fie mai conștient. În schimb, își omorâse fratele.

Ce devenise la sfârșit nu putea șterge tot ce făcuse înainte. Așa cum oroarea sfârșitului ei nu șterse întreaga existență a fetei pe care o înmormântaseră.

Dar nu avusese șansa să-și îngroape fratele, să-i scrie numele, să-i rostească numele. Să-i trimită sufletul să se odihnească în pace.

Ca să poată trăi cu alegerea pe care o făcuse, se concentrase pe ceea ce trebuia făcut în continuare. Hrană, adăpost, mișcare. Urmarea semnelor. Ar fi ucis din nou ca să apere viețile celor care deveniseră responsabilitatea sa. Și n-avea să facă rău nimănui, un jurământ în care credea cu fiecare celulă a ființei sale. Îl încălcase, făcuse acea alegere, fiindcă n-avusese încotro, și accepta că era posibil să facă acea alegere din nou.

Acum avea o șansă să construiască o viață aici, cu Lana, cu copilul lor, cu copiii care mai puteau veni.

Deci, avea să facă ce trebuia făcut în continuare.

Lângă el, Lana se agită în somn, cum făcea adesea în ultima vreme. Visele îi tulburau somnul, vise pe care nu și le amintea. Sau susținea că nu și le amintea. Dar, de data aceasta, în loc să se întoarcă spre el, se întoarse cu spatele și se dădu jos din pat.

– Ești bine?

Ea se duse la fereastră și se opri goală în lumina albastră a lunii.

– E soarta ta să-o aduci pe Mântuitoare pe lume. Viață din moarte, lumină din întuneric. E soarta ta s-o salvezi pe Mântuitoare. Viață din moarte, lumină din întuneric.

Max se ridică și se duse spre ea. N-o atinse, nu vorbi, în timp ce ea privea lung pe fereastră cu ochii adânci ca noaptea.

– Puterea cere sacrificiu ca să ajungă la cumplitul ei echilibru. Vrea sânge și lacrimi, și totuși se hrănește cu dragoste și bucurie. Tu, fiu al lui *Tuatha de Danann*, care ai trăit înainte, o să trăiești din nou.

Tu, strămoș al Mântuitoarei, strămoș al Alesei, păzește clipele și le îndrăgește, căci clipele sunt trecătoare și finite. Dar viața și lumina, puterea a ceea ce va să vină, moștenirea din acestea sunt infinite.

Lana îi luă mâna și o apăsă pe umflătura dulce a pântecului ei.

– Ea e. O bătaie de inimă, fâlfâire de aripi, agitație ușoară. Ea e strălucirea sabiei, fulgerul care lovește aievea. Ea e răspunsul la întrebările care nu sunt încă puse.

– Ea va fi.

Lana îi păstră mâna și se întoarse în pat.

– Ea e sângele tău. Ea e darul tău. Dormi acum, și fii pe pace. Îl trase în jos și se întinse lângă el, apoi îi puse o mână pe obraz și-i șopti: Ești iubit.

Închise ochii și oftă. Adormi.

Și așa făcu și el.

DIN ÎNTUNERIC SPRE LUMINĂ

Și lumina luminează în întuneric;
iar întunericul nu a cuprins-o.[1]
Ioan, 1:5

[1] Biblia, Sfânta Evanghelie după Ioan, 1:5

Capitolul 21

Autoproclamatul Consiliu local decise că n-avea să existe niciodată un moment mai bun pentru a organiza o întrunire publică. Faptul că aveau din nou electricitate le ridicase moralul, dar acel miracol minor avea să devină curând un element banal de confort.

Căzură de acord să acționeze cât timp recunoștința și aprecierea erau la nivel înalt.

Răspândirea veștii nu ridică nici o problemă, și nici să găsească voluntari care să aranjeze rândurile de scaune în sala Legiunii, căci cantina școlii s-ar fi dovedit prea mică dacă, așa cum era de așteptat, aveau să vină cei mai mulți dintre locuitori.

Pregătiră mese lungi pe estradă, iar Chuck instală sistemul de sonorizare.

Arlys stătea în sala goală, imaginându-și-o zumzăind de oameni. Trecu în revistă nenumărate scenarii – de la o ședință pașnică și constructivă până la una haotică, violentă.

– Crezi că suntem gata, Lloyd?

– Mai pregătiți ca niciodată, presupun.

Se uită la mapa din mâinile lui.

– Este o ordine de zi de bun-simț. Nu înseamnă c-o să meargă ca pe roate. Începând cu cererea adresată tuturor de a-și lăsa armele în vestibul. Unii n-o să vrea.

– Și mă îngrijorează că n-o să vrea exact cei care ar putea să cre probleme. Dar trebuie să începem de undeva.

Se întoarse când Lana intră cu un coș imens și adulmecă, ne nindu-i să creadă.

- Dumnezeule, a ce miroase așa de frumos?

– A pâine. Proaspăt coaptă. Lana puse pe estradă coșul plin chifle și franzele. Avem de mai multe feluri. Am pregătit mai mi gustări. Am avut drojdie de la magazin, dar asta n-o să dureze pen totdeauna. Coc mai mult acum. Și o să-mi încerc mâna să fac droj uscată.

– Știi să faci drojdie?

Arlys își îngropă pur și simplu capul în coș.

– Da. Crește pe fructe, cartofi, chiar și pe roșii. O să experiment Altcineva trebuie să-și dea seama cum să macine făină.

– Dacă nu primesc o bucată din asta... Lloyd inspiră puternic nas și gemu teatral: S-ar putea să mor aici, pe loc.

– Servește-te. Ideea e să avem câte un pic pentru fiecare gospoc rie. Sunt mici, știu, dar...

– Lăudat fie Domnul! zise Lloyd cu gura plină.

– Acțiunea comunitară în desfășurare, zise Arlys rupând o b cată din felia lui Lloyd. O să avem reguli, o să avem o structură, da Mușcă, apoi spuse: O să avem și pâine care îți aduce o lacrimă în ocl Încă e caldă!

– Pâinea simbolizează ospitalitatea. Rupem pâinea împreun zâmbi Lana. Mi-a plăcut să inaugurez bucătăria comunitară cu ace simbol.

– Vrei să fii soția mea?

Lloyd mai rupse o bucățică.

– Hei! Arlys îl lovi cu cotul. Treci la rând.

Râzând, Lana își răsuci mâna cu inelul pe care i-l dăduse Ma într-o noapte liniștită de primăvară.

- Sunt luată deja, dar o să-ți fac pâine. Următorul produs? Fred cu mine o să ne ocupăm serios să facem brânză.

– Dacă puteți să faceți asta, o să vă încoronăm ca regine.

Lana chicoti și își aranjă părul.

– Mi-ar sta bine cu coroană. Mă duc să mai aduc.

Arlys se așeză lângă coș.

– Așa facem, Lloyd.

El se așeză de cealaltă parte, rupse ce rămăsese din chiflă și-i oferi jumătate.

– Să dea naiba dacă nu.

Pe la ora opt, sala zumzăia de voci. Unii bombăniră că trebuiau să-și lase armele la intrare, iar alții pur și simplu ignorară indicația. Dar cei mai mulți le lăsară în afara sălii.

Sentimentul de sărbătoare persista, confirmând că momentul întâlnirii fusese bine ales. Arlys îl privi pe Kurt Rove – care încă avea pistolul la șold. El se uită urât la mulțime, înainte să se îndrepte spre locul unde frații Mercer îi păstraseră un scaun liber.

Dacă era să apară probleme, acolo aveau să se concentreze, știa ea.

Arlys se așeză la masa lungă și își deschise bloc-notesul. Se aștepta să aibă de consemnat o mulțime de lucruri.

Fred se aplecă spre ea.

– Unii sunt deja furioși.

– Da, am văzut.

Jonah urcă pe podium. Deschiderea lui, „Hm", reverberă prin încăpere, surprinzându-i pe toți și făcându-i să tacă, apoi să râdă.

- Datorită lui Chuck, avem un sistem de sonorizare. Așteptă ca aplauzele să se încheie, apoi continuă: Avem asta fiindcă s-a restabilit electricitatea, datorită lui Manning, Wanda, Chuck și Max.

Izbucniră ropote de aplauze; răsunară urale și fluierături.

Arlys observă că Rove nu făcu decât să-și încrucișeze brațele peste piept.

- Vă vom cere tuturor să faceți economie de curent. Pentru aceia dintre voi care nu au o mașină de spălat acasă, Manning i-a dat de capăt celei cu monede de la spălătoria automată. Am pus o foaie de înscriere acolo, pentru folosirea prin rotație. Avem detergent în inventar, deocamdată, iar Marci Wiggs și-a luat angajamentul să facă săpun. Marci, ridică-te, te rog, să ne spui cum vine asta.

„Bună mișcare", își zise Arlys când femeia se ridică și începu să vorbească atingând o altă temă de bază, cooperarea.

Invită alți voluntari. Producția de lumânări, haine, lemn de foc, creșterea animalelor, grădinile, proiectul de seră, lucrările de întreținere.

– Unii dintre voi s-ar putea să n-o cunoașteți pe Lana – ridică-te, te rog, Lana. Ea a organizat aici, la Legiune, o bucătărie comunitară, pentru a le oferi noțiunile de bază acelora dintre noi care nu știu să fiarbă apă.

Asta aduse niște râsete, mai multe aplauze.

– Începe chiar din seara asta, Lana?

– Am avut pare de mult ajutor, spuse ea turuind numele celor din echipa de curățenie și organizare. Avem niște echipamente noi datorită lui Poe și Kim, Jonah și Aaron, și o să le dăm în folosință. Dave, Mirium și cu mine am decis să inaugurăm bucătăria cu preparatul cel mai satisfăcător. Pâine. Un simbol al vieții, al ospitalității, al comunității. Avem suficientă pentru ca fiecare gospodărie să ia o pâine. Înălță coșul, astfel încât mulțimea să-i vadă conținutul, și zâmbi la uralele publicului. O să fie coșuri în vestibul. Luați-vă cota când plecați. Între timp, avem...

– Eu nu iau nimic de la ea. Încă ținând brațele încrucișate, Rove o privea încruntat, cu gura strâmbată de dispreț. De unde știm ce a pus în pâine? Cine a zis că poate să preia bucătăria aici? Apoi aflăm că o să pună un cazan la fiert.

– E adevărat, de puțin timp sunt vrăjitoare, îi replică Lana calm. Dar chiar am niște aperitive și câteva rețete pentru oricine le dorește.

– Iau eu partea lui Kurt! strigă cineva.

Lana așteptă ca hohotul de râs să se stingă.

– Și o să începem să construim o afumătoare în spatele bucătăriei. Dacă are cineva experiență cu afumatul cărnii, chiar mi-ar plăcea să discut cu el. În următoarele câteva zile, Dave și cu mine o să facem cârnați din vânat și parizer. O să anunțe Arlys în *Buletin* când e gata. Sperăm să avem bucătăria deschisă șase zile pe săptămână și le stăm întotdeauna la dispoziție pentru lecții acelora care, precum Jonah, vor să învețe să fiarbă apa.

Când se așeză, Max îi mângâie piciorul sub masă.

– Mulțumesc, Lana. Femeia știe să gătească, îi asigură Jonah. Am mâncat niște paste făcute de ea, fără vrăjitorii, noaptea trecută. Rachel, spune-ne, te rog, ce e nou la clinică?

Ea se ridică.

– Mulțumiri, din nou, lui Jonah, Aaron, Kim și Poe. Avem acum o ambulanță complet dotată și echipamente moderne. Și, datorită celor care au restabilit curentul, clinica va putea să folosească echipamentele respective. Depozitele noastre de medicamente cu și fără rețetă sunt bine aprovizionate din nou. De asemenea, avem un început bun în medicina holistică, datorită lui Fred, Tarei, lui Kim și Lanei.

Aruncă scurt o privire la notițele ei, apoi reluă:

– Jonah și cu mine o să continuăm să oferim instrucțiuni pentru resuscitare cardio-pulmonară în prima seară de miercuri a fiecărei luni, la șapte, și cursuri de prim-ajutor în fiecare seară de luni, la șapte, pentru oricine se înscrie. Ca întotdeauna, clinica se deschide zilnic la opt și fie eu, fie Jonah suntem disponibili pentru urgențe medicale douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Acum îi avem și pe Ray, asistent medical, și pe Carly, elevă la liceul sanitar, iar Justine, o tămăduitoare, se alătură personalului clinicii. O să lucrăm împreună pentru a menține sănătatea locuitorilor din New Hope.

– Vindecătoare pe dracu', strigă Lou Mercer. Ce face? Își pune mâinile pe tine și-ți repară mâna ruptă?

Râse fornăit, și unii i se alăturară.

– Ești liber să soliciți tipul de îngrijire medicală care-ți convine, îi replică Rachel pe un ton rece ca luna februarie. La fel cum ești liber să stai acolo și să fii un ticălos. Tot o să-ți tratăm hemoroizii.

– Uite ce e, cățea...

– Doctor Cățea, ripostă ea. Și, ca unic medic din această comunitate, o să spun tuturor că medicamentele alopate pe care le avem se vor epuiza în cele din urmă. Vor expira. Fără un chimist, un farmacist, un laborant, fără mijloace, o să trebuiască să recurgem la alte tipuri de medicamente și de tratamente și la cei care au capacitatea de a le furniza. Trebuie să trăim în lumea pe care o avem.

– Eu am diabet. Unul dintre pacienții noi ai lui Rachel se ridică. Și nu sunt singurul care are o afecțiune ce necesită medicație zilnică. Sunt al naibii de recunoscător că niște vecini de-ai mei s-au dus să caute lucrurile de care avem nevoie. Și sunt al naibii de recunoscător să știu că, atunci când doctoriile o să se termine, există cineva care o să încerce să mă mențină în viață și sănătos. Atât am avut de zis.

– Cred că asta spune totul.

Rachel se retrase și se așeză.

Jonah lăsă murmurul din sală să se liniștească, apoi reveni la microfon.

– Cine nu vrea să audă ce trebuie spus în seara asta nu e obligat să rămână. Așa cum oricui nu-i place ce trebuie făcut pentru a construi această comunitate și a o menține în siguranță nu e obligat să rămână în New Hope. Am supraviețuit până să ajungem aici. Supraviețuirea nu mai e suficientă, așa că am să-i dau cuvântul lui Lloyd.

Lloyd traversă podiumul și își deschise mapa înainte de a-și scoate ochelarii din buzunarul cămășii și a-i potrivi pe nas. Privi peste ei la audiență.

– Am ajuns în New Hope de 1 aprilie. Ziua păcălelilor a fost oribilă. Ploaie rece, lapoviță, un vânt care-ți intra în oase. Am venit singur, după ce grupul cu care călătorisem timp de câteva săptămâni fusese atacat de Năvălitori. Ne-am separat, și cred că eu am avut noroc, fiindcă atunci când alergam zăpăcit, fără nici un plan, am căzut într-un șanț. M-am lovit la cap și la picior. Așa că am scăpat cu viață. Nu știu nimic despre ceilalți, fiindcă atunci când mi-am revenit în simțiri și am reușit să mă târăsc afară, eram singur. Mulți dintre noi am fost singuri încă din primele zile ale lui ianuarie. Acum nu mai suntem singuri.

Unii aplaudară.

– Am avut noroc, continuă el. Am plecat șchiopătând, și în acea primă zi de aprilie am intrat șchiopătând în New Hope. Bill Anderson era de pază și m-a dus direct la clinică, unde Rachel mi-a tratat piciorul și mi-a dat o sticlă cu apă. Tânăra Fred de colo mi-a adus o portocală și un baton de Milky Way. Și nu mi-e rușine să spun că am plâns ca un copil. Arlys mi-a adus un schimb de haine, iar ea și Katie

au cărat pături, alimente și apă în casa în care m-a dus Chuck. Casa în care locuiesc astăzi. Eram rănit și ei m-au îngrijit. Îmi era foame, iar ei mi-au dat de mâncare. Nu eram gol, dar, Dumnezeu știe, eram împuțit și zdrențuros, iar ei m-au îmbrăcat. Mi-au oferit adăpost. Mi-au dat ceea ce are astăzi aici fiecare dintre noi. Comunitate.

Se opri să-și așeze mai bine ochelarii.

– Fiecare dintre noi are o poveste nu cu mult diferită de a mea. Vă rog să vă gândiți la asta. Vă rog să nu uitați că sunteți norocoși, fiindcă Jonah are dreptate. Nu e suficient să supraviețuiești. Când am intrat șchiopătând în New Hope, aici locuiau treizeci și unu de oameni. Acum suntem peste trei sute. Grupul cu care eram a fugit fără să stea pe gânduri – și eu eram unul dintre ei – când am fost atacați. N-am avut conducător, nu vedeam dincolo de propria supraviețuire. N-aveam nici un plan și nici o structură. New Hope are deja mai mult de-atât, și continuăm să lucrăm la asta. Am vorbit deja despre planurile de viitor. Acum o să vorbim despre cum să ne păstrăm comunitatea în siguranță față de Năvălitori și față de cei din afară care ne amenință pacea, precum și față de cei care strică pacea asta din interior.

Își scoase ochelarii și-i lustrui absent de mâneca cămășii.

– Am avut câteva incidente pe care am putea să le numim minore în schema generală. Bătăi cu pumnii, amenințări cu violența și intimidări fizice. Bryar a noastră a fost amenințată, intimidată și hărțuită de doi bărbați când se plimba pe strada Principală. Bicicleta micuțului Dennis Reader, pe care i-o reparase Bill, i-a fost furată de pe verandă. Pe ușa casei în care locuiesc Jess, Flynn, Dennis și alți copii au fost pictate cuvinte amenințătoare. Cea mai vârstnică rezidentă a noastră, pe care o numim cu afecțiune Mama Zee și care locuiește în apartamentul de vizavi de al meu, a venit acasă după lucrul la grădină – are optzeci și șase de ani și își dedică timpul pentru așa ceva – și și-a găsit casa vandalizată.

Se opri din nou și își așeză mâinile pe marginile podiumului.

– Așa că am să vă întreb chiar acum: Suntem o comunitate care o să stea fără să facă nimic, în timp ce o tânără nu poate să se plimbe

liniștită, în timp ce casa unei bătrâne este vandalizată sau unui băiețel i se ia bicicleta de pe terasa din față?

Strigătele de „NU!" și privirile ostile adresate fraților Mercer îi dădură lui Lloyd răspunsul așteptat.

– Mă bucur să aud asta.

Ridică o mână pentru a potoli gălăgia.

– Mă bucur să aud asta. Sunt de acord. Fondatorii acestei comunități sunt de acord. Cei care v-au primit, v-au îngrijit rănile, v-au dat mâncare și adăpost sunt de acord. Am supraviețuit și lucrăm în fiecare zi ca să ne asigurăm casele împotriva oricui vine aici să ne facă rău. Acum este momentul să punem în aplicare legi, pentru a ne păstra pe toți în siguranță față de oricine din comunitatea noastră care încearcă să ne facă rău.

Rove sări în picioare.

– Legi? Faptul că a ajuns aici primul nu dă nimănui dreptul de a le spune celorlalți ce să facă, cum să trăiască. Avem alte griji mai importante decât bicicleta unui puști, pentru numele lui Dumnezeu! Ia te uită cine stă acolo și ne dă ordine! Jumătate dintre ei nici măcar nu sunt ca noi!

– De-aia nu poți tu să trăiești, din cauza celor de aici. Dacă vrei să trăiești în altă parte, nimeni nu te oprește.

Vocea lui Lloyd nu se ridică, tonul lui nu deveni mai tăios. Însă vorbele lui aveau greutate.

– Ca toți cei care aleg să plece, vei primi provizii și urări de călătorie sprâncenată.

– Așa?

– Așa.

– Dar cine decide? O femeie din față ridică mâna. Cine face legile și ce se întâmplă dacă sunt încălcate?

– Bună întrebare, Tara. Începem cu principiile pe care credem că le va susține orice persoană rezonabilă din această sală. Avem nevoie de legi împotriva violenței, împotriva furtului și vandalismului. Le-am conceput pe acelea care ni se par cele mai importante. O să distribuim materialele în sală, ca să nu pierdem vremea cu citirea lor la microfon. O să exemplific doar cu uciderea.

Inspiră iute pe nas și continuă:

– Acum suntem de acord că luarea unei vieți nu poate fi tolerată. Dar dacă luarea acelei vieți s-a produs în legitimă apărare sau în apărarea altcuiva? Asta trebuie stabilit. În acest sens, fundamentală este activitatea polițiștilor. Îi avem pe Carla, care a fost șase ani ajutor de șerif, pe Mike Rozer, care a lucrat zece ani în domeniu, și pe Max Fallon, care a adus aproape o sută de oameni în siguranță la New Hope, dispus și capabil să servească comunitatea în această calitate.

De data asta sări în picioare Don Mercer.

– Nu primesc ordine de la nici un rahat de ajutor de șerif, care a șezut probabil pe fundul ei gras și a mâncat gogoși, sau de la vreun bou de sticlete pe care nu-l știe nimeni aici. Și sunt al dracului de sigur că nu accept nimic de la unul ca el, se răsti arătând spre Max. Cei ca el au cauzat toate astea, se știe. Ce o să-l împiedice pe ciudatul ăla afurisit să dea de pământ cu unul dintre noi dacă-l apucă mâncărimea? Unul ca el ți-a omorât bărbatul, nu-i așa, Lucy?

O femeie slăbuță, cu păr scurt și încărunțit, încuviință din cap.

– Unul ca el l-a omorât pe Johnny. S-a năpustit la noi ca un demon din iad. Eu abia am scăpat cu viață.

– După toate probabilitățile, unul ca el a vandalizat casa bătrânei. Unul ca el a făcut să dispară și bicicleta puștiului ăla. Legi, pe dracu'! Doar un alt mod de a-i păcăli pe oamenii adevărați.

Max se ridică încet în picioare, abia aruncându-i o privire lui Rove când acesta se ridică la rândul lui, cu o mână pe pistol.

– Cei care au ucis trei din grupul nostru, care ne-au prins în ambuscadă și au ucis trei oameni înainte să-i putem opri, erau tot oameni. Dacă vreți să ne separați în categorii, ambele categorii au ceva rău în ele. Știu. Unul ca mine, și totuși nu ca mine, a provocat moartea unui tânăr care ne-a oferit adăpost. Individul acela s-a întors împotriva a tot ce avem mai sfânt noi, cei care îmbrățișăm magia. El și femeia care l-a făcut să se schimbe au luat o viață, și ar fi luat viața soției mele și a copilului meu, pe ale prietenilor mei. Era fratele meu, carnea mea, sângele meu, familia mea și, ca să-l împiedic să ucidă, să-și folosească darul ca să distrugă, i-am luat viața.

Își întoarse privirea, rece și cenușie, spre Rove.

– Crede-mă, dacă scoți arma și amenințI pe cineva aici cu ea, o să te împiedic. Dacă cineva care are darul caută să facă rău, o să-l împiedic. Mi-ai insultat soția, care și-a folosit priceperea pentru a dărui pâine, cea mai simplă și mai plină de semnificații ofrandă. Dar asta nu e o crimă, e doar ignoranță. Bagă arma la loc, dacă ești hotărât să înveți care e diferența.

– Ei, rahat! Lou Mercer sări în picioare. Unde se trezește de ne amenință c-o să-și folosească vrăjile de doi bani împotriva unuia dintre noi?

– Unde se trezește Kurt de amenință pe cineva cu o armă?

Kurt se întoarse spre Manning.

– Pistolul meu e în toc.

– Fii deștept și ține-l acolo și stai dracului jos!

– Ce tâmpenie! Lou își agită brațele. Tocmai ei vor să ne facă legi? Pe care să le aplice niște polițiști de bâlci? Și totul a început fiindcă unii dintre ăia de colo au ajuns aici înaintea ălorlalți. Rahat! Eu zic să votăm. Încă suntem în afurisita de Americă și o să votăm. Nu ne dă nimeni ordine.

– S-ar putea să vreți să citiți cu atenție legile înainte să...

– Taci dracului din gură! strigă Lou la Lloyd. N-ai mai multe drepturi decât mine. Eu zic să votăm cu privire la rahaturile astea. Votăm dacă să lăsăm o gașcă de nenorociți să ne spună cum trebuie să trăim.

– Bine, Lou, putem să cerem un vot. Să o facem prin ridicare de mână, sugeră Lloyd. Toți cei care nu vor o structură legală în New Hope, o autoritate desemnată pentru a pune în aplicare legile și un sistem de justiție care să dea pedepse pentru încălcarea respectivelor legi, mâna sus!

Se uită prin sală. Își făcuse deja o idee despre locul unde avea să vadă mâinile ridicate și era încântat să vadă că rămânea un bun judecător de caractere.

– Eu am numărat paisprezece împotrivă. Arlys?

– Paisprezece împotrivă, confirmă ea.

– Ce rahat! mormăi Lou.

– Tu ai vrut vot. Votăm. Toți cei care sunt în favoarea unei structuri legale în New Hope, unei autorități desemnate pentru a pune în aplicare aceste legi și unui sistem de justiție care să dea pedepse pentru încălcarea legilor respective, mâna sus!

Dădu din cap. Căci erau evident peste două sute pentru, ceea ce însemna o majoritate incontestabilă.

– Eddie, Fred, împărțiți, vă rog, propunerile, ca oamenii să le poată citi.

În timp ce se distribuiau foile, Rove își făcu loc cu coatele în față, smulse o hârtie din mâinile lui Eddie, o mototoli și o aruncă pe jos.

– Hei, frate, nu fi așa bou!

Cu o privire atâtată, Rove își trase brațul înapoi, cu pumnul strâns, după care îl trimise spre fața lui Eddie. Fu oprit însă la trei centimetri de aceasta.

Furia i se transformă în șoc și frustrare. Apoi în dezgust.

– Știam eu că ești unul dintre ei.

– Ba nu el Lana se ridică în picioare. Nu cum insinuezi tu. Eu ți-am blocat pumnul, domnule Rove, continuă ea în timp ce cobora. Fiindcă n-o să te las să-mi brutalizezi un prieten.

– Of, Lana, mă descurc și singur.

Ea îl bătu pe umăr pe Eddie.

– Știu. Du-te și împarte teancurile.

Când Eddie plecă, Lana îi luă locul.

Puse un deget în aer, în fața pumnului lui Rove. El își roti umărul și lăsă brațul jos.

– Vrei să mă lovești, domnule Rove? Fără să se uite în jur, ea ridică o mână, sub privirea atentă a lui Max. Sau o s-o lași mai moale cu insultele și bigotismul?

Percepu ura lui Rove și reuși să distingă în acea ură, în umilirea care o păta, cât de mult voia el să-i facă rău. Și cât de mult se temea de ea.

Mai mulți oameni se sculară în picioare în timp ce Rove stătea acolo cu pumnul încă strâns pe lângă el, tremurând.

Unii veniră lângă ea, în spatele ei.

– Du-te acasă, Kurt, îl sfătui Manning trăgând-o cu blândețe pe Lana înapoi. Du-te acasă și calmează-te.

Rove se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă cu pași ma
Din cei paisprezece care ridicaseră mâna pentru votul împotriv
doar nouă ieșiră cu el.

– Ai ouă, îi zise Manning Lanei. Dacă nu te superi că-ți spun ast

– Nu mă supăr, fiindcă mult timp nu le-am avut.

Capitolul 22

Trecu o săptămână, apoi două, luna mai lăsă locul lui iunie; New Hope își continua dezvoltarea.

O seară, o afumătoare, o zonă de picnic în spatele grădinilor. În două rânduri veniră oameni noi – un grup de trei persoane, altul de cinci.

Acum că avea curent, Chuck își combină puterile cu ale lui Max pentru a realiza conexiunea la internet. Era o conexiune lentă și neregulată, care mergea în doar câteva locuri pe care le desemnaseră drept prioritare, dar asta mai adăugă un strat de speranță.

Mulți dintre cei cărora le era dor de cei dragi se aliniau zilnic la nouă bibliotecă a orașului ca să trimită emailuri și să verifice cu religiozitate fiecare răspuns.

Chiar dacă nu venea nici unul, speranța era vie.

Deși Chuck nu înceta să caute, comunicarea cu lumea exterioară rămânea un vis neîmplinit. Arlys nu putea să navigheze pe web, într-adevăr, dar avea software-ul să publice *Buletinul* fără ciocănitul vechiului Underwood.

Max scria.

Jonah se mută discret în dormitorul lui Rachel.

Grădinile înfloriră și, dacă beneficiaseră de un mic ajutor magic, nimeni nu se plânse.

– Se pare că ne-am găsit echilibrul.

Lana se așeză pe terasa ei din față – pe un scaun vopsit într-un roșu vesel – să se delecteze cu un ceai cu gheață și o pricomigdală din lotul pe care-l făcuse cu partea ei de provizii.

Arlys stătea cu ea, cum se întâmpla adesea la sfârșitul zilei.

– E idilic, zise Lana. Și asta o spune cineva care a locuit toată viața la oraș. Avem cireșe și struguri...

– Ceea ce te face să te gândești la drojdie.

– Mă gândesc și la tarte, gemuri și jeleuri. Avem deja niște roșii, niște legume, salată verde și niște verdețuri nemaipomenite. Bill a adus în bucătărie două lăzi cu borcane și capace. Mă uit cum crește porumbul, ceea ce e uimitor pentru mine, orășeancă de-o viață. Rachel zice că fătul e perfect – și are acum aproape cinci sute de grame. Jur că mi se pare mult mai grea, apoi îmi imaginez că aș înghiți o jumătate de kilogram de zahăr și văd corelația.

Își mângâie pântecul cu un suspin mulțumit.

– Apropo de drojdie, am făcut și am uscat un pic. Și, datorită lui Chuck, nu mai trebuie să scriu rețete până fac cârcei la mână. Plus că Rove și frații Mercer și aroganta aia de Sharon Beamer nu ne-au făcut nici o problemă de la întâlnirea publică.

– Mai lasă-i un pic.

– O, nu-mi strica buna dispoziție! Uite-l pe Will! Lana flutură o mână, făcându-i semn. Cum merge treaba?

– Cu ce?

– Cu tine și Will? Lana mișcă din sprâncene cu subînțeles. Am simțit niște vibrații clare.

– Vibrațiile tale sunt defecte. Suntem doar prieteni, am copilărit împreună. Arlys luă o gură de vin și se uită la Will, care traversa strada. Dar n-arată rău deloc, observă ea.

– Doamnelor.

– Am rămas fără bere, îi zise Lana. Dar avem vin.

– Nu mi-ar strica un pic. Abia ne-am întors de la o partidă de vânătoare.

– Nu-mi spune că o să fac mai multe mezeluri de vânat.

– Carnea e bună de tocat.

– Of, bine! Îți aduc un pahar.

– Stai jos! ordonă Arlys. Aduc eu. Jumătatea de kilogram de zahăr, adăugă ea înainte de a intra în casă.

– Jumătatea de kilogram de zahăr?

Lana se bătu ușor peste pântec.

– Ia o prăjiturică!

– Sigur. Luă una și mușcă din ea, apoi închise ochii. Uau, ce bună e! Ai putea să-ți câștigi existența din asta.

– Asta și făceam, mai demult.

Arlys ieși cu paharul și-i turnă vin. Will se sprijini de bulumacul gardului. Se uită în spate când trei căprioare o zbughiră pe strada Principală.

– Ce bine că Fred s-a gândit să pună gardul ăla invizibil în jurul grădinilor, comentă el. Nu trebuie să mergem mai mult de un kilometru ca să vânăm o căprioară.

– Și că am adoptat hotărârea locală de interzicere a folosirii armelor de foc în oraș, adăugă Arlys. Altfel am fi sfârșit cu mai multe ferestre sparte accidental.

– Așa e. Noi ne gândim să invadăm casa lui Rachel diseară, ca să ne uităm la niște DVD-uri. Vii?

Arlys ridică din sprâncene.

– Care „noi"?

– Tata și cu mine – și Chuck, dacă reușim să-l scoatem din subsol – și alți câțiva. Ei au ecranul ăla mare și playerul. Taxa de intrare e o gustare sau o băutură.

– Aș putea să vin, spuse Arlys zâmbindu-i.

„E tare drăguț", își zise ea când Lana se ridică și se îndreptă spre cealaltă parte a treptelor.

– Dar tu, Lana? Vrei să vii la seara de filme?

– Se apropie ceva! Totul se schimbă. Vine ceva. Întotdeauna a venit. Vine ceva. Se încheie. Începe.

Will se repezi spre ea când o văzu că se clatină.

– Hei, hei, hei!

Îi dădu paharul lui Arlys și o ajută pe Lana.

– Sunt bine. Am cam ametit.

– O chem pe Rachel. Mă duc după Max.

– Nu, nu, doar am ameţit. Sunt bine.

– O aduc pe Rachel, insistă Arlys luând-o la fugă peste drum.

– Uite aici! Will o conduse cu blândeţe pe Lana şi o aşează pe scaun. Ce e asta?

– Ceai cu gheaţă.

– O.K., e bun, probabil. Bea puţin. Eşti albă ca varul. Ce vine, după cum ziceai?

– Nu ştiu, murmură ea punându-şi mâna pe pântec. A fost pur şi simplu senzaţia asta de inevitabilitate. Şi de suferinţă. Exersez, dar nu atât de mult cât ar trebui. Nu ştiu cum să-mi controlez sau să-mi interpretez senzaţiile.

Rachel, într-un tricou şi cu pantaloni trei sferturi, traversă strada într-o clipă.

– Ce-i cu toate astea?

– Pur şi simplu n-am fost în apele mele pentru o clipă, zise Lana în timp ce Rachel îi lua pulsul. A venit şi a plecat. Acum mă simt bine.

– Pulsul tău e accelerat.

– M-am speriat. Am avut una dintre senzaţiile mele. Pur şi simplu mă copleşesc. Nu ştiu cum să explic. Se revarsă din mine şi mă saturează. Nu e ceva fizic. Nu în modul obişnuit.

– O să-l găsesc pe Max.

– O, nu! Când Will dădu să plece, Lana insistă: Nu-l alarma. Sunt bine.

– O să-mi tăbăcească fundul – şi o să trebuiască să-l ajut s-o facă – dacă nu-l chem.

– Bine, bine. Nu vreau să fiu eu responsabilă pentru tăbăcitul fundului tău. Rachel, serios, tocmai ne-ai examinat pe mine şi pe copil în dimineaţa asta. Ştiu ce a fost – n-are de-a face cu medicina şi a trecut. Îi luă mâna lui Rachel, apoi pe a lui Arlys şi le spuse: Vine ceva, şi în curând. Asta-i tot ce ştiu sigur.

– „Totul se schimbă", repetă Arlys. „Se încheie. Începe."

– Am spus eu asta? Am fost un pic în afara mea. Sau înăuntrul meu. Eu nu sunt clarvăzătoare. Uitându-se în jos la pântec, Lana murmură: Dar ea ar putea fi. Eu văd ce vede ea. Simt asta pur şi simplu.

Auzi sunet de paşi repezi, dar îl văzu pe Chuck, nu pe Max venind în grabă pe trotuar.

– Am ceva! Fluturând hârtia pe care o ţinea în mână, exclamă sus-cit: Contact. Un fel de contact.

– Contact pe internet?

Arlys îi smulse hârtia din mână înainte ca el să-şi recapete suflul.

ATENŢIE TOATE FIINŢELE UMANE
CU FRICĂ DE DUMNEZEU

Dacă citeşti asta, eşti unul dintre aleşi. Fără îndoială că i-ai pierdut pe cei dragi ţie şi ai simţit, poate cunoşti încă, disperarea. Fără îndoială că ai fost martor ocular la abominaţiile care au devastat lumea pe care a creat-o Domnul nostru. Poate crezi că a venit Ziua de Apoi.

Dar veseleşte-te!

Nu eşti singur!

Ai credinţă!

Ai curaj!

Noi, cei care am supravieţuit acestei pedepse demonice făurite de Copiii lui Satan, ne confruntăm cu o Mare Încercare! Numai noi ne putem apăra lumea, vieţile, sufletele. Înarmează-te şi alătură-te Sfintei Cruciade. O să stai cu mâinile în sân când femeile noastre sunt violate, copiii noştri mutilaţi, când supravieţuirea omenirii e ameninţată de cei nelegiuiţi, de Supraoameni? Viitorul speciei umane este în mâinile noastre. Pentru a-l salva, trebuie să-i scăldăm în sângele demonului.

Adunaţi-vă laolaltă, Războinici Aleşi! Vânaţi, Ucideţi, Distrugeţi RĂUL care ne ameninţă. Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască[1], aşa zis-a Domnul. A sosit vremea pedepsei divine! A sosit vremea Măcelului! A sosit vremea Războinicilor Purităţii!

Sunt cu tine. Sunt de-al tău. Sunt plin de lumina răzbunării îndreptăţite.

Reverendul şi comandantul Jeremiah White

*

[1] Exodul 22:18 (n. tr.)

– Imitație proastă, zise Arlys. Plină de detalii și al naibii de înspăimântătoare.

– Războinicii Purității. Lana se apucă de balustrada terasei. Flynn zice că a făcut-o, în sfârșit, pe Starr să vorbească un pic mai mult. Cei din banda care a omorât-o pe mama ei își spuneau Războinicii Purității și aveau tatuaje. Săbii încrucișate cu un *R* și un *P* sub *X*.

– Știu. Așa cum îl știu și pe acest Jeremiah. Arlys îi dădu hârtia înapoi lui Chuck. A agitat deja spiritele prin apeluri la vărsare de sânge în ianuarie, în primele săptămâni de Apocalipsă.

– Are un site rudimentar, le zise Chuck. Am dat peste el în timpul căutărilor mele. Mai sunt și alte chestii acolo. A încărcat niște fotografii – sunt destul de explicite. Și are un tatuaj ca alea de care spuneai tu. Îl numește Semnul celor Aleși. Rahat! Rahat, rahat, rahat! Susține că lucrează la crearea unui forum. Am intrat pe ascuns, și are peste două sute de postări. Sub cincizeci de utilizatori, deci oamenii se întorc, vizitează site-ul din nou.

– Cincizeci nu sunt mulți, murmură Arlys. Dar...

– Se pare că nu suntem singurii care au curent electric și internet, încheie Chuck.

– Nu suntem singurii îngroziți de rahaturile astea, comentă Arlys. Dar...

– Unii se vor bucura de asta. Posomorâtă, Rachel încuviință din cap. Inclusiv câțiva din New Hope. Ai putea să spui când a postat? Unde se află site-ul?

– Cred că e mobil – asta e și mai înfricoșător, fiindcă nu știu cum ar putea fi. Totuși, acum că l-am depistat, pot să-l monitorizez. Tot ce am găsit până acum e de dinainte de Apocalipsă. Sunt chestii care au apărut înainte ca toate să cadă. Dar probabil că nebunul a continuat să transmită mesaje din astea.

Încetă să vorbească atunci când Max își opri camioneta la marginea trotuarului. Max coborî pe o parte, Will pe cealaltă.

– Sunt bine, zise Lana repede.

– Will zice că ai leșinat.

Ea îi aruncă o privire frustrată lui Will.

– Am ametit un pic.

Max îi prinse fața în palme și o studie.

– Ai avut o viziune?

– Nu, nu... E greu de explicat. Cred că copilul a avut-o, și m-a străbătut cumva.

– Sunteți conectate fizic, spuse Rachel. Sănătatea ta, a bebelușului. Chiar nu știu nimic despre latura asta a lucrurilor, dar mi se pare foarte posibil să-i preiei trăirile.

– Nu e prima dată, zise Max. Ar putea să-i facă rău?

– Pentru început, aș recomanda sistarea șofatului.

Lana se holbă îngrozită. Îi plăcea la nebunie să șofeze.

– Haide, zău!

– Sunt de acord cu Rachel, spuse Arlys. Ai fost plecată, Lana. Ai fost în altă parte. Eu aș spune pas șofatului, operării echipamentelor grele în general, adăugă ea încercând să îndulcească lovitura.

– Oricum erai o șoferiță îngrozitoare.

Max o sărută pe frunte.

– O să plătești pentru asta mai târziu, dar avem și alte griji pe cap. Chuck?

Când Chuck îi dădu hârtia lui Max și începu să-i explice, Lana se așeză din nou și căzu pe gânduri. „N-o să-mi asum nici un risc", hotărî în cele din urmă.

Orice o afecta pe ea, afecta și copilul.

Și se părea că și invers. Rachel mai turnă niște ceai cu gheață.

– Hidratează-te! Și vreau să știu dacă mai ai transe cu ametели. Dacă ai senzații neobișnuite, fizice sau nu. N-are rost să dăm prea mare importanță descoperirii lui Chuck. Un singur fanatic într-o țară foarte mare.

– Asta ajută, dar, cum am spus, avem și noi câțiva care ar putea să răspundă apelului ăstuia.

– Majoritatea nu mai sunt aici, zise Max după ce reciti textul. Am fost cu Mike să vedem ce face Rove. Doar să aruncăm o privire. A plecat, la fel și frații Mercer, împreună cu Sharon Beamer, Brad Fitz, Denny Wertz.

– Asta explică de ce nu i-am văzut în ultimele zile. Arlys încuviință din cap. Și n-au ridicat nici un fel de provizii și nici n-au venit să ajute la treburi. Mă rog, de-aia nu mai pot eu.

– Mă bucur că au plecat, zise Lana. De-acum o să dorm mai bine.

– Așa se explică și de ce avem două camionete mai puțin, continuă Max. Și șaptezeci și cinci de litri de benzină, alimente. Arme. De asta ne-am dus să verificăm. Plimbându-și absent o mână peste brațul Lanei în timp ce examina strada, adăugă: Totuși, îmi imaginez că cei mai mulți au să considere pierderea ca pe o victorie. În definitiv, am scăpat de ei.

– Eu mă întorc în subsolul meu, să văd dacă a apărut cineva online, zise Chuck trecându-și degetele prin barba în dezordine. Mă apucă tristețea când îmi imaginez câți pasionați de tehnologie și hackeri erau în lume înainte de Apocalipsă. Cum de nu găsesc absolut pe nimeni pe net? Umerii i se ridicară și căzură. Trebuie să faci calcule, nu? Probabil că peste cincizeci la sută – mult peste cincizeci la sută – au pierit din cauza Apocalipsei. Mă rog.

Plecă lăsându-și neterminat raționamentul.

– Are dreptate, spuse Max continuând să mângâie brațul Lanei. Putem să judecăm asta după tot ce am văzut cu toții, și după faptul că numărul celor care vin să se stabilească aici ori sunt în trecere s-a apropiat de zero în ultimele două săptămâni.

– Asta face și mai importantă consolidarea comunității noastre, zise Arlys. Legea, ordinea, educația, apa și resursele alimentare.

– Siguranța, adăugă Max. O lume mare, un singur fanatic, într-adevăr, dar unul cu adepți. Plus Năvălitorii, Supraoamenii Răi. Poate că mai există legi și o brumă de autoritate, dar brațul lor nu ajunge până aici. Nu știm cine sau ce ar putea fi responsabil pentru ele. Așa că trebuie să protejăm ce e al nostru.

– Sunt de acord. Sunt de acord cu toate astea. Rachel, cu mâinile în buzunare, se uită pe stradă. Împăcată. Am făcut multe progrese într-o perioadă scurtă de timp, le spuse. Chiar și simpla existență a unui sistem de reguli, de responsabilități față de comunitate le dă oamenilor o bază. Poate că plecarea celor care nu doresc fundația asta – cum e Rove – o va consolida. E o lume mare, iar noi avem șansa să facem aici un colț sigur și durabil.

– Trebuie să fie ceva mai mult decât regulile și responsabilitățile. Suntem în viață. Lana își așează mâna pe copilul care se mișca chiar atunci. Atât de mulți dintre noi am fost îndurerați, chiar dacă făceam ce trebuia făcut. Se uită la Will. Atât de mulți dintre noi am pierdut bucăți din noi înșine. Dar am și găsit în noi înșine ceva ce nu știam că era acolo. Suntem în viață, repetă ea. Poate că a venit momentul să sărbătorim asta. Se apropie solstițiul.

Max îi zâmbi.

– Cea mai lungă zi. Un motiv de sărbătoare.

– Da, și unii dintre noi vor sărbători. Eu socotesc că ar fi prea devreme – la doar câteva zile distanță – pentru o sărbătoare comunitară în toată puterea cuvântului. Avem nevoie de mai mult timp ca s-o planificăm.

– Patru Iulie a fost întotdeauna sărbătoarea mea preferată când eram mic.

Arlys se întoarse și-i zâmbi lui Will.

– Îmi amintesc. Grătar, defilarea formațiilor muzicale, hotdogi și focuri de artificii.

– Plăcinta cu cireșe a mamei.

– Îmi aduc aminte cu drag de plăcinta cu cireșe a mamei tale.

– Ziua Independenței în stil New Hope. Avem la dispoziție trei săptămâni ca să ne pregătim, arătă Will. Și pregătirile o să-i mobilizeze pe toți, nu?

– Sărbătoarea tuturor americanilor, zise Arlys. Mâncare, jocuri, produse artizanale, muzică, dans. Îmi place. Chiar îmi place!

– Am putea să începem ziua cu o ceremonie în memoria celor pe care i-am pierdut, spuse Lana luându-l pe Max de mână. Pentru a onora prietenii și familia care nu sunt cu noi. Și încheiem ziua cu sărbătoarea.

– Acum îmi place și mai mult. Mă duc să lucrez la un *Buletin*, decise Arlys. Îl scot azi.

– Am câteva idei despre asta, îi spuse Will. Merg și eu cu tine. Asta e o treabă bună, Lana. E o treabă bună.

– Mă duc să-l pun la curent pe Jonah. Will are dreptate. Rachel o bătu ușor pe brat pe Lana. Ai avut o idee grozavă, să știi.

Rămas singur pe terasă cu Lana, Max se uita peste oraș.

– Ești fericită aici? Suntem singuri, îi zise înainte ca ea să răspundă.

– Nu e viața pe care mi-am imaginat-o vreodată pentru noi. Și mai sunt momente când mă trezesc așteptând să fiu în mansardă. Mi-e dor de multe. Pur și simplu să mă duc acasă prin zgomot și aglomerație. Îmi aduc aminte cum plănuiam să mergem câteva săptămâni în Italia sau Franța. Îmi aduc aminte și mi-e dor. Dar da, sunt fericită aici. Sunt cu tine, și în câteva luni o să avem o fiică. Suntem în viață, Max. Ne-ai scos dintr-un coșmar și ne-ai adus aici. Tu ești fericit aici?

– Nu e viața pe care mi-am imaginat-o, și mi-e dor de multe. Dar sunt cu tine. Așteptăm un copil. Amândoi avem prilejul să facem lucruri care ne aduc satisfacții și dispunem de puteri pe care amândoi încă învățăm să le înțelegem. Avem un scop. Suntem în viață și avem un scop. O să sărbătorim asta.

Ziua festivalului începu blândă și trandafirie.

Lana petrecu prima parte, la fel ca în ajun, pregătind mâncarea cu echipa de la bucătărie. Se concentră asupra gătitului, lăsând altora decorațiile – sub comanda lui Fred.

Prepară nenumărate chiftele din carne de vânat și curcan sălbatic pe fundalul sonor al muzicienilor care repetau și al voluntarilor care băteau cuie. Pe holul din fața bucătăriei, Bryar și alții lucrau cu grupuri de copii să facă felinare chinezești – roșu, alb și albastru – și steluțe de hârtie cu numele celor dispăruți.

Când albastrul înlocui rozul dimineții, Lana ieși afară și se minună de câtă lume se adunase, în timp ce corul nou-format cânta „Amazing Grace".

Îi privi pe Bill și Will Anderson agățându-și steluțele în bătrânul stejar de la marginea pajiștii, apoi rămânând alături de Arlys când și-o agăță pe a ei.

Mulți alții veniră după ei, până când nu mai rămase loc pe ramurile cele mai de jos.

Fu emoționată s-o vadă pe Starr înaintând s-o agațe pe a ei.

Felinarele pe care zânele urmau să le aprindă când parcul avea să se scufunde în întuneric. Ghirlande de flori decorau stâlpii de felinar și pergolele nou-construite. Grătarele se înșirau în zona ce fusese stabilită pentru gătit.

La prânz, muzicienii cântau într-un foișor pe care voluntarii îl terminaseră de vopsit doar cu o noapte înainte. Grătarele scoteau fum.

Produsele artizanale se aliniau pe mese, urmând să facă obiectul trocului. Copiii își vopseau fețele sau făceau plimbări cu ponei. Alții jucau popice sau aruncatul potcoavei.

Grădinile ofereau un festin – roșii, ardei, dovlecei, porumb de vară (Rachel își zise că bebelușul era acum cât un știulete sănătos).

Vremea, senină și fierbinte, îi făcea pe mulți să se refugieze la umbră și să bea căni după căni din ceaiul cu gheață oferit de bucătăria comunității.

Auzi vorbindu-se despre înființarea unor echipe de softball, una pentru adulți, una pentru copii, și folosirea terenului de sport aflat la nici un kilometru în afara orașului propriu-zis.

Se vorbi și despre extinderea fermei, mutarea acesteia într-una din fermele aflate la doi kilometri distanță.

„Bun subiect de discuții, își zise. Plin de speranță."

Dansă cu Max pe pajiștea verde, într-o rochie de vară care i se umfla peste pântec. Încălzindu-se în lumina soarelui, bârfi cu Arlys, în timp ce Eddie le bruia cu muzicuța lui. Fred și Katie se dădeau în leagăne cu bebelușii în poală.

Era fericită? o întrebase Max cu câteva săptămâni înainte. În această zi, în acest moment, putea să-i răspundă cu un neîndoielnic „da".

Ridică o mână să le facă semn lui Kim și Poe și oftă.

– O să facem asta în fiecare an, nu?

– Categoric! Și o să organizăm ceva pentru sărbători – Crăciun, Hanuka, zise Arlys.

– Da! Solstițiul de iarnă. Lana își frecă circular burta. O să fie primul pentru ea.

Arlys își dădu părul pe spate – o tunsoare îndrăzneață, cu șuvițe, creația lui Clarice.

– Tot n-ați găsit un nume pentru fetiță?

– Ne străduim, dar încă nu ne-am putut hotărî. Vara trecută m-am mutat cu Max. Părea atât de colosal, atât de uimitor. Acum, uite, așteptăm un copil. Max aruncă la țintă cu potcoave. Mi-aș paria toată rezerva de praf de copt că n-a mai jucat așa ceva niciodată în viața lui.

Râse când el aruncă o potcoavă, iar aceasta se opri și se învârti în aer, se întoarse, apoi se duse țintă spre țăruș.

– Și trișează!

Manevra o făcu pe Carla – partenera lui – să aplaude, pe când Manning – unul dintre adversari – răbufni indignat. Max ridică mâinile inocent, apoi îi zâmbi Lanei și-i făcu cu ochiul.

– Totuși era atât de serios cu privire la Meșteșug. Se prostea cu mine, dar nu s-ar fi jucat niciodată așa. Îmi place să-l văd atât de relaxat. Mă duc să mai iau niște porumb – și să-i încurajez un pic pe ceilalți jucători în trecere.

– Vin cu tine, să-ți dau o mână de ajutor.

Lana se ridică și se îndreptă spre terenul pentru aruncarea potcoavei.

„Mai trebuie porumb, cu siguranță, își zise ea în timp ce cerceta mesele. Și roșii."

Urma să verifice și rezerva de burgeri de curcan sălbatic și vânat.

Dar, mai întâi, ghidă potcoava lui Manning spre țăruș, făcând-o să execute o răsucire triplă înainte să se așeze la locul ei cu un clinchet. Îi zâmbi și-i făcu cu ochiul lui Max.

Manning scoase un hohot de râs, execută un mic dans, apoi îi trimise o bezea.

Da, se gândi, era bine, atât de bine să se joace pur și simplu!

– Hei! Will veni în fugă și o trase pe Arlys de braț. Mai avem nevoie de un jucător la popice.

– Tocmai voiam să...

– O, haide! Acum sunt expertă în recoltarea porumbului, zise Lana.

– Nu știu nimic despre popice.

– Perfect, nici eu. Will o luă de mână și, aruncând o privire spre steluțele care se legănau pe ramuri, adăugă: E o zi bună.

Urmând un impuls, se aplecă și o sărută pe Lana pe obraz. Apoi o întoarse pe Arlys spre el și o sărută, încet și ușor, pe gură.

– O zi foarte bună.

Lana zâmbi tot drumul până la parcela cu porumb.

Mirosea a pământ reavăn, iar muzica, vocile, sunetul de metal pe metal o urmăriră în timp ce smulgea știuleții de pe tulpini. Auzi copiii râzând, un sunet magic pentru urechea ei, purtat de suspinul blând al brizei de vară.

Totul părea atât de pașnic, întinderea albastră a cerului, tulpinile verzi și înalte, atingerea lor pe piele...

Se opri o clipă, cu brațele pline de porumb, mulțumită de ceea ce avea.

Copilul lovi – o rafală rapidă de lovituri –, și asta aproape că făcu știuleții să salte. Dintr-odată, unul dintre bebelușii lui Katie începu să plângă lung și strident, acoperind muzica și glasurile. Când dădu să se întoarcă, pe pământ, în fața ei, se mișcă ceva.

Se uită în jos. Îngheță.

Era arsă, cu marginile încrețite și înnegrite, dar recunoscu fotografia ei împreună cu Max, fotografia pe care o împachetase înainte să plece din New York. Fotografia care fusese în casa din munți când...

Deasupra capului, pe un cer care se tulbura, se înnegura, dădeau roată ciori negre.

– Max!

Porumbul îi scăpă din brațe în timp ce alerga, în timp ce se lupta să străbată printre tulpinile verzi.

Răsunară focuri de armă, apoi țipete. Oamenii fugeau, se împrăștiau, se ascundeau, trăgeau cu arma.

O văzu pe Carla întinsă pe jos, cu ochii larg deschiși și holbați. Și pe Manning, of, Doamne, pe Manning sângerând în noroiul moale de pe terenul de aruncare a potcoavei.

Strigătul i se opri în gât când Kurt Rove îi zdrobi fața lui Chuck cu patul puștii.

În jurul ei erau oameni care trăgeau cu arme și săgeți, fără discriminare, în timp ce bărbați și femei pe care-i cunoștea protejau copiii sau îi duceau în grabă la adăpost.

Rainbow, care preda yoga în fiecare dimineață, aruncă un scut strălucitor asupra unei femei cu un copil mic, dar în clipa următoare încasă un glonț în spate și se prăbuși.

Lana văzu un bărbat înalt, uscățiv, cu o coamă de păr auriu creț, ridicând o pușcă și îndreptând-o în sus când Fred se ridică, bătând cu furie din aripi, cu unul dintre bebeluși în brațe.

În câteva secunde, lumea se schimbă.

Lana n-avea nici o armă, dar avea puterea, și o lansă urmându-și pur și simplu instinctul.

Pușca îndreptată spre Fred și spre copil zbură din mâinile bărbatului, iar acesta își întoarse spre ea privirea albastră înnebunită.

– Uite colo!

Arătă. Omul de lângă el, brunet și musculos, cu tatuajul Purității pe biceps, își ridică mâinile. Ținea câte o armă în fiecare.

– Omoară vrăjitoarea! strigă el.

Chiar când Lana își ridică mâinile ca să lupte, ca să-și protejeze copilul, lovi trăsnetul. Și pământul se cutremură.

– E *a noastră*!

Din spatele clădirii, cu aripile arse și fețele brăzdate de cicatrice, se arătară Eric și Allegra.

Totul păru să se oprească în loc. O iluzie, în timp ce auzea țipetele, focurile de armă, șuieratul tulpinilor rupte în timp ce unii fugeau să se ascundă în lanul de porumb.

Supraviețuiseră. Trăiau. Și ea văzu moartea în ochii lor.

Își adună toate puterile să lupte.

Max se întoarse spre ea și o împinse din spate.

– Fugi!

– Unde? Aruncând fulgere negre spre cer, Eric izbucni în râs. N-ai unde să fugi, n-ai unde să te ascunzi. Dă-te la o parte, frățioare! Nu pe tine te vrem de data asta.

– Vrem ce e în ea.

Cu o fluturare de aripi, Allegra se năpusti în jos. Max o împinse pe Lana în spatele lui.

– Fugi! Salvează-o pe fiica noastră!

– Împreună. Suntem mai puternici. Avem mai mult, îi spuse ea apucându-l de mână.

– Nu e nevoie de asta, Eric, de nimic din toate astea, strigă Max. Vă aliați cu un nebun care-i vânează pe cei ca noi. O să se întoarcă împotriva voastră. Toți au să se întoarcă împotriva voastră.

– Uau, nu m-am gândit deloc la asta! Eric îi aruncă Allegrei o privire surprinsă. Poate ar trebui să ne gândim la asta. Doar că... Mda, am uitat ceva. Ai încercat să mă *omori*. Am greșit, Max. Te vrem. Mort.

– Pe amândoi. Pe toți trei! Cu părul blond fluturând, Allegra strigă: Invocăm întunericul. Stăpânim întunericul! Și cu el stingem lumina. Așa cum făcuse Lana cu Max, îl luă de mână pe Eric înainte de a-și termina invocația: Tunet furios, fulger întunecat!

Împreună cu Max, Lana blocă loviturile, le trimise înapoi.

Și simți puterea cutremurându-i pământul sub picioare.

Pe brațul lui Max, unde îl atinsese un fulger, înflori sângele.

Alții veniră spre ei, peste câmp. Flynn și Lupa, Jonah, Aaron.

Pentru o clipă, speranța înflori în inima ei. Toți, împreună, aveau să respingă răul.

– Vin să ajute. Nu trebuie decât să...

Lana văzu valul întunecat, îi simți prima mușcătură, înainte ca Max s-o învârtă în loc. Privirea lui o întâlni pe a ei, o susținu în timp ce o acoperea, acoperea copilul lor cu corpul lui.

El încasă întreaga forță a urii, a răului. Șocul trecu prin el și ajunse la ea în timp ce zburau împreună, cădeau împreună în lanul de porumb. Rana ei sângera acolo unde-i fusese atins brațul.

Cu respirația tăiată, ametită, se târî, se rostogoli, încercă să-l tragă pe Max spre un loc sigur.

El zăcea plin de sânge de la nenumăratele răni, cu pielea brăzdată de arsuri.

– Nu! Nu! Max!

Știu, de cum îi trase trupul în brațele ei, de cum își apăsă fața de a lui, știu că murise.

Murise. Se dusese. Fusese omorât.

Furia, tristețea, mânia clocotitoare se revărsară în ea. Plină de sângele lui, pierzând din al ei, își eliberă trăirile într-un țipăt care

spintecă aerul ca o lamă și se năpusti cu sălbăticie și furie roșie împotriva beznei lucitoare.

Auzi urlete de durere drept răspuns la strigătul ei.

Fugi. Îi zisese să fugă, dar ea nu ascultase. Îi zisese să salveze copilul, dar își dăduse el viața ca să le salveze pe amândouă.

N-avea unde să fugă, n-avea unde să se ascundă. Înecându-se în suspine, trase arma de la centura lui Max. Trase cu tandrețe verigheta de pe degetul lui și și-o puse pe degetul mare. Îi sărută fața, buzele, mâinile.

Salvează copilul, cu orice preț.

Îi auzi glasul în cap, în inimă și, suspinând, porni prin lanul de porumb spre pădure. Începu să alerge.

O mișcare în dreapta ei o făcu să se răsucească, cu mâna sus, gata să se lupte, să se apere. Starr ieși din copac.

– Ești rănită.

Lana nu reuși decât să scuture din cap.

– Tu i-ai rănit și mai rău.

Când Starr îi arătă cu mâna în spate, Lana se uită spre parc. Orice izbucnise din ea, acea durere înnebunită, furioasă, roșie, îi făcuse una cu pământul pe unii dintre atacatori. Nu văzu nici urmă de Eric sau Allegra, în afară de o ceață subțire de fum ce pătă cerul.

Inima deja zdrobită i se frânse când le văzu pe Arlys șchiopătând spre cadavrul Carlei, pe Rachel îngenunchind lângă un Chuck inconștient și însângerat. Alții pe care îi cunoștea, la care ținea, se grăbeau să ajute sau alergau pe stradă cu armele în mână.

– Katie, bebelușii?

– Jonah i-a dus înăuntru. Au omorât-o pe Rainbow. Era plină de bunătate. Au venit după tine. După ea, zise Starr întinzând mâna să atingă pântecul Lanei; era prima oară de săptămâni întregi de când atingea pe cineva.

– Nu pot să rămân. O să se întoarcă. Nu pot... L-au omorât pe Max.

– Îmi pare rău. Era plin de bunătate. Starr își plecă fruntea și murmură: Vor să ne omoare pe toți, dar cel mai mult pe Mântuitoare.

– Nu e Mântuitoarea, ripostă Lana înverșunată. E fiica mea.

– E ambele. I-am auzit. Acum Starr își apăsă o mână pe creștet. Am auzit toată ura aia. Mi-a dat dureri de cap, așa că am fugit și m-am ascuns, cum am făcut și cu mama. Nu m-am luptat, dar data viitoare o să mă lupt. O să mă lupt. O să te ajute ei, o să te protejeze ei. O s-o protejeze pe ea.

– Trebuie s-o protejez. Nu pot să rămân. O să încerce din nou. O să se întoarcă și o să încerce din nou.

Starr aprobă din cap.

– Atunci trebuie să fugi. Trebuie să te ascunzi. Încă îi mai aud în capul meu. O să pun numele lui Max în copac pentru tine.

Orbită de lacrimi, Lana fugi. Fugi în toate visele care-i bântuiseră nopțile.

Capitolul 23

Lana merse zile întregi numai pe drumurile principale. Se adăposti unde putea, scotocind prin casele izolate după haine și provizii. Pe lângă haine, găsi și un lănțișor prin care trecu verigheta lui Max, ca să o poarte în jurul gâtului.

Mânca ce găsea și își făcea griji pentru copil.

Ori de câte ori vedea ciori învârtindu-se pe cer deasupra ei sau le auzea croncănitul, schimba direcția.

O dată, epuizată, se lăsase la baza unui copac uscat, prea obosită și prea îndurerată ca să continue. Privind cerul printre ramurile scheletice, ațipise și visase. Visase o tânără slăbuță, cu ochi cenușii și păr negru, care-i spunea să se ridice, să se miște, să continue să meargă.

Așa că Lana se ridicase, se mișcase, continuase să meargă.

O zi îngrozitoare se transforma de fiecare dată într-o noapte îngrozitoare.

Fără să aibă nici o idee asupra timpului sau distanței, se culcase într-o mașină abandonată pe marginea drumului și se trezise în strălucirea zorilor în sunet de motoare.

Primul ei instinct fusese să cheme ajutoare, dar un altul, mai puternic, îi ordonă să rămână liniștită și tăcută. Instinctul acela mai puternic o făcu să tremure când motoarele se opriră.

Deschiseră portierele mașinii, le trântiră. Vocile bărbaților pătrunseră prin geamurile pe care le lăsase deschise, în speranța unei brize.

– Ar trebui să ne întoarcem în orașul ăla de rahat, să-l facem una cu pământul. Cineva de acolo trebuie să știe unde e cățeaua.

– Reverendul zice că nu e acolo, nu e acolo.

Ea auzi pași apropiindu-se și își înteți strânsoarea pe pistolul cu care dormise. Apoi, sunetul distinctiv al unui fermoar, sunet de lichid căzând pe asfalt.

– Risipă de benzină, dacă mă întrebi pe mine, și dacă ciudații ăștia doi o vor atât de rău, ar fi trebuit s-o ia când au avut ocazia. În schimb, am pierdut șase oameni buni. Se presupunea că-i omorâm pe ciudați, nu că lucrăm cu ei.

– Nu te întreabă nimeni pe tine. Reverendul știe ce face. Are un plan, și mă aștept să rezolvăm cu ciudații după ce o terminăm cu femeia. Vrăjitoarea dracului! Am o cicatrice pentru care o să plătească scump.

– Aoleu, ți-a stricat frumusețea de față când te-a tăiat?

– Du-te dracu', Steed!

Un râs ascuțit și sunetul unui fermoar tras.

– Tot ce știu e că ciudații sunt mai răi ca voi, de asta ne ducem până în iad și înapoi în căutarea unei cățele demonice însărcinate.

– Îndată ce-o găsesc, bag un cuțit direct prin ea și prin mormolocul ei.

– Vrăjitoarele trebuie spânzurate sau arse.

– Asta după. Ar trebui să ne uităm prin mașinile astea două de aici, să vedem dacă găsim ceva ce merită luat.

– Las-o baltă. E o benzinărie la vreo treizeci de kilometri spre est. Mai bună pentru așa ceva.

Lana își strânse mâna pe pistol când simți că mașina se zgâlțâia.

– Oricum, e de rahat.

Ea își ținu respirația cât pașii se îndepărtară, apoi portierele se deschiseră și se trântiră la loc. Rămase lungită când motorul prinse viață, când cauciucurile scrâșniră strident.

Își numără bătăile inimii, una câte una, chiar și după ce mașina prinse viteză și se așternu din nou liniștea.

– Nu i-aș fi lăsat să se atingă de tine, murmură ea în timp ce se târa pe bancheta din spate cu picioarele tremurând. Se îndreaptă spre est, așa că noi o să mergem spre vest.

Dar nu pe jos. Oricât umblase, nu se îndepărtase destul de cei care voiau să-i facă rău copilului ei.

Trebuia să riște și să plece cu mașina.

Se așeză la volan, punând arma pe scaunul de alături. Dură o clipă să se adune, să încarce puterea pe care o pusese deoparte din ziua în care erupsese în ea o furie roșie, ucigașă.

Când ridică mâna, motorul reveni la viață. Bolborosi, pocni, tuși. Cu soarele răsărind în spatele ei, Lana demară.

Soarele era sus când mașina își dădu duhul. O lăsă unde se oprise și plecă pe jos, cu munții înălțându-se în jurul ei.

După o vreme găsi altă mașină, scotoci după mâncare, după apă.

Deși se întreba cât de departe era suficient de departe, evită orașele în care ar fi putut să se adune oameni.

De unde să știe dacă erau prieteni sau dușmani?

Încheiase socotelile cu vechea viață; omorî iepuri și veverițe, îi găti, fripse carnea la un foc aprins cu ajutorul puterii, ca să se hrănească pe ea și pe copilul ei.

Ea, care odinioară credea că mâncarea putea fi, trebuia să fie artă, mânca pentru a trăi, mânca pentru a hrăni făptura ce creștea în pântecul ei.

Lumea ei era alcătuită din copaci, pietre, cer, drumurile nesfârșite, satisfacția jalnică de a găsi o casă în care erau haine curate, încălțări care aproape i se potriveau.

Confortul însemna acum fiecare mișcare a copilului în ea. Bucuria însemna găsirea unui piersic și gustul fructului dulce, proaspăt, scurgerea sucului pe gâtul uscat de căldura verii.

Să fie în siguranță însemna să nu audă nici o voce umană în afară de a ei, să vadă silueta umană numai în propria umbră.

În acele săptămâni de după New Hope devenise nomadă, rătăcitoare, pustnică fără nici un plan, altul decât să se miște, să mănânce, să se adăpostească.

Până la un moment dat.

Când ajunse în vârful unei culmi împădurite, se ghemui imediat ca să nu fie văzută.

Pe un teren care se ondula ușor, apoi devenea din nou plat, era o casă. Pe platou, o grădină vastă oferea bogăția toiului verii. Căută în bagajul pe care și-l făcuse pe drum și scoase binoclul.

Roșii coapte, mazăre, fasole, ardei, morcovi. Rânduri de salată verde, varză, grămezi de dovlecei, de vinete. Lanul de porumb îi readuse în memorie mirosul sângelui, al morții.

Al lui Max.

Se ghemui o clipă, luptându-se cu valuri de durere și suferință, apoi ridică binoclul din nou.

Câțiva cai stăteau laolaltă, separați printr-un gard de o vacă bălțată, iar dincolo de alt gard erau vaci negre – vaci de carne, împreună cu un vițel.

Se uită spre un țarc în care stăteau lungiți cinci porci.

Găini! Gândul la ouă aproape îi aduse lacrimi în ochi.

Casa însăși era potrivită de mărime și solidă, simplă, albă, cu o terasă largă. Un hambar mic, tradițional, era vopsit într-un roșu vesel.

Privi spre șopron, spre silozul mic și îndesat, spre cele două mori de vânt, văzu o seră, niște arbori și arbuști ornamentali și ceea ce părea a fi un stup. Dincolo de acesta, mai multe câmpuri. Grâu, se gândi că era grâu, și poate fân.

În mod evident, nu era abandonată, își zise; din moment ce afară era o camionetă, pesemne era cineva înăuntru.

Ouă, legume proaspete, pomi fructiferi.

Putea să aștepte.

În așteptare, atipi.

Lătratul o trezi și îi făcu inima să sară.

Doi câini alergau prin fața casei, luptându-se în joacă, rostogolindu-se pe un petic de iarbă.

Când ieși un bărbat, ridică din nou binoclul. Bronzat, arătând puternic în blugi decolorați și tricou. Purta o șapcă peste o claie de păr castaniu și ochelari de soare care-i ascundeau ochii.

Încărcă în camionetă două coșuri pline de produse și se întoarse în casă. Ieși din nou cu încă două, înainte să fluiere câinii.

Amândoi săriră în partea din spate a camionetei. După ce încărcă celelalte coșuri, bărbatul se urcă în cabină și plecă.

Lana numără până la șaizeci, apoi numără din nou înainte să se ridice.

Nu auzea nimic altceva decât triluri de păsări și chițăit de veverițe. Susținându-și cu mâna pântecul mare, coborî panta stâncoasă, cu ochii țintă pe casă.

Dacă el nu locuia singur, putea fi cineva înăuntru. Deși își dorea să dea o fugă prin grădină, se apropie cu grijă de casă, înconjurând-o ca să se uite pe geamuri.

În spate se întindea o altă terasă, iar pe un strat însorit creșteau ierburi aromatice. Își trase cuțitul și tăie busuioc, rozmarin, cimbru, oregano, arpagic, mărar, care o desfătară cu mirosurile când le puse într-o pungă de plastic din rucsac.

Era posibil să fie cineva la etaj. Dar avea să riște.

Fugi cât de repede îi permitea greutatea și smulse o roșie de pe arac. Mușcă din ea ca dintr-un măr, lăsând sucul să i se scurgă pe bărbie.

Luă păstăi de mazăre, o mână de fasole verde, o vânătă lucioasă, scoase din pământ un morcov, o căpățână de usturoi. Luă salată, mâncă o frunză în timp ce aduna tot ce putea să ducă în rucsac, în buzunare.

Merele, un pic verzi, ajunseră în rucsac, alături de o grămadă de struguri mov din vița-de-vie din care mâncă pe loc câteva boabe. Se opri apoi să se uite la două pietre funerare de la umbra mărului.

Ethan Swift, Madeline Swift.

Muriseră din cauza epidemiei, remarcă Lana, în februarie, la două zile distanță.

Și cineva – fermierul? – le marcase mormintele și plantase între ele o tufă de trandafiri galbeni.

– Ethan și Madeline, sper că sufletele voastre și-au găsit pacea. Mulțumesc pentru mâncare.

Închise ochii și rămase nemișcată în umbra cu pete de lumină, dorindu-și să se poată cuibări sub copac și să doarmă. Să se trezească într-o lume fără teamă și fără mișcare constantă. În care Max să o îmbrățișeze, și în care copilul lor să se nască în pace și siguranță.

Acea lume dispăruse, își zise. Acum tot ce putea face era să trăiască de pe o zi pe alta.

Se uită spre puii care cloncăneau, ciuguleau, imaginându-și cum ar fi fript unul în bucățica de unt pe care o păstra cu mare grijă, aromatizându-l cu usturoi și ierburi proaspete.

Se gândi însă că, deși fermierul n-ar fi observat probabil dispariția legumelor, cu siguranță ar fi simțit lipsa unei găini. Cum voia să rămână în zonă o zi-două, avea să se întoarcă să-i ia o pasăre înainte să plece.

Deocamdată, se pregăti să ia câteva ouă.

Trecu printre puii de găină și se duse în cotețul deschis, unde găsi un singur ou cafeniu, sub singura pasăre cuibărită.

– A strâns ouăle mai devreme, murmură Lana. Am noroc că te-ai întors tu.

– Ăsta e obiceiul ei.

Lana se răsuci, cu oul încleștat ca o grenadă într-o mână și cu cealaltă ridicată, gata să arunce putere și să se apere.

El ridică mâinile, departe de arma pe care o avea la șold.

– N-o să te pedepsesc pentru un ou sau pentru altceva cu care te-ai servit. Mai ales că mănânci pentru doi. Îți aduc apă dacă vrei. Și lapte. Un pic de slănină, să meargă cu oul ăla.

Ea trebui să înghită înainte de rostească primul cuvânt pe care-l adresa altcuiva de când părăsise New Hope.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce mi-ai da ceva? Furam.

– La fel și Jean Valjean[1], zise el ridicând din umeri. Și lui îi era foame. Uite, poți să iei oul ăla blestemat și să pleci, sau poți să intri și să mănânci o masă caldă. Cum vrei.

Ea își lăsă mâna în jos și și-o așeză pe burtă. Se gândi la copil.

Bărbatul plantase o tufă de trandafiri pentru morții lui. Era un semn bun.

– Mi-ar prii o masă caldă. Pot să dau ceva în schimbul ei și al fructelor și legumelor pe care le-am luat.

Atunci el zâmbi.

– Ce?

– Pot să muncesc pentru asta.

– Păi, putem să vorbim.

Se trase înapoi, lăsându-i un spațiu larg.

Încă putea să fugă, își zise Lana.

– Dacă aș fi vrut să-ți fac rău, ți-aș fi făcut deja.

Apoi se întoarse și se îndreptă spre locul în care Lana văzuse câinii jucându-se, chiar dincolo de curtea găinilor.

– De unde ai știut că sunt aici?

– Am văzut sclipirea soarelui în binoclul tău. Sau în ce mi-am imaginat că era un binoclu. Am hotărât împreună cu câinii să plecăm, să ne oprim pe drum și să ne întoarcem să vedem ce aveai de gând. Nu-ți fac nici un rău.

Ca să demonstreze asta, ambii câini, mari, cu blană groasă, catifelată și cu ochi jucăuși, veniră să se frece de picioarele ei.

– El e Harper, el e Lee. *Să ucizi o pasăre cântătoare*[2] a fost cartea preferată a mamei.

Îl văzu privind spre măr, spre morminte. Simțindu-se prost să-l țină ea, îi dădu lui oul.

– Părinții tăi?

– Da. Da, zise el luând-o spre casă. Nu pot să nu observ că încălțările tale au făcut niște kilometri buni.

– Făcuseră deja când le-am găsit.

[1] Personaj din romanul *Mizerabilii* de Victor Hugo

[2] Roman publicat în anul 1960 de scriitoarea americană Harper Lee

Bărbatul se duse pe terasă și deschise ușa din față, care nu era încuiată. Când Lana ezită, oftă nerăbdător.

– Am fost crescut în casa asta de cei doi oameni pe care i-am îngropat acolo. Au locuit aici treizeci și cinci de ani și au clădit o viață bună pentru ei și pentru mine. Să dea dracu' dacă o să le întinez memoria purtându-mă necuviincios cu o femeie însărcinată sub acoperișul pe care mi l-au dat. Înăuntru, sau afară?

– Scuze. Am uitat că oamenii pot fi cumsecade.

Intră într-o cameră de zi vastă și confortabilă, cu un șemineu mare din piatră, cu mobilier simplu, care amesteca stilurile într-un mod vesel și primitor.

Cu o grămadă de praf și păr de câine.

Pe treapta de jos a scării care ducea la etaj era un coș de rufe plin de cearșafuri și prosoape puse de-a valma.

El își continuă drumul pe un hol și se opri când ajunse într-o încăpere căptușită cu rafturi înțesate de cărți și bibelouri.

– Mama mea a fost o cititoare vorace. În ultima vreme m-am apucat și eu să citesc.

Ca un vis – visa, oare? – camera o absorbi înăuntru, îi aduse în memorie amintirile unei vieți pe care o trăise odată. Și mai mult, când întinse mâna și luă o carte de pe raft simți iarăși dragostea.

– Max Fallon. Îi plăceau cărțile lui. Eu nu l-am citit încă. Ești fan?

Lana își ridică spre el ochii umezi, strângând la piept cartea cu poza bărbatului pe care-l iubise.

– Soțul... Soțul meu.

– Era fan?

– Max. Începu să tremure, să plângă. Max! Max!

– La naiba! Bărbatul își scoase șapca și își trecu mâinile prin păr. Poate ar trebui să stai jos. Poți să păstrezi cartea. Doar... Mă duc să, hm, aduc camioneta. Așa că...

Făcu un gest din mână și ieși ușor din cameră.

Lana se așeză pe marginea unui scaun mare de piele albastră și plânse până se ușură.

El opri camioneta în fața casei, se întoarse și puse un ibric cu apă la foc.

Părea încordată acolo, în cuibar, se gândi. Gata - și o bănuia în stare – să se apere. Ochii – mari și albaștri ca cerul de vară - epuizați, dar aprigi. Și însărcinată, ceea ce-i întregea imaginea de războinică fertilă.

Dar acolo, în biblioteca mamei lui, toate astea se prăbușiseră, lăsând-o fragilă, vulnerabilă, dărâmată.

El se descurca mai bine cu cei aprigi și în putere.

Când o auzi venind, puse o tigaie pe sobă.

– Scuze! îngăimă ea.

– E teribil să pierzi pe cineva. Cam toți cei care-am rămas în viață știm cum e. Se duse la frigider și scoase șunca învelită în pânză, apoi reluă: Deci Max Fallon a fost soțul tău.

– Da.

– L-ai pierdut din cauza Apocalipsei?

– Nu. Ne-a scos din New York. Ne-a dus departe și ne-a ținut în siguranță. L-au ucis. L-a ucis fratele lui.

– Fratele lui?

– Fratele lui a luat calea răului, fratele lui și vrăjitoarea perversă care l-a întors. Fratele lui și cei care ne urăsc fiindcă nu suntem ca ei. Voiau să mă omoare și pe mine. Și pe ea, spuse Lana împreunându-și mâinile peste pântecul proeminent. Max ne-a salvat. A murit pentru noi. L-au ucis. Eric, fratele lui, și Războinicii Purității. L-au omorât pe Max, i-au omorât pe cei cu care ne clădeam o viață. Au încercat să omoare mai mulți. A trebuit să plec fiindcă mă voiau și i-ar fi ucis pe cei care le stăteau în cale. M-au vânat. Poate încă mă vânează. O să încerce să te omoare și pe tine dacă mă ajuți.

– Hm! făcu el, după care se întoarse cu fața la sobă. Vrei ouăle omletă, sau ochiuri?

Lana, epuizată după confesiune, își mobiliză toată energia ca să-și revină.

– Cum te cheamă?

– Swift. Simon Swift. Într-o altă viață am fost căpitanul Swift din armata americană. În asta, sunt fermier. Tu cine ești?

Ea își scoase rucsacul încet și îl lăsă deoparte.

– Lana Bingham. Am fost *chef*. Sunt vrăjitoare.

– Am observat a doua parte în coteț, când mi-ai tras una ușor.

– N-am vrut...

– Doar ușor. Pariez că poți mai mult. *Chef*? De ce gătesc eu?

Ea oftă, inspiră la loc, apoi se aplecă spre rucsac, de unde scoase erburi aromatice, o roșie, un ardei, câteva cepe verzi.

– Vrei o omletă?

– Sigur!

– Frumoasă sobă. E o bucătărie frumoasă.

Vocea îi tremură din nou. Simon băgă de seamă că se lupta s-o nențină calmă.

– De unde iei gazul?

– Dintr-un puț de gaz.

– Un ce?

– Puț de gaze naturale, spuse el făcând un semn vag spre fereastră. E adus în casă pe țeavă. Avem iluminat cu gaz, gaz la sobă, gaz pentru fiecare afurisit de lucru. Și ceva energie eoliană.

Ea se spălă pe mâini în chiuveta de fermă, apoi spălă ierburile aromatice și legumele.

– Am nevoie de câte ceva. Mai multe ouă, un castron mic, un tel.

– Am înțeles.

După ce încălzi tigaia, puse șunca. Luă un cuțit solid dintr-un suport, scoase un tocător și începu să taie legumele în timp ce grăsimea sfârâia.

Gătea. Normal. Cum putea fi ceva normal?

Și totuși, tăind ierburi aromatice, se simțea mai mult ea însăși decât se simțise de săptămâni întregi.

– Ai fost în armată.

– Da, aproape zece ani. A fost destul, dar am plecat în primul rând fiindcă se îmbolnăvise mama. Cancer. Aveau nevoie de ajutor pe-aici, în timp ce ea se lupta cu boala. S-a luptat, a învins-o. Și apoi... Mă rog, blestemata de Apocalipsă.

– Îmi pare rău.

Lucrară împreună în tăcere câteva minute. Simon îi aduse borcanul în care păstra untura, coșul de gunoi din plastic pe care-l folosea în bucătărie. Și, cu ușoară uimire, o privi în timp ce ea gătea.

– De cât timp eşti pe drum? o întrebă.

– Nu ştiu. Am pierdut socoteala. Era 4 Iulie când... am plecat.

– Cam şase săptămâni. De unde ai plecat?

– Eram într-un loc pe care l-am numit New Hope, în Virginia. Cred că la sud de Fredericksburg. Unde sunt acum?

– Ai mers ceva. Aici e Maryland, în vest.

– Ce munţi sunt ăştia?

– Blue Ridge.

– Mai sunt şi alţi oameni?

– Câţiva. Există un oraş – mai mult o aşezare acum. Facem troc. Eu ofer legume şi fructe. Există o moară. Ei fac făină. Sunt nişte oi, un război de ţesut. Un fierar, un măcelar. Te descurci cu ce ai.

Ea încuviinţă din cap şi puse oul peste legume.

– Există un doctor?

– Nu încă. Deocamdată avem doar un asistent veterinar.

Lana răsturnă omleta pe una dintre farfuriile pe care le scosese, o tăie pe din două şi puse o jumătate pe a doua farfurie.

– Există vreun Supraom?

– Au apărut câţiva. Nimeni nu are nici o problemă cu asta. Vrei laptele ăla?

– Urăsc laptele, dar da, probabil că e bun pentru copil.

El scoase urciorul şi-i turnă un păhărel.

Se aşezară la masa placată cu un granit marmorat cenuşiu şi elegant.

Prima muşcătură o făcu să închidă ochii de plăcere. El luă o îmbucătură mai zdravănă.

– O.K., n-ai minţit când ai zis că eşti *chef*. N-am mai mâncat de mult ceva atât de bun.

Ea mânca încet, calculând în minte.

– Dacă aş putea să rămân câteva zile, te-aş putea răsplăti cu gătitul. Şi noi am avut o grădină în New Hope, aşa că am învăţat cum să grădinăresc. Aş putea să ajut acolo. Câteva zile ar trebui să fim în siguranţă. Amândoi.

– Şi apoi?

– Nu ştiu. Nu m-am gândit la nimic altceva decât să mă menţin în mişcare, să mă îndepărtez, să păstrez copila în siguranţă.

– Când o aştepţi să se nască? Ai zis că e fetiţă, nu?

– Da. În a doua săptămână din octombrie.

– Te gândeşti să naşti singură, pe drum?

Ea ştia cum suna, se îngrijorase constant din cauza asta, dar n-avea de-ales.

– Sper să găsesc un loc şi... să fac ce trebuie. N-o să las să i se întâmple nimic rău. Indiferent ce, nimic n-o să-i facă rău.

– Există femei în aşezare – case împrăştiate în jur.

– Nu pot... Nu pot să expun riscului atât de multă lume. Războinicii Purităţii, nu ştii ce pot face.

Un parc drăguţ, o sărbătoare fericită. Cadavre împrăştiate, fum ridicându-se. Sângele lui Max îmbibând pământul brun.

– Ba da, ştiu. Acum câteva săptămâni au trecut câţiva prin aşezare. N-au avut parte de o primire călduroasă.

În vocea ei reveni frica.

– Au fost aici.

– Din câte am auzit, umblă de colo-colo, căutând pe alţii care gândesc ca ei. Cum am spus, n-au găsit asta aici.

El mânca şi se gândea. Între Războinicii Purităţii, Năvălitori şi nemernicii de rând, drumul nu era nici pe departe sigur pentru o femeie singură, mai ales pentru una care urma să nască în circa şase săptămâni. Şi, aprigă sau nu, părea să aibă o ţintă pe spate. Înghiţi ultima îmbucătură din omletă şi se întoarse spre ea.

– Ar trebui să te gândeşti să stai aici. Poţi să preiei bucătăria, asta fără nici o îndoială! Ar trebui să te gândeşti să rămâi cel puţin până naşti. Sus sunt patru dormitoare. Eu folosesc doar unul.

– S-ar putea să mă găsească, Eric...

– Ăsta e fratele?

– E înnebunit de putere. E ceva în legătură cu copilul meu, ceva special. Important. Nu ştiu. Dar Eric şi Allegra vor s-o omoare.

– Păi, dacă e specială şi importantă, e încă un motiv s-o aduci pe lume aici, în siguranţă. Nu-mi plac oamenii care creează probleme,

pornesc războaie, caută în general să dea bătăi de cap. Indiferent cum sunt, nu-mi place asta.

– Nici măcar nu mă cunoşti.

El îşi puse deoparte farfuria goală şi ridică din umeri.

– Şi ce contează?

Nimic, nimic din ce ar fi putut să spună n-ar fi liniştit-o mai mult.

– Îţi sunt tare recunoscătoare. Şi sunt atât de obosită! Sunt pur şi simplu atât de obosită! Pot să merg la culcare?

– Sigur! Alege-ţi un dormitor. O să-ţi fie clar care e al meu.

Lana se ridică şi începu să strângă.

– Spăl eu vasele. Parte din înţelegere.

– Data viitoare. Nu te supăra, dar arăţi destul de terminată. Aşa că, du-te sus, alege un pat şi trage pe dreapta. Eu trebuie să mă duc cu produsele în oraş. Ar trebui să iei camera părinţilor mei. E dormitorul principal. Are baie proprie.

– Mulţumesc, Simon!

El duse vasele la chiuvetă.

– Ştii să faci drob?

– Dacă ai carne, pe lângă ce am văzut deja, ştiu să fac un drob uimitor.

– Fă asta la cină, şi suntem chit.

Capitolul 24

Lana găsi dormitorul principal, cu patul lui cu baldachin, în capul scărilor. Era acoperit cu o cuvertură verde-pădure şi avea patru pernuţe-fantezie pufoase, bordate cu acelaşi auriu liniştitor şi mat de pe pereţi.

Părinţii lui muriseră aici, îşi aminti. Simon făcuse ordine, scosese obiectele care-i rupeau inima, îndepărtase din cameră toate semnele bolii.

Cu toată oboseala chinuitoare, ea recunoscu grija lui de a aranja camera aşa cum, cu siguranţă, ar fi dorit mama lui.

Un bărbat care-i dădea hrană şi adăpost. O făcu să se gândească la Lloyd, la ce zisese el când se întrunise prima dată toată comunitatea.

Totuşi, închise uşa în urma ei, adăugând o vrajă ca s-o blocheze. Nu i se păru o exagerare să ia un scaun şi să-l proptească sub clanţă.

Voia să doarmă, voia ca pur şi simplu să nu mai ştie de nimic pentru o vreme. Pe cearşafuri curate, cu perne, sub o cuvertură verde-pădure. Gândindu-se la mama lui, conştientiză jegul şi murdăria pe care le aducea de pe drum şi intră în baia adiacentă.

N-avea s-o trateze cu lipsă de respect pe femeia a cărei casă îi oferea un sanctuar, murdărindu-i patul.

Şi aici, Simon pusese lucrurile în ordine. O stivă de prosoape pufoase pe rafturi curate, chiar dacă prăfuite. Îşi puse jos rucsacul şi deschise uşa de sticlă a duşului.

Gel de duș, șampon, balsam, chiar și un aparat de ras pentru femei.

Cum proviziile ei se diminuaseră, Lana ignoră orice scrupul în timp ce se dezbrăca. Avea să folosească acum tot ce avea nevoie și să-și ceară scuze mai târziu.

Dacă plânse un pic când începu să curgă pe ea apa fierbinte, când văzu scurgându-se în spirale murdăria – pe care spălatul rapid în șuvoaie și păraie nu o atinsese –, își zise că avea dreptul la câteva lacrimi.

Se răsfăță – cine știa cât avea să mai aibă parte de această recompensă – înfășurându-și părul într-un prosop și trupul în altul.

Moale, atât de extaziant de moale.

Se întoarse și se studie în oglindă. Sânii, pântecul, totul era pregătit. Era în treizeci și trei sau treizeci și patru de săptămâni. Credea din toată inima că fiica ei rămăsese sănătoasă și puternică.

Simțea că acea lumină, acea viață... ambele depindeau de ea.

Dacă asta însemna că *ea* trebuia să depindă de mărinimia unui străin, așa avea să fie. Rămânând vigilentă, dar avea să accepte.

Zări cosulețele de pe rafturile deschise de lângă oglindă.

Loțiune de corp, cremă de corp, toate minunat de feminine.

– Madeline Swift, murmură ea. Sunt recunoscătoare și sper că nu te superi.

Se unse, simțind cum pielea însetată absorbea pur și simplu crema hidratantă.

Cum nimic din rucsacul ei nu părea curat, împrumută halatul agățat pe spatele ușii de la baie.

Tremurând cu recunoștință, ridică cuvertura și se strecură în așternuturi. Adormi și dormi fără vise.

Se trezi cu un tresărit, cu inima bătând tare în timp ce încerca să-și amintească unde se afla.

Ferma, omul cu chip aspru și generozitate nemăsurată.

Se ridică cât de repede i-o îngăduia burta, făcu patul, puse halatul la loc. Se îmbrăcă.

Soarele îi spunea că era după-amiază – ajunsese să estimeze corect trecerea timpului. Așadar, dormise cel puțin două ore. Dacă dorea să

rămână peste noapte – Doamne, voia să rămână peste noapte – trebuia să-și câștige acest drept.

Curioasă, se plimbă în liniște de-a lungul etajului, găsi o altă baie, mai mică decât cea pe care i-o dăduse ei și, evident, cea pe care o folosea el.

Deasupra ușii dușului atârna un prosop, într-o cană era o periuță de dinți, pe o măsuță de toaletă.

Găsi camera de oaspeți – fiindcă nu-și închipuia că Simon Swift dormea sub o cuvertură presărată cu violete drăguțe –, apoi o alta, o combinație de dormitor și cameră de zi, presupuse ea, cu o mașină de cusut sub fereastră.

În cele din urmă, camera lui – un pat nefăcut, o cămașă aruncată pe spătarul unui scaun și aerul care purta indicii slabe de pământ și iarbă.

Remarcă pușca sprijinită în colț și îi respectă alegerea de a ține o armă aproape în timp ce dormea.

Nu-l găsi jos, așa că se uită pe ferestre până când îl văzu lucrând în grădină. Sudoarea îi umezise cămașa în timp ce prășea printre rânduri. Câinii dormeau sub măr, lângă morminte, iar caii îl priveau cu capetele trecute peste gard.

Primul ei gând fu să iasă și să-și ofere ajutorul, dar observă că vasele pe care le folosiseră în acea dimineață stăteau, curate și uscate acum, lângă chiuvetă. Nu văzu alte semne că el ar fi preparat prânzul în timp ce ea făcuse duș, dormise și explorase.

Așa că avea să-și plătească ședera căutând prin bucătărie și preparându-i o masă bună.

Când intră, înfierbântat și înfometat, cu câinii dând buzna în fața lui, o văzu la sobă. Ceva mirosea bine, iar o parte din miros, își dădu el seama, venea dinspre femeie.

Își înfășurase cumva părul sus și strălucea ca o caramea. Când se întoarse, chipul ei îl frapă. O frumusețe tăcută și precaută.

Precaută față de el, își zise, căci cavalcada câinilor, felul nebunesc în care dădeau din cozi, nu părea să o deranjeze.

O luă cu binișorul.

– Ce gătești?

– Stir-fry cu legume și orez. M-am gândit că îți e mai de folos masa de prânz decât o mână de ajutor în grădină.

– Bine gândit. Se duse la chiuvetă și se spălă pe mâini și pe brațe. Unde ai gătit ca să-ți câștigi existența?

– La New York.

– Oraș mare.

– A fost.

Puse mâncarea pe farfurie, adăugă unul dintre șervetele de pânză pe care le găsi într-un sertar și i le înmână pe amândouă.

– Am văzut niște maia în frigider.

– Da, tatei îi plăcea să facă pâine. Nu știa să gătească absolut nimic altceva, dar îi plăcea să facă pâine. Am întreținut-o, însă...

– Fac eu niște pâine dacă vrei.

– Ar fi grozav, spuse el luând loc la masă. Tu nu mănânci?

Ea dădu din cap, dar nu își luă farfurie și nu se așeză.

– Vreau să-ți mulțumesc...

– Mi-ai mulțumit deja.

– N-am mai făcut un duș adevărat în... Îmi cer scuze dacă sunt emoționată. O parte din asta e din cauza hormonilor. Dar să-mi pot spăla părul... Am folosit șamponul mamei tale și gelul ei de duș. Și avea... avea... cremă de corp. Era începută și am folosit un pic. Am folosit-o fără...

– Ai putea să-mi faci o favoare și să nu plângi din cauza asta, o dojeni el privind-o cu o undă de iritare în ochii căprui, ochi în care se întrezăreau și nuanțe de verde și auriu. N-o să-mi mai tihnească stir-fry-ul, și e al naibii de bun. Ei nu i-ar păsa, și mie nici atât. Uite, așa am folosit și eu lucrurile tatei. N-am de gând să le folosesc și pe ale ei. Așa că ia ce vrei.

– Are rezerve. Nedeschise. Ai putea să le dai la schimb.

– Folosește-le. De data asta, tonul lui fu un pic răstit. Dacă aș fi vrut să-i dau la schimb blestemata de cremă de față, aș fi dat-o.

Înțelegându-i durerea, Lana nu mai zise nimic până nu își puse și ei mâncare în farfurie și nu se așeză.

– Să-mi spui dacă există camere cu acces interzis în casă cât stau aici.

– Alta în afară de camera încuiată din subsol, plină de cadavrele mutilate ale victimelor mele, nu.

Luă o gură de mâncare și constată că Simon avea dreptate. Era al naibii de bună.

– Bine, n-o să intru acolo. Ai vreo alergie la mâncare?

– Sunt temperamental alergic la spanac.

– Atunci n-o să pun spanac în drob.

Simon îi lăsă Lanei o libertate de mișcare absolută. Se aștepta ca ea să rămână câteva zile, să-și revină. N-avea nici o problemă să-i ofere acel timp și spațiu, mai ales că, Dumnezeule, femeia știa să gătească.

În plus, nu încăpea nici o îndoială că era foarte harnică. Poate că nu observase până atunci praful și părul de câine, dar observă când acestea dispărură. Poate că n-avusese nici o problemă să-și ia hainele și prosoapele direct din coșul de rufe spălate, dar nu-l deranja să le găsească pe toate împăturite și puse la locul lor.

Câinii o plăceau. Trecuse pe lângă bibliotecă într-o seară târziu și o văzuse stând în întuneric – jelindu-și soțul – cu capul lui Harper pe genunchi și cu Lee întins peste picioarele ei.

Se gândea s-o ducă în așezare odată ce-și revenea, să o dea pe mâna uneia dintre femeile de acolo. Oricare dintre ele ar fi știut mai bine decât el ce să facă cu o femeie însărcinată și cu nașterea unui copil.

Cât despre ideea ei că bebelușul era special, dar și ținta forțelor întunecate, o judeca cu reticență. Pe de altă parte, deși se obișnuise să-și poarte de grijă sieși și fermei, nu putea s-o alunge.

Fusese crescut mai bine de-atât. *Era* mai bun de-atât.

Lana nu vorbea prea mult și asta era iarăși bine, căci el se obișnuise cu liniștea.

Se gândea la ea ca la un fel de ajutor la fermă temporar, care locuia în casă, prepara trei mese bune pe zi și se ocupa de gospodărie, astfel încât să nu trebuiască s-o facă el.

Un ajutor care nu cerea o atenție specială și oferea o companie agreabilă, mai ales că, după câteva zile, scăpase de cea mai mare parte din anxietatea brută care-i bântuia ochii.

Într-adevăr, trebuia să admită că-i fusese dor să știe că venea acasă după micile treburi de dimineață la un mic dejun cald – și să aibă în preajmă pe cineva care să se priceapă la agricultură.

Nu se apropia însă de lanul de porumb, iar el nu întrebă de ce.

În ziua a patra intrară într-o rutină atât de confortabilă, că îl îngrijora. Rutinele conduceau la dependența reciprocă.

Care era soluția? S-o încurajeze să se ducă în așezare, să se stabilească acolo până când năștea.

Începu s-o împingă în acea direcție la cina cu pui fript și salată de cartofi – ideea lui.

– Mâine o să duc un transport la așezare.

– Dacă faci troc, poți să mai aduci niște făină.

– Tu știi mai bine acum ce avem în cămară. Ar trebui să vii cu mine. Ți-aș arăta cum stau treburile.

Privirea ei schimbată – adâncă, de un albastru trist – o întâlni pe a lui.

– Pot să-ți fac o listă.

– Ai putea. Probabil ai nevoie și de altele. De lucruri personale.

– N-am nevoie de nimic. Dacă ești decis să plec...

– N-am spus asta. Poate am gândit-o, dar asta e altceva. Uite, sunt femei acolo care au trecut prin ce-o să treci tu. Care, înțelegi, au născut. În plus, pe acolo trec diverși oameni. Unii rămân. Poate vine cineva care are experiență medicală.

Degetele ei se mișcau neliniștite peste verigheta pe care o purta în jurul gâtului.

– Mai e timp. Pot să mai fac multe până...

– Doamne, Lana!

Rareori îi spunea pe nume, și acum o făcu din pură frustrare.

– Dă-mi voie un pic. Spun că ți-ar fi mai bine cu oameni care știu ce fac atunci când copilul o să decidă că vrea să iasă. Dacă n-ai emoții pentru asta, ești făcută dintr-un afurisit de oțel.

– Sunt speriată de moarte. Îngrozită. Chiar și știind, știind cu siguranță, că e menită să se nască, că e menită să trăiască și să strălucească și să facă chestii uimitoare, sunt înspăimântată.

El îi studie fața și se lăsă pe spate în scaun.

– Nu arăți speriată.

Ea își menținu privirea fermă și puse mâna pe pântecul umflat.

– Înainte să mă uit în jos, să văd ferma, oricât de obosită și de flămândă eram, nu mi-am permis să mă las copleșită de teamă. Dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să mă lupt cu asta din nou, altfel m-aș fi oprit. M-aș fi oprit și m-aș fi dat bătută. Mi-am spus că o să găsesc un loc, un loc sigur să o aduc pe lume. Apoi m-am uitat în jos și am văzut ferma. Casa, câmpurile, animalele... ca un tablou al lumii de dinainte.

Acum, mâna ei desenă cercuri lente peste copil.

– Totuși, nu mi-am permis să sper. Era doar ceva de moment. Roșiile de pe arac, albinele bâzâind, pui de găină cloncănind. Mi-am zis: Mâncare, fiindcă aveam nevoie de asta. Nu mi-am permis să mă gândesc la adăpost sau la odihnă. Până când mi-ai vorbit. Mi-ai spus să intru și să mănânc și atunci am început să sper. Nu e cinstit să-mi pun speranțele în tine, dar mi le pun. Fiindcă ea are nevoie să fac asta.

„Nu, nu pare speriată", își zise Simon. „Nici vocea, nici chipul ei nu exprimă nici o rugăminte." El n-ar fi rezistat niciodată unei rugăminți. În schimb, exprimau o forță tăcută și calmă.

Asta, pentru el, era și mai irezistibilă.

– Ce zici de un compromis? O să aduc o femeie cu mine – o cheamă Anne. Genul de bunică, și pesemne că m-ar pocni fiindcă spun asta. Ai putea să te întâlnești cu ea, să vezi cum te simți atunci. Știu că are copii. Când vine sorocul, mă duc s-o iau, să te ajute.

– O să vină mai întâi în mâinile tale.

– Ă?

Ochii ei se schimbară, păreau să se uite drept în el, acum întunecați precum miezul nopții.

– În ale tale, în noaptea bătută de vânt. Și fulgerul vestește nașterea Alesei. Ai s-o înveți să călărească și o să crezi că s-a născut atoateștiutoare? Eu o învăț vechile obiceiuri, ce pot, dar ea știe mult mai mult. În siguranță, timp în afara timpului, în vreme ce întunericul se dezlănțuie. Până în Cartea Vrăjilor, în Bătălia Luminii își ia sabia și scutul. Și, cu ridicarea magicilor, își ocupă locul. O să riște totul ca să-și împlinească destinul, acest copil prețios al *Tuatha de Danann*. Pentru asta crește în mine, pentru asta vine în mâinile tale.

Albă la față, întinse o mână tremurândă spre paharul cu apă.

– Ce-a fost asta?

– Ea a fost. Lana sorbi încet până când amețeala îi trecu. Nu știu cum să explic. Uneori o văd la fel de clar cum te văd pe tine. E atât de frumoasă! Sorbi din nou și lacrimile îi umplură ochii, dar nu se vărsară. Continuă cu glas scăzut: Atât de puternică și de aprigă, și de încântătoare. Uneori o aud, o voce în capul meu. Cred că aș fi renunțat de zeci de ori dacă vocea nu mi-ar fi spus să continui. Și uneori, ca acum, vorbește prin mine. Sau îmi spune suficient cât să vorbesc pentru ea.

În acel moment, Simon o crezu. Întru totul.

– Ce este ea?

– Răspunsul. Când mă tem, mă tem pentru ea, pentru ce o să i se ceară. Știu ce îți cer ție, spuse Lana, moment în care câinii începură să se foiască.

– Da, am auzit. Cu ochii încă într-ai ei, Simon se ridică și zise: Vine cineva. Ar trebui să cobori în pivniță până văd cine e. Ia-ți puşca cu tine, adăugă el în timp ce lua puşca de 9 mm pe care o pusese pe frigider cât mâncau.

Se duse spre partea din față a casei luând în trecere arma sprijinită de ușă. Când ieși pe terasă, văzu o camionetă străină răscolind pietrișul pe drumul ce ducea la fermă.

Ordonă câinilor să stea, să aștepte, până când doi bărbați, ambii înarmați, coborâră pe ambele părți ale camionetei.

– Bună seara, zise el ușor, urmărindu-le ținuta, mâinile și expresiile.

Recunoscu necazul, se pregăti să-l înfrunte.

Unul avea o față brutal brăzdată de cicatrice, ca și cum niște gheare ar fi trecut peste ea de sub ochiul drept până la linia maxilarului de sub urechea stângă, iar gura îi era strâmbată într-un rânjet disprețuitor.

– Frumos loc ai găsit aici, zise celălalt, cu o barbă neîngrijită și căruntă.

– Mda. Îmi place.

– O grămadă de provizii, o grămadă de recolte pentru un singur om care se ocupă de ele.

– Mă țin ocupat. Cu ce pot să vă ajut?

– Căutăm o femeie.

Simon zâmbi.

– Cine nu caută?

Bărbosul râse, scoase o hârtie din buzunarul din față și o desfăcu.

– Una anume.

Simnn se uită la hârtie, la excelenta schiță a Lanei.

– E o frumusețe. Nu m-ar deranja s-n găsesc eu.

– E gravidă, în șapte-opt luni. Am primit de veste că ar putea să rătăcească pe-aici.

– Cred că mi-aș fi amintit dacă aș fi văzut fața aia și o gravidă rătăcind pe-aici. Cum ați pierdut-o?

– Nu e treaba ta, zise omul cu cicatrice.

– Doar făceam conversație. Nu primesc prea mulți vizitatori.

Bărbosul își trase nasul.

– Pesemne te simți singur aici, fără nimeni în jur.

– Cum am spus, mă țin ocupat.

– Totuși. Ești destul de departe de drum, cumva izolat. Se pare că ai destulă mâncare cât să hrănești o armată. Se întâmplă ca noi să avem una. O să luăm remorca aia și două dintre vacile alea.

– Nu vreau sa fac schimburi, mulțumesc frumos.

– N-a zis nimeni nimic de nici un schimb.

Omul cu cicatrice scoase arma.

– Le luăm. Acum du-te și agață remorca aia de camionetă.

– Să știi că nu e prea prietenos din partea ta.

Simon se mișcă repede. Cel cu cicatrice ținea arma ca un cowboy din filme de seria B, așa că Simon îl lovi peste antebraț, pocni cu celălalt cot fața bărbosului, iar arma celui cu cicatrice ajunse în mâna lui din trei mișcări fluide.

– V-aș împușca pe amândoi pe loc, le spuse pe un ton înghețat. Dar n-am chef să sap mormintele. Ai face bine să te gândești de două ori înainte să atingi arma aia, îl avertiză pe bărbos. Acum ia-o încet... cu două degete, și pune-n jos pe terasă. Altfel îți împușc prietenul în mărunțaie și te las să-l târâi să sângereze în camioneta ta.

– N-am spus că e prietenul meu.

Simon s-ar fi descurcat, intenționa s-o facă. Apoi auzi vocea Lanei.

– Nu mă deranjează să sap eu mormînte.

„Vocea Lanei", se gândi Simon încercând să nu reacționeze când văzu că femeia care stătea cu pușca îndreptată spre musafirii nepoftiți nu semăna cu ea.

O siluetă robustă – nu o femeie însărcinată –, cu păr scurt și întunecat, în loc de lung și blond ca de caramea. Cu o expresie care se potrivea cu fața aspră și trasă.

– Am mai făcut-o și altădată.

– Acum, nu-i împușca decât dacă trebuie, scumpo.

Cu amuzament în glas, Simon scoase arma din tocul celui de-al doilea bărbat.

– Abia am vopsit afurisita de terasă primăvara trecută. E mai rea decât mine, comentă el. Și oamenii de sus, din hambar? Cei cu armele ațintite spre voi? Ei sunt și mai răi decât ea... cu asta se ocupă. Aveți o armată, zici. Da, mâncăm destul de bine aici. V-am fi oferit bucuroși niște merinde de drum, dar proastele maniere nu trebuie răsplătite. Așa e, scumpo?

– Știi ce părere am, și nenorocitul ăsta deja sângerează pe afurisita de terasă. Poate o să-l împușc pe celălalt în picior.

– V-am spus că e rea. Acum, dacă aș fi în locul vostru, m-aș întoarce în camionetă și m-aș duce cum am venit. Altfel, se enervează și vă împușcă. Asta o să-i întărâte pe ceilalți și o să pățiți ce au pățit Bonnie și Clyde.

– Îmi vreau arma înapoi.

– Consider-o pierdută drept consecință a proastelor maniere. Cărați-vă dracului de pe pământul meu, altfel o las să vă găurească. Și asmut câinii pe voi.

La auzul ultimelor cuvinte, ambii câini își arătară dinții și mârâiră.

Bărbații se retraseră de pe terasă și urcară în camionetă. Simon văzu mișcarea, și totuși așteptă până când bărbatul cu cicatrice scoase alt pistol pe geamul lateral.

Îl împușcă în mijlocul frunții și își mută ținta pe șofer. Camioneta dădu rapid cu spatele, aruncând pietriș și fum, se învârti și porni în viteză spre drumul principal. Când se opri, Simon schimbă pistolul

cu pușca, apoi așteptă când ușa pasagerului din dreapta se deschise și șoferul își împinse jos însoțitorul mort.

– La dracu', se pare că tot o să sap până la urmă.

Așteptă până când camioneta dispăru peste deal.

– N-ai spus că-ți poți schimba forma.

– Nu pot. Lana lăsă pușca jos, apoi se împletici spre terasă și se lăsă să cadă pe o treaptă. E o iluzie, îi explică în timp ce imaginea dispărea. Doar ca un... costum. N-am mai încercat până acum. Mi-a consumat toată energia. Dar l-ai omorât.

– Alegerea lui, nu a mea.

Ea încuviință din cap.

– Erau în New Hope, au luat parte la atac. Fața lui – a mortului – eu i-am făcut asta. Habar n-am cum. Era să mă prindă cu ceva timp în urmă.

– Ți-am spus să te duci la pivniță.

– Și ce să fac? Furioasă, își înălță brusc capul. Să tremur și să aștept, să aștept să vină cineva să ne protejeze pe mine și pe fiica mea? Am terminat cu asta de multă vreme. Parcă de-o viață. M-am gândit că dacă i-aș lăsa să mă vadă – să vadă iluzia –, ar avea mai multe motive să creadă că nu m-ai întâlnit. Te-ar lăsa în pace. Apoi am auzit ce au spus, că vor să ia lucruri, și am știut că n-aveau să plece.

Tăcu când Simon se așeză lângă ea, în timp ce câinii se băgau în ei cerând atenție.

– Plec mâine dimineață. Aș vrea să fiu sigură mai întâi că el e destul de departe.

Fusese atent să n-o atingă, niciodată de când intrase în lumea lui, dar acum îi luă bărbia în mână și-i întoarse fața spre a lui.

– Nu pleci nicăieri. Ți-am oferit un loc unde să rămâi fiindcă ai nevoie de asta. Dumnezeu știe că l-ai câștigat. Te-am crezut când spuneai că oamenii vin după tine și după copil. Dar, recunosc, mă gândeam că erai mai mult paranoică. Am greșit.

– S-ar putea să se întoarcă, să-i aducă pe ceilalți înapoi.

Răsucindu-se să scarpine câinii, Simon clătină din cap.

– Ăla e genul care caută o pradă ușoară. Acum știe că noi nu suntem așa. Poți să ai încredere în mine. Mă descurc. Ridicându-se, adăugă: De parcă eu nu m-aș fi descurcat cu ăștia doi.

– Știu. Am văzut. Ce-ai făcut în armată?

El zâmbi.

– Am executat ordine.

– Și ai dat. Căpitan, ai zis.

– A trecut ceva timp. Acum sunt fermier. Se așeză înapoi pe treaptă și se uită la câmpuri, la culturi. Dar știu cum să-mi protejez pământul, casa. Ce e înăuntru.

Fusese războinic, se gândi ea. Sub aspectul destins se ascundea o violență perfect controlată. Văzuse controlul ăsta la Max, îl văzuse dezvoltându-l pe măsură ce conducea oamenii, pe măsură ce aceștia depindeau tot mai mult de el.

Acum avea în fața ochilor un alt războinic, un alt conducător.

– Oamenii sunt mai puternici împreună. Și eu știu cum să apăr.

– Așa am avut impresia. Am avut-o de când te-am găsit în cuibar.

– N-am fost așa dintotdeauna. La New York – chiar a fost cu numai câteva luni în urmă – îmi plăcea să fac cumpărături, să planific dineuri. Îmi plăcea să visez la restaurantul pe care aveam să-l deschid într-o zi. N-am mai ținut niciodată o armă în mână, darămite să trag cu ea. Și puterea mea... era doar o șoaptă.

– Se pare că ți-ai găsit vocea, atunci.

– Mai e mult de găsit. Dacă nu te-ai fi întors să-ți ajuți părinții, ai fi rămas în armată?

– Nu, era momentul să plec.

– Ce voiai să faci?

El își dădu seama că aveau cea mai lungă și, cu siguranță, cea mai lejeră conversație de până atunci. Cu un mort la câțiva metri distanță. Doamne, de ce i se părea ciudat?

– M-am gândit să încep o afacere, poate, în orașul de pe deal, care nu mai e oraș.

– Ce fel de afacere?

– Fabricarea de mobilier. A fost un hobby al tatei pe care l-am moștenit și eu. O mică afacere, în care să lucrez cu mâinile mele, în timpul meu, în felul meu, aproape de casă, fiindcă am petrecut atât de mult timp departe.

Lumina scădea treptat, iar el descoperi că era incredibil de ușor să stea pur și simplu și să vorbească cu ea despre visuri vechi în timp ce nnaptea se apropia.

– Oricum, trebuie să sap o groapă.

Se duse să ia o lopată.

Lana rămase unde era și își încrucișă mâinile peste pântec.

În ciuda morții, violenței, amenințării, se simțea în siguranță.

Capitolul 25

În final, Lana avu câștig de cauză. Nu se putea duce în așezare și nu putea să vină nimeni la ea. Altfel și-ar fi pus viața în pericol dacă se întorceau Războinicii Purității.

Copilul ei vorbea cu ea și prin ea. Pentru moment, totul era cum fusese menit să fie.

Gătea, grădinărea, strângea ouă și găsea mângâiere în simplitatea tihnei.

Pe măsură ce se apropia toamna, recoltă legume, le conservă pentru iarnă. Făcu gemuri și jeleuri, în timp ce Simon cosi și făcu baloturi din fân, pregăti nutreț pentru animale, duse porumbul în siloz sau în bucătărie.

Într-o zi, aduse niște semințe pe care le luase la schimb – câte trei de portocal pitic și lămâi. Ea le consideră la fel de prețioase ca diamantele.

– S-ar putea să meargă, zise el în timp ce le puneau în lădița de răsaduri.

– Limonadă pe terasă vara viitoare.

– Rață cu portocale toamna următoare.

– Poate găsim lime. Shoturi de tequila.

Ea râse și acoperi cu grijă o sămânță cu pământ.

– Pesemne că îți place tequila, comentă el. A fost prima dată când te-am auzit că râzi cu adevărat.

– Plantez semințe de portocal într-un pământ parfumat cu gălnaț, imaginându-mi că dau pe gât niște tequila. E amuzant.

– Tata zicea mereu că un pic de rahat de pui ajută totul să crească.

– Cred că o să aflăm.

Lana își urmă instinctul și ținu mâinile peste ghiveci. Lăsă energia să se scurgă prin ea, în ea, din ea, afară din ea.

Simți creșterea, pulsul și puterea.

O creangă verde și fragedă străpunse pământul și ieși la lumină.

Ea râse din nou, un sunet uimit la început, care se încheie cu un hohot de bucurie. Radiind, îl privi pe Simon, care se holba la ea.

– Asta-i treaba dracului, reuși el să îngaime.

– Dacă ai prefera să nu...

– Ți se pare că sunt prost? ripostă el, cu sclipiri de verde și auriu în ochi. Lumea e cum e. După cum se vede, sunt un fermier care a făcut rost de o vrăjitoare care poate să dea un impuls culturilor. Ai o problemă cu ce ești?

– Nu, dar... De ce aș avea? După cum văd eu treburile, cea mai mare problemă pe care am avut-o, chiar de la început, au fost oamenii care-i arată cu degetul pe cei care nu sunt la fel ca ei. Ar trebui să ne descurcăm mai bine de data asta. Ar putea fi ultima noastră șansă de a o face cum trebuie.

El atinse alt ghiveci.

– Ia-l pe ăsta!

Ea lăsă puterea să vină, toată doar bucurie acum. Apoi se retrase din fața lăstarului fraged.

– Nu știu dacă eu fac asta sau ea sau amândouă. Dar știu că m-a schimbat. Dacă m-aș trezi mâine și aș constata că toate aceste luni au fost un vis, aș rămâne schimbată în continuare. Of!

Râse din nou în timp ce-și apăsă o mână pe burtă. Lui Simon, mișcările acestea îi creară anxietate.

– Ești bine?

– Da. Lovește.

Cu un gest surprinzător pentru amândoi, Lana îi luă mâna și i-o apăsă pe pântecul ei.

Simon simți o tresărire care se îndreptă direct spre el. Viața lovind în mâinile lui și, din motive pe care nu le putea înțelege, în inima lui.

„Cineva crește acolo, își zise. Cineva nevinovat, neajutorat. Cu toate acestea, după forța loviturii, aprig."

– E... cam obrăznicuță.

Se retrase, când chipul Lanei deveni aproape la fel de luminos ca atunci când crease viață din țărână. Înfățișarea ei, îndrăzneață și strălucitoare, mișcă ceva în el, la fel cum copilul mișca în ea.

Fusese atent, al naibii de atent, să evite asta.

– Trebuie să mă duc la treabă. Te ocupi tu de restul?

– Da.

Când el plecă, ea rămase liniștită cu mirosul de pământ umed și făpturi în creștere.

Simon o trata pe Lana cum ar fi tratat o soră dacă ar fi avut-o. În septembrie trecură de două ori grupuri de oameni. Ea rămăsese ascunsă în casă, așteptând îngrijorată.

El le dădu provizii și-i îndrumă spre așezare. Unii aveau să rămână acolo, alții aveau să-și continue drumul. Căutând altceva, ceva mai mult. Căutând pur și simplu.

Când termină cu cel al doilea grup, Simon intră în bucătărie și o găsi amestecând în tocana de pe plită, cu pușca sprijinită lângă ea.

El luă arma și o duse la ușa din spate.

– Opt oameni. Unul dintre ei avea aripi. Nu pot să mă obișnuiesc cu imaginea asta. Au trecut pe la Washington acum câteva zile. De vreme ce masa era pusă – Lana făcea o mică ceremonie din asta –, se duse să se spele la chiuvetă, apoi reluă: Au auzit foc de arme, au văzut fum. Unul fugea unde vedea cu ochii când a dat peste ei. A zis că, din câte se aude... Doamne, cum o cheamă? Se opri și își frecă tâmpla. A, da, MacBride e încă în viață, și împreună cu ce a mai rămas din guvern încearcă să apere orașul. De fiecare dată când pornesc comunicațiile, cineva le oprește din nou.

– Pare o altă lume. O poveste despre altă lume.

– Da, așa e. Dar nu este. Au apărut zvonuri despre oameni adunați în tabere și laboratoare.

– Oameni magici?

– Da, dar nu numai. Se estimează...

Se gândise să nu-i spună nimic, aproape se convinsese să procedeze cu tact.

Dar nu se putu abține.

– Îți spun fiindcă nu e bine să nu știi, dar nu e confirmat, O.K.?

Lana se întoarse spre el.

– O.K.

– Se spune că epidemia a luat sfârșit, și-a urmat cursul. Asta e vestea bună. Cea rea e că se estimează că a luat cam optzeci la sută din populație. Din populația lumii. Adică peste cinci miliarde de oameni. Poate chiar mai mult. Aș bea ceva. Se duse în cămară, luă o sticlă de whisky și turnă două degete. Am auzit asta și acum câteva zile, spuse el dând de dușcă jumătate din whisky. În așezare e un radioamator care a reușit să dea de alți câțiva – chiar și de vreo doi din Europa, și nici acolo nu e mai bine. Dacă-i adăugăm pe cei care și-au luat zilele, pe cei omorâți pentru dracu' știe ce, procentul crește. New York-ul... Vrei să auzi asta?

– Da. Mai mult, *trebuie* să aud.

– New Yorkul e sub controlul Supraoamenilor Răi. Se vorbește despre sacrificii umane, despre arderea celor ca tine... care nu sunt ca ei. Armata n-a cedat câteva zone, mai ales la vest de Mississippi, dar, din câte am înțeles, lanțul de comandă e fracturat. Există organizații care nu ascultă de nimeni și care pun recompense pe capul tuturor Supraoamenilor: răi, buni, nu contează.

– Războinicii Purității.

– Ei conduc. Năvălitorii sunt nomazi, dau lovituri și se fac nevăzuți. Și sunt vânători de recompense.

Ea scoase calm tocană cu polonicul dintr-unul dintre vasele cele mai frumoase ale mamei lui – chiar ținea ca orice masă să fie o sărbătoare.

– Deci e rău pentru toată lumea, dar mai ales pentru cei ca mine? Noi suntem vânați de toți. E greu de crezut ce ai spus mai deunăzi, că de data asta s-ar putea să fie bine.

Duse vasul la masă.

– Trebuie să cred asta.

Acum, ea puse tocană cu polonicul din vas în castroane.

Se așeză și așteptă ca el să i se alăture.

– Când eram în New Hope, am văzut ce pot face oamenii împreună. Am văzut cum alții au încercat să distrugă asta. Tu ai fost militar.

– Da.

– La fel și Max, la final. A ales să lupte, să conducă, fiindcă asta trebuia făcut. Tu ai procedat la fel, ucigând ca să protejezi pe cineva pe care abia dacă îl cunoșteai. Le-ai dat oamenilor care au venit aici hrana pe care ai muncit să o obții, și asta a fost o alegere. Cei care încearcă să distrugă n-au să iasă învingători, căci vor exista întotdeauna oameni ca Max, ca tine, ca prietenii pe care i-am lăsat în urmă, care fac alegerea asta.

În acel moment, ea avea o viziune mai luminoasă decât el. Nu-l deranja echilibrul.

– Am citit una dintre cărțile lui. Nu pe cea pe care o ai tu, zise el când Lana îl privi lung. Alta. A fost bună. A fost un scriitor bun.

– A fost. Cu toată durerea din suflet. Lana reuși să zâmbească. A fost bun.

De obicei, după o zi lungă, după cină și treburile de seară, Simon lucra în hambar. Apoi, înainte de culcare se așeza în biblioteca mamei lui, pentru o oră-două, cu o carte în mână.

Îi lipsea televizorul și nu-i era rușine s-o recunoască, dar cărțile erau o compensație bună. Îi lipsea berea și avea mari speranțe că grupul care încerca să pună pe picioare o mică fabrică de bere avea să aibă succes. În cele mai multe nopți bea ceai și aproape ajunsese să-i placă.

Asta nu compensa lipsa berii.

Câinii stăteau cu el, ținându-i companie. Îi lăsa să dea o ultimă tură pe afară înainte să se ducă să se culce.

Cartea îi lua mintea de la muncă, de la lume, de la femeia care dormea la etaj. Munca avea să fie întotdeauna acolo, pe când pentru lume oricum nu putea să facă mare lucru. Și își limita gândurile cu privire la Lana la o fereastră foarte îngustă.

În ultimele câteva nopți studiase. Cărțile erau la fel de bune pentru studiu ca și pentru divertisment.

Făcuse o grămadă de descoperiri în lunile trecute de la moartea părinților lui. Administrarea unei ferme în condițiile date era complet diferită de perioada în care crescuse el.

Îmbogățise considerabil biblioteca.

Găsi în cărți instrucțiuni despre apicultură, despre tăierea animalelor și prelucrarea cărnii – deși ar fi lăsat bucuros sarcina asta celor din așezare –, despre fabricarea untului, brânzei, despre medicina holistică și tratamente.

Despre gătit – înainte de venirea Lanei.

Așadar, își făcea temele cu un amestec de fascinație și de groază – garnisite cu o doză bună de teamă.

Când o auzi venind, avu timp doar să închidă repede cartea și să se ridice. Ea nu se mișca niciodată din camera ei. Odată ce intra, închidea ușa.

Dar intră acum, cu părul lăsat pe umeri, cu tricoul mare, lăbărțat, căzut peste Muntele Bebelușul și abia ajungându-i la jumătatea coapselor.

Avea picioare al naibii de frumoase, se gândi el, apoi își închise imediat acea parte a creierului.

– Scuze. Nu pot să dorm.

– Nici o problemă. Ai nevoie de ceva?

– Mă gândeam că poate o carte...

Se întrerupse zărind-o pe cea din mâna lui.

– *Ghid pentru nașterea la domiciliu?*

Îl distrăsese, își dădu el seama. Picioarele ei îl distrăseseră și lăsase cartea cu coperta în sus.

– În așezare au o grămadă de cărți pe care poți să le împrumuți. Am furat-o pe asta fiindcă n-am știut cum să justific împrumutul ei. M-am gândit că ar trebui să știu ce naiba să fac când vine sorocul.

– Bună idee, unul dintre noi trebuie să aibă habar, zise ea apăsându-și cu o mână șalele dureroase. Am vorbit câte ceva cu Rachel, doctorița din New Hope, și în septembrie urma să începem lecțiile

despre naștere. Ăsta era planul. Oricum mă gândeam că o carte m-ar ajuta să adorm, și aș face niște ceai.

– Fac eu. Tu pari un pic epuizată.

– M-aș simți insultată, doar că realmente sunt istovită. Ar trebui să citesc asta?

– Nu și dacă vrei să dormi la noapte.

Adăugă un zâmbet care o făcu să râdă, însă durerea o făcu să se apese cu o mână într-o parte.

– Uau!

– Pesemne că ți-e greu să dormi când te lovește din interior.

– Nu știu... nu cred. Cum zice Rachel, contracțiile Braxton-Hicks sunt ca o avanpremieră a atracțiilor care urmează.

Vocea i se stinse în timp ce se sprijinea de spătarul canapelei.

– Te doare?

– E doar... Nu e chiar așa de rău. Suficient cât să mă țină trează, zise ea oftând.

– Poate e... chestia.

– „Chestia"? Travaliul? A, nu, sunt doar contracțiile alea false. Aș ști. Adică, ar trebui să știu. Cred că un ceai de mușețel și o carte sunt de-ajuns. Poate doar ceaiul, de fapt.

– O.K.! Simon lăsă cartea jos și o urmă în bucătărie. Pot să ți-l aduc sus.

– Mulțumesc, dar mi-e bine în picioare. Sunt doar neliniștită. Se pare că și câinii sunt. Ar trebui să le dau drumul afară?

– Da, sigur!

Puse ceainicul pe foc în timp ce Lana deschise ușa.

Vântul intră înăuntru gemând.

– Chiar suflă, murmură ea răbdând o clipă și lăsând aerul rece să o cuprindă. S-ar putea să vină o furtună.

El se întoarse să nu-i mai vadă părul fluturând, tricoul săltând-i sus pe coapse, înspăimântat de atracție.

O femeie însărcinată, își aminti. O femeie care avea încredere în el și depindea de el. O femeie care-și jelea bărbatul iubit.

– Nopți întunecate pline de mirare, când magicii se ridică grațios. Max a scris asta sau ceva asemănător. Așa parcă e în seara asta.

Cu un sunet scurt, de șoc, își înfășură un braț în jurul burții.

Și apa i se rupse.

Stăteau în picioare, ea la ușă, cu vântul suflând, el lângă sobă, cu ceainicul scoțând aburi, și se priveau în șoc total.

– O, Doamne! Mi s-a rupt apa. Ai auzit-o? Ai auzit? A făcut *pleosc*. O, Doamne *Dumnezeule*! Nu cred că sunt din cele false.

– O.K., O.K.! Așteaptă.

Luă ceainicul de pe foc. Avea să aibă nevoie de apă fiartă pentru sterilizare...

– Nu te gândi încă la asta.

– Nu cred că așteptarea e o opțiune.

– N-am vrut să spun să aștepți. Adică... O.K.!

Pregătirea militară intră în acțiune. Se puse pur și simplu în modul de luptă.

– Hai să mergem în dormitor!

– Apa s-a împrăștiat peste tot pe jos.

– O să șterg mai târziu. Sus avem tot ce ne trebuie.

– Ce ne trebuie?

El rezolvă problema transportului ridicând-o în brațe. O încărcătură grea, dar se descurca.

– Am citit cartea, corect? Am spălat perdele de duș, prosoape, pături, chestii. Am rezolvat asta.

– Îmi trebuie toate astea.

– Am un cronometru. Trebuie să cronometrez contracțiile. Deci, ai avut câteva... cam la cinci minute?

– Habar n-am la câte. Credeam că sunt altfel de contracții. De ce există și un alt fel? Cine a avut ideea asta?

Unul din ei, cel puțin unul din ei, trebuia să rămână calm.

– Spune-mi cu aproximație la cât timp.

– Câteva ore, cred. Sunt o idioată.

– Un novice e diferit de un idiot.

O duse în camera părinților lui și o lăsă pe picioare lângă vechiul pat cu baldachin.

– Mă duc să aduc lucrurile. Poți să stai aici?

– Da. Mă simt O.K.!

Din moment ce nu știa cât avea să dureze, el se mișcă repede.

Luă kitul de bază, se întoarse cu el, întinse perdelele de duș, așeză prosoapele teanc.

– Fiindcă o să se facă mizerie. A, pot să-ți aduc alt tricou. Ăsta e ud.

Lana se uită în jos la ea, în sus la el. Închise ochii doar pentru o clipă.

– Cred că nu e momentul să te rușinezi.

Scoase tricoul și rămase în picioare în lumina slabă de gaz, arătând în ochii lui ca o zeiță a fertilității. Coaptă, frumoasă, nepământeană.

Era, de fapt, o femeie în travaliu, își aminti. Și el juca rolul de moașă.

– Te ajut să te așezi în pat, apoi trebuie să aduc restul lucrurilor.

O așeză pe pat, o acoperi cu o pătură, porni focul la micul șemineu cu gaz care mamei lui îi plăcuse la nebunie.

– Mă întorc imediat. A, respiră adânc în timpul contracțiilor, bine? Pe nas, și expiră pe gură. Stai, uite! Îi puse un cronometru în mână și-i zise: Cronometreaz-o pe următoarea. Cât durează, apoi începi să cronometrezi timpul dintre ele.

Se mișcă rapid, aduse foarfece sterilizate, corzi rezistente, o cană cu gheață, un castron cu apă fierbinte și cârpe. Își frecă bine mâinile, sub unghii, dorindu-și să se fi gândit să caute niște mănuși medicale pe undeva.

Organiză totul în timp ce ea respira în timpul unei contracții.

– Sunt mai rele. Mult mai rele. Asta a fost cam de un minut, la patru minute distanță.

– Am înțeles. Deci, cartea spune că atunci când te apropii, se vede capul copilului împingând... acolo jos. Ar trebui, hm, să mă uit. La următoarea contracție.

Proptită în perne, ea se uită direct în ochii lui.

– Când e ziua ta?

– Ziua mea?

– Trebuie să știu ceva mai personal despre tine.

– Ciudat, dar e 2 iunie.

– Al doilea prenume.

El zâmbi un pic.

– James.

– Când ai făcut sex prima dată.

– Haide, zău!

– Vorbesc serios. Ești pe cale să-mi studiezi vaginul. Își arcui sprâncenele când el tresări. Dacă o să-l studiezi, n-ar trebui să ai probleme cu numele lui, îl mustră. Și, în comparație cu asta, eu am pus o întrebare obișnuită.

– La șaisprezece ani. Înainte să întrebi, o chema Jessica Hobbs și am făcut-o într-o seară în camioneta mea la mâna a treia, pe marginea unei străduțe. A doua oară a fost mai bine pentru amândoi.

– Bine. Uitându-se spre fereastră, îl întrebă: Ai lăsat câinii să intre? Afară bate vântul, nu jucărie.

– Da, sunt înăuntru. Dorm în camera mea. Vrei să...

Ea se împinse în sus cu suspin.

– Vine!

Simon ridică pătura și-i flexă ușor picioarele astfel încât tălpile să stea pe pat.

„Nu gândi, nu reacționa", își ordonă. Văzuse viteii vacilor, mânjii iepelor. El... Doamne sfinte!

– N-o văd încă, așa că mai avem ceva timp.

Luă o cârpă și își șterse fața transpirată, întrebându-se de ce femela oricărei specii este de acord cu procesul de perpetuare a acesteia.

Trei ore nebunești mai târziu, știa al naibii de bine că ar trebui să existe un sistem mai bun. Tehnologia, știința medicală ar trebui să găsească o cale.

Pe măsură ce contracțiile deveniră mai intense, mai frecvente, el îi ștergea transpirația cu mâna bună. Ea îi cam zdrobise oasele de la cealaltă, de fiecare dată când durerea atingea punctul culminant.

O alimentă cu bucățele de gheață, așa cum sugera cartea, fugi jos după mai multe între două puseuri. La fiecare câteva contracții verifica imaginea de ansamblu și se întreba dacă avea să mai poată face sex vreodată cu o femeie.

Respiră odată cu ea, în timp ce vântul urla afară, în timp ce ochii ei lucioși de durere se uitau în ai lui... în timp ce el își sacrifica utilizarea viitoare a mâinii drepte... Dumnezeule, avea o forță femeia asta!

Către ora patru, ea se prăbuși pe mormanul de perne, cu verigheta pe care o purta pe lănțișor strălucindu-i între sâni.

– De ce nu *iese*?

– Cartea spune că la primul poate dura mai mult. Într-o pauză, îi dădu la o parte părul umezit de sudoare de pe față și-i zise: Din câte spunea mama, mie mi-a luat vreo douăsprezece ore.

Nu-și apreciase suficient mama, nici pe departe.

– Douăsprezece? *Douăsprezece?*

Simon înțelese că adoptase o tactică greșită când ea se ridică, arătându-și dinții, îl prinse de piepții cămășii și îl trase mai aproape mârâind:

– Fă ceva!

– Trebuie să rămâi calmă. O să trecem noi prin asta.

– Noi? Noi? Adu-mi niște clești, adu-mi niște blestemați de clești, ca să-ți smulg vreo doi dinți fără novocaină, atunci poți să spui *noi*. Nu-mi spune să stau liniștită, nebunule... Of, Doamne! Doamne, vine!

– Respiră, respiră. Hai, iubito. O să verific. Continuă să respiri. Sfinte Sisoe, îi văd capul! Îi văd capul. Are păr.

Dintr-un motiv sau altul, asta îl încânta și zâmbi când ridică ochii, în timp ce Lana expiră violent.

– Atunci scoate-o! Scoate-o odată!

Apoi se prăbuși din nou cu un geamăt lung. Închise ochii.

– Chiar i-ai văzut capul?

– Da. Părul pare brunet. E ud, dar pare brunet. Puse niște gheață într-o cârpă, ca să o răcească, și i-o trecu pe față. O.K., ascultă. Te descurci de minune. Știu că doare. Nu știu de ce naiba trebuie să doară așa rău. E un sistem de rahat, dar ne apropiem de final. Poți să faci asta.

– Pot să fac asta. Scuze pentru „nebun".

– E O.K.! Mă simt ca un nebun.

– Păi, nu ești, și în caz că-ți zic iar așa, sau mai rău, îți spun de pe acum că ești un erou. Chiar ești, insistă ea când el scuturâ din cap. Recunosc eroii. Of, la dracu'!

Participase la lupte. Condusese oameni, pierduse oameni, omorâse oameni. Nimic nu-l pregătise pentru duritatea misiunii de a ajuta o femeie în travaliu care se lupta să aducă un copil pe lume.

Îngenunche pe pat, îi prinse labele picioarelor în mână și se apăsă cu toată greutatea asupra lor, în timp ce ea împingea, iar și iar.

Dinspre Lana pulsa acum acea înverșunare care-i aprindea ochii, strălucea pe chipul ei – și strigătele ei deveniră războinice, nu de durere. Când transpirația îi înmuie cămașa, Simon o scoase și o aruncă deoparte.

Ca și Lana, purta un lănțișor și un medalion cu Arhanghelul Mihail.

– Suflă, suflă!

Își trecu antebrațul peste frunte în timp ce ea zăcea pe spate, adunându-și puterile.

– Suntem aproape de tot.

Lana se răsuci și înghiți în sec. Împinse în momentul în care primele bubuituri de tunet se alăturară vâjâitului vântului.

– Uite-i capul! Doamne, Lana, uite! E capul ei. Nu, respiră, nu împinge. Stai, respiră, nu împinge. O.K., da.

Ridică cu atenție cordonul din jurul gâtului copilului.

– Hai să o scoatem pe toată. Gata?

Lacrimile se amestecară cu sudoarea în timp ce, chinuită de durerile facerii, îl privea pe Simon trăgând afară un umăr, apoi pe celălalt.

Lumina izbucni în cameră. Pe polița de deasupra șemineului se aprinseră lumânările.

Odată cu strigătul aprig al mamei, copilul alunecă în mâinile lui Simon. Și, odată cu prima ei suflare, scoase un țipăt ca de triumf.

– Gata! Simon, uimit, îngrozit, copleșit, se uită la copilul care se zbătea. Gata! Uau!

– E frumoasă. O, nu-i așa că e frumoasă?

Când Lana întinse mâinile, Simon îi dădu copilul.

– Zău dacă nu e! Trebuie să-i ții capul mai jos, zice cartea. Să se scurgă fluidele. O s-o curăț un pic, O.K.? Și trebuie să o ținem la căldură.

Râzând și plângând, Lana își apăsă buzele pe obrazul bebelușului.

– E fetița mea. E aici. E frumoasă. Fulgerul lovi din nou când ea ridică privirea spre Simon și-i spuse: Afară din mine, în mâinile tale și într-ale mele. E și a ta.

Fiindcă nu putea să vorbească, el încuviință din cap.

Se ocupă de aspectele practice. Nașterea era o treabă murdară, și până când termină de curățat, soarele strălucea trandafiriu prin ferestre.

Și bebelușul era alăptat la sânul mamei sale.

Era o imagine pe care avea să o păstreze în minte pentru tot restul vieții.

– Ce zici dacă îți fac o omletă și-ți aduc ceaiul ăla pe care nu l-am mai băut?

– Aș putea să mănânc, zise ea în timp ce mângâia cu un deget părul bebelușului. Părul brunet al lui Max. N-am cuvinte, Simon. Pur și simplu n-am cuvinte.

– Ce nume îi pui?

– Fallon. Ea e Fallon. Născută în Anul Unu. Concepută și salvată de un bărbat, născută în mâinile altui bărbat. Știu că-i va onora pe amândoi. Știu.

El îi aduse mâncarea și se asigură că stătea confortabil înainte să plece după provizii. Câmpurile aveau să aștepte.

La întoarcere le găsi dormind, așa că-și luă răgazul să facă un duș pe îndelete. Își propti mâinile pe faianță, sub jetul fierbinte, și încercă să-și clarifice sentimentele.

Prea multe de clarificat.

Se duse în hambar și aduse proiectul la care lucra de săptămâni întregi.

Leagănul era până la înălțimea taliei, construit din lemn de pin pe care-l vopsise într-o nuanță de maro închis și cald. Se legăna ușor când îl împingeai cu mâna.

Copilul deschise ochii. Albastrul întunecat, cumva magic, părea să-l pătrundă.

– Micuțo, murmură el atingându-i obrazul cu un deget. Pari a ști totul și mai mult de-atât. Am de gând să-mi iau câteva ore libere. Așa că...

Și dacă aveau nevoie de el?

Cu o ridicare din umeri, se întinse pe pat lângă Lana.

Dacă aveau nevoie de el cât dormea, avea să fie acolo, își zise.

Fetița scânci, făcându-l să deschidă ochii.

– N-o trezi, O.K.? șopti el bătând-o stângaci peste fundulet. În locul ei, aș dormi o lună.

Când ea scânci din nou și se agită neliniștită, Simon se ridică.

– Bine, hai să încercăm asta.

O luă în brațe și, când micuța i se ghemui la piept, o frecă pe spate.

– Da, așa e mai bine. Așa e mai bine. Așa, fata mea.

În timp ce dormea, Fallon îl privi. Făcu cunoștință cu el.

Epilog

În ultima zi a primului an, Lana stătea la fereastră privind ninsoarea ușoară. O strângea la piept pe Fallon în timp ce se întreba ce avea să aducă Anul Nou.

Cu un an înainte fusese cu Max la o petrecere în SoHo, băuseră vin, râseseră, dansaseră, în timp ce mii de oameni se adunau în Times Square să privească globul căzând.

Se gândea adesea la Max. Nu trebuia decât să se uite la Fallon, la părul ei deja des și negru ca pana corbului, la ochii care trecuseră ușor de la albastrul bebelușilor la gri-cenușiu.

Suferința se diminuase, iar copilul făcea parte din vindecare.

Și, știa ea, la fel și Simon.

Așa cum îi cunoștea sentimentele pentru ea, la fel îi cunoștea și dragostea incontestabilă pentru copil.

Avea să încheie anul acela, acel prim an, cu amintiri ale bărbatului pe care-l iubea, cu amintiri pe care avea să le considere întotdeauna prețioase. Și avea să-l înceapă pe următorul dăruindu-și inima celui pe care avea să ajungă să-l iubească.

– Tu ești legătura dintre noi, copila mea. Își frecă buzele de părul lui Fallon, apoi o ridică, făcând-o să gângurească și să dea din picioare, și murmură: Tu ești totul.

Auzi câinii lătrând și, lăsând copilul în jos, văzu un bărbat care călărea pe ulița spre casă.

Frica veni prima. Așa avea să fie mereu?

Fugi să ia slingul pe care-l făcuse ca s-o poată purta pe Fallon cu mâinile libere, apoi înșfăcă pușca. Pregătită să protejeze, să apere, îl zări pe Simon îndreptându-se spre călăreț.

Omul descălecă. Purta o haină lungă și închisă la culoare și ținea hamurile murgului cu o mână înmănușată. Nu purta pălărie, iar ninsoarea îi cădea pe coama de păr ondulat. Barba lui, tunsă și întunecată ca și părul, era brăzdată de o șuviță albă.

Vorbiră. Simon aruncă o privire spre casă, apoi îl lăsă pe om în ninsoare cu calul lui.

– Cine e? întrebă Lana când Simon deschise ușa din față. Ce vrea?

– Zice că îl cheamă Mallick. Zice că a venit să aducă un omagiu Alesei și mamei sale, și că n-o să intre dacă nu-l inviți tu. Susține că are să-ți spună ceva. Nu e înarmat.

– Știe despre copil?

– Știe în ce noapte s-a născut, Lana. Știe ora. Îi știe numele. Zice că a făcut legământ pentru ea. Eu îl cred. Luând pușca din mâinile ei, Simon adăugă: Dar îi spun să plece dacă nu vrei să vorbești cu el.

– Are puterea, zise ea. Simt asta. Mă lasă s-o simt, așa că înțeleg că n-are s-o folosească pentru a ne face rău. Aș fi vrut să nu trebuiască să vorbesc cu el. Aș vrea ca ea să fie doar un copil, copilul meu. Dar...

Lana se apropie de ușă și privi afară.

– Te rog, intră!

– Mulțumesc! Există un loc unde calul meu să se odihnească ferit de ninsoare? Venim de departe.

– Am eu grijă de asta. Simon își trecu o mână peste părul lui Fallon, apoi o strânse pe Lana de braț în semn de încurajare și-i promise: Nu-i face nimeni rău.

– Adu-l în bucătărie. O să-i pregătesc ceva de mâncare.

Încălzi supă, făcu ceai, încălzi pâinea. Era pregătită mental când Simon îl aduse pe Mallick înăuntru.

– Binecuvântări asupra ta, zise Mallick. Și asupra luminii pe care ai adus-o lumii.

– Ai ceva de mâncare aici.

– Și bunătate. Pot să iau loc?

Ea încuviință din cap, dar își ținu un braț protector în jurul copilului din sling.

– De unde știi despre fiica mea?

– Venirea ei a fost scrisă, cântată, prezisă. Astăzi se împlinește un an de când țesătura s-a sfâșiat și balanțele s-au înclinat, de când sângele păcătoșilor a pângărit pământul sfânt. Așa că a urmat epurarea și magicii s-au întors. N-ai de ce să te temi de mine.

– Atunci de ce mă tem atât de mult?

– Ești mamă. Ce mamă nu se teme pentru copilul ei? Mai ales una care are indicii despre destinul copilului. Pot să mănânc? Am postit trei zile în onoarea Alesei.

– Da. Scuze.

– Ia stai!

Simon o scoase pe Fallon din sling. Ea gânguri imediat spre el și îl trase de păr. Apoi se uită solemn la Mallick.

– Încă își amintește o parte din timpul de așteptare și vede ceva din ceea ce urmează. Cunoaște acele vremuri la fel de bine cum îl cunoaște pe cel prezent. Și tu vezi asta, îi zise el Lanei.

Îngreunată de povara destinului, Lana se așeză.

– Are de ales?

– O să aibă mai multe opțiuni, la fel ca noi toți. Dacă Max ar fi ales să meargă spre nord în loc de sud, dacă tu ai fi ales să rămâi, mai degrabă decât să te gândești mai întâi la copil și la prietenii tăi, dacă Simon ar fi ales să te alunge, noi toți am fi fost altundeva acum. În schimb, suntem aici și eu îmi întrerup postul cu supa asta delicioasă.

În timp ce mânca, o studie pe Fallon.

– O să fie o mare frumusețe – asta nu e o alegere, desigur. Seamănă mult cu tine, cu tatăl ei biologic. O s-o înveți ce știi, la fel cum o s-o învețe și tatăl care o crește. Cum o să o învăț și eu, când va veni timpul.

– Tu?

– E sarcina mea. Și alegerea mea. Dă-mi voie să te liniștesc întâi. Timp de treisprezece ani o să fie în siguranță. Au să caute, au să răscolească ținutul, dar n-au s-o găsească. Când ai să mă vezi din nou, va trebui să mi-o încredințezi doi ani.

– N-o să...

– Va fi alegerea ta și a ei. Doi ani s-o învăț ce știu, s-o pregătesc să devină ce s-a născut să fie. În acei ani, lumea va arde și va sângera. Unii vor construi, alții vor distruge. Cât de ușor e să distrugi, în loc să repari! După câți ani o să fie pregătită, o să ia sabia și scutul, nu văd. Dar fără ea și fără cei pe care ea îi va conduce, suferința e nesfârșită.

– Și dacă o să spunem nu? întrebă Simon. Asta o să fie tot?

– Aveți treisprezece ani să cântăriți alegerea. Să vă pregătiți s-o faceți. La fel și ea. I-am adus daruri.

Întoarse mâna, iar în palmă i se ivi o lumânare simplă, albă.

– Numai ea o poate aprinde, și o va ghida prin întuneric.

O puse jos și deschise mâna din nou. Ținea în ea un glob de cristal.

– Doar ea poate vedea ce e în el, și îi va arăta calea.

Îl puse lângă lumânare.

– Și...

Acum ținea în mână un ursuleț roz-bombon.

– Fiindcă nu totul trebuie să fie datorie. Sper să-i aducă alinare și bucurie. Să știe că o să aibă sabia mea, pumnul meu, puterea mea, mereu. Sunt onorat să fiu tutorele, profesorul, protectorul lui Fallon Swift. Mulțumesc pentru mâncare.

Acestea fiind zise, dispăru.

Simon făcu un pas înapoi cu copilul.

– El tocmai... Cine face asta? Tu poți să faci asta?

– N-am încercat niciodată.

– Poate că nu. Și în ciuda trucului ăstuia, nimeni n-o să o ia dacă noi îi spunem să se care. Nimeni n-o să ne oblige să o dăm niște ani în vreo tabără militară magică.

– Am știut de când eram însărcinată, murmură Lana. Ea a știut. Treisprezece ani. O să fie în siguranță.

– O s-o țin în siguranță în fiecare zi a vieții mele.

– Știu. Se ridică și se întoarse spre el. În ziua în care s-a născut ea, m-am trezit și tu dormeai lângă mine, epuizat, ținând-o în brațe. Și am știut. I-ai făcut un leagăn cu mâinile tale, gândindu-te la ea chiar înainte de a se naște. Și am știut. El a numit-o Fallon Swift. Îi vei da numele tău?

– Eu... Sigur! I-aș da orice, dar...

– L-am iubit pe Max. Și o să-l iubească și ea. O să-i spun tot ce pot despre el.

– Sigur că da.

– Ce m-a adus aici, Simon? A fost ea? Se apropie mai mult, zâmbind când Fallon o prinse de deget, încercând să i-l rontăie. Am fost eu? A fost Max, împingându-mă spre cineva care să ne iubească și să ne protejeze? În care putea să aibă încredere și pe care putea să-l respecte? Poate că au fost toate astea. Poate că ceva din tine ne-a tras aici. Și tu ești tatăl ei. Tu ești tatăl care o plimbă noaptea, care o s-o ajute să învețe să meargă și să vorbească. Care o să-și facă griji pentru ea, o să fie mândru de ea. E atât de norocoasă să aibă doi tați de o asemenea bunătate! Are numele lui Max. Aș vrea să-l aibă și pe al tău.

– Îl are, spuse el copleșit de emoții. Sunt mândru să i-l dau.

– Fallon Swift. Lana își scoase lănțișorul cu verigheta lui Max din jurul gâtului și zise: Asta o s-o păstrez pentru ea acum. O așeză lângă darurile de pe masă, apoi își scoase propria verighetă de pe mâna stângă și și-o puse pe dreapta, explicând: Pe asta o s-o port ca să-l onorez pe bărbatul pe care l-am iubit. Poți să accepți asta?

– Nu știu ce urmărești.

El n-ar fi atins-o, se gândi Lana. N-ar fi trecut acea linie. Fiindcă înțelegea onoarea. Fiindcă trăia onorabil.

Așa că trecu ea linia, îi puse ea o mână pe obraz, apoi se ridică, se aplecă și își lipi buzele de ale lui.

– Sunt norocoasă că am iubit și am fost iubită de un om bun. Norocoasă că-l iubesc și sunt iubită de altul. Mă iubești?

Fallon își lipi capul de umărul lui, iar Simon fu pierdut.

– Cred că de când te-am prins cu un ou în mână. Pot să aștept, începu, dar Lana îl sărută din nou.

De data asta, el o trase, cu bebelușul între ei, și își permise să se bucure de ce îi oferea ea.

– Sfârșitul anului, murmură Lana. Anul cumplit, miraculos, amar și vesel. Vreau să-l încep pe următorul cu tine. Vreau să-i aștept pe toți ceilalți cu tine. Vreau să fac parte din familia ta.

Simți o bucurie fără margini când el o strânse în brațe, simți o căldură binecuvântată când buzele li se întâlniră din nou. Viața trebuia trăită.

Copilașul săltă între ei gângurind. Cu bucurie.

Și, fluturându-și mâna, aprinse lumânarea.